

رواية هتجنني كاملة

بقلم الكاتبة إيمان محمد

لتحميل المزيد من الروايات زوروا موقعنا

ايجي فور تريندس

او يمكنكم زيارة الموقع مباشرة من خلال

الروابط التالية

www.egy4trends.blogspot.com

www.egy4trends.com

الحلقه الاولى

عز وفاطمه أب وأم لثلاثة أبناء

* زين ٣٢سنه ضابط في القوات الخاصه
جرئ ومبيسمعش لحد وأهم ما في حياته
شغله وعنده من الجاذبيه ما يسمح له
بالغرور أحيانا

* فارس ٣٠سنه دكتور جامعى جد جدا
وقليل الكلام وعصبى

* شهد ٢٧سنه آخر العنقود دبشه بس طيبه
ودمها خفيف

* إيهاب ٣٥سنه دكتور جامعى ورجل أعمال
ناجح ذكى ومتمزن ومخلص و ابن أخو عز
الوحيد وهو اللى مربيه+

من عشر سنين فاتو عز ساب اداره شركته
لابنه فارس عشان يرتاح بقى وكان فارس

مميز وشاطر جدا في شغله مع إنه لسه

مبتدأ

وكانت شهد في سنه أولى جامعه و اتصاحبت

على بنت إسمها رشا مع إن رشا متفوقه

وشهد فاشله ورشا أكبر من شهد بسنه

رشا كانت وحيده وأمها متوفيه وأبوها

ضعيف الشخصيه و أتجوز من ست مفتريه

عندها بنت وحيده(هند) بنفس طباع أمها

وبتغير موت من رشا ورشا كانت زى العبد

اللى اشتروه ماكنتش أبدا بتلاقى حريتها

وراحتها غير مع شهد كانت بتروح معاها

النادى وشافت فارس هناك أكثر من مره

وشهد عرفتهم بيعض وكان في إعجاب

متبادل بتعبر عنه نظراتهم فقط وبقى يروح

النادى كتير عشان يشوفها

هند اشتركت فى النادى لما عرفت إن رشا
بتىجى مع شهد مهيا أبوها مش هيشترك
لها لإن مراته هتصرف

بمجرد ما لمحت فارس عجبها واتهبلت عليه
أكثر لما عرفت إن رشا معجبه بيه وحاولت
تتقرب منه رفضها وأخته لما عرفت حكته
عنها وقد إيه هيا غياره وأخلاقها صعب
وبتكره رشا ودا زود رفضه لها

وفاطمه ماكنتش بتروح النادى كتير ولما
كانت بتروح بتبقى مع عز ومفيش مره
مواعيدهم اتفقت مع مواعيد أى حد من
أولادهم

وفى يوم عز قرر يعزمهم كلهم فى النادى
فاطمه أمهم بس شكلها أصغر من سنها
ومحدث فى النادى يعرف إنها أمهم

وصلت فاطمه وعز بدري بس عز قابل واحد
صاحبه وفضلو يتكلمو وهيا استأذنت
وقعدت تستنى وشويه وجه فارس قرب
منها وهيا قاعده ضهرها ليه ومش شيفاه
حضنها وباس خدها اتفزعت

فارس :إيه مالك

فاطمه : خضتنى مش تكح

فارس : ههههه متخافيش يا قمر محدش
يقدر يعاكسك غيرى

فاطمه: اتلم ياواد او مال إخواتك فين

فارس :أول ما أشتغل داده لهم هقولك

فاطمه: كده طب أقعد لحد ماييجو

هند كانت واقفه مع واحده صاحبته و

شايفاهم من بعيد وفهمت غلط

هند: عشان كده رفاضنى طلع ذوقه عواجيزى

صاحبته: واتى هتسيبيه كده للست دى

هند: أنا شوفتها هنا كتير بس مع واحد تانى

أنا ههددها لو مبعدهتش عنه هفضحها

صاحبته: وافرضى لزقتله زياده

هند: يبقى خلاص بقى بس أحسن خلى رشا

تفرقع عمره ما هيعبرها

واستنت لما قام وراحت لفاطمه وبدأت

تهدهدها ببجاحه وفاطمه مش فاهمه حاجه

هند: أنا حذرتك ويا تبعدى عنه بالأدب يا

هتندمى وقامت مشيت

فاطمه: إيه البت دى دا بينها متخلفه

فارس اتلكك لأمه عشان يقوم بحجه إنه

هيكلم واحد صاحبه

فارس: إحم هيا شهد فين مش إنتى
صاحبته برضه

رشا: أيوة هيا جت بس راحت الحمام

فارس: آه طب وانتى هتفضلى واقفه كتير
كده هتتعبى تعالى نأعد

رشا: ماشى

أعدوا وطلبوا عصير والكلام اخلو وانسجموا
وبدأت الأعداه بكلام حلو وانتهت بمسك
الايادى

هند كانت شيفاهم وهتطق

هند: ماشى مع الكبيره والصغيره وبييجى
عندى ويتكت

أول ما قام راحت هند لرشا

هند : يامسكينه إنتى صدقتيه

رشا: إنتی بتکلمی علی إیه مش فاهمه
هند: علی الأستاذ اللی کان قاعد معاکى من
شویه تعالی أما اوریکى بصی هناك دى
حبیبته اللی بتصرف علیه

رشا: إنتی کدابه

هند: أنا الله یسامحك شایفه بیضحکو ازای
أکید علیکی

رشا: علیا أنا لیه

هند: أصلک لقمه طریه هو حاول معایا بس
أنا صدیته أنا بحذرك مهما إن کان إنتی بنت
جوز ماما یعنی لو عملتی مصیبه
هتفضحینا خدی بالك دا لعبی وانتی سهله
علیه أوی

رشا كانت حزينه أوى وقفت وارا شجره
تبص عليه وهيا بتحاول تستوعب اللي
بيحصل وهو شافها

بس فاطمه مش هبله كانت ملاحظه
نظراتهم المتبادله

فاطمه: مين دى

فارس: هه مين بتكلمى عن مين

فاطمه: عن الحلوه اللي ورا الشجره

فارس: اا ما آه دى واحده صاحبه شهد

فاطمه: آه قولتلى طب روح شوف شهد فين
والمعدل أخوك اتأخر ليه

فارس: أكيد شغل

فاطمه: يسيبه هو إحنا حرام نتجمع كلنا أوم

فارس: حاضر ياماما

أول ما قام شاورت فاطمة لرشا

رشا: خير حضرتك ندهتيلي

فاطمه: أيوه أصل أنا حابه أتعرف عليكى

رشا: أنا

فاطمه:أيوه سمعت عنك فحببت أعرفك

مش إنتى صاحبه شهد برضه

رشا:أيوه

بدأت فاطمه تكلمها وتتعرف عليها ورشا
كانت مرتحالتها أوى بالرغم من اللى سمعته

فاطمه: حلو أوى شكلنا هنبقى اصحاب

جت شهد لقتهم: إيه دا إنتى اتعرفتى على

ماما

رشا: ماما هيا المدام تبقى أمك

شهد : أيوه اومال فکراها مین

رشا:هه لا أبدا ولا حاجه أنا هستأذن

شهد :لأ طبعا إنتی هتتغدی معانا مش کده

ياماما

فاطمه : طبعا ودی عایزه کلام اقعدی اقعدی

دا عیلتی هتتعجبک أوی

فارس اتفاجیء وأمه غمزتله فهم وفرح أوی

وشویه وعز جه ومعاه زین اتغدوا وقضوا

یوم جمیل وکلهم حبوها

هند شافتها وعرفت إنها تبقى أمه بقت

هتجنن روح حکت لأمها

اتکررت اللقاءات بینهم لحد ما طلبها للجواز

ووافقت وقالت لأبوها ووافق بس مراته

رفضت طبعا ماهو غنی ووسیم واتحججت

بان البنت صغیره ومخلصتتش دراستها

ومهماش عارفين حاجه عن العريس أبو رشا
كان عارف إنهم مبهدلنها أصر إنه يقابله
وسأل عنه لقيه ممتاز حاولت مرات أبوها
تفرکش الجوازه لما جم وطلبت حاجات كتير
وكانت بتوصف رشا إنها لعبيه وست بيت
فاشله

فاطمه: عادى أبقى اعلمها ما أنا عندي شهد
مبتعرفش حاجه وبعدين ابني عايز زوجه
مش خدامه

ابو رشا: حماتك بينها طيبه بنتى كانت
محتاجه لأم وأنا مش هلاقى أحسن منك أم
ليها ربنا يتمم بخير

واتفقوا ومراته هتتشل وكل شويه تخترع
مشكله هيا وبنتها وبرضه الجوازه ماشيه لأن
شهد فهمت أهلها كل حاجه عن العيله دى
وحددوا ميعاد الفرح

إيهاب ابن عمهم كان بيدرس بره وأخذ اجازه
ورجع عشان يحضر الفرح

أول ما شهد شافته طلعت تجرى عليه
وحضنته وباسته كان بقاله كتيبير غايب
طول عمرها بتحبه وهو بالنسبه ليها فتى
أحلامها بس محدش يعرف ولا حتى هو وهو
كمان كان بيبادلها نفس الشعور بس عمره
ما أعترف بده ليها أو لأى حد لأنها كانت لسه
صغيره كان مشتاق لها أوى لف الدنيا
وشاف أشكال وألوان وكانو بيترمو عليه بس
عمر ما واحده قدرت تحرك شعره منه إلا
شهد بتخلى قلبه يطير من الفرحه وروحه
تتنفس

كان سعيد برؤيتها ولما اترمت فى حضنه
حاول يتماسك بس مقدرش ضمها ولف
بيها وكان نفسه متبعده بس عشان

محدث یاخذ باله أول منازلها قرصها من
خودها

إيهاب: والله وكبرتي يا عفريته

شهد: لا والله وإنك كبرت أهو وبقيت دب

فاطمه: شهد

شهد: إيه يعنى هو يقول عليا عفريته
واسكتله

ايهاب: أنا آسف مكانش قصدى

عز: سيبك منها دى عيله

شهد: أنا مش عيله وسابتهم وطلعت
اوضتها

إيهاب: أنا آسف ياعمى والله ما أصدت
ازعلها

عز : عارف هيا شويه وهتنسى تعالى تعالى دا

انت ليك واحشه مش ناوى ترجع بقى

إيهاب : أنا خلاص أخذت الماجستير وبفكر

أخذ الدكتوراه من هنا

فارس :من هنا بعد دا كله تاخدها من هنا

ياعم خدها من بره هتبقى ليها قيمتها

إيهاب :أنا تعبت من الوحده والغربه وناوى

استقر هنا بقى

عز :أحسن حاجه على الأقل تمسك الشركه

مع فارس

إيهاب :والجامعه

عز: إانت ذكى وهتعرف تنظم وقتك صح بين

الشركه والجامعه

فات اليوم وشهد في اوضتها ومنزلتس إلا لما

مشى

فاطمه :كده تزعلى إيها ب دا الجدع شنطه

لسه في العربيه مرضيش يروح جه من

المطار على هنا

شهد : يعنى يهزأنى وأنا أقعد اتسامر معاه

تانى يوم جالهم وأول ما رن الجرس

فاطمه :أومى افتحى ياشهد

شهد :هو أنا الفلبينيه بتاعتكم ما تخلى واحد

من الشحطه دول يفتحوا

فاطمه :شهد احترمى نفسك دول اخواتك

الكبار أومى افتحى

شهد : يووووه

فتحت الباب وأول ما شافته

شهد : يبييه هو أنت إنت راجع من سفرك
لأرفى أنا بقى إمبراح تشتمنى والنهارده
تأومنى من على الأكل

إيهاب : أنا آسف لو وجودى مضايقتك أنا
مستعد أمشى ومتشوفيش وشى تانى

عز : إيه الكلام دا يا ابنى هو إنت مش عارف
شهد وطولة لسانها

شهد : شهد سييالكم الدنيا وطالعه بس
افتكروا إنى أومت من على الفطار من غير ما
أشبع ذنبى فى رقبتكم وطلعت جرى على
اوضتها

إيهاب قضى أغلب اليوم معاهم وهيا
منزلتش وهو مضايق جدا وقبل ما يمشى
إيهاب : تسمحلى ياعمى أسلم على شهد
قبل ما أمشى

عز : اتفضل يا ابني

فاطمه: أنا عارفه إنها زودتها نعمل إيه آخر
العناؤد وبتدلع علينا

إيهاب : براحتها ياطنط بس هيا فين

فاطمه : عامله مقموصه في أوضتها فاكرها
ولا نسيتهها

إيهاب : فاكرها طبعاً دا أنا متربي هنا ومش
معنى إني غبت كام سنه إني أنسى عن اذنك

فاطمه : اتفضل يا ابني ربنا يهديكي يا شهد

عز : أنا مش فاهم هو من ساعه ما رجع وهيا
بتتلكك له ليه

فاطمه : أصلها طفسه من يومها تغلط
وتستهبل عشان يصلحها بالشيكولاته
والحلويات اللي بتحبها

عز: لا يا شيخه شهد كبرت

فاطمه: مين دى دى كل ما تكبر عقلها

بيصغر

ايهاب بيخبط وشهد أول ما سمعت الخبط

افتكرته أمها ومش تفتح وهيا ساكتة لا ازاي

متبقاش شهد

شهد: أيوه يا ماما هو خلاص مشى

أول ما فتحت

شهد: إنت بتعمل إيه هنا هو إنت إيه

مفيش دم خالص ازاي شحط زيك يجى

أوضه أنسه زي ولا إنت صدقتهم لما قالوك

دى عيله قلت تاخذ راحتك

ايهاب بوجع وضيق: إنتى عندك حق مكانش

المفروض اجيلك كنت غلطان لما افتكرت

إننا قريبين من بعض وسوء الظن ملوش

مكان بينا بس أوعدك مش هخليكى تشوفى
وشى تانى عن إذتك

شهد حسنت إنها زودتها بس كبرت دماغها
هينسى والصبح هيجى يقرفها تانى

لكن الصبح جه ومجاش وفات يوم و اتنين
واسبوع ومجاش لدرجه إن عمه إتصل
يطمن عليه

عز : خير يا ابنى إنت كويس

إيهاب : الحمد لله بس مشغول شوويه

عز : أكيد بتجهز ورق نقلك مش كده

إيهاب : لا ياعمى أنا هسافر تانى مش هينفع
استقر هنا دلوقتى عندى شغل والتزمات
كتير هناك

عز: ليه كده يا ابني دا أنا فرحت وقلت
هتتعد معنا عموما يا ابني اللي يريحك
اعمله

إيهاب : غصب عنى ياعمى أنا بس مش
عايزك تزعل منى

عز : وأنا هزعل منك ليه يا ابني أنا زعلان
على غربتك وشحطتك من بلد لبلد
كل دا وشهد قاعده متابعه

فاطمه: فى إيه مالك

عز : إيهاب

فاطمه :ماله كفا الله الشر

عز :هيسافر تانى

فاطمه: ليه هو مش قال هيستقر هنا

عز : بيقول عنده شغل بس صوته مش

مريحنى

فاطمه : يعنى مش هيحضر الفرح

عز : بيقول هيحضر هو خد عنوان القاعه من

فارس وهيجلنا على هناك هيقتعد شويه

و يمشى أصله هيسافر تانى يوم

فاطمه : وليه الصربعه دى ما كان سافر

بعدها بيوم

عز : قولتله كده قالى طولت ولا قصرت أنا

وجودى مش هيغفرق مع حد العريس مش

عايز من الفرح غير عروسته والمعازيم

جايين للعريس والعروسه

شهد حسنت إن هيا السبب وآخر كلمه

قالهاها عماله ترن فى ودنها (أوعدك مش

هخليكى تشوفى وشى تانى)هيا غلطانه لكن

جبانه معندهاش الشجاعه تروح تعتذر له ولا
هو بيجي فمفيش غير إنها تستنى الفرح
ولما تقابله تكلمه

يوم الفرح جه وياريته ماجه كان أسوأ يوم
بالنسبه للكل

من الصبح والكل مشغول بيجهز للفرح
والعريس الدنيا مش سيعاه وانتهى اليوم
بسرعه وآن أوان الزفه والعريس رايح يجيب
عروسته من البيوتى سنتر بس المفجاءه إن
العروسه مرحتش أصلا

أهلها مستغربين وبيقولو دى خرجت الصبح
وقالت جايه هنا ورفضت أى حد فينا يجى
معها

فارس بقى هيتجنن وممر الوقت والكل داخ
تدوير فى كل مكان يعرفوه والناس اللى فى

القاعه عرفوا واللى مشى واللى بيدور
معاهم وفى الآخر روحوا بيوتهم إلا العريس
وأخوه

إيهاب كان وصل متأخر وأول ما عرف راحلهم
عز: افتحى بسرعه يا شهد يمكن يكونو لقوها

شهد طلعت جرى تفتح لقت إيهاب

شهد: ها لقيتو حاجه

إيهاب: أنا ماشفتش حد أصلا أنا وصلت
متأخر وأول ما عرفت جيت

شهد كانت هتموت وتترمى فى حضنه بس
مقدرتش خصوصا إنه بيقتصر معاها فى
الكلام وتقريبا مبيصلهاش خالص

تانى يوم الصبح بدرى رجعوا همدانين من
التدوير وخيبه الأمل باينه عليهم

عز استضاف أهلها عنده في الفيلا لحد ما

يلاقوها

فات الوقت تقيل أوى والكل حزين وساكت

ومرات أبوها وبنتها كل اللي همامهم

يتفرجوا على البيت وينأو

هند :شايفه الفيلا ياماما

أم هند : دى قصر مش فيلا

هند : خساره في جتتها المأشفه

أم هند : عندك حق أهى غارت في داهيه

مطرح ما راحت

جت شهد بفناجين القهوه السخنه للرجاله

وسمعتهم راحت دالقها عليهم صرخوا والكل

اتلم

شهد : سورى أصلى اتكعبلت

عز : أنا آسف جدا اصلنا كلنا متوترين أوى

إيهاب خد شهد طلعتها أوضتها

إيهاب : حاضر يا عمى

فاطمه : اتفضلوا الحمام من هنا نضفو

هدومكم وأنا هجيبلكم غيار مؤقتا لحد ما

هدومكم تتغسل وتتكوى

إيهاب : اتفضلى أنا مش فاهم اشمعنى أنا

فاطمه سمعته : عشان زى ما إنت شايف

واحد حزين على عروسته والتانى روحه فى

مناخيره وأنا محتاسه مع الهوانم أصلها

نقصاهم ثم إنك مش غريب وإن عكت

معاك افتح نفوخها

إيهاب طلع شهد وأول ما وصلت أوضتها

شهد كانت عايزه تعتذر بس مقدرتش

إيهاب : عن إذنك

وأول ما التفت وادأها ضهره جریت علیه
وحضنته

شهد : متسبنیش أنا خایفه أوی

إیهاب التفت لها وضمها لصدره أوی كانت
وحشاه حتی لو مش حاسه بیه فمش
ممکن یسیبها وهیا محتاجه لیه

إیهاب : أنا معاکى یاشهد متخافیش

شهد : بجد یعنی مش هتسیبنى

إیهاب : لا اطمنى أنا مش همشى قبل
ماتنتهى الأزمة دى

شهد زقته بغیظ : لأ امشى من دلوقتى إنت
هتزلنا همشى همشى

ایهاب بصلها بوجع : إنتى لیه كده غاویه
تجرحینى وبس

شهد : أنا برضه أنا اللي أول ما شفتك
هينتك أنا اللي مستحملتش وعايزه أطفش
من البلد كلها أنا اللي بتكرم عليك لحد
ماتنتهى الأزمة وبعدها ههج

إيهاب : لا والله مش إنتى اللي رديتى هزارى
بطوله لسان مش إنتى اللي كل ما أجي
تتخانقى معايا لأئفه الأسباب وتحبسى
نفسك فى أوضتك لحد ما أمشى ماكنتش
أعرف إن شكلى مزعج لدرجه إنك تتفزعى
منى بالشكل ده

شهد : إيه الجنان دا انت فاهم غلط
إيهاب مسكها أوى من كتافها ولزقها فى
الحيط : الجنان دا إنتى السبب فيه معذبانى
من غير سبب ليه وقرب منها وتقريبا
نفسهم بقى واحد

شهد وهيا بتتنفس بالعافيه : وإنت بتسيبنى
وتمشى ليه إيهاب :إنتى اللى بتبعدينى كل
ما أقرب

شهد: عشان خايفه

إيهاب : منى ؟ وكأنه فاق سابها وبعد
سكتت لأنها ماقدرتش تقوله إنها خايفه
يعرف بحبها ليه ويرفضه بس للأسف هو
فسر سكوتها إنها بتخاف منه فعلا وخوفها دا
معناه إنها بتكرهه فمشى بسرعه ومن
ساعتها محاولش حتى إنه يسلم عليها
فات اليوم والتانى وبلغو البوليس وبرضه
مفيش خبر عن رشا وأهلها رجعو بيتهم
أما اليوم التالت فارس صحى على تليفون
من الخاطفين بلغوه إنها معاهم ولو
البوليس اللى بلغه شم خبر هيخلصوا عليها

وطالبين ٥٠ ألف جنيه فديه ومكان التسليم

لما فلوسه تجهز

بدون تفكير أو إبلاغ لأى حد حتى أخوه

سحب المبلغ وفضل مستنى جوه عربيته

بره البنك حوالى ساعه عاجز عن التفكير فى

النهايه روح البيت ودخل المكتب مع والده

وحكاله كل اللى حصل

عز : بس دا غلط على الأقل قول لأخوك هو

ظابط وهي عرف ازاي يتصرف

فارس : أنا خايف يأذوها دا غير إن زين طلبوه

إمبارح فى مهمه جديده ولولا إنى أقنعتة كان

اعتذر عنها ماينفعش أبلغه ويفضل قلقان

ويلخبط فى شغله

عز : وناوى على إيه ياابنى لو على الفلوس

أهى معاك أنا خايف عليك إنت خايف

ليأذوك وبعدين إيه اللي آخرهم للنهارده

بقالها ٣ أيام غايبه أنا مش مطمئن

قبل ما يرد رن التليفون وادوله عنوان

المكان اللي هيقابلهم فيه

عز : أنا جاى معاك

فارس : قالولى لوحديك وأنا مش عايز أعرضك

للخطر

عز : ماتضيعش الوقت فى الكلام بص أنا

هريحك أنا هاجى وراك بعربيتى لحد

ماتوصل هكون قريب لو حصل حاجه بس

مش هيشوفونى ومتقولش حاجه قدام أمك

ولا أختك مش عايزين قلق

راحو المكان وفضل عز على مسافه قريبه

لكن محدش شافه

الخاصف : دلوقتى إنت نفذت المطلوب
تبقي الحلوه دى ماتلزمناش وضربها بالنار
فى دماغها

فارس: لالا لالا لالا

فارس جه يجرى عليهم ضربوه بالنار طلقتين
واحدہ فى كتفه والتانيہ فى رجله وركبوا
عربيتهم ومشيو بسرعه وهو فضل يسحف
ويصرخ ينادى عليها لحد ماوصل لها اخداها
فى حضنه ويببكي ويقول ليه؟لحد ما اغمى
عليه أبوه سمع صوت الرصاص دور العربيه
وراح له قابلوہ الخاصفين بعربيتهم وخلعو
الغطا من على وشوشهم مخدوش بالهم
منه وكملو بس هو شافهم كويس دخل
بسرعه لقى ابنه مغمى عليه و هيا مقتوله
وسايحه فى دمها فى حضنه إتصل بسرعه
بالإسعاف والبوليس

رشا ماتت فورا وهو أنقذوه لإن إصابته مش

خطيره

عز اداهم أوصاف المجرمين قلبو الدنيا
وملقوهمش أبوها الصدمه اتسببتله في شلل
ومراته وبنتها كانوا بيمثلو الزعل وشهد كانت
مفحومه من العياط وأول ما شافت إيها
اترمت في حضنه وهو كان بيطببط عليها
وضاممها ليه بيحاول يطمئنها وفاطمه حزينه
عليها و هتجنن على ابنها

عز قلقان وأعصابه بايظه من اللي حصل

واللي شافه

وزين مضايق عشان اخوه ومتعصب لإنه
مقدرش يعمل أى حاجه بس هل كان هيقدر
يساعدهم ؟

فات وقت كثير وفارس بدأ يفوق وحالته
تتحسن لكن صحيا فقط أول ما فاق وافتكر
اللى حصل بدأ يصرخ وادوه حقنه مسكنه
الصدمه كانت كبيره عليه كان كل ما يفوق
يصرخ ويقول ليه ليه أنا ادتهم اللى هما
عوزينه ليه يقتلوه ليه

مره ورا مره بدأ يهدا لكن سؤاله هو هواه لحد
ما خف وخرج وكان بيتحرك بعكاز ورباط
دراعه ومعظم وقته يا فى المكتب بيقرأ يا فى
الجنيه سرحان كلامه قل وأصحابه بعد
عنهم كان معتقد إن شغله السبب وإن حد
من منافسينه اللى وراها فكل اللى هيقترب
منه هيتأذى ساب الشركه ورجع الجامعه
وبدأ يدرس للماجستير وبالعافيه اقنعوه
أهله يفضل معاهم بعد ما كان هيسيبهم
ويعيش لوحده وافقهم لإنه مش قادر يناقش

حد وصحته بتتحسن شويه بشويه لكن
الموضوع أثر عليه نفسيا وخلاه عصبى جدا
والمشكلة إنه أى سؤال يسأله حتى لو
هايف عايز اللى قدامه يجاوبه عليه ولو دا
محصلش ممكن يهد الدنيا فوق دماغه
والدكتور فسرلهم ده إنه عشان ملقاش
جواب على سؤاله (ليه قتلوها رغم إنه نفذ
لهم طلباتهم) فدا سبب له عقده وحل
العقده دى يا يلاقى اجابه على السؤال ده يا
يلاقى شىء أقوى من اللى حصله يلهيه عن
حالته دى

رغم إن عز اداهم وصف للمجرمين
والبوليس عمل اللى عليه وزيادة بس
للأسف موصولش لحاجه والقضيه اتحفظت
والحياه رجعت لطبيعتها ظاهريا فقط لكن
الكل جواه حزين

فارس دفن نفسه في شغله ومن وقت للتاني
كان بيزور قبرها وبيزور أبوها اللي
مستحملش كتير ومات بعدها ب ٦ أشهر
وهو اللي اهتم بجزائته وبقى يزور قبره هو
كمان أما مراته مفرقش كتير عندها بالعكس
دى انبسطت إنها خلصت منه كان مرضه عبأ
عليها وبنتها حاولت إنها تقرب من فارس
لكن المره دى مش بس صدها ورفضها دا
زعقلها وكان هيضربها فبعدت عنه تماما

إيهاب سافر

شهد نقلت جامعه تانيه عشان تهرب من
الذكريات

عز مشغول طول الوقت

ومرت سنتين

عز تعب ونقلوه المستشفى ولما إيهاب
عرف نزل مصر وراحله قابل شهد على باب
المستشفى كان لابس نضاره شمس وفي
منتهى الشياكه وهيا كان باين عليها الضعف
والحزن اتألم لما شافها كده لكنه افكر إنها
بتخاف منه عمل نفسه مش شايفها ودخل
وهيا لاحظت وزعلت أوى ومشيت راحت
كليتها

عز: حمدالله على السلامه يعنى لازم أعيأ
عشان اشوفك

إيهاب: دا كلام يا عمى أنا تحت أمرك فى أى
وقت

عز: كده طيب الشركه عندك ارجع وامسكها
الدكتور قالى مش هقدر على حرق الدم دا
تانى وارفض بقى لو عايزنى أموت

إيهاب : بعد الشر عنك طب أنا هرتب امورى

الأول وبعدين أرد عليك

عز : لا إنت هتشتغل من بكرة

إيهاب : والجامعه

عز :انقل ورقك هنا ولا بره فى جامعات وهنا لا

إيهاب : حاضر ياعمى

عز : حاضر وهتتفد مش بتهاودنى عشان

عيان

إيهاب : امرى لله حاضر وهتفد

وفعلا إيهاب نقل ورقه وبدأ شغل ونظم

وقته بين الجامعه والشركه واختار جامعته

غير بتاعه شهد ميعرفش إنها نقلت جامعته

تانيه والصدفه إنهم طلعو فى جامعته واحده

وكمان بيدرس للدفعه بتاعتها

سهی : عرفتوا آخر الاخبار

نجوی : دشی

سهی: فی أستاذ جدید بیقولو جای من بره
واخذ الماجستير وبيحضر للدكتوراه

نجوی : هیدی دفعتنا

سهی : یاریت

شهد : نعم یعنی مانتش عارفه هیدی أنهی
دفعه او مال جایه تصدعینا لیه

سهی : أصله مز این الإیه حاجه کده زی بتوع
السیما لا وشیاکه ولا عربیته یاخرابی علیها

شهد : ربنا یشفیکى

نجوی: بطلو رعى یلا السکشن هیبدأ

مشیو شویه

شهد : يبييه دا أنا نسيت شنطتى مطرح

ماكنا قاعدين

نجوى : أصلك مسطوله

شهد راحت جابت شنطتها : أهه يلا بقى

نجوى : مبسوطه أدى المدرج اتقفل

شهد : عادى هنعبط دخلنا دخلنا مدخلناش

يبقى عملنا اللى علينا

خبطوا وفتحوا الباب واستأذنو و نجوى كانت

أول واحده ووراها سهى ووراها شهد

مخدتش بالها لأنه بيقلب فى ورق ومش

باصص لهم

إيهاب : اتفضلو ودا بس عشان أول يوم

ومش عايز أزعل حد

دخلو وهو التفت يكتب حاجه لكن لمحها
وهيا بتقعد حاول يتعامل عادى ولا كأنها هنا
رغم إنه مش فاهم هيا بتعمل إيه هنا وبعد
ما قعدوا كانوا مشغولين فى الكتابه لكن
سهى واخده بالها منه

نجوى : وااو بقى دا اللى هيدينا دا أنا هطلع
الأولى

سهى: صدقتو بقى هو دا اللى حكلك عليه
الصبح

نجوى : تصدق عندك حق

ساعتها شهد شافته كانت مصدومه بس
معلقتش

إنتهى اليوم وشهد روح البيت

شهد : ماما ياماما

فاطمه : فى إيه إنتى على طول كده داخله

بزعبيبك

شهد : كنت عايزة أسألك عن إيهاب

فاطمه : إيهاب خير

شهد : هو بيعمل إيه هنا

فاطمه:إيهاب مش هنا يا بنتى

شهد :اومال اللى شوفته دا عرفيته

فاطمه :إيه دا هو جه طب محدش قالى اسلم

عليه

شهد : جه فين ياماما مش أصدى فى البيت

أنا أصدى فى مصر

فاطمه : آه عادى مش بلده وبعدين ابوكى

تعبان ولازم حد يدير الشركه واخواتك زى ما

إنتى شایفه واحد لا منه عایش ولا میت

والتانى مسافر على طول

شهد :وهو وافق

فاطمه : طبعا عشان خاطر ابوكى ونقل ورقه

للجامعه هنا و هيدرس فى الجامعه جنب

شغل الشركه

شهد : طب ليه الجامعه بتاعتى ما

الجامعات كتير

فاطمه : بسببك

شهد : أنا؟

فاطمه : أيوة ميعرفش إنك نقلتى وفاكرك

لسه فى كليتك القديمه فقال يتقى شرك

ويخليه بعيد لكن حظه بقى دبسه فيكى

تانى

شهد : إيه الكلام ده يا ماما

فاطمه : والله هو إتصل النهارده وأنا اللي
رديت وسألني وكان مضايق إنك معاه في
نفس الجامعه وهو عايز يطفش ويحافظ
على كرامته من أفعالك بدل ما تهزقيه قدام
الطلبه وأنا اللي الحيت عليه يستنى إنتى
كلها السنه دى والجايه وماشيه وأهو لو
عملتى كارته يبقى في ضهرك أهى حجج
بدل ما يعند ويسافر تانى وإحنا ماصدقنا
شهد فهمت إنه مضايق منها بدأت تتجنبه
على أد ما تقدر وهو كان ملاحظ ومضايق
مع إنه كان دايمًا جد ومكشدر كان محبوب
جدا خصوصا من البنات والكل كان بيحترمه
لإنه بيعاملهم كويس وبيساعد أى حد
وفى يوم بعد السكشن ما إنتهى

سهی : أنا خلاص مش قادره

نجوى : مالك

سهی : عامل فيها تقيل وهي جننى

شهد : بتكلمى عن مين

سهی : عن إيهاب هو فى غيره أنا رايحه له

نجوى : بلاش

سهی : لاممكن ياأنا ياهو

نجوى : إنتى حره يلا بينا يا شهد بدل

مانتاخذ فى الرجلين

سهی : لا انتو هتستنو واتفرجو واتعلمو

راحت له بحجه إنها بتعمل بحث ومحتاجه

مساعده

وهو بيلم ورقه والطلبه بتخرج

إيهاب : لو عندك أى سؤال أو عايزه اسم
مرجع أنا موجود فى مكتبى

سهى :طب لو حضرتك مش فى مكتبك

إيهاب تغاضى عن مياصتها وكمل عادى

إيهاب : تقدرى تسأليني فى السكشن

سهى : وأفرض كنت محتاجه الإجابة فى وقت
متأخر

إيهاب : اكتبى أسئلتك فى ورقه وهاتيها تانى
يوم

سهى : طب وليه مانقصر المسافات
ونختصر الوقت وتدينى نمرة تليفونك

ايهاب بصلها بغضب واضح ومردش

سهى : أيوه عشان وقت ما احتاجك اكلمك
أصدى أحتاج الإجابة

إيهاب بصلها بغیظ : اسمعی یا انسه أنا
مش ناوی أشیل حد الماده ولا اتسبب لحد
فی رقد من أولها فاحسنلك تركزی فی
مذاكرتك

سهی : الله وهو البحث مش مذاكره
إيهاب وعینیه بتق شرار : خلاص لو عندك
سؤال مفید اسألی معندكیش أنا مش
فاصی

سهی: لأ عندی سؤال مهم أوی أوی

إيهاب : اتفضلی اسألی

سهی : هو حضرتك مرتبط

إيهاب : نعم وانتی مالک

سهی :والله دا سؤال الكل هيموت ويعرف
إجابته

إيهاب بص لقي الكل واقف يتفرج

إيهاب : ممكن أفهم بتعملو إيه هنا هو مش

السكشن خلص

جه واحد زميله كان المفروض هيتغدوا سوا

واتأخر عليه

زميله : فى إيه يا إيهاب ودول واقفين كده ليه

إيهاب : مفيش حاجه السكشن خلص وكانو

خارجين

سهى : مش قبل ماتجاوب على سؤالى

وبصت لزميله يصح كده اسأله وميجاوبنيش

زميله قرب من ودنه وهمس : يا حلاوه او مال

سكشنى مفيهوش الحاجات الحلوه دى ليه

بقولك إيه تبادلى

إيهاب : اتفضلها من دلوقت

سهی : هاه قولى بقى

زميله: متقولها وتريحها

إيهاب : إنت عارف هيا بتسأل على إيه ولا هو

رغى وخلص

سهى : بسأله لو مرتبط فيها حاجه دى

زميله بهمس : دى جريئه أوى احسنلك

تجاوب شكلها حطاك فى دماغها ومش

هتسيبك فى حالك جاوبها عشان تخلص

ايهاب: ماشى أنا هريحك أيوه مرتبط

ومفيش مخلوقه مهما كانت تقدر تملى

عيني غيرها

سهى بغيظ : يا سلام ليه بقى تزيد عنى إيه

ايهاب بمنتهى الهدوء : محترمه وأدبا لكى

إنتى محرومه من حضور السكشن الجاى

وخصم عشر درجات من أعمال السنه والمره

الجايه هشيرك الماده

سابها واقفه هتفرقع والكل مشى وأغلبهم

معلقش لأنهم عارفين إن سهى طبعها كده

ومبيهمهاش حد أصلها قريبه العميد

إيهاب جاوب بصدق هو بيعتبر نفسه ملك

لشهد وبس حتى لو هيا مش حاسه بيه

بس اللى إيهاب معملش حسابيه إن الجواب

كان سكاكين بتقطع فى قلب شهد

سهى بعدت عنه خصوصا بعد ما العميد

عرف وبهدلها

العميد : مش معنى إنك قريبتى تسوقى فى

الهبل و تودينى فى داهيه

سهى: ليه بقى

العميد : عشان إيهاپ دا مش واحد عادى دا
واصل أوى سهى: دى إشاعات لو هو كده
بيشتغل هنا ليه

العميد : هوايه بيحب العلم والتدريس لكن
دا يقدر يشتري الجامعه باللى فيها فابعدى
عنه احسنلك

دا صحيح هو غنى وأغنى من عمه كمان
أبوه وأمه سيبين له تركه كبيره جدا وهو اللى
بيديرها حتى لو مش موجود عنده ناس
بتساعده وهو وافق عمه اكراما ليه لكن
شركه عمه بالنسبه ليه ولا حاجه وهو إنسان
بسيط و مش مسرف دا غير نجاحه فى
دراسته وابحائه يعنى مركزه المادى والادبى
فوق الممتاز

كان فيه واحد معجب بشهد وبيحاول يتقرب
منها وهيا بترفض دايمًا ووصى سهى تزن

عليها لكن من غير فايده بقى هيتجنن وقرر

يأديها

في يوم وهيا داخله الكليه وقفلها في السكه
هو وأصحابه وبدأ يلحق عليها بالكلام وهيا
مضايقه ومبتردش راح واقف قدامها
وماسك دراعها أوى وهيا خايفه بتدور بعنيها
على حد ينقذها أو بمعنى تانى بتدور على
إيهاب بس مفيش حد

المعجب الواطى : إنتى فاكهه نفسك مين أنا
مترفضش

ايهاب كان لسه واصل وداخل بعربيته كانت
شهد واقغه زهرها ليه وهو عرفها لكن
افتكر إن دا حبيبها

إيهاب: هه هو دا اللي اختارتيه

عدى من جنبها بالعربيه تخيلت إنه هينزل
ويساعدها لكن أملها خاب ركن عربيته
وقفلها وكان ماشى قابلته نجوى:

لو سمحت ممكن تساعد شهد

إيهاب : شهد

نجوى : أيوه حضرتك مش شايف

إيهاب : أيوه أنا أعملها إيه واحده وحببيها

نجوى : حبيب مين دا حيوان مبيحبش إلا
نفسه وهيا بتكرهه بيضايقها طول الوقت
بس النهارده شكله ناوى على الأذى وأنا لو
طلبت الأمن الحكايه هتكبر ويمكن

يصطقصدنى أنا

إيهاب : يعنى البتاع دا مش حببيها

نجوى : لا طبعاً ساعدها بس أرجوك أوعى
يعرف إني قلتلك دا بلطجى الكل شايف
وخايف يقرب ازاي

إيهاب : طب روحى إنتى ومتقلقيش محدش
هيعرف إنك قولتيلي

إيهاب لما بصلها لاحظ خوفها ودموعها اللي
قربت تنزل لمحته واقف بصتله كأنها
بتستغيث راحلها هيا مجازفه هيا مش
حبيبته بس دى بنت عمه برضه

إيهاب : ممكن أفهم إيه اللي بيحصل هنا
بالظبط

المعجب الواطى التفت له وماسك دراعها
ناحيته بقوة أحسن تهرب منه

المعجب الواطى: ولا حاجه واحد وحبيبته
وبيتفاهمو

شهد : كداب دا عايز يضربنى

المعجب الواطى كان بيتكلم بوقاحه : ماهيا

لازم تتأدب أصلى محبش الدلع

إيهاب : مش لما تتأدب إنت تبقى تأدبها

المعجب الواطى : لا لا يا أستذه دا انت فى

ملعبى وأنا بحترمك فمتخليينيش اهزقك

قدام العيال

شهد :سيبنى خليه يسيبنى دراعى هيتكسر

إيهاب : سيبها

المعجب الواطى: لأ

إيهاب:سيبها بالأدب بدل ما تندم

المعجب الواطى: هههههه اضحكوا يا عيال

أنا هندم

إيهاب ضربه بالبوكس واحد ورا التانى خلاه لا
لاحق يحوش عن نفسه ولا ياخذ نفسه من
الضرب والانдал اللى زيه لما لقوه كده جابو
لورا وسكتو بس وهو بيضربه كان ماسك
شهد اللى بتتنظر معاه فى كل ضربه وجه
يقع شدها معاه بس إيهاب لحقها مسك
ايدها وشدها

إيهاب : إنتى كويسه

شهد : لا أنا تعبانه وخايفه روحنى البيت

إيهاب : حاضر تعالى معايا ولسه هيمشوا
الندل قام وطلع مطوه وهيضربه شهد
وقفت وفردت دراعتها بحيث تتلقى الضربه
بس إيهاب شدها وراه ومسك دراع الندل
بسرعه ولواها وضربه بالتانيه لحد ما المطوه
وقعت وأخيرا الأمن جم سلمه ليهم وشهد
واقفه وراه خايفه وماسكه فى هدومه جامد

إيهاب : اهدى وسببى قميصى بدل ما يتقلع

فى إيدك

شهد سابتة فورا : هه آه أنا أسفه ومنتشكره

الطلبه كانو بيصفروا ويصقفوا لإيهاب

والعميد جه

العميد : اتفضلوا على مكتبى

إيهاب : لأ أنا هروحها البيت

العميد : نعم إنت كنت بتنقذها بقى عشان

تاخذها عيب على أستاذ جامعى ذيك يعمل

كده

إيهاب : وعيب على واحد المفروض إنه

عميد يبقى زيك كنت فين والأمن كان فين

وهيا بتبهدل أنا هقدم فيك شكوى وفى

الكلية بتاعتك دا إيه البلطجه والتسيب دا

العميد : خليك حلو او مال بدل ما نعمل
محضر والبنت هتشهد عليك وفلوسك
ونفوذك مش هينفعوك

شهد : أشهد على مين إنت عبيط

العميد : بت إنتى أنا ممكن ارفدك دا لو ما
شهدتيش ولميتى نفسك

شهد : طظ دا أنا انط فى كرشك لو فكرت
تأذيه

العميد : آه هو عاجبك

إيهاب : لولا إنك راجل كبير كنت مرمطتك
وأنا كنت هكتفى بعقاب للواد ده دلوقتى
هيتعمل محضر وأنا وراك لحد ما تشحت يلا
يا شهد

العميد : كده عينى عينك

إيهاب : مبدھاش بقى خد وضربه بالبوكس
كان وراه اتنين دكاتره سندوه

دكتور ۱ : میصحش كده تضرب العمید بت

زى دى

إيهاب مسكه من ياقه القميص وشده :
البت دى تبقي بنت عمى ياحيوان وهتبقى
مراى ومش هسمح لكذب زيك يجيب
سیرتها

سابه وسط ذهول الكل وأولهم شهد وخذها
من دراعها وركبوا ومشيو

دكتور ۲ : يانهار مش فایت كده هنلبس فى

الحيط

إيهاب وصلها البيت ووقف بيها بالعربيه بره

إيهاب : انزلى

شهد : مش هتدخل

إيهاب : ليه عشان تهزقيني وبعدها تغضبي

شهد : مبيقاش قلبك أسود بقى

إيهاب : انزلى ياشهد

شهد: لما تفهمنى ليه قولتلهم إنى هبقى

مراتك

إيهاب : عشان كل واحد يلم لسانه ولو دا

مضايقتك كلها يومين لما الأمور تهدا نبقى

نقول فسخنا الخطوبه

شهد: وهيضايقنى فى إيه حبيبتك اللى

هتضايق

إيهاب : حبيبتى ؟ قصدك إيه ؟

شهد: سهى لما سألتك قتلها إنك مرتبط

فأكيد لك حبيبه لو خاطب كنت عرفت

إيهاب : آه على فكره اختيارك لاصحابك
غريب يعنى اسمها إيه سهى دى شبهه
متصاحبش من الأساس كان لازم واحد زى
الحيوان دا يضيقك لانك ملمومه على
واحد زى دى فى حين إن صاحبك التانيه
طيبه وبتحبك لولاها النهارده ماكنتش
هساعدك

شهد: إيه ليه هيا نجوى تبقى حبيبتك
إيهاب : إنتى عبيطه إذا كنت معرفش إسمها
هحبها ازاي كل الحكايه إنها استنجدت بيا
عشان أساعدك مع إنها كانت مرعوبه منهم

شهد: نعم دا بدل ماتعملها من نفسك
عشان خاطر عمك على الأقل

إيهاب : ما أنا كنت فاكهه حبيبك

شهد: أنا أحب دا أنا اللي بحبه ملوش زى
بس للأسف غبى ومبيفهمش

إيهاب : يعنى اخترتى اللي شبهك مبروك
انزلى بقى عايز أروح

شهد: طب تعالى اتغدى معانا

إيهاب : متعزمنيش رد جميل وتعكننى على
روحك أنا كنت هعمل كده مع أى حد

شهد: كده طب غور فى داهيه خرجت من
العرييه ورزعت الباب

إيهاب : كسرى كسرى أصلك هتبقى
تصلحها

فاطمه : مالك بتنفخى ليه

شهد: مفيش

فاطمه : اومال فين إيهاب مدخلش معاكى

ليه

شهد: وانتى إيش عرفك إنه كان بره

فاطمه : شفت عربيتته من شباك المطبخ

أوعى تكونى زعلتیه ومشى

شهد: أنا برضه دا هو اللى مش عايز يجى

عندنا

إيهاب : أنا برضه

شهد: إيه دا انت لسه هنا

إيهاب : عادى غيرت رأيى مينفعش أبقى هنا

ومسلمش على عمى ازى حضرتك ياطنط

شهد: لامؤدب أوى يا أخويا

إيهاب : على الأقل مبرزعش باب عربيه حد

شهد: وهتفرق ما تقدر تجيب غيرها بسهولة

فاطمه : اتلمی یا شهد بدل ما انده لابوکی

إيهاب : سيبك منها يا طنط هيا أصلها
مبترتحش لوجودی أنا رایح لعمی مش هو
فی المکتب

فاطمه : أيوه یا ابنی

شهد جریت وراه واتعلقت فی دراعه وقربت
من ودنه :متسیحلیش عند بابا والنبی

إيهاب : ماهو لازم يعرف

شهد : مفیث داعی إنت هتلم الموضوع
إيهاب :لا مش هلمه والواطی دا لازم یتأدب

شهد: أنا مسامحه

إيهاب : إنتی غبیه عایزانی اسیبه بعد ما مد
ایده علیکی

فاطمه : یالهوی هو مین ده

شهد : عجبك كده مفيش ياماما دى
مسرحيه بنعملها وإيهاب بيدربنى عالдор
مش كده وقربت أوى منه وبهمس والنبى
والنبى يا إيهاب

إيهاب حس بنفسها الدافى جنب ودنه
استسلم ومقدرش يزعلها مؤقتا
إيهاب : أيوه يا طنط مسرحيه العبيطه
والكلب

فاطمه : شكلها كوميدى

إيهاب : لا وانتى الصادقه أكشن محروق عن
إذن حضرتك ولف لشهد وبصلها بغيط
وبيكلمها من غير ما يفتح سنانه مبروك
عليكى دور البطوله وسابها وراح لعمه
وحكاله اللى حصل كله

إيهاب : أنا لو غلطان قولى

عز : لا يا ابني بس كده شغلك هينضر

إيهاب : متخافش هما دلوقتي خايفين مني

ومستعدين لأي ترضيه لكن متعرفش شهد

إني قولتلك هيا مش ناقصه كفايه اللي

شافته النهارده

عز : وناوى على إيه هتسيب الكليه

إيهاب : لا طبعا يبقوا غلطانين وأنا اللي

أهرب أنا مش هيسيبيهم إلا لما اجيبلها حقها

تالت وملت

عز : جدع أيوه كده عرفت أربي

الباب خبط واتفتح

شهد : أدخل يا بابا؟

عز : إيه دا شهد هانم بجلاله أدرها جيبالنا

القهوه ربنا يستر

شهد ماشيه والفناجين بتهز وهوب وقعدت

بالصينيه فى حزن إيهاب

إيهاب بفرع : ااهاهاهاه

ابه راىكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالى

الحلقه الثالثه

شهد ماشيه والفناجين بتهز وهوب وقعدت

بالصينيه فى حزن إيهاب

إيهاب بفرع : ااهاهاهاه

شهد : أنا أسفه والله مش أصدى

فاطمه جت جرى : فى إيه

عز : اتفضلى الهانم حمته بالقهوه خديه
الحمام ينصف هدومه

فاطمه: شهد طلعيه الحمام اللى فوق اللى
تحت فيه تصليحات خدته وطلعو بسرعه
ودته حمام اوضتها

عز : هو لسه السباك مخلصش

فاطمه : لأ قال هيكمل بكره

عز : وانتى إيه اللى خلاكى تبعتيها بالقهوه

فاطمه : صممت توديها شكلها عامله
مصيبه وإيهاب عارف وخايفه ليقولك وجايه
تطمئن

عز : إنتى بتضربى الودع ولا إيه

فاطمه: ليه هو فى حاجه فعلا

عز : أيوه بس متعرفيهاش حاجه اقفل
الباب وتعالى اقعدى وحكالها الفيلم كله

فوق بقى

إيهاب : ااه يا رجلي الله يسامحك يا شهد
شهد ملت جردل ميه ودلقته على بنطلونه

إيهاب : ااه إنتى متخلفه غرقتينى

شهد : مش ببردك

إيهاب : أعمل فيكى إيه بس أمشى أمشى
بدل ما ابطحك

شهد : أنا غلطانه عشان بساعدك

إيهاب : يعنى تسلخينى وبعدها تغرقينى
وتقولى بساعدك اومال لو مش بتساعدى
كنتى عملتى إيه علقتينى فى النجفه

شهد : طب هقولك اقلع هدومك وأنا

هجيبلك غيار

إيهاب : أخيرا مخك اشتغل

شهد راحت جابت هدوم من دولاب أخوها
ورجعت كان قلع هدومه وأخذ شور وملقاش
قدامه حاجه تتلبس خالص

شهد خبطت عليه : إيه خلصت

إيهاب : تخلصى عالجلد قريب مفيش حاجه
أخرج بها لابرنس ولا فوطه حتى

شهد : آه البرنس أهه

إيهاب مد ايده من ورا الباب وخذ البرنس
وبعدها حدفه فى وشها من ورا الباب

شهد: إيه ده

إيهاب : صغير عليا هاتى فوطه

شهد : آه الفوطه أهه

إيهاب أخذ الفوطه ولفها على وسطه وخرج
وكان ضهرها ليه

شهد : سافر بره ولف ورجع وألفاظه بيئه
برضه

إيهاب أخذ الفوطه ولفها على وسطه وخرج
وكان ضهرها ليه

شهد : سافر بره ولف ورجع وألفاظه بيئه
برضه

إيهاب وقف وراها وشد الغيار من ايدها

شهد : ااه فزعتنى مش تكح

إيهاب : يارب يكون مقاسى

شهد : متقلقش دول بتوع زين وهو تقريبا
نفس مقاسك و و

إيهاب : بتواوى ليه

شهد : هه لا أنا خارجه

إيهاب : مالها دى

شهد وقفت بره الباب ومش قادره تتنفس
أول مره تشوفه كده هربت قبل ما يغمى
عليها

إيهاب غير هدومه وفتح الباب كانت سانده
عليه وقعت عليه مكانش عامل حسابيه
توازنه اختل وكان هيقع وسند على الحيط

شهد : اا أنت الأنا

إيهاب ساكت وبيتأمل ملامحها عاوز يشبع
منها

شهد زفته وعدلت هدومها: إيه دا مش تدى
إنذار

إيهاب : معلش هبقى ازمر المره الجايه

شهد : هي هي هي بايخه

إيهاب : خلينالك الدم الخفيف إنتى سقعانه

شهد : أنا لأ

إيهاب : او مال إيدك متلجه ليه ووشك قلب

أحمر فى أصفر ليه

شهد : ملكش دعوه إنت مش غيرت اتفضل

أنزل

ايهاب مسكها بغضب من كتفها وضغط

بغيط : ليه أنا أذيتك فى إيه عشان تكرهينى

كده

شهد : كتفى وجعنى

إيهاب سابها وهو بينفخ : عن إذنك

نزل واستأذن ومشى

عز: هو ماله ؟

فاطمه : أكيد حرقت دمه إنت مش عارفه
بنتك مع إنه بيعاملها أحسن من معامله
اخواتها ليها

أول ما نزل دخلت اوضتها و اترمت على
سريرها و بتبكي و افتكرت هدومه اخذتها في
حضانها و فضلت تشم ريحته لحد ما نامت
فات يومين وهيا رافضه تروح الكليه بعد
اللى حصل وهو بيروح يدى السكشن
و يمشى و العميد كل ما يحاول يقابله إيها ب
يرفض بيلعب على أعصابه لحد ما يستوى
نجوى اتصلت بيها واقنعتها تيجى و حذرتها
من سهى لأنها كانت بتساعد الندل اللى كان
هيضربها و سهى مفروسه منها عشان إيها ب
اختارها هيا بعد رجوع شهد حاولت تقرب

منها أكثر عشان توقعهم في بعض معرفتش

وشهد قطعت علاقتها بيها

في النهايه خوف العميد على منصبه خلاه

سلم و نفذ أوامر إيهاب كامله

الندل اياه اترفد سنه والأمن اتعاقب ومن

ساعتها أقل مشكله بقوا يدخلو

وسهى اکتفى بانذارها ولو اسلوبها المستفز

في التعامل معاه اكرر هيشيها الماده

طبعا مع إعتذار رسمى من العميد لشهد

وبكده جابلها حقها

نجوى : يا بختك بيه

شهد : والنبي تتله دا إبن عمى وبس هو قال

كده عشان يحمينى وبس

نجوى : إنتى عبيطه دا بيحبك

شهد : مكانش دا بقى حالى

نجوى : يابنى ادمه بقولك بيحبك دا كل

تصرفاته معاكى ونظراته لكى بتقول إنه

مش بس بيحبك دا بيموت فيكى

شهد : معقول لا لا دا بس بيتهيا لك هو

بيعمل كل دا عشان بابا

نجوى: لا والله إنتى بتضحكى عليا ولا على

نفسك

نجوى : يابنتى فوقى الناس كلها شايفين

وانتى العاميه الوحيده

شهد : قصدك إيه؟

نجوى: شوفى إنتى بقى

من ساعتها بدأت شهد تركز أكثر معظم

الوقت عينه عليها لحد ما تبصله يلتفت كأنه

مش شایفها فقررت تکلمه یمكن یكون دا

صحيح وقلبها یرتاح بقى

آخر الیوم كان بیركب عربیته

شهد : تعالی معايا وشدتها وجريت لحد

عربیته ووقفت قدامها

إیهاب : إیه دا إنتى مجنونه

شهد : آه ممكن توصلنا معاك

إیهاب : لسه مقلبتهاش میكروباص

شهد : متشكره أوى وفتحت الباب وقعدت

عادی ولا كأنه هنا وندهت لنجوى تركب

نجوى كانت خایفه ومحرجه

إیهاب : اركبى خلینا نخلص

نجوى : حاضر

شهد :هنوصل نجوى الأول

إيهاب : ماشى

وصلها ورجع يوصل شهد وأول ما وصلوا
نزلت من العربيه ولفت ليه بسرعه وفتحت
الباب وفكت حزام الامان وشدته بره العربيه

إيهاب : فى إيه هتكفينى على وشى

شهد : تعالى بس

شدته ورنت الجرس ودخلت

شهد : يا قوم فى بيتنا الأستاذ إيهاب

فاطمه : إزيك يا ابنى عاش من شافك

شهد : لا ما إنتى هتشوفيه على طول يعنى

مش معقول يبقى بيت عمه موجود

ويتمرمط هو فى المطاعم

إيهاب : أنا شاكك فيكى من بدرى دى أكيد

عندها سخنيه وأثرت على دماغها

فاطمه : إنتى كويسه يا شهد

شهد : والله انتو بايخين يعنى أبقى لطيفه

مش عاجب رزله مش عاجب

زين : وقد ظهر الحق اعترفت إنها رزله

شهد : خليك فى حالك بقى أنا رزله يا إيهاب

إيهاب : والله كل واحد أدرى بحاله ومادمتى

اعترفتى فانتى كده فعلا

شهد : كده أنا اللي غلطانه تاكل فى مطعم

متكلش خالص أنا مالى

إيهاب : إيه دا إنتى لغيتى العزومه ولا إيه

شهد : لا ياخويا السم الهارى شويه وجاى

روح اتسمم مع عمك عن اذنكم

زين : رايح فين مش هتتغدى معنا

شهد : لا شكرا بدل ما تحطلى سم فى الأكل

شهد: ليه يعنى حد قالك إني شغاله مع ريا
وسكينه

زين :احتمال وارد سييك منها يا إيهاب

شهد : طبعا سييك منها مانا مجنونه وبقطع
في شعري

إيهاب : لا إنتي مش مجنونه أنا اللي غبي
ومبتعلمش ابقو سلمولى على عمى سلامو
عليكو

زين : يا إيهاب استنى بس استنى

فاطمه : ميسوطه عازماه عشان تحرقى دمه

شهد : يووووه

فاطمه : على فين

شهد: على أوضتى

فاطمه : مش هتاكلى

شهد : مش طافحه

عز : بقالكو ساعه بتزعقوا مش عارف اقرا

كلمتين إيه دا اومال فين إيهاپ أنا كنت

سامع صوته

فاطمه : مشى

عز : من غير ما يسلم عليا

فاطمه : البركه فى بنتك (وبصت لزین)

مرجعش برضه

زین : مرضيش قالى إنه مش زعلان مع إن

باين عليه إنه هيطق الصراحه أنا لو مكانه

كنت هبديتها على نفوخها+

فات ثلاث أيام وإيهاپ مبيروحش الجامعه

ولا الشركه الكل فاكراه زعلان محدش عارف

الحقيقه

عز : أنا هكلمه أيوة يا إيهاب يعنى روح
وقلت عدولى

إيهاب : أنا آسف هتشى والله غصب عنى
هه هه هتشى

عز : إيه دا إنت عندك برد ولا إيه
إيهاب : برد بس دا برد وكحه وسخنيه
عز : لا إله إلا الله ومتصلتش بينا ليه
إيهاب : مش مستاهله أنا بعنت البواب
جابل شويه أدويه وكتر خيره بيطل عليا لو
احتجت حاجة أكل أو شرب
عز : ودا كلام هو إنت مش ابنى ولا إيه أنا
جايلك

إيهاب : تیجی فین بس هعدیک والحکایه
مش ناقصه أنا أول ما هبقى کویس هجیلک
سلام بقى الباب بیخبط بین البواب جه

عز : سلام یا ابنی

فاطمه : خیر

عز : العیال دی هتجننی هو قاعد لوحده لیه
والبیت طویل عریض هنا ادیه عیان ومش
لاقی اللی یخدمه

فاطمه : البرکه فی الهانم کل دقیقه خناق فما
بالک لو قعد هنا هتخلیه یولع فی نفسه

شهد : بابا هاجی معاکى

عز : لا الواد عیان عایزه یخف مش یفطس
شهد : واللّه یابابا مش هضایقه ولو حصل
منى حاجه اعمل اللی یعجبک

عز : طب قومی البسی

شهد طارت علی فوق

فاطمه : إنت هتاخذها صحیح

عز : آه هديها فرصه تراضيه لكن لو عجنت

المرّة دى والله ما هرجمها

فاطده : ربنا يستر

راحوا لإيهاب

البواب : عايز حاجه تانيه يا إيهاب بيه

إيهاب كان نايم فى سريره متغطى وجنبه

الميه والمناديل

إيهاب : لا شكرا يا راجل يا طيب أقفل الباب

وراك

البواب بيفتح لقاهم فى وشه : خير حضراتكم

عايزين إيهاب بيه

عز : آیوه

البواب : نقوله مین

عز : قوله عمه

البواب دخل بلغه

إیهاب : خلیه یتفضل فورا واعملنا فنجانین
قهوه مضبوط قبل ما تمشی اتفضل یاعمی
هو إنت عایز استأذان آه معلش مش قادر
أقوم

عز : خلیک یا بنی لا دا إنت محتاج دکتور

إیهاب : مش مهم أنا أنا هه هه هتشی إحم
بقیت کویس

عز : دا شکل واحد کویس

البواب : القهوه یابیه

عز : إیه دا هیا فین

إيهاب : بتدور على إيه ياعمى

عز : على شهد جت معايا

إيهاب : شهد

البواب : الهانم اللي جت معاك قاعده تعيط

بره وقتلتها اعملك عصير مرضيتش

عز خرج لها : إنتى جايه تفولى عليه

شهد : لا يابابا بس حاله يزعل ازاي عايش

ومستحمل دا كله أنا جيت أدخل شوفت

منظره يقطع القلب

عز : ماهو لو بتريحي كان عاش معنا بدل

البهدله أنا هتصل بالدكتور وانتى ادخلى

سلمى عليه

شهد : حاضر

دخلت شهد

البواب : بالاذن أنا يا بيه

إيهاب : طيب بس متنساش اطلعلى بالليل
يمكن أحتاج ميه ولا حاجه دافيه

البواب : حاضر

مشى البواب

شهد عيونها غرقانه دموع

إيهاب : استنى لما أموت واندي ولا إنتى
زعلانه إنى لسه عايش

شهد : أنا دا محدش يتمنالك الصحه والخير
أدى

إيهاب : آه ماهو باين

عز : خلاص أنا اتصلت بالدكتور وزمانه جاى

إيهاب : ليه كده ياعمى

عز : إنت مش عايز الدكتور ليه

إيهاب : هيكتب دوا ومواعيد وأكل والبواب
بيعملى حاجه دافيه ويجيبلى مايه بالعافيه
هتصرف ازاي فى الباقي

عز : وأنا رحى فىن إنت مش ابنى ولا إيه
واخواتك هنا وفاطمه موجوده

شهد حست بالألم لدرجه دى مبقتش أهل
للثقه دا حتى مجابش سيرتها

عز : أما الدكتور يجى يحلها ربنا

الدكتور جه وكشف وكتبله على أدويه ويهتم
بغذاه والراحه التامه

عز : أنا هنزل أوصل الدكتور وأجيب والدوا

وأول ما مشيو دخلت شهد لإيهاب واترمت
فى حضنه

شهد : أنا أسفه هه أسفه أوى هه سامحنى
أنا كنت وحشه معاك أوى

إيهاب حزنها وطبطب عليها : ششش اهدى
اهدى إنتى مش وحشه أبدا إنتى أحسن
الناس

رفعت راسها ليه : إنت طيب أوى وكنت
جدع معايا وأنا ضايقتك لكن عمرى ماكان
بقصد

إيهاب : انسى اللى فات ونبتدى من جديد
شهد : بجد يعنى مسامحنى

إيهاب : طبعا

شهد عيونها كانت متعلقه بعيونه والشوق
مليهم لكن هو منع نفسه يقرب لأنه فاكر
إنها بتعمل كده عشان صعبان عليها مش
أكثر

إيهاب : بيتهياًلي تقومى بقى بدل ما تتعدى

منى

شهد : هه آه أنا أسفه

شويه وعز رجع وشهد صممت بشده إنها

هيا اللى هتتعد جنبه فاضطر عز

يوافق وحذرها من مضايقته الحق حلو

كانت ممرضه شاطره ليه ومحاولتش

تضايقه ولا بالكلام حتى وفضلت جنبه لحد

ما خف والحت عليه لحد ماوافق يجى

يتغدى عندهم الكل كان مستغرب من

هدوء شهد وأولهم إيهاب

فات إسبوع وشهد كل الوقت هاديه وكلامها

قل وبتحافظ أوى على تصرفاتها مع الكل

وخصوصا إيهاب ودا قلقه أكثر

إيهاب بقى يزورهم كتير تقريبا كل يوم على

أمل ترجع تتأر معاه تانى

جه واحد واتقدم لها وأبوها خد رأيها

شهد : اللى تشوفه حضرتك

عز : يابنتى مش أنا اللى هتجوز

شهد : مش فارقه عن إذذك أنا طالعه أنام

خرج من مكتبه كان الكل فى الصاله الشباب

بيلعبو كوتشينه

زين : مش هتلعبى معانا

شهد : لأ

زين : إيه خايفه لتتغلبى

شهد : آه

وطلعت اوضتها

زين : هيا مالها بقت كئيبة كده ليه مش
كفايه واحد

فارس : بتقول حاجه

زين : بعطس إيه معطسش

فاطمه بتشغل مفرش و عز خرج وقعد
جنبها وشاكلة مهموم

فاطمه : خير

عز : بتقولى اللى تشوفه ومش فارقه

فاطمه : يعنى إيه

عز : مش عارف مالها أنا كان عندى تعجن
زى ما بتعجن ولا تبقاش كده عايشه معانا
جسد من غير روح

إيهاب كان حزين عليها أوى : خير ياعمى فى
حاجه

عز : مفیش دا عریس متقدم لشهد وهیا

سیبالی الرد

إیهاب بضیق باین : عریس وحضرتک رأیک

إیه

عز : بفکر ارفضه شهد مش باین علیها

الفرحه بقولک إیه ما تکلمها إنت

إیهاب : أنا ؟ عایزنی أنا اقنعها بالعریس ؟

عز : لا یا ابنی مادامت مش عجبها من الأول

بلاشه أنا بنتی مش بایره ولا معیبوبه عشان

اجبرها یروح عریس یجی عشره أنا عایزک

تفهم مالها هیا مش عایزه تتکلم واخواتها

ملهمش خلق معاها

إیهاب : حاضر یا عمی أنا هطلعها واللی

یقدرنی علیه ربنا هعمله

كانت شهد مجهده اخدت دش بارد ولبست
قميص نوم قصير ورقيق ولسه هتدخل
السريير الباب خبط راحت تفتح عادى
فاكراها أمها

إيهاب أول ما شافها بلم

شهد : إيهاب ؟ خير فى حاجه وهيا واقفه و
ناسيه اللى مش لابساه

إيهاب : هه

شهد : مالك إنت كويس

إيهاب : هه آه إحم إيه ده

شهد : فى إيه

إيهاب : روحى البسى حاجه

شهد انتبهت طلعت جرى واستخبت ورا
الستاره

إيهاب: إيه دا بقولك البسى مش استخبى

شهد: هه أخرج بره الأول

إيهاب: حاضر

شهد: لأ استنى الروب متعلق فى الحمام

هاته

إيهاب راح جابه لها: اتفضلى آه صحيح فين

هدومى

شهد: هدوم إيه

إيهاب: أنا مش غيرت هنا مره ساعه

ماحمتينى بالقهوه

شهد: آه هتلاقيها فى دولابى

إيهاب: طب كويس خليها غيار ليا لما

تحمينى بالقهوه تانى

شهد: والله ماكان قصدى

إيهاب : إنتى مش لبستى الروب واقفه
عندك ليه

شهد جت تمشى جزء من الدانتيل بتاع
الروب اللى فى ضهرها شبك ومش عارفه
تقلت

شهد : بينى شبكت تعالى ساعدنى

لأن الحاجات دى رقيقه وعايظه مسايسه
عشان متقطعش إيهاب مرارته اتفقت
راح ناتش الروب راح مقطوع

شهد : إيه دا البسه ازاي كده بعد ما قطعته

إيهاب : خلاص اقلعيه

شهد : إنت قليل الأدب

إيهاب : خلاص غيريه

شهد : أغيره ازاي وإنت هنا

إيهاب : ادخلى الحمام

دخلت وقلعته وندهت لإيهاب : هاتلى هدوم
من عندك

إيهاب : يارب الصبر ما إنتى كنتى هنا
دلوقتى

شهد : نسيت وقلعت وأنا بقلع كملت على
باقى الروب

شهد حذف الروب من ورا الباب

إيهاب : ماشى

شهد بتمد ايديها تاخذ الهدوم منه من ورا
الباب : إيه دا دى متنفعش

إيهاب جاب غيرها

شهد : ولا دى

إيهاب : تعالى إنتى

شهد خرجت وحاطه فوطه على كتفها
تتدأريه وهيا بتنقى الهدوم وقعت هدوم
على الأرض وطت جابتها ووقفت الفوطه
وقعت إيهاب شال الفوطه وقرب منها
يغطيها حست بيه التفتت بسرعه لقتها
تقريباً في حضنه وهو كان خلاص مش
متحمل لسه هتكلم ساب الفوطه ولف ايده
حوالين وسطها وشدها لحضنه وبالإيد التانيه
قرب راسها منه وشفافيه كانت ملهوفه على
شفافيهها كان بيبوسها بشوق وخوف من
اللى هيحصل بعدين لكن المفجاءه إنهما
تجاوبت معاه وكانت مستمتعته جدا ودا قواه
وشجعه يستمر شويه واتراجع وحس بالندم
كده هيخسرهما نهائى

شهد بتكلم زى اللى بتفوق من البنج : مالك

إيهاب : أنا أنا أسف

شهد : على إيه

إيهاب : اعملى اللى يرضيكى اضربينى

اشتمينى

شهد : ليه

لاحظ إنها شبه داخه قرب منها بحذر
وسندها وقعدها على السرير وأول ما قعد
جنبها مسكت ايده وسندت راسها على كتفه
وسحبت فى النوم اتفاجىء بتصرفها ده
واستنى شويه يستمتع بريحتها ونفسها
القريب منه وبعدين سندها وحطها فى
السرير وغطاها وباس راسها وقام لم الهدوم
اللى على الأرض حطها فى الدولاب وقفله
ولمخ الروب المقطوع على الأرض كان
هياخده كفايه إن ريحتها فيه لكن هيقولهم
إيه تحت فرماه فى الزباله وبص عليها كأنه
بيودعها وطفى النور ونزل

عز : إيه دا كله طولت أوى ياريت يبقى

بفايده

إيهاب : على إيه

عز : إنت مش كنت طالع تكلمها

إيهاب : آه

عز : وقالتك إيه

إيهاب : مقاتتش حاجه

زين : اومال كنت بتعمل إيه دا كله وإحنا

اللى قلنا الأمل فيك

فاطمه : بس ياواد إنت مش شايف شكلها

حرقت دمه بكلمتين

زين : ياريت على الأقل تبقى رجعت

لطبيعتها ونعرف

نتعامل معاها

إيهاب :لا هيا مزعلتنيش

زين :اومال عملتلك إيه

إيهاب :هه ولا حاجه نامت وأنا كمان هروح

لازم أنام

فارس : إنت كويس يا إيهاب

إيهاب : هه آه بس مجهد شويه عن اذنكم

عز : إذن مين أقعد إنت هتبات هنا

إيهاب : لا لا أنا هبات في بيتي

عز : ماهو دا بيتك برضه يا ابني وبعدين إنت

مش شايف نفسك عامل ازاي دا انت شويه

وهتقع والوقت أتأخر طلعه يا ابني ينام

وقومو نامو كفايه سهر كده يلا يا فاطمه

فاطمه : تصبحوا على خير يا ولاد

الشباب : وانتي من أهله

نام إيهاب كان مجهد وعقله كمان تعب من
التفكير والأسئلة بس هيا هتعمل فيه إيه
لما تصحى

تانى يوم الكل نزل يفطر وشهد قايمة
مبسوطه ومزاجها رايق الفالحة كانت فكره
حلم خصوصا إنها كانت جهزت للنوم
نزلت شهد باست خد باباها ومامتها
شهد : أحلى صباح على أحلى أب وأم فى
الدنيا

عز وفاطمة بصوا لبعض ورجعو بصولها
باستغراب : صباح الخير
قعدوا يفطروا وإيهاب على أعصابه هيا مالها
وناويه على إيه وهيا كل شويه تبص ليه
بعيون كلها حب وشوق وخجل وهو
مستغرب نظراتها ومش فاهم حاجه

زين نزل يفطر

شهد : صح النوم يا كسلان

زين : خليكى فى حالك

شهد : شايف يابابا

عز : شايف

شهد : وعجبك

عز : أنا عايز افطر أبقى كليه بعد الفطار

شهد : حلو وخذت التصريح وهربيك

زين : ياشيخه أجرى كده

شهد : ماشى

زين : بس إيه دا إنتى رجعتى أمتى

شهد : ليه هو أنا كنت مسافره

زين : مسافره بس دا إنتى جنتينا بركاتك يا

شيخ إيهاب ياريتك كلمتها من بدرى

شهد : إيهاب كلمنى فى إيه

إيهاب مستغربها أوى وبيرد بحذر : أصلى

طلعتك إمبراح أوضتك

شهد : إمتى ده

إيهاب : قبل ما تنامى

شهد : ازاي أنا مش فاكهه

إيهاب : إنتى متأكدة إنك مش فاكهه+

تفتكروا المعتوهه دى هتفتكر ؟

طب لو افتكرت يا ترى إيه هيكون رد فعلها؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم ???

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الرابعه

شهد : إيهاب كلمنى فى إيه

إيهاب مستغربها أوى وبيرد بحذر : أصلى

طلعتك إمبراح أوضتك

شهد : إمتى ده

إيهاب : قبل ما تنامى

شهد : ازاي أنا مش فاكهه

إيهاب : إنتى متأكدة إنك مش فاكهه

شهد : لأ طب إحنا اتكلمنا فى إيه

إيهاب : لا إحنا متكلمناش خالص

شهد : اومال إيه

إيهاب رفع حاجبه ورجع كشر و بصلها

باستفسار وهيا مش فاهمه

قام باس راس عمه عشان يمشى وميل

ناحيتها وهمس فى ودنها

إيهاب : اطلعى أوضتك وابقى بصى فى

الزباله وانتى تفتكرى وشيليه أحسن حد

يشوفه

مشى وهيا برضه مش فاهمه استأذنت

وطلعت اوضتها

تجرى تبص فى الزباله لقت الروب متقطع

مسكته واتهدت فى الأرض

شهد : يعنى مكانش حلم نهارى بالألوان دا

لو حد عرف إيه دا وهو هو عمل كده معايا

فعلا لا لازم أفهم ليه معقول كلام نجوى صح

بيحبنى يعنى إيهاب بيحبنى بيحبنى

بيحبنى وقامت تتنطط وترقص زى الهبله فى
الأوضة حطت الروب فى الزباله وشالت كيس
الزباله ونزلت

فاطمه : على فين كده

شهد : هرمى الزباله

فاطمه :ليه الزبال هياخذها

شهد : أهو أعمل حاجه مفيده وأخرج

اتمشى سلام

فاطمه : إيه الجنان ده ربنا يهديكى يا شهد

عز: هو فى إيه

فاطمه :ولا حاجه بنتك هتشتغل زبال

شهد راحتله البيت حطت ايديها على الجرس

وماتت عليه

إيهاب : فى إيه الدنيا اتهدت إيه دا شهد

زقته وهيا راسمه على وشها الغضب

ودخلت من غير ما تبص ليه

قفل الباب وبلع ريقه واستعد لمواجهتها

التفتت له : إنت ازاي تعمل كده وأنا اللي

كنت فكراه حلم

إيهاب : أنا اا أنا آسف

شهد : وهيا دي فيها أسف بعد عملتك

المهيبه

إيهاب : عملة إيه إنتى متأكدة إنك فاكراه اللي

حصل كويس

شهد : طبعا ورميت الروب قبل ما اتفضح

واطمن لسه مقلتش لحد

إيهاب : إنتى عبیطه ولا إيه دى كلها بوسه
إنتى محسسانى إنى اغتصبتك وبعدين إنتى
كمان كنتى

قاطعته شهد بزعيق : كنت إيه كنت بفقر
عايزه أنام وإنت استغلّيت الفرصه

إيهاب : إنتى اتجننتى بتزعقى كده ليه
وبعدين إنتى مش صغيره ومتأكد إنك
اتجاوبتى معايا

شهد : اش عرفك إنت ولا خبرتك فى بلاد بره
علمتك كل حاجه

مسكها أوى من كتفها وسند ضهرها للحيط
ووشه باين عليه الغضب وقرب منها
إيهاب :أنا عمرى ما لمست ست رغم إنهم
اتعرضوا عليا كتير عمرى ماقلبى دق ولا
اشتقت ولا اتجوعت غير منك إنتى

وهيا بتتنفس بالعافيه: إنت بتقول إيه

إيهاب : بقول إني بحبك

شهد: إيه

إيهاب :بحبك وانتي إيه

شهد : أنا انا انا لازم أمشى وزقته وجت

تري مسك ايدها وشدها لحضنه

إيهاب :حرام عليكى دا إنتى ورتينى الويل

ريحينى بقى بتحبينى ولا لأ

شهد : أنا أأ إحنا متربيين مع بعض وإنت

أصدى أنا يعنى

إيهاب سابها بهدوء : فهمت إنتى بتعتبرينى

أخ مش كده عموما أنا آسف لو مشاعرى

تجاهك أو تصرفاتى ضايقتك انسى اللى

حصل وأنا عمري ما هحاول أعمل دا تانى

وبرضه لو احتجتيني هتلاقيني جنبك أنا

برضه ابن عمك

شهد بغیظ لا والله إنت عبيط ولا بتستهيل

إيهاب اتنهد : ليكى حق أنا اللى استاهل

مشيت ورا قلبى مع إن كرهك ليا كان

واضح

شهد : ولا متفرسنيش إنت مش قوت إنى

اتجاوبت معاك

إيهاب : يمكن عقلى اللى هيالى كده لأنى

بتمنى كده

شهد: وافرض إنه مش تهيؤات

إيهاب : لا ما افرضش أنا مش ناقص حرق

أعصاب

شهد : طب إيه رأيك إنها مكانتش تهيؤات

إيهاب : آه بس إيه إنتى بتقولى إيه إنتى فعلا

اتجاوبتى معايا

شهد : آه

إيهاب :ودا معناه إيه

شهد :معناه إنى مغفله وبحب أغبى واحد فى

الدنيا

إيهاب : بجد

شهد :ااه يا دماغى او مال أستاذ ودارس بره

إيهاب : دارس بره مش مهلس بره

شهد :ااه أعمل فيك إيه

إيهاب :اعملى اللى يعجبك بس أنا يعنى

إنتى من إمتى بتحبينى

شهد : من يوم ما فتحت عالدينا وإنت

إيهاب : من يوم ما فهمت يعنى إيه دنيا

شهد: طب اومال ساكت دا كله ليه

إيهاب : عايزانى أتكلم ازاي وأنا كل ما اقابلك

تدبى معايا خناقه كنت بحسبك بتكرهينى

ولما قولتى إنك خايفه فهمت إنك خايفه

منى

شهد : فهمت هو إنت بتفهم أصلا أنا كنت

خايفه لو عرفت مشاعرى اخسرك وبعدين

أنا كنت بتخايق معاك من غيظى فاكر أول

ما رجعت من السفر اترميت فى حضنك

لقيتك بتعاملنى كطفله

إيهاب :كان لازم أعمل كده كنت بدارى

لهفتى عليكى

شهد : طيب إحنا هنرغى كتير

قرب منها

شهد : مش أصدى كده

إيهاب : أنا آسف تعالى اعملك عصير

شهد : عصير

إيهاب : إيه عايزه شاي

شهد : وبيقولو عليا أنا اللي هبله في الحالات

اللى زى دى يا أستاذ حضرتك تروح زى

الشاطر تخطبنى من بابا

إيهاب : بجد حالا

شهد: رايح فين

إيهاب : هغير واجى معاكى نكلمه

شهد : نعم تيجى معايا يا أستاذ يا مثقف

إنت تقابل أبويا وتكلمه لوحكم ويفضل

تاخذ ميعاد سابق إنت إيه ما شفتش حد

بيخطب قبل كده

إيهاب : لأ

شهد : ولا في فيلم حتى

إيهاب : أنا فاضى عموما متقلقيش أنا

هتصرف

شهد رocht البيت وهيا في منتهى السعاده

وقالت لأبوها إنها رافضه العريس اللي كان

اتقدملها وقالت لأمها إنها هتساعدھا في

المطبخ وشغل البيت لازم تتعلم الكل

مبهور ومصدوم وآخر النهار جه إيهاب وطلب

من عمه يكلمه لوحدهم في المكتب

عز : اتفضل يا ابني خير في مشكله في

الشغل

إيهاب : لا أبدا بالعكس الأمور تمام دي حاجه

تخصنى وعائزك تسمعنى للنهايه وتفهمنى

ورد عليا بهدوء ولو رفضت إنسى إني كلمتك
أنا مش مستعد اخسرك لأى سبب

عز : خير يا إيهاب

إيهاب : أنا استقرت هنا خلاص وأنا والحمد
لله لا بشرب ولا بهلس

عز : يا ابني إنت ما شاء الله على أخلاقك
وأنا عارفك أكثر من ولادي بس ليه
المقدمات دي إنت ولا اللي بيخطب
إيهاب : ما انا إحم أنا جاى أخطب

عز : نعم تخطب آه قصدك اجى معاك
اخطبك طبعاً يا ابني دا يوم الموني

إيهاب : لا ياعمى أنا للأسف مينفعش أخذك
تخطبلى

عز :ليه يا ابني

إيهاب :مهو يعنى مينفعش أبو العروسه

اللى يجى مع العريس يخطبها

عز مش مستوعب :أبو العروسه مين

إيهاب : حضرتك يا عمى

عز : نعم بس أنا معنديش عرايس

إيهاب : شش شهد يا عمى

عز : مالها شهد

إيهاب : عايز اخطبها

عز : ليه

إيهاب : هيا الناس بتخطب ليه

عز : عشان تتجوز

إيهاب : أهو أنا بقى عايز أتجوز شهد

عز قام وقف وزعق بغضب : ميين

كل البيت سمعه وجم جرى

فاطمه : مالك يا عز بتزقق ليه

عز : اسألى البيه

إيهاب : أنا غلطت فى إيه بس

فارس : فى إيه يابابا

عز : الأستاذ عايز يتجوز

فاطمه: دا يوم الهنا

زين : مش أحسن ما ينحرف

فاطمه : اتلم يازين

عز : مش لما تعرفوا العروسه الأول

فاطمه: مين

عز : شهد

فاطمة : إسمها شهد

عز : شايف أهو محدش مستوعب

شهد لسه داخله : فى إيه

عز :البية عوز يتجوزك

شهد اتكسفت وحطت وشها فى الأرض

عز : نعم يعنى إيه انتو متفقيين وإحنا نايمين

إيهاب : إيه الكلام دا ياعمى لو حضرتك

معترض عليا قولى مفيش داعى للتجريح

والزعيق

عز : ياغبى إفهم إنت عايز شهد إنت

إيهاب : عن اذنكم وأسف ياعمى لو ضايقتك

فاطمه : إيه دا يا عز هو إنت هتلاقى أحسن

من إيهاب دا ابننا

عز : مهو عشان كده عايزه ياخذ زينه البنات
مش شهد دى هتوصله السرايا الصفرا فى
شهرين

شهد : إيه ؟ يعنى حضرتك رافص العروسه
مش العريس أنا مش قد مقامه العالى
عز : أيوه إنتى هتقضى عليه إنتى عاوزه
واحد تافه زيك

شهد : كده يا بابا

وطلعت اوضتها ودموعها على خدها
فاطمه : اخص عليك يا عز كسرت بخاطر
البنات

عز : جك كسر رقبتها أنا كنت هرفض اللي
اتقدم لها زى ما قالت دلوقتى هوافق
إيهاب : ياعمى أنا

عز : إنت إيه شوفلك غيرها دی متنفعکش

إيهاب : بس أنا بحبها

عز : یعنی إيه هتكسر كلامی

إيهاب : لا یاعمی دا انت اللى مرینى
وعمرک ما قصرت معایا ازای أكسر كلامك
خلاص ولا کأنى کلمتك فى حاجه

فاطمه : بس إنت قلت إنك بتحبها

إيهاب : وهموت وأنا بحبها أنا من ساعه ما
عرفت إن فى حاجه إسمها حب وأنا بعشقها
هيا مجنونه وطايشه لكن بريئه وطيبه

فارس : عشان كده كنت بتستحملها

إيهاب : اللى يحب حد يفوتله رغم أفعالها دی
كانت لما بترضى عنى وتضحك فى وشى
بحس إن الدنيا ملكى لوحدى

كلهم اتاثروا من كلامه حتى عمه

عز : خساره المشاعر النبيله دى مع واحده

مش هتفهمها أبدا

إيهاب : مين قال

عز : إنت مش قلت مش هتكسر كلامى

إيهاب : أيوة

عز : خلاص يبقى بطلو كلام فى الموضوع ده

إيهاب : عن اذنكم

عز :لا إنت هتتعشى معانا

إيهاب : مليش نفس

ومشى حزين وعز مش عايز يسمع من حد

بعد ما الكل طلوعوا اوضحهم فارس راح لعز

المكتب

عز : خير يا ابني في حاجه

فارس : عمرى ما تخيلتك ظالم

عز : أنا

فارس : أيوه اللي حصل النهارده معجبنيش

إنت مين عشان تحرمهم من بعض

عز : أنا كبيرهم وكبيرك ومش معنى إني

سيبتك تتكلم تتعدى حدود

فارس : حدودى حاضر بس إنت متعرفش

إحساس اللي يتحرم من حبيبتة

عز : يا ابني إنت وضعك مختلف

فارس : عارف أنا أرحم منهم على الأقل أنا

مبشوفهاش لكن هما هيبقوا قدام بعض

ومحرومين من بعض لا وإيه هتجوزها

غصب من إمتى بتعمل اللي يغضب ربنا

عز: دی غبیه وهتبهده

فارس : مش مهم هو مش صغیر و يعرف
یختار سیبه لما یندم علی اختیاره أحسن
مایعیش عمره کله علی کلمه لو

عز : ومستقبله

فارس : مش یمکن حبه یعقلها ومستقبله
یبقی أفضل وبعدين یا بابا هو حد ضامن
الموت من الحیا لما تفکر إنت فی مستقبله

عز : طیب سیبنی دلوقتی

فارس : حاضر عن إذتك

عز فضل یفکر کتیر فی کلام ابنه لحد مانام
وهو قاعد

تانی یوم الصمت یسود المکان ونظرات
متبادلہ بین الجمیع کلها أسئلہ وشهد
منزلتش

عز : فین شهد

فاطمہ بغضب و غیظ : وعایزها فی إیه

عز : إنتی بتکلمینی کده لیه

فاطمہ : وعایزنی اکلمک ازای

عز : فی إیه یا فاطمه

فاطمہ : فیه إن مرارتی فرقت أنا کنت

مستغربه رافض إیهاب لیه اتاریک رافض

شهد رافض بنتک

عز : مهیا عشان بنتی عارفها متهوره هتتعبه

أقول لأخویا إیه لما اروح له معرفتش أسعد

ابنک

فاطمه : وسعاده بنتك فاكر لما كانت حزينه
ومنطويه

زين : شكلها بتحبه وهو كلامه بيقول إنه
بيعشقها على إيه مش فاهم

شهد نزلت على صوتهم : متخانقوش
الموضوع إنتهى متخافش على ابن أخوك
منى يا عز بيه أنا سيبهولك تبرمجله واحده
مناسبه

عز : اتأدبى وانتى بتكلمينى وإيه بيه دى أنا
ابوكى

شهد : أبويا يمكن قولى يا أبويا إمتى قعدت
اتكلمت معايا فى أى حاجه إمتى نصحتنى
إمتى اهتميت بيا تعرف إيه عنى

عز : أعرف إنك طائشه و

شهد قاطعته بزعيق : وإيه حضرتك مشغول
دايما بتشوفنى ساعات قليله فى الشهر
وعايز تعرفنى ازاي

عز : إنتى اتجننتى بتعلى صوتك عليا

عز : إنتى اتجننتى بتعلى صوتك عليا

فاطمه : عندها حق

عز : فاطمه

فاطمه : إيه طول عمرك ضيف شرف فى
حياتهم ويوم ما تدخل تخربها ولعلمك بقى
أكثر واحده تناسب إيهاب هيا شهد بيكملو
بعض وبيعرفو يتفاهمو مفيش مره عملت
غلط أو زعلت إلا وكان إيهاب هو اللى بيعرف
يراضيها ويعرفها غلطها وهو الوحيد اللى
بتسمعه

عز : لا والله وحرقت الدم وخرقتهم الكثيره

فاطمه : كل واحد فيهم مكنش طايق كلمه
من التانى عشان زهقوا من دور الأخوه اللي
ميناسبهمش هيا عايزاه يحس إنها بقت
انسه مش لسه عيله وهو عايزها تحس بيه
ماهو إنت لو بتفهم فى المشاعر كنت عرفت
من الأول إنه حب

عز : أنا يا فاطمه

فاطمه :أيوة إنت مستحمله طول عمري
وساكته وفى الآخر عايز تضيع عيالى لا دا أنا
اللى هقفلك تعالى ياشهد خدتها وطلعو
الجنينه

عز :هو أنا للدرجه دى أب فاشل

فارس :لا يابابا إنت مش أب فاشل لأنك مش
أب أصلا إنت إمتى كنت أب أو زوج اهتميت

بشغلك ونسيتنا حتى لما قعدت في البيت يا
مع أصحابك يا قاعد في المكتب

عز: لو أنا مش مهتم بيكم مكنتش فضلت
معاكم

فارس: لا إنت معنا لأننا بنكمل الصورة
الإجتماعية اللي إنت راسمها لنفسك قدام
الناس عن إذتك

عز وقع على أقرب كرسي بيحاول يستوعب
اللي حصل وبيفكر فعلا مفيش مناسبه
حلوه أو مره كان موجود فيها فاطمه كانت
شايه الليله لوحدها هو حب شغله واتلهى
فيه لدرجه إنه نسي كل حاجه تانيه

فاتت ساعه كانت فاطمه هديت وهدت شهد
وداخلين لقوا عز قاعد مكانه شكله
ميظمنش جريرت فاطمه عليه

فاطمه : عز عز إنت کویس رد علیا

عز بصوت مخنوق : لسه خایفه علیا بعد دا
کله

فاطمه : طبعاً دا انت حب عمری

عز : رغم إنی عمری ما قلتلك کلمه حلوه أو
عملتلك حاجه ممیزه

فاطمه : ازای بقی وجودك فی حیاتی ووجود
ولادنا دا بالنسبه لیا أكثر حاجه ممیزه ممکن
تحصلی

عز : فاطمه إنتی طیبه أوی یا فاطمه وأنا
مستهلكیش

فاطمه : إیه الکلام دا دا انت سید الناس
وبعدین الحب مش بالکلام وبس حتی لو
مکنتش موجود کنت بتهمتم بینا برضه

عز: أنا ازای

فاطمه : عمری ما طلبت منك حاجه
ورفضت لا مشوار أروحه ولا فلوس اعوزها
كنت دايمًا بحس بالأمان وإنت موجود حتى
لو مش مركز معايا

عز : أصيله يافاطمه استحملتى كتير

فاطمه : وإيه يعنى ما إنت كمان استحملت
عشاني تعبت وشقيت عشان نوصل للى
إحنا فيه عشان تعيشنا مرتاحين جيت على
أعصابك وصحتك عشانا

عز : حَقك عليا

فاطمه : اخص عليك هزعل إيه حَقك عليا
دى إنت طول عمرك حنين معايا لا عمرك
هنتنى ولا عمرك مديت إيدك عليا مش
معنى إنك مبتعرفش تتكلم بيقى

مبتحنيش كفايه إنك مخلص ليا رغم إني

كبرت

عز : إنتى كبرتى طب إيه رأيك إنتى فى عنيا

أجمل واحده فى الدنيا

شهد : إحم إحم نحن هنا

فاطمه : يخربيت عقلك إنتى لسه واقفه

شهد : قلت يمكن تكونو عاوزين اتنين لمون

ولا حاجه بقول إيه فى شجره كبيره فى الجنينه

روحوا سبلو لبعض تحتها

فاطمه : اتلمى يا جزمه امشى

شهد : ماشى بكره تندمى أنا اللى قعدالك

هو شويه وهيقلب

عز : هههه ضحكك حلوه يا شهد أوعى يا بنتى

تفرطى فيها وإيهاب ابن حلال أوعى تزعليه

شهد : وأنا مالی وماله أهو راح لحاله ربنا
یوفقه ویرزقه باللی تسعده

عز : طب وانتي

شهد : عادی هکمل دراستی واساعدک فی
الشركة وإيهاب يشوف حياته بقى وجامعته

عز : وبعدين هتعملی إيه

شهد : إن شاء الله هتعلم وهخلى الشركة
فی أحسن حال

عز : أنا قصدى حياتك

شهد : هتبقى كده بابا أنا صحيح مكنتش
أحلم إن إيهاب يبادلنى مشاعرى لكن أهو
حصل ودا بالنسبه ليا حلم واتحقق مش
عاوزه أكثر من كده وعندى مخزون ذكريات
يكفينى عمرى كله

عز : ذكريات لا سيبك منها هو لما ييجى

ابقو اعملو غيرها

شهد : يجى فين

عز : يجى ياخذك مهو أنا مش هلاقى مغفل

تانى يخلصنى من لسانك وأهو على الأقل

مننا يعنى يوم ما هتعملى بلوه مش

هيفضحنا

شهد صرخت أوى وحضنته : اااه يا حبيبي يا

بابا

عز : آه يا ودنى أنا غلطان يخربيت اللى

يفرحك

فاطمه : هههههه بتجيبه لنفسك

عز : يا حظك الهباب يا إيهاب

فاطمه : تانى

شهد : قول اللى إنت عاوزه مش هزعل منك

عز إتصل بإيهاب يبيلغه يجيله بالليل وشهد
لبست واتزوقت وأول ما شافها تنح وهيا
بتقدم القهوه حمته بيها تانى وبدلته اللى
غرقت المره اللى فاتت نفعته المره دى

حددوا ميعاد كتب الكتاب والفرح هيعملو
إيه بالخطوبه كل حاجه جاهزه وهما مش
محتاجين يتعرفوا لسه اشتروا العفش
والهدوم وجهزوا كل حاجه كان كل شىء
بيعملوه سوا وعز وفاطمه معاهم لحد يوم
الفرح و عزموا الأهل والأصحاب والزمائل
تقريبا أغلبية الجامعه والشركه كانت
موجوده والكل فرحان ليهم

نجوى : مبروك ابقى عدى الجمائل

شهد : قصدك إيه

نجوى : مش أنا اللى نبهتك إنه بيحبك

شهد :مردودالك وبعدين أنا مش ناسيه إن
لولاكى ماكنش نجانى يوم الخناقه

نجوى : يا بنتى دا إحنا اخوات

شهد : طبعاً

الكل رقص وانبسط ورقصه الصلو افتتحها
العرسال

إيهاب : تصدقى أول مره نرقص سوا لا وفى
حضن بعض

شهد :اتلم

إيهاب : إنتى مراتى دلوقتى

شهد : يعنى إيه

إيهاب : يعنى خلاص مش هخاف أقولك
اللى حاسه أو اوصفلك مشاعرى

شهد : وهو إنت محتاج تقول عيونك

فضحك يابابا

إيهاب : لا والله ومفضحتنيش إلا دلوقتي

ولما كنتي مجنناني كانت إيه نعضانه

شهد : يا سلام ما إنت كنت مطلع عيني

عز : تسمحيلي بالرقصه دي

فاطمه: معقول دا انت من يوم فرحنا

معملتهاش

عز : أنا غلطان بلاش

فاطمه : لأ بلاش ازاي يلا

رقصوا وكانو قريبين من العروسين

فاطمه : وطوا صوتكم شويه الناس واخده

بالها

شهد : ها يا ماما خضتيني

إيهاب : آسف يا طنط هناخد بالننا سامعه

شهد : حاضر فهمنا

الفرح إنتهى على خير والعريس خد عروسته

وروحوا

إيهاب : مبروك يا عروسه

شهد : الله يبارك فيك يا عريس

إيهاب : أنا هخرج أغير عقبال ماتغيرى

شهد بابتسامه هاديه : ماشى

وأول ما خرج جریت غیرت فی ثانیه ونطت فی

السریر واتغطت وعملت نایمه هو جه وخبط

مردتش فتح الباب لقاها نایمه وطافیه النور

إيهاب : إيه دا شهد شهد مش معقول تكونی

لحقتی تنامی أمری لله ودخل ینام جنبها

إيهاب : خساره كنت محضرك مفاجأه حلوه

يلا بقى مفيش نصيب

أول ما سمعت كده نورت النور ولفت له

بسرعه

شهد : أنا صاحيه أهوه مفاجأه إيه+

تفتكروا ايه هيا المفجاءه ؟

رايكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الخامسه

وأول ما خرج جريت غيرت فى ثانيه ونطت فى

السريير واتغطت وعملت نايمه هو جه وخبط

مردتش فتح الباب لقاها نايمه وطافيه النور

إيهاب : إيه دا شهد شهد مش معقول تكونى

لحقتى تنامى أمرى لله ودخل ينام جنبها

إيهاب : خساره كنت محضرك مفاجأه حلوه

يلا بقى مفيش نصيب

أول ما سمعت كده نورت النور ولفت له

بسرعه

شهد : أنا صاحيه أهوه مفاجأه إيه

إيهاب : ههههه يعنى سمعتينى دلوقتى

ولما كنت بنادى انطرشتى

شهد : يووه بقى يا إيهاب كبر دماغك بقى

ها مفاجأه إيه

إيهاب : امممم مفاجأه هو فى أحلى من

وجودك فى حضنى مفاجأه

شهد : إيه دا انت بتهزر

إيهاب : يعنى يصح اسيبك تهزرى لوحدك

شهد : يعنى كنت بتضحك عليا

إيهاب : إنتى اللى ابتديتى

شهد : كده ماشى

جت تقوم شدها فى حضنه

إيهاب : على فين ياحلوه دا إنتى جيتيلى فى

ملعبى

شهد بتبلع ريقها وبتتحرك قلقانه : إيهاب

اعقل

إيهاب : هههه كان زمان وجبر دا إنتى كده

وفرقتى عليا وقت كتير

شهد : قصدك إيه

إيهاب : كنت لسه هتكلم واتحاييل لحد
ماتوصلى للسريير إنتى بقى طلعتى شاطره
وصلتيني بسرعه

شهد : إيه لا إيهاب إنت طول عمرك عاقل
أعقل ربنا يهديك أعقل يا حبيبي

إيهاب : يا إيه

شهد : هه

إيهاب : قلتى يا إيه

شهد وهيا مكسوفه أوى : يا حبيبي

إيهاب : وعايزاني أعقل ورفع الغطا عليهم

و.....

عيب بقى يا جماعه دول عرسان ☹️+

بعد ٨ سنين إيهاب بقى دكتور جامعى
وبيدير الشركه اللى كبرت واتطورت على

أيديه وأصبح أب و شهد بقت أم لتوأم في
أولى ابتدائي كبرت شهد لكن عقلها بقى
أصغر من عقل النملة اتلمت على جيرانها
وبقوا أصحاب دايمًا بيقوموها على جوزها
وتغضب وتسيب البيت ويترجاها وترجع
وهكذا الغبيه مش عارفه إنهم بيحسدوها
عليه شياكة ووسامه ومركز وبيموت فيها
بيشككوها فيه بإستمرار أهلها تعبوا من
نصحها ومفيش فأيده فاكراهم منحازين له
وهيا المظلومة اللي على حق بس هو
غلطان دلعها أوى جاب دادة للولاد وخدامه
ليها وكل ما تغضب حتى لو هيا الغلطانه
يصالحها بس المره دى غضبت ومخدتش
الولاد بتدبسه عشان لو هيقابل واحده
ميعرفش بسبب الولاد لأ ومشت الخدامه
عشان تضغط عليه أكثر هو بقى المره دى
عند وصمم يربيهها ومسألش عليها ولا برنه

تليفون وهيا هتفرقع واللى قواه أكثر إن
الكل فى صفه وبيشجعه واخواتها بيشحنوه
على الآخر طال الوقت وغرورها عاميها
ومش عايزه تروح بيتها وهو بيصبر نفسه
بالولاد على أمل تعقل ميعرفش إن أمل
انتحرت بسببها+

فى يوم مشمس يجلس عز مع فؤاد صديق
العمر وابن ابن العم متستغربوش أصل
أباؤهم كانوا ولاد عم لكن مقربين زى
الأخوات ومن بعدهم عز وفؤاد حتى
زوجاتهم كانوا أصدقاء مقربين لكن بعد
وفات زوجه فؤاد مقدرش يستحمل يعيش
فى نفس الفيلا وانتقل بعيد عنهم وبالتالى
الزيارات ألت ومع مرور الوقت الجيل الجديد
ميعرفوش بعض

عز: لا دا انت مش هنا خالص

فؤاد : هه بتقول حاجه

عز : بغنى ظلموه إيه دا كله دا انت سافرت

وانت قاعد كل دا سرحان

فؤاد : موضوع يارا دا شاغلنى أوى+

يارا السلحدار ٢١سنه حفيده فؤاد ووحيده

أبوها ویتيمه الأم عاشت معظم حياتها فى

انجلترا شخصيتها عنيده لأبعد حد مع إنها

طيبه جدا بتحاول تبان قويه دايمه مع انها

جبانه جدا+

عز : مالها يارا مش اتخطبت وربنا هداها

فؤاد : وهيا دى بتتهدى فرکستها

عز : تانى

فؤاد : قصدك تالت أنا خلاص زهقت وأبوها

جاب آخره عود قالى هجوزها بالعافيه

عز : ودا كلام برضه وِانت قتلته إيه

فؤاد : اتخانقنا سوا هو اللي غلطان دلعهما لما

عيارها فلت

عز : ماهو معزور برضه البنت اتربت يتيمه

كان بيحاول يعوضها غياب أمها بدلعه الزايد

لها

فؤاد : دا عذر أقبح من ذنب مانا رببت حنين

لوحدى معملتش زيه ليه+

حنين ٢٣سنه بنت فؤاد وخاله يارا راقصه

باليه اعتزلت الباليه نتيجه حادثه فقررت

تفتح مدرسه باليه للاطفال بمساعده بعض

من مدرساتها مع انها صغيره فى السن لكن

هاديه وعاقله ومطيعه+

عز : متنساش إنهم فى بلد غريبه وعادتها
وتقاليدها مختلفه عنا وأكيد دا له تأثيره
عليها

فؤاد : مش للدرجه دى برضه

عز : ياااه للدرجه دى أخلاقها صعب

فؤاد : بالعكس أخلاقها ممتازه وست بيت
درجه أولى وكفاً فى شغلها

عز : لا إله إلا الله لما هيا كده اومال العرسان
بتطفش ليه وإنه اتخانقت مع أبوها ليه

فؤاد : عشان عنيده

عز : نعم

فؤاد : عنيده بغباء لدرجه إنها ممكن تضر
نفسها المهم تمشى اللى فى دماغها وطبعاً
الشبان بتطفش لأنها بتقف قصادهم الند

بالند ولو حد اعترض بتستغل إنها بنت
واستلم بقى الموشح بتاع حقوق المرأه

عز : وياه علاقه ده بده

فؤاد : قولى إنت واحده بتوافق على عريستها
بنفسها وعائشه حياتها بناءا على شروطها
الخاصه وبتشتغل حقوق إيه اللى نقصاها
دى كلها تلاكيك عشان تدارى على عندها
اللى مجننا

عز : وياترى جابته منين

فؤاد : قصدك إيه

عز : ولا حاجه بس ذنب ناس بيخلصه ناس

فاطمه دخلت بالعصير

فاطمه : فى إيه بتتنأرو ليه

فؤاد : جوزك ياستى فرحان فيه

عز : تصدق أنا كمان بعانى من عند زين لا
عايز يتجوز ولا يستقر مهتم بشغله وعمره
بيجری ومش عايز يسمع لحد

فؤاد : العيال دى ناويه تجننا معاها محدش
عاوز يفرحنا

شهد : طب ما تدبسوهم فى بعض وتخلصونا
فؤاد : قصدك إيه

شهد : حضرتك عاوز تجوز حفيدتك وبابا
عايز يجوز زين جوزوهم لبعض واخلصوا

عز : قومی یا فاطمه خدی شهد واعملولنا
شای

شهد : هنروح إحنا الاتنين

عز : آه احتمال تكونی نسیتی المطبخ فین
یلا یا فاطمه وریهولها

فاطمه : حاضر يلا يا شهد

وأول ما خرجوا استخبوا يسمعوا الحوار

عز : والله فكره ليه لأ وأنا مش هلاقى أنسب

ولا أحسن منك

فؤاد : وأنا يشرفنى بس يارا عنيده ومش

هتوافق

عز : و زين أعند منها وهيرفض

فؤاد : طب وبعدين

عز : جتلى فكره

فؤاد : قول

عز : أهم حاجه عنده شغله ومديره صاحبك

ويتمنى يخدمك إحنا نقوله وهو يكلفه

بمهمه حمايتها وإنت عليك بقى تفنلها

حجه مقنعه تخليها توافق

فؤاد : من غير ما أفنن هيا الإسبوع اللى فات
عملت حادثه والشباب اللى خبطوها
بعربيتهم كانو هيعتدوا عليها لولا ستر ربنا
وكانت عربيه البوليس معديه وهيا استخبت
فى العربيه وأول ما الشباب شافوا البوليس
هربوا

عز : تمام كده ووجودهم سوا هيخليهم
يقربوا من بعض

فؤاد : ياريت بس لو عرفوا هتبقى مشكله
عز : ولا يهملك مش هيقدرنا يعملوا حاجه
واحتمال يكونو حبوا بعض وساعتها
هيشكرونا بس دا بعد الشاى ما يخلص ولا
إيه

فاطمه وشهد طلعو جرى عالمطبخ

فؤاد : يقال إن شبيه الشيء منجذب إليه

وهما الإثنین شبه بعض

عز : عندك حق بینطحو ذی بعض

فارس : إيه دا انتو هتشتروا جدیان

عز : ااه إيه دا یابنی مش تکح

فارس : مالکم اتفزعتو کده لیه

عز : مفیثش إنت خلصت شغلک ولا نازل تانی

فارس : الله أعلم بس برضه مقلتلیش مین

هیشتری جدیان ولیه لسه بدری أوی علی

العید الکبیر

زین : بطل جو المباحث دا مش هیبقی فی

الشغل والبیت

فارس : إيه دا انت جیت إمتی

زین : لسه حالا

فارس : ها مين عايز جديان

زين : إنت اشتغلت جزار إمتى

عز :قصدك راعى غنم من ساعه ما جه وهو

معلق عالجديان

فارس :اعملهم ايه بسألهم مبيردوش

زين : مش هتخلص من الخصله دى بقى

فؤاد : خصله ايه

زين : لما يسأل سؤال ميهداش إلا لو عرف

الإجابة مهما كان السؤال هايف

فؤاد : وافرض ملقتش رد

زين : يبقى اللى اتسأل نهاره اسود دا لو

فضل عايش

: مهو عشان كده عامل رعب للطلبه العيال

بيحفظو الماده

فؤاد : لا دا إحنا نجابوب أحسن لنا

فارس : يكون أحسن

عز : فارس عيب دا ضيفنا برضه

زين : ماتجوبوه يا جماعه بدل ما يكسر

البيت على دماغنا

عز : لا وعلى ايه دا عمك فؤاد كان بيتكلم
عن اضحيه العيد اللي فات كان دابح عجل
وبيقول هيغير الدور الجاي ويجيب جديان
والحكايه مش هتفرق كتير قولتلو

عندك حق بينطحو ذى بعض

زين : طيب هنتغدى إيه

عز : روح أسأل أمك وأبقى طمنى أصلى
بعتها من نص ساعه هيا وأختك يعملو
شاي ومن ساعتها لا حس ولا خبر

زين : طبعا مش بعتهم سوا أكيد بينمو أنا

رايح اطمئن على بطنى يا ماما

فارس : عن اذنكم أنا مجهد شويه وهدخل

ارتاح

عز : ماشى يا ابنى

فؤاد : لا ابنك دا طبعه صعب أوى دا إسمه

جنان رسمى يعنى إيه لو معرفش الإجابة

هيكسر الدنيا افرض سأل سؤال لواحد

ومات قبل ما يجاوبه هيعمل إيه ساعتها

عز : ماكنش كده ابدأ كان حنين وجدع من

يوم الحادته وهو كده حتى أصحابه بعدهم

عنه دا حتى كان عايز يسيبنا إحنا كمان

بالعافيه لما اقنعناه يقعد معنا

فؤاد : لاحول ولا قوه إلا بالله مودتوش لدكتور

نفسى يشوفه

عز: رافض تماما+

تانی یوم الصبح فارس کان رایح الجامعه
رکب عربیته وبعد ساعه العربیه بنزینها
خلص مش لاقی حاجه یرکبها ولا بنزینه
قربیه ومستعجل محاضرتہ قربت ملقاش
قدامه غیر اتوبیس قفل عربیته وركب
الأتوبیس ونسی محفظته فی العربیه

الکمسری : نازل فین یا أستاذ

فارس : آه نازل آخر الخط

الکمسری : اتفضل التذکره

فارس بیقلب فی جیوبه : آیوه لحظه إیه دا

الکمسری: فی حاجه یا أستاذ

فارس : هه لا أصل

كان في بنت قاعده جنبه لاحظته وفهمت إنه
نسى فلوسه شكله إبن ذوات ومش متعود
على الأتوبيسات

البنت ادت الكمسرى تمن التذكرة :اتفضل

الكمسرى: إنتى مش معاكى تذكرة

البنت : أيوه دا تمن تذكرة الأستاذ

بعد الكمسرى ما مشى

فارس : متشكر جدا أنا مش عارف أقول إيه

دى أول مره تحصل معايا

البنت : مفيش مشكله شكلك مركبتش

أتوبيس قبل كده

فارس : الصراحه لأ

البنت : واو لازم غنى بقى

فارس : يعنى هو والدى اللى غنى

البننت : ربنا يخليهولك إيه دا دى محطتى
عن إذتك

فارس : اتفضلى ومتشكر مره تانيه

البننت : العفو سلام

فارس : سلام

آخر النهار واحد زميله وصله البيت ودخل
يدور على زين

فارس : زين

شهد : فى إيه داخل بزعايبك ليه

فارس : البيه خد العربيه إمبارح ورجعها من
غير بنزين

شهد : وجرى إيه يعنى

فارس : جرى إنها وقفت منى فى نص السكه
الصبح ونسيت محفظتى فيها ولولا ستر
ربنا كنت اتهزقت من الكمسرى

شهد : بسيطه

فارس: غورى من قدامى أنا عارف لسه
قاعد هنا ليه؟

شهد : بيتى وأقعد براحتى

فارس : لا بيتك هناك عند إيهاب

شهد : والله أنا حره

فارس : بطللى دلح فارغ

شهد: يا سلام واشمعنى ست رشا بتاعتك
كنت بتدلعهها ولا هو حلال لها وحرام عليا
أمها خرجت على صوتهم واتصدمت بكلام
بنتها

فاطمه بغضب : شهد

شهد انتبهت للى قالته بس بعد ما جرحت
أخوها اللى مردش وسابها وراح أوضته
وقفل عليه كان زين وصل

زين : فى إيه مالكم

فاطمه : اسأل أختك

زين : أختى ! نيلتى إيه يا مصيبه

شهد : ماكنش أصدى

زين : إنتى مبتأصديش حاجه أبدا هببتى إيه

شهد : فارس كان متعصب منك

زين : منى أنا ! ليه؟

شهد : خدت العربيه إمبارح وسبيتها من غير

بنزين ووقفت منه فى السكه واتبهدل

زين : آه صحيح دا أنا نسيت أقوله

شهد : زهق عليا فغصب عنى اتترفزت عليه

وزعل

زين : زعل لا يبقى أكيد عكيتى أوى

فاطمه : الهانم بتعايره بالمرحومه قال كان

بيدلعا متتقصعش هيا ليه

زين : ياليلتك المهيبه إنتى لسانك دا إيه

وبعدين دلح إيه اللى دلعهولها دى الله

يرحمها ملحقتش

فاطمه : روح يا ابنى راضيه

زين : مقدرش إنتى عارفه ابنك فى الحالات

دى بيحب يبقى لوحده

تانى يوم فؤاد راح للمدير بتاع زين وحكاله

الفيلم كله

المدير : ههههه بقى يا راجل عايز تجوز
الصغيره قبل الكبيره

فؤاد : آه عشان الكبيره عاقله وألف مين
يتمناها والصغيره كل اللى بيتمنوها
بطفشهم

المدير : بس دى لسه صغيره مستعجل ليه

فؤاد :عشان لو فضلت كده مش هنقدر
عليها وهموت وأنا شايل همها

المدير : بعد الشر عنك بس أنا ماكنتش
أعرف إنك كاره عز لدرجه دى

فؤاد : إيه الكلام ده عز دا أكثر من أخ

المدير :اومال عايز تخسره ليه

فؤاد :مين قال كده

المدير: مهو إنت بالنسب ده هتخسره انت
بتقول إنها بتطفش العرسان

فؤاد : أيوه بس دا لأنهم بيهودوها لكن زين
مختلف عز بيقولى إن شخصيته قويه
وهيقدر عليها يارا محتاجه اللي يشكمها

المدير: إن كان كده تبقى عرفت تختار زين
مبيتفاهمش

فؤاد: ههههه هایل خليه يربيه بس دا معناه
إنك وافقت

المدير: وافقت وهحاول أقنعه خد بالك زين
دا مش أى حد دا له إسمه ومركزه زمايله
بيعملوله ألف اعتبار والمجرمين بيتربعوا
منه حتى اللي مشفهوش إسمه كفايه
فإقناعه بمهمه هايفه زى دى صعب

فؤاد: إنت قدها

بمجرد ما مشى فؤاد المدير بعت لزین

یبلغه بمهمته الجدیده

زین : نعم حضرتك بتقول إیه عایزنی أشتغل

بادی جارد لعیله

المدير : آیوه

زین :لا دا أنا أستقیل أحسن

المدير :أهدى بس وأقعد أفهمك

زین :حاضر

زین :قضیه الجماعه الارهابیه الدولیه اللی

إنت شغال فیها دلوقتی

زین :مالها القضیه إحنا لسه شغالین فیها

بس للأسف خیوطها مقطعه كل ما نوصل

لطریق یتقفل بس متقلقش حضرتك أنا

مش هیأس

المدير: وإذا قلتك إن الخيط اللي هيوصلنا
ليهم هو البنت دى

زين :ازاى ده

المدير : معلوماتنا بتقول إنهم عاوزين يغتالو
مجموعه من الشخصيات المهمه اللي
للأسف منعرفش لسه هما مين والبنت دى
مستهدفه منهم لإن أبوها عالم وعنده أبحاث
مهمه فى مجال الفيزياء وهما عايزين
يستغلو أبحاثه وهو رفض أغروه بالملايين
وبرضه رفض عايزين يخطفوها عشان
يضغطوا على أبوها ويوافق

زين : للدرجه دى أبحاثه مهمه

المدير: مهمه وخطيره لو وصلولها هتبقى
كارته الراجل لما حصل دا كله خاف بعتهها

لجدها عشان يبعتها وإتصل بيا وطلب
مساعدتى بصفتى الرسميه

زين : هو حضرتك تعرفه

المدير : أيوه معرفه قديمه من خلال
معرفتى بفؤاد

زين : وجدها يعرف الموضوع ده

المدير : لأ طبعا هو عايز يحمى البنت مش
أكثر هيا غريبه ومتعرفش حاجه هنا
واتعرضت لإعتداء من شويه صيع فخاف
عليها وطلب حمايتك ليها وهو مش فاهم إن
بطلبه دا اداانا فرصه نستخدمها كطعم ليهم

زين : بس عشان ياكلو الطعم لازم البنت
تتخطف

المدير : أيوه عشان كده أنا اخترتك أولا دى
قضيتك ثانيا أنا هبقى مطمئن عليها صحيح

فؤاد تعب ونقلوه المستشفى والكل راح

يزوره

زين عرف و مكنشى لسه استلم مهمته

لكن كان مشغول فراح بعدهم بيوم

فى المستشفى

فؤاد استغل فرصه عياه عشان يضغط على

يارا أكثر لأنها رافضه تماما الموضوع

يارا : إيه ياجدو الكلام ده

فؤاد : أنا تعبنا ومش قادر أتكلم كتير نفذى

اللى بقوله

يارا : يوووه بس أنا

فؤاد : يا بنتى عشان أبقى مطمئن عليكى

اديكى شوفتى اللى جراك وانتى لوحداك

شويه صيع كانو هيمرمطوكى لولا ستر ربنا
عاوز أبقى مطمئن

يارا : بس فكره البادى جارد دى رخمه أوى

فؤاد : بادى جارد إيه يا بنتى بقولك إبن عز
أخويا وصاحبى قريننا اللى ياما حكيتلكو
عليه وهيبقى ضيف عندنا لكن فى الحقيقه
هيكون لحراستك بس أوعى حد يعرف لأنه
هو بيعمل كده خدمه ليا فمتحرجينيش قدام
الناس

يارا : بوليس سرى يعنى

فؤاد : تقريبا كده

يارا : بس أنا ياجدو كده هبقى متقيده

فؤاد : متقيده ليه إنتى براحتك وهو معاكى

يارا : مهو كده كل ماجى أروح أى حته لازم

أبلغه بدرى عشان ييقى معايا

فؤاد : وليه هو هيبقى معانا فى الفيلا

يارا : أى فيلا

فؤاد : فيلتنا حبيبتي إحنا هنوضب أوضه ليه

يقعد فيها معانا عشان ييقى قريب

يارا : كمان

فؤاد : أيوه عشان يحميكي ال ٢٤ ساعه

يارا : ياجدو

فؤاد : آه ياقلبي أنا تعبان متغلبينيش

معاكى

يارا : حاضر حاضر ياجدو

قعدت يارا مع جدها شويه ومشيت وهيا فى

الطرقه كان زين وصل عشان يزور جدها

لمح ممرضه جايه بصتله وغمزتله

زين : صباح العسل يا عسل

يارا افتكرت الكلام لها اتعصبت وفتحت فيه

يارا : إيه يا حيوان إنت فاكر نفسك مين

زين : إيه دا هو حد كلمك

الممرضه : لمؤخده يا انسه الكلام كان ليا أنا

مش كده يا

زين : أيوه يا

يارا : إيه المسخرة دي دي مستشفى مش

كباريه

الممرضه : وانتى مالك شيطه ليه ولا عشان

ماهو مش ليكى

يارا : اتلمى يا حيوانه إنتى بدل ما اوديكى فى

داهيه فين المدير

الممرضه : لا والنبي يا هانم مدير إيه دا إنتى

ست الكل

يارا : ناس مبتجيش إلا بالعين الحمرا

زين : كويس إنك عارفه لون عينيكى وبص

للمرضه يلا ياقمر سيبك من العفريته دى

يارا: إيه عفريته أنا أنا

زين : أنا مقلتش إنه إنتى لكن يظهر إنك

عارفه نفسك كويس

يارا : أنا هوريك يا زباله

زين قرب منها وعينيه مليانه شر رجعت لورا

خبطت فى الحيط وهو حاطط ايديه الإثنين

على الحيط حابسها بينهم وهيا عماله

تتلفت يمين وشمال عشان حد ينجدها

زين قرب منها وعينيه مليانه شر رجعت لورا
خبطت في الحيط وهو حاطط ايديه الإيتين
على الحيط حابسها بينهم وهيا عماله
تتلفت يممين وشمال عشان حد ينجدها
زين :اسمعى يا نص شبر إنتى لولا إنك
واحد ست كنت علمتك الأدب اللى
متعلمتهوش فى حياتك كلها
وسابها ومشى راح مع الممرضه وهيا
طلعت تجرى

زين : ها قولتيلى اوضته فين

الممرضه : أهه بقولك إيه

زين : قولى

الممرضه : انت هتطول عنده

زين : مش عارف ليه

الممرضة : عادى كنت عاوزه أشوفك

زين : شافتك العافيه ياختى يلا على شغلك

الممرضة : نعم

زين : اللى سمعتيه باى

الممرضة : باى ؟ دا مجنون دا ولا إيه

دخل زين لفؤاد وسلم عليه وقعد معاه

فؤاد :أنا مبسوط أوى إنك إنت اللى هتهتم
بحمايه يارا متعرفش هيا غاليه عندى أد إيه

زين : أنا كنت ناوى أرفض المهمه أصلا
متزعلش منى بس الموضوع تافه لكن لما
عرفت إنها حفيده حضرتك راجعت نفسى
وعملتى تحرياتي ووافقت

فؤاد : أنا متشكر أوى يا زين

زين : على إيه ياعمى دا إحنا أهل بس يارا
دى شكلها إيه

فؤاد : إيه دا انت متعرفش شكلها

زين : الصراحه لأ المدير قالى إنها ملهاش
ملف وإن المهمه خدمه لحضرتك ولما
اقابلك هتقابلنى بيها لكن للأسف حضرتك
عيان

فؤاد : مش مشكله أنا معايا صورته ليه

زين : إيه دا هيا دى

فؤاد : أيوه

زين : بقولك إيه ياعمى متخلينا حبايب
وتشوف غيرى

فؤاد : ليه بس كده

زين : الصراحه أنا ودى مستحيل نتفق

فؤاد: لیه یا زین

زین : لسانها مترین وهتتعبنی معاها

فؤاد : انت تعرفها

زین : معرفه مهبيه لسه مقابلها قبل ما

ادخلك وبدأ يحكيه اللي حصل

فؤاد : معلش یا زین استحملها عشان

خاطری وبعدين إنت بتتعامل مع بلاوی کتیر

مش هتعرف تتعامل معاها دی یارا طيبه

أوی بس مشکلتها إنها عنیده حبتین

وعصبيه شويه

زین : قصدك شویات مش شويه دی

قفلتنی من الممرضه+

تفتکروا زین هیقبل بالمهمه دی ولا هیعتذر

لفؤاد والمدير وينغد بجلده ؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه السادسه

فؤاد : معلىش يازين استحملها عشان
خاطرى وبعدين إنت بتتعامل مع بلاوى كتير
مش هتعرف تتعامل معاها دى يارا طيبه
أوى بس مشكلتها إنها عنيده حبتين
وعصبيه شويه

زين : قصدك شويات مش شويه دى
قفلتنى من الممرضه

فؤاد : خلاص يازين أعمل اللى يرضيك يا
ابنى أنا تعبان ومش قادر أتكلم كتير بس أنا
مش هطمن عليها غير معاك خصوصا إنها

هتسافر الإِسبوع الجاي وحنين بنتى معاها

يعنى اتنين ستات لوحدهم

زين : خلاص ياعمى خلاص أنا موافق وربنا

يصبرنى على لسانها وإنت ابقى خف من

أفلام التراجيدى شويه

أخذ العنوان واتفقوا على الميعاد اللي

هيدروح يستلم فيه ومشى وفؤاد إتصل

بحنين وبلغها وهتستناه+

بالليل زين وفارس راحو لإيهاب يزوروه

ويطمنو عليه وعلى الأولاد

إيهاب : والله أنا مش عارف أقولكم إيه على

تعبكم معايا

فارس : بطل هبل هو إنت مش أخونا الكبير

زين : سيبك من الشويتين دول إنت
بتستعبط عشان متعشيناش لأ فوق إحنا
ناوينلك على بيات

إيهاب : باس كده عينيا ليك ثانيه والدليفري
هيبقى هنا

زين : دليفري ليه هو البيت مفيهوش أكل
إيهاب : منين شهد مشت الشغاله قبل ما
تمشى والداده ست كبيره بالعافيه بتخاد
بالها من الأولاد فى غيايى أنا مش عارف لو
مفيش دليفري كنت هعمل إيه

زين : شوف شغاله ثانيه ولا رجع القديمه
إيهاب : مينفعش مين اللي هترضى تخدم
فى بيت مفيهوش ست أنا دلوقتى شبه
عازب

زين : عندك حق

فارس : الله يحرقك يا شهد منتش مريحه

حد

زين : معلش هو الموضوع عاوز صبر وانت

متسلمش عشان هيا تتربى وتبطل تغضب

كل شويه

فارس : إنت تستاهل كل اللي بيجرالك

دلعتها زياده أنا لو منك أجرجرها من شعرها

لحد هنا بلا مياصه

زين : اهدى يا فارس إحنا جايين نهدي

فارس : دى عايزه تتهد مش تهدي

إيهاب : هيا عملتله إيه

زين : جت على الجرح وضغطت

إيهاب : استغفر الله العظيم حقتك عليا أنا

فارس : وانت ذنبتك إيه

إيهاب : ماهو لولا ما كنت بتكلمها بخصوصى

مكانش دا حصل

فارس : لا طبعا كان هيحصل دى أختى

ولسانها حافظه

زين : إلا صحيح إحنا واقفين جنبك من

الأول ولا نعرفش سبب المشكله هيا

ومبتقولش ياخوفى تطلع إنت اللى غلطان

إيهاب : أنا هقولك وأحكم إنت بقى عم نبيل

السكرتير بتاعى فى الشركه عارفه

زين : آه دا راجل طيب أوى ماله

إيهاب : مرض وخذ اجازة ٣ أيام أعمل إيه أنا

أفتله

فارس : ودا إيه علاقته بشهد

إيهاب : علاقته إن كان لازم بديل والراجل
بنفسه رشح بنته اللي شغاله عندي في
الحسابات وهو هيفهمها تعمل إيه في غيابه
لحد ما يرجع

زين : أوبا هيا فيها بنته

فارس : أصبر إنت شويه كمل يا إيهاب

إيهاب : بنته دي أنا عينتها في الحسابات
اكراما ليه الراجل قصدني في خدمه وأنا
ساعدته والبنت شايفه شغلها كويس وذيها
زي أي موظفه عندي فات اليومين عادى
وجه التالت كنت في الجامعه وشهد اتصلت
على مكتبي ولما البنت ردت

شهد : إيه دا مش دا مكتب إيهاب

السكرتيره : أيوه حضرتك مين

شهد : أنا اللي مين ؟ إنتى مين؟

السكرتيره : أنا السكرتيره إيهاب بيه مش

موجود تحبى أبلغه بحاجه ألو ألو

إيهاب : قفلت السكه ولما وصلت سالتها لو

حد سأل عليا

السكرتيرة : أيوه فى واحده سألت على

حضرتك

إيهاب : واحده؟ واحده مين؟

السكرتيرة : مقالتش إسمها سألتني لو دا

مكتب حضرتك وأنا أبقي مين والخط قطع

إيهاب : قطع ولا السكه اتقفلت

السكرتيرة : معرفش بس فى أوراق مهمه

حضرتك لازم تطلع عليها

إيهاب : هاتيها وتعالى

فارس :وطبعا عملتك فيلم عشان

السكرتيرة أول ما رجعت البيت

إيهاب : ياريت كنت عدتها أنا دخلت والبنت

ورايا بالورق ولسه بقلع الجاكت واعلقه

وهقعد لقيت الباب اتفتح وشهد بتدرج

شهد : يا عيني يا عيني وكمان بتقلع طب

حط لمبه حمرا عالبااب عشان محدش يفتح

عليكم أحسن يطلع عندكم دم وتتكسفو

زين : يانهار مش فايت لا وأختى صوتها

بيجيب آخر الشارع

إيهاب : جرستنى فى الشركه فى ثانيه لقيت

الشركه كلها واقفه تتفرج والبنت فى نص

هدومها من الإحراج وأهدى فى شهد أبدا فى

الآخر قالتلى يانا ياهيا وسابت المكتب

مكنتش لسه خرجت وأنا إعتذرت للبنت

سمعتنى رجعت ومصره تجيبها من شعرها
وأنا ماسكها بحاول امنعها مش عارف قلت
للبننت تجرى بعيد وهيا طارت أحسن ما
تاكلها وزعقت فى الموظفين يمشو وأهدى
متهداش عندت أنا كمان قتلها خلاص الباب
يفوت جمل أنا مش هضر بشغلى عشان
دلحك الفارغ

فارس : ههههههه آه ياقلبي بقالى زمان
مضحكتش كده الله يجازيكى ياشهد دا أنا
لو مكانك كنت سكعتها كف طلع من
نفوخها

زين : أنا بقى لو مكانك كنت اتجوزت
السكرتيره عندا فيها ولو اعترضت أطلقها
أدبا لها

إيهاب : ياعم إنت كمان هو الطلاق سهل كده

زين : بابا قالك من الأول بلاها شهد قلت
بحبها وهنتفاهم قابل بقى

إيهاب : بطل تقطيم أنا مش ناقص دا لولا
الداده كان العيال اتبهدلو طب زعلانه منى
العيال ذنبهم إيه وأنا كمان مش عايش من
غيرها وحشتنى أوى

زين : رغم كل اللي عملته

إيهاب : بحبها أعمل إيه مجنونه وطايشه بس
بحبها

تانى يوم فى فيلا فؤاد

يارا : إيه دا انت

حنين : إنتى تعرفيه

يارا : أيوه فاكهه الحيوان اللي قلتك إنه
ضايقنى فى المستشفى

حنين : ماله

يارا : هو ده

حنين : لا مش معقول إنتى متأكده

يارا : طبعا

حنين : أكيد ؟ إنتى مشوفتیهوش إلا ثوانى

زين : إنتى وشك مقلوب من ساعتها ولا هو

على طول كده مبيتفردش وبص لحنين

متستغربيش أصل اللى تشوفنى مره

متنساش ملامحى

يارا : هه ما إنت لسه فاكر ملامحى كويس

أهوه

زين : لا يا قطه أنا ملامحك حفظتها من

الصوره اللى ادهالى جدك مش لازم أعرف

الهدف اللى هأمنه

حنين : خلاص يا جماعه الموضوع مش
مستاهل

يارا : إيه مش مستاهل ازاي يعاكسنى ويقل
أدبه عليا وتقوليلى مش مستاهل

زين : أنا كنت بعاكس كتكوتة لكن إنتى
دبدوبه هعاكس فيكى إيه إنتى اللى ما
صدقتى حد يعبرك ودخلتى فى شمال مع
إن الكلام مكنش ليكى

يارا : إنت قليل الذوق و و وحيوان

حنين : بالاس اعقلو هيا أول القصيده كفر
كده

زين : أنا آسف لو ضايقتك بس قريبتك دى
مستفزه

يارا : والنبي إنت اللى عدل أوى

كشـرلها باسـتغراب وميل يهمس لحنين :
إنـتى متأكـده إنـها كانت فى إنـجلترا

حنين : آه ليه

زين : ليه إيه دى كبيـرها بركه السبع دى
شويه وهتفرش الملايه لا شويه مين دى
فرشتها فعلا

حنين : لا ماهيا كانت بتزورنا كتير وإحنا كنا
شبه مقيمين هناك عشانها فاللغة هيا
بتعرف فيها عنى وعنك

قربت يارا منه وبدأت تزغده فى كتفه وهيا
بتكلم

يارا : اسمع يا بتاع إنت إنت تحترم نفسك
وتلم لسانك بدل ما أى ايدى ايدى

زغدته كتير راح ماسك ايدها وهو يببرق لها
قبضته كانت قويه أوى عليها

زین : اُصحی یابت إنتی دا أنا زین دا لولا
غلاوه جدك ماكنتش عبرت واحده زيك
وبعدها زق ایدیها وكانت هتقع سنت
نفسها فی آخر لحظه ومنطقتش تانی
حنین : إیه دا یا أستاذ میصحش كده
زین ولا اهتم : ماشی فین اوضتی بقی

حنین : نعم

زین : إیه هتبیوتونی فی الجنینه مثلا

حنین : لا ازای اتفضل

بعد ما مشی

یارا : نهار مش فایت دا اللی هیحمینی دا أنا

عاوزه اللی یحمینی منه

حنین ودته أوضته

حنين : ها إيه رأيك كويسه ولا تحب تغيرها

زين : لأ كويسه

حنين : طيب لو عايز أى حاجه قول إنت هنا

فى بيتك

زين : متشكر أوى يا

حنين : حنين اسمى حنين

زين : وأنا زين

حنين : ماشى يازين اسيبك ترتاح شويه عن

إذنك

رجعت ليارا

حنين : مالك ؟

يارا : متسبينيش لوحدى مع البتاع اللى جوه

حنين : ليه دا شكله محترم

يارا : دا ميعرفش الإحترام بالمره أنا عارفه

جدو عايز يعاقبنى

حنين : وهيعاقبك ليه هو بس خايف عليكى

يلا باى

يارا : باى دا إيه إنتى هتمشى

حنين : يا بنتى ماأنا لازم ابتدى فى موضوع

المدرسه دا بقى كل شويه أأجل فيه شويه

عشان مشاكلك وشويه عشان مرض بابا

كده مش هبتدى عمرى

يارا : طيب طيب بس متتأخرش أنا مش

مطمئنه

حنين : والله أنا شايفه إنك إنتى اللى

بتستفزيه فبطلى لإنه شكله كده من النوع

العصبى يعنى لو مره نرفزتيه ممكن يفتح

نفوخك

يارا: إنتى بتطمينى ولا بترعينى

حنين : أنا بحذرك اللى سمعته من بابا إنه

جد فى شغله ومبيهموش يعنى دلحك

وعندك مش هيجيب نتيجه بالعكس

يارا : ربنا يخليكى ليا يا حنين و ترعبينى

كمان وكمان

حنين : أى خدمه بااى

يارا : باى

حنين راحت فيلتهم القديمه عشان توضعها

تبقى مدرسه للباليه حطت الهاند فرى فى

ودانها وشغلت موسيقى وبدأت تتفرج على

الفيلا وتشوف هتعمل فيها إيه وشغلت

التلاجه لقتها مبتشتغلش وكهربة البيت كلها

مبتشتغلش ماكنتش حابه تروح دلوقتي
قعدت على باب الفيلا تتأمل الجينية وتفكر
ازاي هتظبطها

فيلا فؤاد القديمه جنب فيلا عز

فاطمه كانت راجعه من السوبر ماركت وهيا
داخله الفيلا لمحت حنين قاعده على الباب
وايدها على خدها ماخدتش وادت كتير
ومشيت عملت شغلها وطبيخها وخرجت
الجينية لمحت حنين لسه قاعده نفس
القاعده

فاطمه :لا مبدعاش لازم أشوف مالها دي

وراحت لها

فاطمه : إنتي كويسه يا بنتي

حنين :هه أيوه

فاطمه: اومال قاعده كده ليه

حنين : مفيش مستنيه الكهرا تيحي قاطعه

من بدري وشكلها كده مش جايه النهارده

فاطمه : كهرا بيه يابنتي الكهرا مقطعتش

في نهارها ومبتقطعش هنا خالص المكان

زي ما إنتي شايفه مهتمين بيه وسكانه

قليل فمفيش ضغط هتقطع ليه يمكن

سلك لمس وعمل قافله ماهي الفيلا قديمه

ومن زمان ما سكتنتش

حنين : عندك حق بس أنا معلوما في

الكهرا صفر

فاطمه : ولا تشيلي هم أنا هتصل بالكهرا بي

حنين : متشكره جدا بس مش عاوزه أتعبك

فاطمه : تعب بيه إنتي زي بنتي برضه

اتصلت فاطمه بالكهربائي وجه شاف الكهربا
لقى فعلا سلك فالت في المطبخ وهيا
بتحاول تشغل التلاجه شدت سلكها أوى
وعمل أفله ولأنها كانت حاطه الهاند فرى
وماشتلتهوش إلا لما شافت فاطمه
ماسمعتش الفرقعه من صوت الموسيقى

حين شكرت فاطمه كتير وقررت تمشى لإن
الوقت اتأخر ولازم تروح

فاطمه رجعت البيت

شهد :واو يعنى هيبقى جنبنا مدرسه رقص
لا دا أنا لازم أتفرج

عز : تتفرجى على إيه

شهد : الفيلا اللي جنبنا هتبقى مدرسه
رقص

عز : إيه دا هو فؤاد أجرها ولا إيه

فاطمه : الظاهر كده

شهد : أنا هلحق فارس عشان أقوله على
شويه حاجات يجيبها فاطمه : ليه هو فارس

خارج

عز : فارس خرج من شويه

شهد : بييه يعنى مش هلحقه أنا هتصل بيه

فاطمه : بلاش تكلميه وهو سايق

شهد : مفيهاش حاجه دول كلمتين

عالسريع

شهد اتصلت بيه وفضلت تتكلم وطلبت منه

لسته طلبات طويله عريضه وهو مش عارف

يركز فى الطريق منها

فارس : بطلى رعى بقى صدعتينى اقفلى

أوووف الله يعينك يا إيهاب

فارس قفل التليفون وفجاءه

صوت صرخه شديده : اااااااه

خبط في حد وقف ونزل جرى من العرييه

الناس اتلمت وكل واحد بكلمه

*** إنت مبتشوفش

**** حبكت يعنى تحب في التليفون وإنت

سابق

** لازم نوديه القسم

فارس : باااس انتو مابتفهموش اوديها أقرب

مستشفى وبعدها نروح القسم النيايه زى

ماانتو عايزين بس نلحقها

شالها وهيا وشها غرقان دم وشعرها مدارى

باقى ملامحها وركبها العرييه ومعاه اتنين من

اللى شافوا الحادثة عشان يتأكدو إنه

هيوديها المستشفى مش هيرميها في نص

الطريق

وصل لأقرب مستشفى كانت خاصه وفخمه

ولما الشهود لقوه مهتم بيها ومش فارقه

معاه الفلوس واطمنو إنها بقت في أمان

مشيو بسرعه ولأن مدير المستشفى طلع

صديق والده والدكتور اللي أسعفها صديقه

هو معملش محضر خصوصا إن ربنا ستر

والبنت بخير

فارس : هيا ازيها دلوقتي

الدكتور: الحمد لله بخير

فارس : ازي دا وشها كله دم

الدكتور: لا دا جرح سطحى يظهر لما خبطتها

وقعت على وشها واتخبطتت في الأرض

والحمد لله مفيش أى نزيف داخلي

فارس : وهيا ازيها دلوقتي

الدكتور : كويسه يعنى شويه رضوض
خفيف نتيجه الخبطه وشويه وهتفوق تحب
تشوفها

فارس : لا مفيش داعى هيا لو احتاجت
حاجه قولى ولو عايزنى أكلم أهلها ماشى
الدكتور : أما تفوق لأنها ممعهاش أى إثبات
شخصيه

فارس : كمان

الدكتور : بس إنت عملت الحادئه دى ازاي
مش عوايدك تسرح وإنت سايق
فارس : البركه فى شهد هانم إتصلت بيا
وهات يارغى واللى يغيط بقى إني لسه خارج
من البيت يعنى مفكرتش إلا لما خرجت

جت الممرضه تبلغه إن المصابه فى الحادته
فاقت

الدكتور : افضل معايا

فارس : ليه

الدكتور : عشان تشوفها

فارس : ماقلنا مفيش داعى

الدكتور : لا فيه إنت لازم تكلمها وتشوفها
هتصمم تعملك محضر ولا هتقبل تعويض

فى فيلا فؤاد

يارا : ياربى يا ترى اتأخرتى ليه يا حنين

يارا ملقتش حل غير إنها تدروح لزين

خبطت وفتحلها

يارا : إنت جاى تحرسنا ولا تنام

زين : ابتدينا خير يا أنسه

يارا : لا مش خير حنين خرجت من الصبح
ومرجعتش لحد دلوقتي

زين : اطلبها عالتليفون مش هيا معاها
تليفون برضه

يارا : ياه إيه الذكاء دا كله ماأنا كلمتها بيديني
مغلق

زين : يمكن فصل شحن

يارا : ممكن وخصوصا إنها بتشغل عليه
موسيقى كتير بس برضه أنا قلقانه

زين : ليه هيا أول مره تتأخر كده

يارا : لا هيا لما بتبدأ شغل بتنسى نفسها

زين : طيب او مال روشانا ليه روحى نامى
القطط نامت من بدرى

يارا : وإنت اصحى بقى الخفافيش صحيت

من بدرى

زين : خفافيش طب امشى من قدامى

يارا : يا سلام دا بيتنا

زين بغضب : امشى يابت

يارا خافت وطلعت أوضتها جرى وفضلت

فيها لحد مانامت

فى المستشفى

الدكتور : عامله إيه دلوقتى

البنيت المصابه : الحمد لله هو أنا فين

الدكتور : فى المستشفى

البنيت المصابه : إيه آه يا دماغى مستشفى

ليه

الدكتور: ليه إنتى مش فاكراه

البنت المصابه: آه فعلا العربيه كان فيه

عربيه جايه بسرعه حاولت اتفادها

مأمكنش

فارس كان واقف على الباب ولما شافها

فارس بيكلم نفسه: أنا شوفت البنت دى

قبل كده بس فين؟ فين؟ يمكن تكون

طالبه عندى؟ طب وإيه اللي جيبها فى المكان

ده؟ مش فاكراه بس ملامحها مش غريبه

البنت بتحاول تتعدل وتقوم

الدكتور: إنتى بتعملى إيه

البنت: لازم أروح

الدكتور: مينفعش إنتى لسه تعبانه

البنت: بس أنا أهلى هيقلقو عليا

الدكتور : ممكن تكلميهم بالتليفون

البننت : طب فين تليفونى

الدكتور : والله إنتى جايه من غير أى حاجه
ولا حتى بطاقه الظاهر وقعو منك ساعه
الحادثه

البننت : إيه طب وبعدين أنا مش حافظه
أرقام خالص أنا كنت مسيفه كل حاجه
عالموبايل

الدكتور : ماهيا دى مشكله التطور بنعتمد
عالتكنولوجيا وبنلغى عقلنا بس إنتى فاكراه
عنوانك مش كده

البننت : أيوه

الدكتور : خلاص اتحلت والتفت لفارس
حضرتك توصلها لما تتحسن

البننت : هو حضرته دكتور معاك

الدكتور : لأ دا اللي خبطك ولو تحبى تعملى

محضر هبتهولك فى الحجز من دلوقت

فارس : جرى إيه متخليك محضر خير

الدكتور قرب منه وهمسله : بصراحه أنا

مستعد أبيعك عشانها البننت زى القمر

فارس : اتلم لأنها تقريبا سمعك

البننت : فى حاجه يا دكتور

الدكتور : هه لا ولا حاجه بقوله ياخذ باله وهو

سابق ولا أقولك أنا اللي هوصلك

البننت : لأ مفيش داعى وبعدين أنا ممكن

أروح دلوقتى وأكمل علاج فى البيت مادام

الأستاذ هيوصلنى

الدكتور : ماشى بس لو احتاجتى أى حاجه
فى أى وقت أنا تحت أمرك

البننت : متشكره أوى

البننت قامت مشيت مع فارس

فارس : ها مقولتيش هتعمليلى محضر ولا
لا

البننت : الطيب أحسن بس هو سؤال

فارس : اتفضللى

البننت : أنا شوفتك فين قبل كده؟

فارس : مش فاكر أنا من ساعه ما شوفتك
بحاول أفكر مش قادر اتفضللى

البننت : إيه دا ؟

فارس : عربيتى

البننت : عشان نخبط حد تانى لأ يا سيدى
شكرا

فارس : لأ اطمنى مش هيحصل
البننت : وأنا إيش ضمنى مش يمكن نلبس
فى شجره

فارس : ياستى دى أول مره أعمل حادثه
البننت : وأهى طلعت من نصيبى أنا

فارس : مش هتتكرر بإذن الله
البننت : لأ برضه

فارس : طب هركبك تاكسى
البننت : لأ

فارس : ليه بقى

البننت : أهو كده أنا لا بركب عربيات ولا
تكاسى لو عايز تخدمنى بجد وصلنى لأقرب
محطه أتوبيس

فارس : أتوبيس ؟ الساعة دى ؟

البننت مسكت ايده وبصت فى ساعته

البننت : آه يلا بس عشان نلحق

فارس : نلحق إيه زمانهم جرشو

البننت : لأ آخر واحد هيطلع بعد ربع ساعه

فارس : ماشى استنى أما أقفل عربيتى

ومشيو شويه

فارس : افكرت

البننت : إيه دا خضتنى

فارس : الأتوبيس

البننت : ماله

فارس : أنا شوفتك في الأتوبيس إنتى اللى

دفعتىلى تمن التذكرة

البننت : إيه دا ابن الذوات

فارس : نعم ؟+

البننت : أيوه أنا سميتك كده يومها إيه دا

الأتوبيس طالع

سابتة وجريت ركبت طلع يجرى وراها لحد

ما لحق وركب معاها وقعد جنبها

البننت : إيه دا أنزل أنا خلاص ركبت

فارس : وأنا مش هسيبك إلا لما توصلى

البننت : مفيش داعى واطمن مش هعمل

محضر

فارس : لأ برضه

البننت : والله ما هعمل دا أنا حتى معرفش

إسمك

فارس : اسمى فارس

البننت : إيه دا إنت عايز تتحبس ولا إيه

فارس : اللي يرضيكي

جه الكمسرى وفارس قطع تذكيرين

فارس : كده نبقى خالصين

البننت : آه إنت بقى كنت مصر توصلنى

عشان تردلى تمن التذكرة

فارس : مبحبش أبقى مديون لحد

البننت : لا إنت صعب أوى ياسيدى اعتبرها

حسنه

فارس : الحسنه دى تديها لواحد غلبان

البننت : وهو إنت مش غلبان

فارس : أنا ؟

البننت : آه شيك ووسيم وشكلك رياضى

كمان بس عينيك حزينه أوى

فارس : ياااه هو باين عليا أوى كده

البننت : أوى أوى كمان اتكلم فضفض الكلام

مع الغريب بيبقى أسهل من القريب

فارس : عندك حق بس دا للى قادر يتكلم

البننت : ياااه لدرجه دى

فارس : وأكثر

البننت : بس انت مقولتليش إنت ازاي

افتكرتنى

فارس : مش عارف ازاي

البننت : يمكن مبتشوفش ناس كثير طبعا
من عربيتك لمكتبك وبالعكس

فارس : بالعكس بقى أنا بشوف أشكال
وألوان بالهبل كل يوم العربيه وسيله نقل
مش سكن ليا

البننت : يااه ليه؟ إنت بتشتغل إيه ؟

فارس : قولى إنتى

البننت : أكيد فى شركه وكنت قولت إن باباك

غنى أكيد شغال فى شركته

فارس : لأ أنا دكتور جامعى

البننت : معقول ؟ بتهرج صح ؟

فارس : لا والله

البننت : إنت دكتور جامعى مش معقول

فارس : ليه بقى

البننت : شكلك صغير أوى على دكتور

جامعى

فارس : أصلى موريش إلا شغلى وبس

البننت : برضه معلىش أنا واخده إن الدكاتره
الجامعيين بيبقو كبار فى السن مش شباب

فارس : ليه فى كتير منهم شباب

البننت : اعذرني أصلى معلوماى فى الجهه دى
منعدمه تماما عن إذتك بقى

فارس : على فىن

البننت : قربت أوصل

فارس : هو بيتكم هنا

البننت : لأ بس دا أقرب مكان بيوصل لبيتنا

فارس : خلاص أنا نازل معاكى

البننت : مينفعش هقولهم إنت مين وبعدين
الموضوع مش مستاهل كلها خطوتين

فارس : بس إنتى تعبانه

البننت : أبدا كلها جروح سطحيه ولما أروح
هرتاح وإنت لازم ترجع لعربيتك شوف
تاكسى بقى

فارس : حاضر

البننت : متزعلش بس إنت اللي صممت
توصلنى

فارس : كان لازم كنتى هتدفعى ازاي وكفايه
إنك مبلغتيش عنى وحبستينى

البننت : مش مستاهله أنا الحمد لله بقيت
كويسه سلام

فارس : سلام

بعد البنت ما مشيت فارس نزل ركب
تاكسى ورجع خد عربيته وروح+

تفتكروا مين البنت دى ؟

وياترى ايه حكايتها ؟

وهل هيبقى ليها دور فى حياه فارس ولا
هتبقى حدث عابر؟

ايه راىكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه السابعه

بعد البنت ما مشيت فارس نزل ركب
تاكسى ورجع خد عربيته وروح

شهد : ايه دا كله وداخل فاضى فين طلباتى

فارس : غوری یابت إنتی أنا راجع رایق و مش

عایز عکننه

شهد : یا سلام و طلباتی

عز : متضیق هوش یا شهد

شهد : ماهو الی مطمئنی

فارس : بت إنتی أنا مش تحت أمرک

ورجلیکی معاک الی تعوزیه روحی هاتبه

وایاک تتصلی بیا تانی وأنا سایق

شهد : إنت بتزعقلی لیه

فارس : عشان عملت حادثه بسبب رغیک

ولولا ستر ربنا کانت ماتت

شهد : هیا مین دی

فارس : معرفش واحده خبیطتها ولولا إن أمک

بتدعیلی کان زمانی فی الحبس

فاطمه : يالهوى شوفتى يازفته أنا قولتلك

متكلميهوش وهو سايق

شهد : ياماما دا بيأفور عشان ميچيبش

طلباتي وياستى لو راح القسم زين هيطلعه

فارس : ليه فاكراه مين ولا هيا بلطجه

وخلص وبعدين لو حد مات لا زين ولا عشره

زيه هينجوني من الحبس

شهد : أوووف خلصت

فاطمه : تخلصى عالجلد يارب أنا عارفه

إيهاب كان انطس فى نظره ولا عمى لما

اتجوزك

شهد : كده ياماما

فاطمه : جك مو بيقولك عامل حادثه إنتى

من هنا وجاى تعملى حاجتك بنفسك كفايه

دلح إنتى مبقتيش صغيره

فارس : تصبحو علی خیر

فاطمه : مش هتتعشی

فارس وهو بیبص لشهد : نفسی اتسدت

فاطمه : منک لله دا أنا ماصدقت أشوفه

رایق نکدتی علیه

شهد : رایق وعامل حادثه طب تیجی ازای

دی

فاطمه : آه عشان ربنا نجاه ورجعلنا بالسلامه

فارس دخل أوضته ونام بهدومه علی السریر

وغمض عینیه یفتکر کلامها وملامحها

ویبتسم لحد ما نام

تانی یوم الصبح صحی مبسوط لقی نفسه

بهدومه دخل خد شور وغیر هدومه

فارس : صباح الخیر یا ماما

فاطمه : صباح النور يا ابني

شهد : ماما أطفى عن البيض بقى

فاطمه : أيوه وسخنى العيش

شهد : حاضر

فارس : هو فى إيه ؟

فاطمه : مفيش شهد بتعمل الفطار

فارس : إشمعنى

فاطمه : أنا وأبوك اتفقنا على كده إمبراح من

هنا وجاى تشتغل تخدم نفسها وتخدمنا

فضلنا ندلعا وإيهاب يدلعا لحد ما عيارها

فلت

فارس : وهيا وافقت

فاطمه : آه قولتلها يا كده ياتروحى بيتك

ومنشوفش وشك تانى ولو ضربك حتى

متغضبیش عندنا وهنقوله كده عشان يعرف
إن ملكيش غيره ساعتها هيعمل ما بداله

فارس : وبعدين

فاطمه : ولا قابلين وافقت ورجلها فوق قفاها
وخصوصا إنها لقت باباك موافق على كده
وبيقولها يا توافق يا يتصل بإيهاب

فارس : هههههه لأ برافو عليكو هيا لازم تفوق
وتتحمل المسؤليه بقى ولما تتمرمط
هتعرف قيمه النعمه اللى هيا فيها وقيمه
جوزها الغلبان

فاطمه : صح كده وإنت عليك بقى إيهاب

فارس : متخافيش إحنا بنقويه عليها عشان
ميحنش وترجع تستعبط فيها دى هزقته
وقلت قيمته

فاطمه : والله أنا اللي ندمانه وقفت في صفها

وخفت عليها ياريتنى سمعت لأبوك لما

قالى بلاها الجوازه دى دى هتبهدل إيهاب

فارس : وأنا برضه بس تصدق رغم دا كله

إيهاب لسه بيحبها وشاريها

فاطمه : والله الواد خساره في جتتها

فارس : دى متخلفه عمرها ما هتلاقى حد

يحبها ويخاف عليها اده عارفه آخر مره

روحاله أنا وزين بقى هاین عليا اقتلها حاله

يصعب عالکافر دا حتى الأكل مفیش

فاطمه : يا كبدى يا ابنى

فارس : آه الهانم طفشانه ومشت الشغاله

عشان تقرفه حلو طب هيا مدلعه وهو مش

قادر عليها العيال ذنبهم إيه

فاطمه : كده طب ماشى

فارس : هتعملی إیه

فاطمه : ولا حاجه هعمل أكل كل يوم
وابعتهوله بس إنت هتتعب معايا

فارس : لأ بسيطه حتى أبقى أطمئن عليه
وعلى الولاد

فاطمه : ربنا يسعدك يا ابني

فارس : متحرمش منك ياماما

في فيلا فؤاد

أول ما يارا صحيت راحت لحنين أوضتها
تطمئن عليها لقتها نايمه سابتها ونزلت تحت

سعديه الشغاله شبه متربيه عندهم

يارا : سعديه الفطار جهز ولا لسه

سعديه : جهز من بدرى يا ست يارا

يارا : بلاش ست دى بحس إني عجوزه

سعديه : اللى تشوفيه يا هانم أجيبلك

الفطار هنا ولا فى الجنينه

يارا: لأ خليه فى الجنينه أحسن

قعدت يارا تفطر فى الجنينه وزين صحى

وفتح شبك أوضته لقى يارا بتفطر وأول ما

شافته لفت بالكرسى وادته ضرها وهو

ساب الأوضه وخرج

سعديه : صباح الخير ياسيدى

زين : صباح الخير يا سيده

سعديه : سعديه ياسيدى مش سيده

زين : خلاص بطلى سيدى وإنتى هتبقى

سعديه

سعدیه : حاضر یا بیه تحب تفر مع الهانم
فی الجنینه ولا هنا

زین : هیا حنین رجعت ولا لأ

سعدیه : ست حنین نایمه فوق وأما طلعت
أصحبها غطت دماغها بالمخده وقالتلی
أسیبها ترتاح شویه

زین : ولزومه إیه التفصیل الممل ده

سعدیه : اهیهه مش بتسألنی یابیه

زین : دی هبله ولا إیه روحی أعملیلی فنجان
قهوه ویکون مضبوط

سعدیه : عالصبح کده مش تشق ریقک
بلقمه

زین : أنا حر عایز قهوه بتعرفی عملیها ولا
بترغی وخلص

سعدیه : یوه حاضر

زین : إيه البيت ده بقى ياربى أخلص من
شهد تطلعلى يارا وسعدیه شكلها أيام سوده

هشوفها فى البيت ده

بعد ما زین شرب قهوته ويارا خلصت
فطارها ولسه داخله الفيلا كانت حنين
صحيت ونازله

يارا و زین : إيه ده

حنين : فى إيه فزعتونى

يارا : إنتى إيه اللى شلفطك كده

حنين : عملت حادثه

يارا : ومتصلتيش بينا ليه

حنين : عشان الموبايل وكل حاجتى ضاعو
فى الحادثه وأنا مش حافظه أرقام

زين : أهو دا غلط المفروض تحفظى نمره

حد عشان المواقف اللى زى دى

يارا : إنت السبب

زين : أنا ؟ ليه ؟ هو أنا اللى خببتها

يارا : قولتلك قلقانه عليها بدل ما تدور عليها

زعقتلى

زين : وكنت هدور فين و لا أجيب مكرفون

وأقول عيله تايهه يا ولاد الحلال

حنين : عيله والله واتهزقتى يا حنين

يارا : معرفس إنت مش ظابط كنت تتصرف

حنين : بالاس إنتى وهو صدعتونى أنا تعبانه

ومحتاجه للراحه والهدوء أوووف أنا اللى

أستاهل كنت فضلت فى المستشفى قال

خايفه على قلقك عليا

يارا : أنا فعلا كنت قلقانه عليكى أوى

حنين : ماهو باين بتتخانقى معاه بدل ما

تهتمى بيا

يارا : أنا أسفه تعالى يا سعديه هاتى الفطار

لحنين فى الجنينه بسرعه تعالى الجو بره

تحفه

زين : حنين أنا بجد بعذر أنا متوقعتش إنك

فى خطر يارا قالتلى إنك متعوده عالتأخير

وإنتى بتشتغلى

حنين : إنت ملكش ذنب ودى حادثه ممكن

تحصل لأى حد سواء بالليل أو بالنهار وأنا

والحمد لله بقيت كويسه

يارا : يلا يا حنين الفطار هيبرد

زين : عن اذنكم

دخل أوضته وهو مضايق جدا عشان حنين
واللى حصلها

حنين : خفى شويه هو مستحملك عشان
خاطر بابا إذا جاب آخره أنا معرفكيش

يارا : وهو يقدر

حنين : بيتهيألى كده

يارا: طب يلا عشان تفطرى إنتى تعبانه
وعايزه غذا

سعديه ودهتلهم الفطار فى الجنيه

سعديه : على فكره البيه سأل عليكى

حنين : بابا

سعديه : لأ البيه الظابط اللى جوه

حنين : امتى ده

سعدیه : من شویہ قبل ماتنزلی سألنی لو
رجعتی

یارا: طیب روحی إنتی

حنین : واللہ کتر خیره بنی آدم ذوق

یارا: قصدک إیہ

حنین : قصدی تلایمیہا وتبطلی تقفی

قصادہ

یارا : بقولک إیہ ما تغیری سیرتہ المزعجہ

دی

حنین : برضہ

یارا: آہ المهم دلوقتی هناجل سفرنا ولا

هنسافر

حنین :لأهنسافر عادی أنا کویسہ ہیا شویہ

جروح خفیفہ من الوقعہ

يارا : تمام يبقى نخلى سعديه تجهز كل
حاجه

حنين : ماشى ونقول لزين يجهز نفسه

يارا : ليه بقى هو هييجى معانا

حنين : طبعا مش مهمته يحرسك

يارا : يبيه دى هتبقى سفرية هباب

حنين : سعديه

سعديه : أيوه يا هانم

حنين : جهزى حاجاتنا عشان هنسافر بكره

سعديه : من دلوقتى

حنين : أيوه عشان كل مره بنستنى للآخر
وتنسى نص الحاجات وأنا هقوم أبلغه بدل
ما تمسكو فى خناق بعض

حنين راحتله أوضته

حنين : ممكن أدخل

زين : طبعا طبعا اتفضلى

حنين : أنا كنت عاوزاك فى موضوع مهم

زين : اتفضلى

حنين : إحنا بنسافر كل سنه فى الميعاد ده
أصل دا عيد ميلاد ماما وكل سنه بنحتفل
بيه مع بابا بس هو السنه دى تعبنا قلنا
نطنش اضايق وقال حتى لو مش موجود
هتروحو برضه وأنا لما أتحسن هحصلكم

زين : أيوه بس اللى أعرفه إن والدتك يعنى

متوفيه

حنين : دا صحيح بس بابا وماما كانو

متعودين يحتفلو بيه كده وبابا بعد موتها

استمر على كده وإحنا بنفذ رغبتة وأهى

فرصه نغير جو ونقضى وقت سوا

زين : عندك حق انشغالنا بحياتنا بيخلينا

ننسى نقضى وقت مع أهلنا

حنين : طيب إنت موافق ولا لأ

زين : طبعاً موافق

حنين : خلاص حضر شنطتك وإن شاء الله

بكره نسافر

زين : بس إنتى لسه تعبانه

حنين : أبدا أنا كويسه عن إذتك

زين : حنين

كانت التفتت رجعت تلف تبص ليه رجلها

اتلوت وقعت سندها وبقت فى حضنه

ووشهم في وش بعض عدلها وقعدھا على

السرير

زين : أنا آسف أوى

حنين : محصلش حاجه يظهر إنه موسم

الحوادث بتاعى

زين : إنتى كده بتحسسينى بالذنب أكثر

حنين : متأفورش بقى

زين : ماشى عارفه يا حنين أنا اضايقت أوى

لما شوفتك مشلفطه كده على رأى الهبله

اللى بره

حنين : هبله لأ بقى دى بنت أختى

ومسمحلكش تهيئها

زين : ههههههه بنت أختك

حنين : إيه ؟ مش الحقيقه

زين : أيوة بس بحس الكلمه دى من واحده
فى سنك إنها عيله صغيره

حنين : مروحتش بعيد هيا كده فعلا

زين : تصدق أنا أول ما شوفتك شوفت
فيكى الأخت اللى أتمناها وكل ما أتعامل
معاكى بتبتيلى دا أكثر

حنين : بالسرعه دى

زين : أنا ليا نظره فى الناس برضه

حنين : تصدق أنا كمان شوفت فيك الأخ
اللى محتجاه

زين : وأنا تحت أمرك فى أى وقت

حنين : هو إنت معندكش اخوات بنات

زين : عندى حمى صغيره عايزه الضرب على
دماغها

حنين : ليه كده

زين : أصلها البنت الوحيدة وآخر العنقود
دلعوها بزيادة وجوزها دلعها أكثر فبقت نيله
لا عقل بتعقل ولا مسؤوليه عايزه تتحمل
وخايف لا فى يوم تضيع حياتها باستهتارها

حنين : لازم تتكلم معاها

زين : لأ وإننى الصادقه عايزه تضرب لحد
ماتقول حقى برقبتي الكلام مش هيفيد

حنين : هههههه المفروض يكون عندك صبر
أكثر من كده

زين : دا مع الناس مش البقر فى صنف
الصبر عليه يعينى

حنين : هههههه لأ دا انت كده مش هتنفع
معانا خالص

زين : قصدك على يارا لأ دى غلبانه

حنين : غريبه إنك إنت اللى تقول كده

زين : بصى أنا مش هكذب عليكى أول مره

قابلتها قولت دى واحده سليطه اللسان

ومغروره بس لما قربت منها ولقتها خايفه

شكيت ولما جيت هنا اتأكدت

حنين : من إيه

زين : إنها جبانه وضعيفه وبتحاول تدارى دة

بالزعيق وقله الذوق

حنين : معقول

زين : معقول أوى

حنين : خلاص يبقى أصبر عليها بقى

زين : بالعكس أنا لو صبرت وسكت

هتستضعفنى وتسوق فيها لكن دى عايزه

اللى يكسر أنفها عشان يقدر يحميها من
نفسها لأنها بتعند لمجرد العند وإثبات قوه
مش موجوده

حنين : بس هيا مبتحبش كده

زين : وعشان كده مبتبطلش تضايقنى
عاوزانى أمشى خايفه لاقدر عليها

حنين : وهتقدر ؟

زين : ربنا يسهل

حنين : ربنا يستر إنت بقى جهز شنطتك
عشان الصبح إن شاء الله هنسافر

زين : ماشى

حنين : عن إذنك

زين : اتفضلى

خرجت لقت يارا مقبلاها بلهفه

يارا : ها هنسافر

حنين : آه

يارا : طب كويس

حنين : ياسلام

يارا : زهقت القعده هنا تجيب الضغط

معرفش حاجه ولا حد

حنين : يعنى هناك اللى تعرفى أوى

يارا : لأ بس هنزل الميه هقعده عالشط أهو

حنين : هههه ماشى

يارا : مقولتليش كان بيقولك إيه

حنين : ولا حاجه

يارا : نعم ؟ كل ده و لاحاجه

حنين : كنت بقنعه بالسفر

يارا : واقتنع

حنين : مش بقولك آه

يارا : ماشى هنروح لجدو نسلم عليه النهارده

؟

حنين : لأ طبعا دا لو شافنى كده مش

هيرحمنى وممكن يوقف مشروع المدرسه

يارا : ليه

حنين : مش كنت لسه خارجه من هناك

ساعه ما اتخبطت بس اتعرفت على واحده

ست طيبه أوى هناك ساعدتنى كتير

يارا : كويس بس متأمنيش لحد إحنا

منعرجش حد هناك وقابلتى قريب جدو

اللى إسمه عز ده

حنين : لأ أنا حتى معرفش شكله بس بابا
بيقول إنه ساكن جنبنا هناك بس فين
معرفش

سعديه : هتتغدو إيه ياهوانم

يارا : غدا إيه إحنا لسه فاطرين ولسه بدرى
عالضهر

سعديه : اهيبه مش أعرف عشان أبدأ أطبخ

حنين : اعملى أى حاجه ولا أقولك اسألى
زين

سعديه : مين ؟

حنين : الطابط اللى جوه

يارا : نعم وإحنا كمان هناكل على ذوقه

حنين : لايا ستى ولو مش عاجلك اقترحه
إنتى غدا صحيح هو فطر ولا لسه

سعدیه : لأ شرب قهوه بس

حنین : ودا كلام اعمليله فطار ودخليهوله

سعدیه : طيب

يارا : هيا إيه الحكايه شيفاكى مهتمه بيه

أوى

حنین : الله مش ضيفنا

يارا : عشان ضيفنا برضه

حنین : يارا اتلمى كده وفوقى الراجل جاى

يخدمك يعنى المفروض إنتى اللى تهتمى

بيه مش أنا بس لأنك قليله الذوق وممكن

تمسكى فى خناقه أنا اللى بقوم بدورك

ياستى عشان خاطر عم عز اللى بابا

مبيطلش كلام عليه صحيح إحنا منعرفوش

بس هو غالى أوى على بابا

شهد : إنت لسه هنا

فارس : آه هروح فين النهارده موراييش
محاضرات

شهد : مش مهم روح أى حته

فارس : إنتى عايذة تقومينى وخلص

شهد : آه عشان أروق هنا وبعدها أعمل الغدا
ومبيقاش فاضل غير المكتب وماما هتبقى
تروقه وأنا عارفك زنان لو فضلت قاعد وأنا
بروق هتزهقنى

فارس : يعنى إنتى يوم ما تعملى حاجه
عدله تيجى على دماغى خلاص قايم

شهد : على أوضتك يلا

فارس : لأ اسمعى إنتى قومتينى أروح ماكان
ما يعجبنى

شهد : وهتروح فين لا قهوه بتقعد ولا
صحاب بتروحلهم مفيش إلا صومعتك وأنا
بريحك وبقولك أدخلها من دلوقتي

فارس : لأ أنا سايبلك البيت كله

شهد : على فين

فارس : ملكيش دعوه

دخل غير هدومه وراح الشركه لإيهاب

إيهاب : مستحيل فارس بيه عندنا

فارس : بطل إنت كمان بدل ما أمشى أنا
مش أخلص من مراتك في البيت تشتغلي
إنت هنا

إيهاب : الله وأنا قولت حاجه

فارس : أسكت دا أنا جايبلك أخبار هايله

إيهاب : إيه شهد هترجع البيت

فارس : آه يا غلبان ليها حق ترمطك طول
ما إنت مدلوق كده عموما هانت حماتك
قايمة بالواجب بتديها كورس تدبير منزلى إيه
فله

إيهاب : نعم يعنى شهد بتعمل شغل البيت

فارس : وحياتك سايبها بتروق وعملت
الفطار وبتجهز للغدا

إيهاب بيهلل : حلاوتك يا حماق

فارس : باس هتفضحنا وتلم علينا
الموظفين

إيهاب : إحم آه صحيح عندك حق هيبت
الواحد هتروح بس دا معناه إنها خلاص
هترجع

فارس : مش بقولك غلبان دى وافقت بس
على شغل البيت عشان تهديد أمى ليها إنها

هتبلغك إنها ملك وتعمل ما بدالك فيها

وإحنا ملناش دعوه بيها

إيهاب اتصدم من كلامه ومره واحده قعد

على الكرسي إيهاب : إيه هه وأنا اللي

هتجنن عليها وهيا متخيلاني واحد مفتري

هعملها إيه يعنى هضربها مثلا كنت ضربتها

لما هزقتنى قدام الموظفين

فارس : أنا أسف والله ما قصدت

إيهاب : هه سيبك بكره تفوق بس خايف إنه

يكون بعد فوات الأوان خايف ساعتها يكون

حبه المشاعر اللي فاضله جوايا ناحيتها

خلصت

فارس : استهدى بالله وأسمع الفكره دى

إيهاب : قول

فارس : إنت تيجى تزورنا

إيهاب : نعم

فارس : أيوه هو دا مش بيت عمك وطنشها

ولا كأنها موجوده ولو كلمتك أعمل

متعرفهاش

إيهاب : إيه

فارس : أيوه كده هيتحرق دمها وتصحصح

أصل كده مش نافع هتاخذ على غيابك وهيا

ملهيه فى وسطنا لكن إنت اللى فى البهدله

لوحده واضحك وهزر وانبسط وامشى من

غير ما تعبرها

إيهاب : وبعدين

فارس : ولا قابلين يومين ونفس الفيلم ولما

تستوى عالآخر هدب معاها خناقه وإنت

موجود مش هتلاقى غيرك تستخبي فيه

إيهاب : وافرض استخبت فى أمها مثلا

فارس : متخافش هرسيمهم عالذور وهيبعدو

ساعتها

إيهاب : ماشى كويس وبعدين

فارس : ولا قابلين تتحمق وتاخذها معاك

ماهيا برضه أم ولادك وميهونش عليك

تضرب قدامك وهيا ما هتصدق ساعتها

ترجع ليك من غير ماتعتذرلها وترضى

غرورها وتبقى اتربت يومين وإنت تترتاح

إيهاب : فكره هاييله بس تفتكر هتنجح

فارس : قول إن شاء الله

إيهاب : إن شاء الله بس تفتكر هقدر مش

عارف بيتهيألى صعب أوى أشوفها وأطنشها

فارس : افتكر اللى بيجرالك من تحت راسها

وجمع الغضب دا جواك هتقدر

إيهاب : ماشى

قعدوا يتكلمو كتير وفى الآخر فارس روح
البيت وبلغ أبوه وأمه بالخطه وعجبتهم
وبالليل بعد ما إيهاب اطمن على ولاده
والداده نيمتهم راح بيت عمه ورن الجرس

عز : قومی افتحى ياشهد

شهد : يادى شهد أنا طلع عيني طول النهار
شغل

فاطمه : وإنتى عملتى حاجه دى كلها تسالى
اومال لو فى غسيل هتعملى إيه ولا فاكهه
شغل البيت لعب

عز : اقعدو أرغو وسيبوا اللى عالباب يرن

شهد : حاضر قايمه أهوه

فتحت الباب واتفاجأت بإيهاب فرحت أوى
وافتكرتة جاي يصالحها بس عملت فيها
تقيه

شهد : إيهاب جاي عايز

إيهاب : عايز عمى هو مش هنا

شهد : عمك

فارس : إيهاب عاش مين شافك ياراجل

إيهاب : أعمل إيه الشغل واخذ كل وقتى

فارس : تعالى حماتك بتحبك تعالى نتعشى

إيهاب : بالهنا والشفا سبقتكو

فاطمه : إيهاب أزيك يا ابنى وازى الولاد

وحشونى أوى مجبتهمش معاك ليه

إيهاب : معلىش المره الجايه أصلهم بينامو

بدرى اومال عمى فين

فارس : جوه اتفضل

إيهاب : إزيك يا عمى وازى صحتك

عز : الحمد لله على كل حال إنت اللي إزيك

إيهاب : زى الفل والشغل ماشى تمام

والولاد بخير وبيبوسو إيديك

عز : أيوة كده أنا أفرح طول ما إنت مرتاح

إيهاب : مرتاح أوى لا حد بيعكنن عليا ولا حد

بيندبلى طول عمري عايش لوحدى ومرتاح

بس دلوقتي حسيت بنعمه الوحده أكثر من

أى وقت فات

فاطمه : وحده ازاي بقى والولاد

إيهاب : دول النعمه اللي بجد لما بتخفق

بخدمهم تتفسح ونغير جو لعبهم وضحكهم

بينسينى أى حاجه تانيه

كل دا وشهد بتفرج وهتطق وبتكلم نفسها :
دا معبرنیش بنظره حتى ولما قابلنى كان
بيبصلى عادى إيه نسینی ولا فى واحده كلت
عقله وخلته یبیعنى طبعاً ما أنا غبیه سیبتله
البيت يعمل اللی یعجبه والعیال هبل أی
لعبه هتنسیهم اسمهم

عز : اعملی قهوه مضبوط لجوزك یا شهد

شهد لسه هترد وتردح ملحقتش

إیهاب : لأ متشکر أنا مش عایز منها حاجه أنا

جای اطمین علیکو وبس استأذن بقى

عز : إنت لسه قعدت

إیهاب : أعمل إیه ورايا شغل بدری الصبح

وبعدین مقدرش اتأخر أكثر من كده على

الولاد سایبهم هما والست لوحدهم

شهد : ست ست مین دی جایب لولادی

مین

إيهاب :ولادك إنتى لسه فاكراه هه وعشان

تهبطى أنا بتكلم عن الداده

فاطمه : متزعلش يا ابنى هيا متقصدهش

إيهاب : ولا تقصد معدتش تفرق +

تفتكروا فى أمل وخطه فارس هتنجح □ ولا

أمل ولعت فى نفسها □

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمنى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الثامنه

إيهاب مشى وشهد طلعت أوضتها وهتجنن

ومن يومها بيحي كل مادا يوم يقعد معاهم
يتكلمو ويضحكو ويسهروا ويمشى
ميعبرهاش وهيا هتتشل وكل مره بتحاول
تكلمه تقربله بس من غير فايده وفاطمه كل
يوم تبعته هو والولاد أكل مع فارس اللي
بيبلغه آخر التطورات

شهد بقت تعمل كل شغل البيت بزمه كان
وسيلتها للنسيان هيا بتعرف كل حاجه بس
كانت بتستكلف تعمل ولاحظت إن أمها
بتدى أكل لفارس بياخده ومبيرجعش بيه
بس مهتمتش عقلها مشغول بجوزها اللي
نسيها واستمر الوضع كده لمدته إسبوع

(((((*****))))))

كان زين سافر هو البنات ومفيش أى أحداث
بتحصل غير خناقات بين زين ويارا على كل
حاجه وحنين بتحاول تهدي الجو وسعديه

مش قادره تتعود على إسم زين هو بالنسبه

لها الظابط اللي جوه

وفي يوم قاعدين عالبحر زين لمح بنت

معديه من قدامهم وعماله تبصله أوى

زين : أيوه كده أخيرا دا الواحد نفسه في حاجه

حلوه من الصبح

البنت : بجد يعنى أنا حلوه

زين :إنتى دا إنتى تضربى القمر على عينه

البنت : هههههه

قام وقف وقرب ناحيتها: يخربيت جمال

ضحكتك لما الضحكه كده او مال القالب

ازاى

البنت بمياصه : شوف إنت بقى هههههه

زين التففت ليارا: بقول إيه شكلك كده
النهارده ماحدث ناوى يخطفك ولا يقتلك
ولا يولع فيكى بجاز أنا هقوم اتمشى شويه
ناحيه الشاليهات اللى هناك دى بيقلو الجو
هناك يجنن وأهو بدل قعدتى فاضى كده
يارا : نعم إنت عايز تسيبنى عشان تتمشى لا
إنت تلتزم حدودك ومتنساش إنك شغال

عندى

الكلمه حرقت دمه التففت لها وبصلها
بطريقه خلتها تترعب وكلمها بهدوء مميت
كأنه بيديها آخر إنذار وبخطوات ثابتة بيقترب
منها ووطى قريب أوى جنبها وعينه فى عينها
وهيا بتراجع لورا وخايفه

زين : أنا مبشتغلش عند حد وفوقى إنتى
والزمنى حدودك أحسنلك

وبعد عنها بسرعه والتفت للبتت وتغيرت
ملامحه من الجذ للهلز وضم وسطها بايده
ومشى معاها يتكلمو ويارا لسه قاعده
هتفرقع من الغيظ

وبعد حوالى نص ساعه رجع وايديه فى
جيبوبه وقميصه مفتوح تلتة اللى فوق
وعلى صدره آثار أحمر شفاه ودا جننها أكثر

حنين :هيا مين دى

يارا: معرفهاش أنا أول مره أشوفها بس
شكلهم أصحاب مقربين أوى

حنين: بجد طب كنت اعزمها

زين :لأ مفيش داعى

يارا : ليه إنت خايف عليها مننا إحنا هنتعرف
بس صحيح هيا إسمها إيه

زین : معرفش

یارا وحنین □: ایہ؟؟؟

زین :مالکم

یارا : إنت صحیح متعرفش إسمها

زین : آه

یارا : ازای دی أول ماکلمتها تجاوبت معاک

بسرعه

زین : عادى وادىكى قولتى تجاوبت معایا

إسمها دا بقى مجرد شكليات ملهاش لازمه

یارا : شكليات وأنسه شكليات دى بقى

راحت فین

زین : إحنا اتفقنا وانسجمنا وخلص

يارا : إنت إيه حيوان مش حرام عليك مش
يمكن تتعلق بيك بجد بعد ماخذت اللي إنت

عاوزه رمتها

زين ببرود : أنا ماجبرتهاش على حاجه وزى
ما أخذت منها هيا كمان أخذت منى كانت
متعته متبادلته متفق عليها

يارا كانت متغاضبه لدرجه إن نفسها تفتح
دماغه بكعب الجزمه

فؤاد : ازيكو يا ولاد

حنين □ : بابا

يارا □ : جدو

زين قفل قميصه بسرعه وراح يسلم عليه

حنين : إيه المفجاءه الحلوه دى مقولتناش

ليه

فؤاد : وتبقى مفاجاه ازای لو قلتلکم

يارا : وحشتنی أوی یاجدو

فؤاد : وینتی یا حبیبه جدو ها عامله إیه مع

زین أوعی تکونی مزعلاه

يارا : أنا لأ خالص

زین : متقلقش یاعمی دی یارا نسمة

مبتضایقش حد خالص

فؤاد : نسمة طیب إزیک یا حنین

حنین : یافرحی إنت افتکرت إنی هنا ازغرط

فؤاد : اتأدی

حنین : حاضر

زین بیکلم نفسه : أنا فهمت لیه یارا سایقه

فی الهبل

بعد السلامات والتحيات فؤاد طلع أوضته
يستريح ويارا بتفرج عالتليفزيون وحنين
قاعده عالبحر بتقرا كتاب وزين راح قعد
معها

زين : هو انتو كده عالطول

حنين : آه

زين : ومش عايزينها تعند

حنين : بابا مبيتقبلش النقد

زين : كمان

حنين : أيوه فأحسنلك متحاولش معاه لو
عرفت تصلحها هيا كان بها معرفتش أسكت

زين : وإنتى

حنين : عايشه

زين : لأ طبعا إنتى بنته وليكى حق

حنين : اللى هو

زين : معامله أب لبنته وأنا اللى بقول على
بابا مش مهتم بينا طلع أبوكى نيله

حنين : لو سمحت دا برضه بابا

زين : وهو فاهم الكلمه يعنى هو جدو آه
لكن بابا لأ

حنين : كده إنت هتوقعنى فى يارا

زين : لأ كده لازم أبوكى ويارا يفوقوا ويعرفو
إنك ليكى دور كبير فى حياتهم ويهتمو بيكى

حنين : كبر دماغك الموضوع مش مستاهل

زين : ازاي ده

حنين : سيبك بقى متقلبش عليا أنا بتأقلم
مع الوضع ده من سنين وعائشه

زين : براحتك بس أنا بتكلم لأنك أختي

وخايف عليكي

حنين : متشكره أوى وبما إننا اخوات إنت

اللى عملته دا عيب

زين : اللى هو

حنين : البنيت اللى خدتها ورجعت بمنظرك

اللى يكسف ده

زين : إيه بروش مش فى بحر و رمل

حنين : بجد والله وروشت

زين : إنتى شوفتى بنفسك

حنين : آه فعلا شوفت واحد بيحاول يثبت

حاجه محصلتش

زين : إيه

حنين : إيه مالك مش دا اللى حصل

زين : وائتى عرفتي ازاي

حنين : راجع بتدخن ومكشر وفتحت
قميصك على الروح كأنك بتحاول تثبت إن
في حاجة حصلت

زين : أوووف يا حنين مش وقته

حنين : براحتك بس إحنا لوحدنا ومحدث
سامعنا وسرك في بير و يمكن لما تحتاج
تتكلم ميكونش وقت مناسب بالشكل ده

زين : أحكى إيه إذا كنت مش فاهم أنا خدتها

ولما وصلنا وقفلت الباب لقيتني مش
طايقها فضلت تقربلي وفتحت زراير
قميصي وزقتني عالسرير وفضلت تبوس
فيا وأنا حاسس بقرف منها زقتها وزعقتها
وقلتها تلم نفسها وبلاش ترخص نفسها
كده لكل من كان البنات اتكسفت ومشيت

حنين : والله بقى إنتى أدرى أنا هقوم أناام

شويه عينيا وجعتنى من القرايه

زين بدأ يفكر فى كلامها ويوهم نفسه إنها

بتخرف وإن مفيش حاجه+

أما فارس فبقى شغال مخبر لإيهاب لحد ما

شهد استوت اداله اشاره بإنها خلاص كده

وهينفذو باقى الخطه

بالليل جه إيهاب يزورهم وهيا تعبت

ومبقاش عندها أمل يصلحها

قعد فارس مع إيهاب وشهد قاعده قريب

منهم وعينيها طول الوقت على إيهاب

وفاطمه فى المطبخ وعز خرج

فارس : قومى اعمليلى عصير

شهد : حاضر

عملته ورجعت

فارس : إيه دا إنتى عملاه ازای

شهد : زى الناس

فارس : وكمان بتتلامضى

وقام وقف يزعلها والغضب باين عليه

فارس : مش كفايه مستحملين دلحك كمان

فاشله

شهد : أنا مش فاشله ومبدلعش

فارس : لا والله وقعدتك هنا مش دلح دا

الناس كلت وشنا لكن إنتى هتحدى ازای

الإحساس دا للبنى آدمين مش للبهائم اللى

زيك

شهد اتخرجت أوى وخصوصا إن إيهاب
موجود واللى وجعها أكثر إنه ساكت
مبيدافعش عنها

شهد : إنت قليل الذوق ومتربتش
فارس : أنا طب والله ما حد مربيكى الليله
دى غيرى تعالى هنا

شهد استخبت فى إيهاب

شهد : الحقنى يا إيهاب

إيهاب : لأ ياعم إنت هتمد إيدك عليها وأنا
واقف روحى يلا هاتى هدومك يا هانم
وادامى عالبيت

شهد : حاضر

بعد ما مشيت

إيهاب : أنا كان متهيألى إنك هتضربها بجد

فارس : والله لو كانت استنتت شويه كنت
عملتها بلا دلغ فارغ

إيهاب : لأ ياعم متوصلش للضرب عموما
أهى نجحت الفكره وهترجع من غير ما أبقى
مشيت كلامها

فارس : لأ ياحلو ماهو كده هترجع لقديمه
إيهاب : طب أعمل إيه

فارس : تربيها على الهادى خليها تفهم إنك
رجعتها عشان تنقذها من علقه مهما كان
دى أم ولادك وعشان العيال وبس أوعى
تلين خليك صلب خليها هتموت وتقربلها
ومطولكش هزر وأضحك مع الكل وهيا
ركبلها الوش الخشب مش هتستحمل
إسبوع وهتيجى راعه ساعتها أملى
شروطك ياحلو

إيهاب : فكره متعبه بس هحاول

شهد جت : أنا جاهزه

إيهاب : طيب سلام يا جماعه ابقو سلمولى

على عمى لما يرجع

رجعوا البيت ولسه هتتكلم

إيهاب : اسمعى أنا عن نفسى متلزمينش أنا

جبتك لسببين مفيش غيرهم أولا مش عايز

أم ولادى تضرب وثانيا الأولاد محتاجينك مع

إنك متستهليش ضفرهم

شهد : أنا

إيهاب لف وبصلها بعيون غاضبه فاتكتمت

وفات يوم واثنين وإيهاب بعيد عنها بينام

جنبها بس من غير حتى ما يبصلها عشان

تتعذب حلو

وفى يوم صحى الصبح أخذ شور وخارج لافف

فوطه على وسطه

شهد بتبلع ريقها وبتزقق بغیظ : إيه دا

إيهاب : إنتى مجنونه بتزققى كده ليه

شهد : إيه اللى إنت عامله ده

إيهاب : عملت إيه

شهد قلبها بيدق بسرعه وحاسه إنها مش

قادره تتنفس وبتقرب منه وكل ماتقرب

تتوتر أكثر وهو على جبينه تكشيره بيحاول

يدارى بيها رغبته

شهد : إنت إنت مم من الامتى إحم ممن

امتى بتخرج كده من الحمام ممش فيه

برنس

إيهاب : يعنى سرعانى على الصبح عشان

كده اتفضلى ياهانم هاتيلى غيار يلا

شهد اتفزعت من زعيقه راحت وقفت تقلب

فى الهدوم وهيا ملخبطه جه وقف وراها

ونفسه فى شعرها وتقريباً هيا فى حضنه

حاسه بيه ومستنياه يلمسها

إيهاب تمالك نفسه لازم يبقى أقوى ولا مش

هيقدر عليها

إيهاب : ساعه بتقلبى فى الهدوم أوعى

سحب هدومه وبدأ يغير كانت هيا أعصابها

اتدمرت وخرجت تجرى على المطبخ وهو

قعد على السرير ياخذ نفسه

شويه وجت تقوله إنها جهزت الفطار كان

مشى

والحال هكذا فكرت تغريه رجع بالليل نيمت
الأولاد واتزوقت وموسيقى هاديه وشموع
وعشى هو فهم بس مش قادر هيموت
عليها لكن لازم يبقى أقوى من كده

قعد عادى واتعشى واستغل إنها بتشيل
الأكل قلع هدومه فى ثانيه وهرب فى النوم أو
عمل نايم أول ما دخلت لقتة نام فضلت
تنفخ وتدبب فى الأرض طفت الشمع بغیظ
ودخلت جنبه وعماله تتقلب مش قادره تنام
وهو زهق التفت بسرعه وكتف رجليها برجله
تقريبا بقى فوقها وهيا فى حضنه وجسمه
النص الفقانى عريان وعضلاته المفتولة
حواليها

إيهاب : إنتى مش ناويه تتخمدى بقى

شهد اتصدمت من طريقيته وعيونها دمعت

إيهاب : وبتعيطى ليه دلوقت ممش إنتى

اللى وصلتينا لكده

شهد : خلاص بطلت تحبنى

إيهاب : إنتى اللى بديتى واحد غيرى كان

طلقك ساعتها بس أنا عملت حساب لعمى

وولادى اللى أول ما زعلتى رمتيهم

مفكرتيش تسألنى عليهم

شهد : أنا كنت بكلمهم كل يوم خمس مرات

وبروح لهم المدرسه وقتلتهم ميقولوش

قدامك عشان أرجع

إيهاب : يعنى عاملين عليا رباطيه

شهد : مهو إنت السبب

إيهاب : أنا برضه بطلى تسمعنى للناس

وخلى عندك شويه ثقه فىا افهمى بقى

أغلبية اللى بينصحوكى وبتسمعنى لهم

بیوتهم اتخربت بسبب أفكارهم الغلط إيه

عایزه تحصیلهم

شهد : أنا أسفه حرمت خلاص

إيهاب : بعد إيه

شهد : قصدك إيه

إيهاب : إنتی ضغطتی علیا کتیر لحد ما

خلاص مبقاش عندی احتمال أكثر لأفعالک

کل شویه فضایح ومشاکل ومنظری قدام

الناس بقى وحش بدل ماتحافظی علی

هیبتی ومركزی بتقلی قیمتی

شهد بدأت تمشى ایديها بشویش علی کتف

ودراعه وتقرب منه مشتاقه ليه وهو أكثر

بس لو هاودها هيندم

إيهاب : بس كفايه اللی عایزاه مش هیحصل

شهد : إنت بتقول إيه

إيهاب : اللى سمعته وإنتى السبب

شهد : أنا ولا العفريته اللى فى مكتبك

إيهاب كان خلاص هيستسلم وبيقاوم بس
هيا فوقته بكلامها اللى زى قلم على وشه

إيهاب بغضب : إنتى إيه مفيش فايده فىكى
وزقها وقعد على السرير وظهره لها قامت
حضنته وبتعتذر بشده بعد ما نيلت الدنيا
بس هو عند وقرر إن التمثيل يبقى جد
ومش هيقرب ناحيتها نهائى إلا لما تترى زقها
وقام وقف

إيهاب : اسمعى إنتى هنا دا بيتك ودول

ولادك لكن أنا انسينى خالص

ولبس هدومه وراح قعد يقرا فى المكتب
وهيا بتضرب نفسها بالجزمه على غباءها

ومن يومها يصحى يفطر ينزل ويرجع آخر
النهار يقضى وقته مع الولاد وشويه على
التليفزيون أو اللاب توب أو يقعد يقرا لحد
ما يتعب وينام حتى لو راحين زياره لأهلها أو
أى حد يضحك مع الناس كلها بدون توجيه
أى كلام لها كأنها مش موجوده

(((((*****))))))

يوم كانت حنين نايمه ويارا قاعده فى التراس
ومشغله الهاند فرى وفى الناحيه التانيه كان
فؤاد وزين قاعدين سوا

فؤاد : انت بتجرجرنى لموضوع محدش اتجراً
يفتحه معايا من سنين

زين : ليه يعنى إنت كنت بتخوفهم ولا إيه

فؤاد : أبدا بس اكمنه حساس شويه واللى
كان بيكلمنى كان دايمًا توقيته غلط

زين : يعنى مش عشان بيفتح الجروح

فؤاد : حروح إيه دى أحلى حاجه حصلتلى

فى حياتى

زين : الظاهر إنك كنت بتحبها أوى حتى لما

كبرتو

فؤاد : وعرفت ازاي

زين : مش عايزه نباهه دى حنين ويارا الفرق

ما بينهم مفيش سنتين تلاته بالكثير ولا أنا

غلطان

فؤاد : لأ مش غلطان

زين : اتشقيت إنت جامد

فؤاد : هههههههه إن جيت للحق هو قدر

ماكنتش مرتب لحاجه إحنا كنا كبرنا و

مشغولين بحياتنا عن بعض وبعاد مش

بقصد بس الظروف إنما حبي ليها عمره
مانقص بالعكس

زين : وبعدين إيه اللي حصل وغير البعد ده
فؤاد : أقولك بعد ١٩ سنه جواز كنا في حفله و
في واحده عماله تتقصع عليا مراتي شافتها
جت وقفت جنبى بهدوء ومسكت ايدي
كانها بتقولها دا ملكى أنا سبت ايدها
وحضنت وسطها كأني بأكد لها إني ملكها هيا
وبس وطول الحفله كانت هاديه أول ما
الحفله خلصت وروحنا وبقينا لوحدا
انفجرت فيا

سعاد (مرات فؤاد) : انت ما عندكش دم ازاي
تسمح لها تقف تتمايص معاك كده
فؤاد : وأنا أعملها إيه يعنى
سعاد : تديها على عينها

فؤاد : لا والله عايزانى أمد ايدى على واحده
ست إنتى اتجننتى

سعاد : آه طبعا مهى الغندوره كانت بتدلع
عليك وبسطاك أوى تزعلها ازاي

فؤاد : بينى وبينك أنا الست دى ماكنتش
فارقه معايا ودلعتها عليا كان زى المغص
بس مش قادر أتكلم عشان المظهر العام
وماصدقت مراتى جت تنقذنى منها بس أنا
كنت مستمتع بغيره مراتى أوى كنت
بستفزها بس عشان تغير لا كان ولا هيكون
فيه ست فى الدنيا دى تملى عيني غير مراتى
أنا بعشقها من ساعه ما شفتها مع إن
جوازتنا كانت صالونات وأمى عايزه تجوزنى
بأى شكل شىء إلهى كده خلانى أوافق أروح
معاها وإحنا طالعين

قابلنا أختها نازله تجرى (كانت عيله تقريبا
١٢سنه)لقت أمى بتقولها رايحه فين يا
عروسه

أخت العروسه : رايحه أجيب حاجه سقعه

فؤاد : ماما هيا دى العروسه

أم فؤاد : أصبر على رزقك

فؤاد : رزق مين دى عيله

أم فؤاد : استنى بس

فؤاد : حاضر وفى سره وربنا لأطفشها

فؤاد : ولما طلعتنا جابت الحاجه الساقعه
وقعدت جنبى تهزر زهقت و زعقت فيها
جامد خافت وعيظت وقامت تجرى خبطتت
فى العروسه وهيا داخله كل اللى كانو

موجودين اضايقو منى وأنا شفتها

اتمسمرت مكاني

زين : هههههه كانت حلوه

فؤاد : بدر منور بس أول ما شافت اللي

حصل كشرت

(بصلتها وقتلتهم : أهى دى العرايس مش

جايبين لى عيله لسه فى المدرسه دى كبيرها

تجيبولها مصاصه ولا عروسه لعبه مش

تجوزوها)

فؤاد : ولقيتلك الكل انفتح فى الضحك وهيا

أولهم بس ضحكها نستنى اسمى

زين : وبعدين

فؤاد : عرفت إني فاهم غلط ووضولى

الموضوع والكل عذرنى هعمل إيه بعيله ذى

دى اتجوزها ولا اتبناها وصالحت أختها
بمصاصه وعروسه لعبه

زين : هههههه برضه

فؤاد : آه حبيننا بعض أوى وطول عمرها
بتحبنى وتخاف عليا بزيادة عشان أكبر منها
بعشر سنين كانت خايفه أموت قبلها
وسبحان الله هيا اللى ماتت الأول

زين : الله يرحمها

فؤاد : ضربتيني فى الراس بتوجع لكن تلاته
بتقطم الوسط

زين : ازاي مش فاهم

فؤاد : كانت مسافره لبنتنا كانت حامل
وقربت تولد وأنا كان ورايا شغل وعموما
المواضيع دى تفهم فيها الستات أكثر قلت
أبقى أروح لما تولد وهيا مسافره الطيارة

وقعت بيها كانت صدمه بالنسبه ليا آخر
حاجه شفتها كانت ابتسامتها وهيا بتودعنى
طول عمرها تقولى نفسى أودع الدنيا
بابتسامه وأنا شايفه ضحكتك والبنت لما
وصلها الخبر خرجت تجرى بسرعه وهيا على
باب بيتها اتكعبلت ووقعت على السلالم و
نزفت كتير ومع الحمل ماتت هيا واللى فى
بطنها يعنى فى ضربه واحده خسرت مراتى
وبنتي وحفيدي

زين : لا إله إلا الله ادعيلهم بالرحمة إيه رأيك
نقرأ ليهم الفاتحه دلوقت

فؤاد : فين ! هنا !

زين : أيوه بتوصل من أى مكان
قرأو الفاتحه على روحهم و يارا كانت سامعه
الحوار كله وقرأت معاهم ودموعها نازله

بتحاول تداريها بنضارتها بس زين كان واخذ

باله ومعلقش

فؤاد : عارف إيه اللي كسرتني أكثر

زين : إيه

فؤاد : إنها كانت مريضه وخبث عليا كانت

بتعمل المستحيل كل يوم عشان تسعدني

مع إني كنت ببقى طاير من السعاده بس

بمجرد ما بشوف ابتسامتها كانت بتتألم

ومقلتلش عشان متعذبش

زين : كانت مريضه بإيه

فؤاد : هه بالسرطان

زين بصدمه : إيه

فؤاد : كانت في مراحلہ الأخيرہ وملوش علاج
اختارت تعيش وسطنا بدل ماتقضى الباقي
من عمرها بين الأدوية والمرضى

زين : لا إله إلا الله

فؤاد : يا بنى نهايہ العمر ملهاش ميعاد
عشان كده اتمتع الدنيا مش مستهله بقالى
١٥ سنه من ساعه ما ماتت وأنا بتمنى عمرى
ينتهى عشان أروحها وحشتنى أوى بس
اللى مصبرنى البنات ورعبنى إنى لو مت
هسيبهم لوحدهم من غير راجل

زين : بعد الشر عنك وبعدين زى الموت
ملوش وقت الجواز ملوش وقت اطمن كل
واحدہ نصيبها هيجيلها

فؤاد : أنا اللى شايلى همها بجد يارا

زين : إشمعنى

فؤاد : طبعها صعب ومش أى حد يستحمله
إمكانش واحد بيعشقها وهيا بتموت فيه
مش هيعرفوا يعيشو سوا

زين : متقلقش مسيرها تقع فى عاشق متميم
أهبل يستحملها

فؤاد : الحكايه مش سهله دى كانت
مخطوبه وبرضاها واختيارها وطلعت عينه
خلته يقول حقى برقبتي وطفش

زين : هههههههه جباره وتعملها

زين لاحظ إن غيظ يارا اتحول لوجع حاول
يغير الموضوع

زين : بس إنت مقولتليش عملت مع مراتك
إيه يعنى إنت وهيا بعد الحفله قلبتوها
خناق وسبتها تحرق فى دمها ولا صالحتها

فؤاد : كنت فرحان بغيرتها لحد ما اتحولت

لحسره ساعتها مستحملتش

زين : ازای یعنی

فؤاد : أقولك

سعاد : طبعا مهيا حلوه وصغيرة وأنا خلاص

راحت عليا

فؤاد : وبدأت تبكى بحرقه جریت عليها

وحضنتها وقولتلها : يا عبیطه هو في واحده

مين ما كانت تقدر تحركك من قلبى

زين : يا عينى على الرومانسيه وبعدين

فؤاد : زقتنى وعيبت زياده

سعاد : أنا مش عايزه شفقتك

فؤاد : شفقتی دا عشق مش شفقه أنا بس
اللی فرحت بغيرتك علیا کنت فاكر إنی
مسلم بیه

سعاد : لا والله وأنا هبله هصدق دا انت
ماصدقت تقف معاها آه مهی زی القمر وأنا
غلبانه

فؤاد : مین دی دی شبه شکوکو قال قمر دا
إنتی کنتی مدمره دا أنا کنت بدعی ربنا
الحفله تخلص عشان اخطفک ونهرب
لوحدنا خفت لیخطفوکی منی

سعاد بدلع : یا سلام

فؤاد : آیوه کده روقی

زین : وبعدين سکت لیه

فؤاد : حسیت کأنی عریس فی لیله دخلته
عنده بتاع ۲۰سنه کده وعینک ماتشوف إلا

النور دا حتى بنتى كانت عند خالتها زياره
والجو عال وبعدها قررت نجدد شهر العسل
من جديد وأهى البنت تقعد مع خالتها كانت
وحشاها وكل شويه تطلب زيارتها قتلها
أسبوع بقى مع بعض

زين : هههههههه آه يا نمس

فؤاد : بس اتكشفت

زين : ازاي

فؤاد : هيا كانت كبرت ومفيش داعى
لوسائل منع الحمل مجاش فى بالننا إن
يحصل حمل فى السن ده لأ وبنتى الكبيره
كانت مخطوبه ومتحدد ميعاد فرحها إتأجل
عشان الولاده ولما سعاد قامت بالسلامه
واستردت عافيتها عملنا الفرح وبقينا
مضحكه

زین : لیه مش مراتک دی غیره علی فکره
فؤاد : مانا کتمتهم قولتلهم أنا لسه شباب أنا
ومراتی انتو غیرانین یا عواجیز وضربتهم
بالکلام ومسکتش علی تریقه آی حد
فاتکتمو کلهم کان أهم حاجه عندی محدش
یزعلها وربنا رزقنا بحنین

زین : ربنا یحفظها لک

فؤاد : آمین یارب

زین : بس أنا شایفک بتدلح یارا زیاده
ومطنش حنین خالص

فؤاد : إنت کده فاهم غلط أنا مش مطنش
حنین دی أغلی حد فی حیاتی دی کفایه إنها
شبه أمها دا أنا کانت حیاتی کلها لشغلی
وبس سعاد الصراحه عمرها ما شیلتنی هم
أبدا دا حتی بنتی الکبیره لما قررت تتجوز

سعاد اللی اهتمت بكل شیء أنا كنت بدفع
وبس تربيہ راجل عازب زی لبنت زی حنین
كانت معجزه+

تفتکروا صحیح زین فاهم غلط ؟

ویاتری ایہ سر اہتمام فؤاد الزاید بیارا؟

ایہ رأیکم وتوقعاتکم؟؟؟

ایمی عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه التاسعه

زین : بس أنا شایفک بتدلح یارا زیادہ

ومطنش حنین خالص

فؤاد : إنت کده فاهم غلط أنا مش مطنش

حنین دی أغلی حد فی حیاتی دی کفایہ إنہا

شبه أمها دا أنا كانت حیاتی کلها لشغلی

وبس سعاد الصراحه عمرها ما شيلتني هم
أبدا دا حتى بنتي الكبيره لما قررت تتجوز
سعاد اللي اهتمت بكل شىء أنا كنت بدفع
وبس تربييه راجل عازب زي لبنت زي حنين
كانت معجزه

زين : ويارا

فؤاد : يارا والدها اللي رباها وياريتنى ما
سيبتهاه

زين : دلعها

فؤاد : ياريت أهملها ودفن حزنه على مراته
والطفل اللي راح فى الشغل وعشان يرتاح
من همها وداها مدرسه داخلى أتهدلت
هناك وكان بيسافر ويغيب ومحدث بيسأل
عنها وشوف إنت بقى قله ضمير مديره
متعصبه بتكره العرب والمسلمين ويارا

كانت لوحدها اتبهذلت آخر بهدله وعقبال ما
أبوها رجع من السفر كانت ادمرت بقيت
اخدها عندى وهو مسافر

زين : ماكان من الأول

فؤاد : قتلته قالى كفايه عليك حنين قتلته
ياريتك جبتهاالى واتخانقنا شويه ولاكنش
حصل اللى حصل أنا كل اللى بعمله بحاول
أعوضها اللى شافته وحنين فاهمه ومقدره

ده

كان زين عينه على يارا لحد ما فؤاد جاتله
مكالمه وقام راحلها

زين : بتسمعى إيه

يارا : وإنت مالك

زين : يمكن ذوقك يعجبنى وأسمع معاكى

يارا : وأنا مش عايزه أسمع معاك عن إذتك

يارا طلعت أوضتها وقفلت عليها وذكرياتها

المؤلمه بتحاصرهما وهو حاسس بالندم إنه

فتح الموضوع من أصله

حنين لما صحيت زين حكاها اللي حصل

وهو ندمان وبيعاتبها إنها منبهتهوش

زين : إنتى ليه معرفتنيش إن الموضوع

هيبقى جارح كده

حنين : أنا نفسى أفهم إنت ظابط كفا ازاي

وإنت مش عارف الحقيقه من الكذب

زين : قصدك إيه

حنين : قصدى إن قصه يارا دى إنتهت من

سنين وبابا مسكتش والموضوع معداش

كده عادى رفع قضيه على المدرسه

ومديرتها ومسبهاش غير فى السجن ويارا

شافتها وهيا محبوبه ومذلوه وبتحاييل

عليها تسامحها

زين : وسامحتها

حينين : لأ طبعا تسامح مين دى الست
صعبت عليها وبابا لما حس بكدده شجعها
على إنها تذللها أكثر بدل ما تسامحها حتى
باباها كان رافض القضية لكن بابا أصر
عشان يثبتله إنه يقدر يجيبها حقها ولو من
مين وحتة إنها متعصبه دى كانت فكره
المحامى عشان يكسبو القضية ولما يارا
جت زياره لمصر بعد اللى حصل خدها لأكبر
دكتور نفسى هنا لأنه مش مقتنع إنها
كويسه بعد اللى حصل وبعد جلسيتين
الدكتور حلفله إنها كويسة وبلاش هو يقرب
فى الحكايه دى علشان متتعقدش بجد

زين : يعنى الست معذبتهاش

حنين : لأ ياسيدى نظام المدرسه كان
العقاب من جنس العمل ويارا لأنها مدلعه
كانت بتتنك على البنات زمايلها وفي مره
ضايقت بنت فالبنت شتمتها يارا ضربتها
جامد وزقتها اتخبط دماغ البنات وجابت دم
وأهلها جم وراحو للمديره عاقبت يارا
وضربتها بالعصا عدد الضربات اللى ضربتهم
للبنات ولعلمك باباها مبعتهاش هنا ووداها
المدرسه الداخلى بسبب بابا مش عشانى

زين : ازاي ده

حنين : عشان بابا بيلومه على موت حماته
ومراته وابنه

زين : نعم بس دول ماتو قضاء وقدر

حنين : أيوه لكن هو فاهم إنه لو مكانش
سافر إنجلترا أصلا ماكنتش ماما هتسافر في

الطياره وبالتالي مش هتقع بيها وأختى مش
هتحصلها هيا وطفلها مع إنها كان عندها
السرطان يعنى كده كده كان هيحصل

زين : وحتى لو مفيش سرطان دا عمر مش
بإيد حد

حنين : دا صحيح بس هو كان بيعتمد على
ماما فى كل حاجه ومتفرغ لشغله وكان
رافض جوز أختى عشان هيسافر وبكده ماما
متلاقيش اللي يسليها وتطلب منه الإهتمام
ودا هيخليه يهمل شغله ولولا إنها حملت
ماكنتش الجوازه دى تمت

زين : معقول

حنين : للأسف آه هو اللي محتاج طبيب
نفسى مش يارا هو بيدلع يارا ويخاف عليها
بزياده عندا فى أبوها بيثبتله إنه الجد الطيب

وهو الأب الشرير اللي أهمل بنته ورمها في

مدرسه داخلي

زين : بس دا هيخليها تبقى أسوأ

حينين : أيوه وهو ميفرقش معاه هو بيكره

أبوها وبيكرهها فيه

زين : إيه الجنان ده

حينين : الجنان بقى إنه بيكرهه لإنه مقدرش

يبقى زيه هو عالم ومشغول طول الوقت

صحيح بس عمره ما قصر مع مراته أو بنته

المره الوحيده اللي اضطر يسيبها ويسافر لما

دخلها المدرسه ودا مؤقتا لحد ما يرجع بس

والحكاية كلها إسبوع

زين : إسبوع

حينين : أيوه مستغرب ليه يارا كانت صغيره

ومدله جدها بيدلعهما بزايده عند وأبوها

بيدلعهها بزياده تعوضيا عن غياب أمها وهيا
مش واخده على تنفيذ الأوامر فالمدرسه
كانت بالنسبه ليها سجن

زين : دا انتو عيله ضايعه

حنين : ههههههههه لعلمك بقى يارا اضايقت
منك مش عشان الموضوع مؤلم لا دا عشان
إنت كسفت الستار عن نقطه سوده فى
سجل حياتها لقيت حاجه ممكن تذللها بيها
ومن غير حاجه هيا مش طيقاك لأنك تقييد
لحريتها إنت لسه شوفت حاجه

زين : كمان

حنين : بابا مش مطنشنى دا غضبان عليا
لأنى دايمما بنصح يارا متمشيش وراه وتتحمل
المسؤوليه وتعمل الصبح وتحب باباها بس

هو مبيحش حد يعرف عشان منظره قدام

الناس يا ابني إنت ازاي ظابط مش فاهمه

زين : ياستى أنا مع عيلتى بنيم الظابط

وبيقى زين وبس وانتو عيلتى باباكى أقرب

حد لبابا وأنا ارتحتلك جدا ومش هتصدقى

عمرى ما كان ليا علاقه بريئه مع بنت غيرك

إنتى

حنين : وشهد

زين : وهيا دى بنت دى غفر الله يعينك يا

إيهاب

حنين : مين إيهاب

زين : جوزها وابن عمى وشكل أمه كانت

بتدعى عليه

حنين : يازين البنى آدم مش بشكله البنى

آدم ب

قاطعها زين : حيلك حيلك أنا مقصدتش إنها
وحشه بالعكس دى زى القمر إحنا ما شاء
الله الأب وسيم وآلام فينوس عاوزها تطلع
وحشه لمين هيا شكلا حلوه لكن طبعا
وتفكيراً جزمه

حنين : هههههه مش للدرجه دى

زين : لما تعرفيها هتفهمى عن إذتك

حنين : على فين

زين : مخنوق عاوز أشم هوا

حنين : إنت رايح فين البحر من هنا

زين : لأ أنا مش هتمشى عالبحر أنا طالع

على الفيلا من فوق شكل النجوم يجنن

تيجى

حنين : مره تانيه عشان بابا زمانه راجع

زين : صحيح هو خرج راح فين

حنين : جتله مكالمه من واحد صاحبه وطلع
هنا راح يقابله

زين : آه طيب لو احتجتى حاجه إنتى عارفه
مكاني

حنين : ماشى

بعد ما هو طلع بشويه يارا هديت ونزلت

يارا : اومال فين جدو

حنين : خرج

يارا : وفين دا إسمه إيه دا زين

حنين : فوق السطح

يارا : نعم

حنين : اللى سمعتيه

يارا : وبيعمل إيه فوق

حنين : بيشم هوا

يارا : نعم

حنين : إنتى عايزاه فى إيه

يارا : وهعوزه فى إيه دا بنى آدم رخم وقليل
الذوق

حنين : والله من اللى عرفته إنتى اللى قليله
الذوق هو جه يعتذر وإنتى مدتيهوش فرصه

يارا : وهو بيدخل فى حياتى ليه

حنين : هو ما ادخلش جدك الغالى اللى
حشرك فى النص

يارا : يووووه بقى يا حنين

حنين : المفروض تعتذرى

يارا : أنا أعتذر لده

حنين : لأ متعتذريش دا مش قد المقام

العالى

يارا : أنا مقلتش كده

حنين : اومال

يارا : خلاص يا حنين أنا طالعاله

حنين : براحتك

زين كان نايم على ضهره وحاطط راسه على

ايديه على سطح الفيلا بيتفرج على النجوم

جاله تليفون شغل الهاند فرى ورد

زين : خير ياشهد

بدأت تشكيله من إيهاب

زين : إنتى اللى جبتيه لنفسك ومسمعتيش
لينا

شهد : أنا تعبانه أوى دا أنا لو غضبانه أرحم
من كده وماما وبابا واقفين فى صفه وفارس
ممکن يضربنى لو كلمته

زين : يعنى اعملك إيه دلوقتى

شهد : تعالى خدنى

زين : حاليا مينفعش ورايا شغل

شهد : مليش دعوه تعالى

زين : برضه اللى فيكى فيكى مفيش فايده

شهد : يعنى إنت مش هتيجيلي خلاص أنا
اللى هجيلك

زين : تجيلي فين جتلك في سنانك بقولك
في شغل مش بتفسح وبطلى رعى بقى
عشان صدعت

شهد : مليش دعوه إنت لازم تسمعلى
ياتيجى تسمعنى

في نفس اللحظة يارا طلعتله

يارا : إنت بتعمل إيه هنا

زين : أوووف دا أنا هربان من صداعك

يارا : نعم صداعى أنا

زين : آه غورى بقى+

يارا زعلت ونزلت بهدوء افتكرت الكلام لها
هيا قلبها طب من أول ما شافته لكن عقلها
رافضه لإنه هييجبرها تطيعه

زين : إيه دا حمى

قفل التليفون والتفت يشوف يارا لقاها
نزلت

زين : كانت جايه فى إيه ونزلت فى إيه

فنزل لها

حنين : اسمع أنا بقف فى صفك كتير
وبغلطها لكن دا ميدكش الحق تهينها

زين : إنتى بتكلمى عن إيه

حنين : عن يارا طبعاً هيا طالعه تعتذرلك
لوزمها إيه الشتيمه

زين : أنا ؟ أنا مشفتهاش أصلاً كنت بعمل
مكالمه وحسيت بيها خلصت المكالمه
وبلتفت أكلمها ملقتهاش قلت أنزل أشوفها

حنين : إيه دا يعنى هيا بتألف لا هيا عنيده آه
لكن مش كدابه

زين : طب هيا فين وأنا أفهم منها

حنين : فى أوضتها اتفاهمو بهدوء أنا خارجه
يعنى لو شبطو فى بعض محدش هيحوش

زين : حاضر ياستى

حنين مشيت وهو خبط على أوضه يارا اللى
قافله على نفسها

يارا : أيوة يا حنين ثانيه واحده إيه دا انت

زين : أيوة أنا

جت تقفل حط ايده على الباب ومنعها
تقفل

يارا : لو سمحت امشى من هنا

زين : مش قبل ما أفهم إنتى طلعتى ورايا
ونزلتى ليه من غير ما تكلمينى وازاى تقولى

لحنين إنى شتمتك

يارا : مش دا اللى حصل

زين : ازای وأنا ماكلمتكيش أصلا

يارا : لا والله إنت مش قلت إنك هربان من

صداعى وقولتلى غورى بقى

زين : هههههه أنا قلت كده فعلا بس مش

ليكى لو كنتى استنيتى شويه كنتى عرفتى

إنى بتكلم فى التليفون

يارا : يعنى إنت مكنتش بتكلمنى أنا

زين : لأ طبعا بس إنتى كنتى طلعالى ليه

يارا : عشان أصلى افكرت حاجه كنت

هسألك عليها

زين : نعم يعنى مش عشان تعتذرى ولا

حاجه وكنتى هتسألينى عن إيه

يارا : هه آه أصل مفيش نسيت

زین : طب أما تفتكرى اکتبها فی ورقه

عشان متنسیش

یارا : إيه إنت هتسینی آه أكید عشانها

زین : هیا مین

یارا : اللی كنت بتکلمها

زین : دی شهد

شهد : مین

زین : آه ما إنتی ماتعرفیش عنی حاجه

یارا : وهعرف منین وإنت مبتقولیش

زین : وهقولك ازای وإنتی لا بتسمعینی ولا

بتکلمینی إحنا معاملتنا مع بعض خناق من

ساعه ماجیت هنا

یارا : أنا أسفه كنت رافضه وجودك لأنی

مرغمه عليك لكن دلوقتی اتعودت عليك

زين : معقول ! يعنى صافى يا لبن

يارا : صافى يا لبن

زين : لأ أما حد يقولك صافى يا لبن تقويله

حليب يا قشطه

يارا : حليب يا قشطه

زين : تصبى على خير

يارا : و إنت من أهله

وأول ما مشى

يارا : اما وريتك

يارا قررت تعامله كويس وتعمل فيه مقالب

تطلع من نفوخه وتبهده من غير ما حد

يقدر يلومها مش هتسمح ليه يتحكم فيها

وهتندمه على إنه فتح ماضيها مع جدها

(((((*****))))))

إيهاب وشهد العلاقه بينهم بقت شبه ميته
لجأت لأصدقاء السوء تطلب خبرتهم اتهربوا
منها اللي قالتها احمدى ربنا إنه مطلقكيش
واللى قالتها ربي عيالك بقى فهمت أخيرا
إنهم كانوا غيرانيين منها ومستكترينه عليها
ولعبو فى دماغها عشان يخربو بيتها فهمت
بس بعد خراب مالطه

بعدت عنهم وعاشت لبيتها وولادها لكن
إيهاب بقى ابعدها من النجوم وهو كل ما
يحن يفتكر إنها كانت فى حضنه وبتشك فيه
يفتكر إنها بهدلته قدام الناس وكل موظفين
شركته فضلو لأيام يتهامسو عليه فيرجع
لغضبه واتعود على الوضع المؤلم ده حتى
أهلهم لاحظو وحاولوا يصلحوهم لكن كل
طرف فيهم رافض الكلام

شهد بقت عايشه والسلام دبلت والحزن
والهم بانو عليها هيا تعمل كل حاجه بس
يفضل جنبها أصبح كل اللي بينهم سلامو
عليكو

في يوم رجع من الشغل والكل نايم دخلت
وراه وهو بيفتح الدولاب

شهد : وبعدين إحنا هنفصل كده لامتى أنا
تعبت

إيهاب: إنتى عاوزه إيه دلوقتى

شهد : عاوزاك

إيهاب : أنا راجع تعبان ومش رايق للكلام

شهد : مهو إنت مبقتش تيجى البيت خالص
قولى اكلمك إمتى

إيهاب : وتكلميني ليه إنتى مش كل طلباتك
مجابه عاوزانى فى إيه

شهد : ودا سؤال دا ولا إنت خلاص بطلت
تحبنى

إيهاب : والله إنتى لسه فاكهه ومافتكرتيش
الحب دا ليه وإنتى كل شويه تتهمينى
بالخيانه وتهنينى وتجرحينى قدام كل من
كان

شهد : يعنى أعمل إيه غصب عنى بحبك
وبغير عليك

إيهاب : لا يا هانم دا شك مش غيره ودا
ملوش غير معنى واحد إنك مبتثقيش فيا
نهائى

شهد : لأ ازاي اومال اتجوزتك ليه لما
مبتقش فيك

إيهاب : مش عارف وبدأت أشك إن حبك ليا
مجرد تعود يعنى إحنا من يومنا وإحنا سوا
يمكن افكرتى التعود على وجودى فى
حياتك حب

شهد : قصدك إيه

إيهاب : قصدى لو اكتشفتى إنك مش
مرتاحة معايا أو مبتحبينيش أنا مش هجبرك
تعيشى معايا ومش هحرمك من الأولاد
وهفضل ارجاكى برضه إنتى مش بنت عمى
وبس إنتى حب العمر كله

شهد : ولما أنا حب عمرك ليه عايز تسبينى

إيهاب : أفضل ننفصل بهدوء على علاقه
طيبه بينا ومنفضلش سوا لحد ما نكره
بعض ونأذى بعض علشان الأولاد على

الأقل

شهد : الأولاد وتفكر إنهم هيرتاحوا وإحنا

بعيد عن بعض

إيهاب : وهو إحنا كده قريبين إحنا عيشتنا

كلها بقت فراق وعذاب وأنا تعب

شهد : تعبت منى

إيهاب : بصراحة أيوه هفضل لامتى أقدف

بالمركب لوحدى وانتى مجرد حمل زايد

هفضل استحمل دلحك لامتى محدش

بيعمل عمايلك دى وحد يستحمله دا حتى

ولادك عملاهم لعبه ومش فى بالك راحتهم

شهد : أنا

إيهاب : أيوه إنتى لو أم بجد تهتمى بأولادك

بدل رغيك مع دى ودى وتسيبيهم كل

شويه وتغضبى

مسکھا من دراعاتھا جامد وشدھا قربھا منه
أوی وهیا علی أد وجعھا من کلامه علی أد
ماکانت مشتاقه لیه واتمنت یضمھا لیه

إیهاب : أنا عایز أعرف قصرت معاکى فى إیه
دا إحنا من یوم یومنا وأنا عایش عشانک بس
یظهر إنى کنت غبى خلیتک تعتبرینى شیء
مسلم بیه ونسیتى إن لیا قدره عالصبر لو
فقتى احتمالها هنفجر أنا خلاص زهقت إتنى
مفیش أمل منک امشى أنا اللى بقولک
دلوقتى امشى بدل ما اذیکى

وزقها بعید عنه واتخبط ضرھا فى الدولاب

شهد : اااه للدرجه کرهتنى ومش عاوزنى
طب أسیب بیتى وأروح فین

إیهاب : بیتک ودا من إمتى انتى عمرک ما
اعتبرتیه بیتک کل شویه اغلطى وانتى اللى

تغصبي وعلى بيت ابوكى وأما تطلعى
روحى واصالحك تقوليلى هرجع بيتك
بشروط على أساس إن عقد جوازنا كان
بيزنس مش حب لو دا بيتك ماكنتيش
تسبيه كل شويه ولو زعلانه تسيبى الأوضه
تطردينى منها لكن مش تسيب البيت
والأولاد ياستى بلاش أنا كرهانى وولادك إيه
محستيش لحظه إنك أم وضعبو عليكى
وانتى مبهدلاهم من الداده للجاره بدور على
الغرب يعتنو بولادى وامهم عايشه دا انتى لو
ميته حالهم كان هيبقى أحسن من كده كل
ما أقول هتعقل تستهبلى أكثر ولا عشان
ساكت هتسوقى فيها

شهد : طب ادینی فرصه أخیره طب بلاش
نفصل خلینی وأنا مش هضایقک

إيهاب : وأفضل أنا في حرق دم داخل خارج

شايك قدامى

شهد : يااه رؤيتى كمان بقت تحرق دمك
بس إنت مش غلطان أنا اللي استاهل دا كله
طب بص أنا أنا آه هفضل عشان الولاد
وهنتقل أوضه تانيه ومش هخليك تشوف
وشى ولو صدف بس خلينى

إيهاب كان خلاص مش قادر ودموعها
سكاكين بتقطع فى قلبه لكن لازم تتربى
عشان يرتاحو بقى وتبطل هيافه ومشى ورا
كلام الناس

إيهاب : كده طب انخفى من وشى الساعه
أحسن لو فضلتى ثانية كمان هطلقك (لو
فضلت ثانية كان انهار وكل التعب دا عشان
يصلح حالها هيروح اونطه)

شهد خرجت جرى من الأوضة ودخلت
الحمام وفضلت تعيط

إيهاب قعد شويه على السرير دماغه
هتنفجر من التفكير وقلبه من الوجع شويه
وهدى وراح يظمن على الأولاد قبل ما يغير
وينام وهو راجع سمع صوتها بتبكي في
الحمام راح جرى يخبط عليها وهيا بتبكي
ومبتردش

حاول يفتح الباب معرفش لقاها قاعده على
الأرض وسانده ضررها عليه

إيهاب : قومي من ورا الباب بدل ما أفتح
نفوخك

قامت وقفت ووشها وعينيها حمرا من البكا
راح ماسك

ايديها ومجرجها وراه لحد اوضتهم دخل
وقفل الباب والتفت لها والغضب باين عليه
إيهاب : انتى إيه ضربتى خلاص راحه قاعده
على الأرض تعيطى فى الحمام وبالليل كمان
شهد : وإنت مالك سينى يمكن أموت
وارتاح

إيهاب : وتجيبلى مصيبه مش كده
شهد بحسره ووجع : ودا كل اللى فارق
معاك وأنا مش مهم

إيهاب : إنتى إنتى إيه ماتبصى لمنظرك دا
منظر واحده عايزه ترجع جوزها ولا تطفشه
مال شعرك منكوش ووشك مبهدل دا لو
حاجه طلعتلك فى الحمام وانتى بتعيطى
بمنظرك ده هيا اللى هتسرع غورى اتروقى

وابقى شبه البنى آدمين وبعدين تعالى

نتكلم

شهد جت تخرج وقفها

إيهاب : على فين

شهد : هاخذ شور

إيهاب : عشان تكملى واصله الندب لا ياحلوه

الحمام دا أقرب ولو سمعت نفسك ولا

خرجتى بدمعه واحده مش هيحصلك كويس

شهد : إنت كمان هتحرمنى من البكا

إيهاب : آه اخلصى بقى عاوز أنام

شهد : مش داخله ومش هتروق وهنام كده

إيهاب : عشان العيال ينسرعوا لما

يشوفوكى الصبح اجرى على الحمام بالأدب

احسنلك وغيرى هدومك اللى اتبلت
واتزفتت دى بدل ما تبردى وتعيننا

شهد : كده طب مش عامله حاجه أنا راحه

انام

إيهاب جاب آخره قلعهها الروب وجرجرها على
الحمام وفتح الدش عليها واجبرها تقف
تحتة والميه نازله تغسل وشها ونازله على
هدمها الخفيفه أظهرت تفاصيل جسمها
قرب منها ومحسش بنفسه غير وهو
بيستمتع بطعم شفایفها وهيا أول ما حست
بقربه هدیت ونسیت كل شىء وبعد شويه
كتير صحیوا الإتنین وهما فى حضان بعض
على صوت المنبه

النهار طلع بس المره دى حسوا بالصبح
وجماله قاموا فايقين ورايقين فطروا مع
الأولاد وإيهاب لقاها فرصه حلوه اعتذر من

الجامعه والشغل والأولاد اخدوا اجازته من
المدرسه وأخذهم يتفسحوا وآخر اليوم راحو
الملاهي ورجعوا البيت محملين بالفرحة
والابتسامه والجارات الغيورات شافوها
وفرقعوا وتانى يوم حاولوا يعيدوا الكره
ويروحو يزوروها قابلتهم على الباب

شهد : منورين ياحبايبي عارفين لو شفت
خيالكم هنا تانى معنديش غير الشبشب
ياجزم وقفلت الباب فى وشهم إيهاب لما
عرف إنهم هما اللى جم قلق لكن بعد اللى
عملته شهد فرح أوى وعرف إن تعبته
مراحش فى الأرض ومن يومها بدأت تعقل
فعلا وتهتم بشؤون بيتها وجوزها وأولادها
وتخليها فى حالها دى حتى ما فتحتش معاه
أى مناقشه بخصوص فتره زعلهم أو أى

أستفسار حمدت ربنا إنها عدت على خير
وإن اللى حصل ده لولاه مكانتش فاقت

(((((*****))))))

يارا : جدو أنا رايحه السوبر ماركت

فؤاد : خدى زين معاكى

يارا : ليه

فؤاد : يا تاخديه يامتروحيش

يارا : وعلى إيه يلا يازين

زين : يلا يازين وبيقول لنفسه هو أنا عيل

هتاخده معاها وعيل إيه بقى دا أنا كده

محصلتش هاند باج

فؤاد : وأنا هروح أزور واحد صاحبى هنا تكونو

خلصتو ورجعتوا

زين اضطر يروح معاها وهو متغاض

وصلو السوبر ماركت هيا بتشتري طلباتها
وهو واقف ساند ضهره للحيط وبيقلمب فى
الموبايل واحده دلوعه كانت بتشتري حاجات
شافته وعجبها راحت تكلمه

الدلوعه : هاااى

زين اتعدل وابتسم : أهو كده هاااى

الدلوعه : أنا بدى مساعده

زين : بدك شو

الدلوعه : شو هاد إنت بتحكى لبنانى

زين : وصينى لو تحبى

الدلوعه : ههههه

زين : يا عينى عالحو لما يدلل

الدلوعه : ييلبلى الدلال هيك

زين : دا هيك وهيك وهيك

الدلوعه : هههههههه+

تفتكروا رد فعل يارا هيكون ايه؟

ايه رايكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمي عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه العاشره

الدلوعه : أنا بدى مساعده

زين : بدك شو

الدلوعه : شو هاد إنت بتحكى لبنانى

زين : وصيني لو تحبى

الدلوعه : هههههههه

زين : يا عينى عالحو لما يدلل

الدلوعه : بيلبقلى الدلال هيك

زين : دا هيك وهيك وهيك

الدلوعه : ههههههه

يارا سابت اللى بتشتريه وحطت ايديها فى
وسطها ووقفت تتفرج عليها وتتمايل يمينا
وشمال بدماعها مع كلامهم وواقفه هتفرقع
من الغيظ

زين ببص ليارا : خلصى يا حاجه وابقى
حصلينا

يارا بغضب : نعم وانت رايح فين بقى إن
شاء الله

زين : هساعد المسكينه دى

يارا : لا والنبي مسكينه طب أنا هفتح

جمعيه مساكين تعالى شيل معايا

زين : شيلي إنتى لوحك أهى رياضه برضه

يارا : نعم

زين : بطللى صداع وبعدين دى طلباتك إنتى

اللى تشيلها باى

يارا : باى دا إيه

زين خد البننت وخرجو

يارا خلصت طلباتها وخارجة بالشنط تدور

على زين ماهيا لو رجعت من غيره جدها

هيغضب هيا دلوعته لكن يوم ما بيقلب

عليها بيخلى عيشتها خل

كان فيه شاب وتلاته أصحابه أصحابه
قاعدین فی عربیه مکشوفه شافوها وهيا
ماشیه بتنفخ

الشاب : مالك يا قمر زعلانه وإحنا هنا دا
برضه يصح

يارا : اتلم يا بتاع إنت بدل ما أحبسك
صاحب الشاب : يلا دی شكلها حد واصل
وهتأذينا

يارا فكرت لحظه

يارا بتقول لنفسها : فرصه والله لأربيك يا
زين

وبدأت تسفزهم

يارا : إيه خوفت يا كتكوت منك ليه
الشاب : كتكوت إيه ياقطه ماتلمى

يارا : وإن متلمتش

الشاب : هفرجك

صاحب الشاب : يلا يا جدع لتودينا في داهيه

يارا : اسمع الكلام يا شاطر أحسن لو ندهت

العسكري هيربيك

الشاب : عسكري آه طب تعالى بقى

يارا رمت الشنط وجريت وهو وراها وأصحابه

وراه

فضلت تجرى لحد ما خبطت في زين كان

بيحط شنط البننت في عربيتها

زين : في إيه ماتفتحى

يارا : الحقنى في شباب ييجروا ورايا

الشاب : القطه دى تلزمننا يا كابتن

زين : نعم

الشاب : اللى سمعته

زين : وإن قلتك القطه دى تخصنى

الشاب : طب لما هيا تخصك مبتربيهاش ليه

وسايبها تخربش فى الكل

زين لف وبصلها : نيلتى إيه يا زفته إتنى

يارا : انت اتجننت بتزعقلى وبتشتم كمان

زين : وهديكى على دماغك كمان أسيبك

دقيقتين تعملى حريقه

والتفت للشباب : لمؤخذه يا شباب أصلها

متخلفه حقكو عليا أنا

الشاب : ولا يهكم ياعم بسيطه يلا يا جماعه

زين لف ليارا : احمدى ربنا إنها عدت على

خير

يارا فهمت إن زعيقه لها كان فيلم عشان
الشباب دى تمشى من غير خناق وكده
خطتها فشلت لكن على مين

يارا بصوت على : هههههه برافو عليك
أكلتهم الأونطه وطلعو هبل وصدقوا إنك
هتعاقبنى ومشيو

الشباب ماكنوش لسه مشيو وسمعوها زى
ما كانت عايظه ورجعوا

زين : الله يخربيتك إيه اللى عملتیه ده
أديهم رجعو

يارا : ولا يهملك دا انت تقدر تفرمهم

الشاب : يفرم مين ياماما

يارا : ها إنت فاكر إيه دا يقدر يعملك
بسطرمه يا كتكوت

الشاب : أنا كتكوت

يارا : ومبلول كمان ههههههه

الشاب : لأ دا إنتى لازم تتربى ويتقطع لسانك

الشاب قرب عليها بغیظ ناوى يضربها

زين لف وضربه بالبوكس وبیبص ليارا لمح
نظره انتصار وفرحه فى عينيها فهم إنها خطه
منها عشان تبهدله لكن هو يقدر عليهم لكن
دا هيعمله مشكله وهو مركزه حساس
وكمان لو سابهم يضربوه هتبقى انتصرت
عليه

مسك ايدها وجرى بيها والشباب طاروا وراه
وهيا مصدومه من رد فعله وفضلو يجروا
لحد ما لقى مكان ضيق بين مبنايين دخلو
فيه

يارا : إيه دا انت اتجننت

زین : اسکتی احسنک

یارا : لأ مش ساکتہ

زین کتم صوتها بایدہ عضتہ

یارا : أوعی تفکر تحط إیدک القذرہ دی تانی

علیا إنت فاهم

زین : اردحی اردحی أصلنا فی سوق مش

هربانیین لو طالونا هیولعو فینا

یارا : وإیہ یعنی

زین ملقاش حل تانی یسکتها بیہ غیر کده

ثبت ایدها مکانها فی الحیط بایدہ وباسها

عشان تسکت

لکنہ اتفاجیء بإحساس بالرغبہ تملکہ

وشوق كأنه کان مستنیها من سنین وساب

ایدها و ایديه الاتین بیلمسوا خدودها

الورديه وهيا كأنها متخدره والاتنين نسيو
إنهم فى خطر واللى بيجروا وراهم عدو
ومعرفوهمش عشان كان مغطيها بجسمه
كله وكل حته فيه بتنفض ولامساته ليها
كأنها بتسحرها مستمتع بيها لأقصى حد
ومستسلمه ليها تماما كانوا فى عالم تانى بس
الحلو مبيكملش جه العسكرى قفشه من
قفاه وجرجره على البوكس وهيا قبل منه
الإثنين بعد اللى حصل مش قادرين يتكلمو
ولا يبصوا لبعض أصلا لحد ما وصلو القسم

يارا بتزعق فى الكل : انتو اتجننتو انتو مش

عارفين أنا مين دا أنا هوديكم فى داهيه

الظابط : بطلى دوشه يابت إنتى فى إيه يا

عسكرى

العسكري : فعل فاضح فى الطريق العام يا

باشا

الظابط : يا نهارك أزرق وجايه تهلى خدها
على الحجز دلوقتي لحد مانشوف إيه
حكايته دى

يارا: حجز إيه يا متخلف إنت دا أنا يارا
السلحدار

وبصت لزين : متنطق إنت مش ظابط برضه
الظابط انتبه لكلامها وبصله زين عمله اشاره
بايديه وملامح وشه بتقول إنه مش فاهم
هيا بتحكي عن إيه

يارا هتجنن وبتقاوم بكل قوتها العسكرى
وهو بيدخلها الحجز وزفته وحاولت تهرب
مسكوها العساكر

الظابط : احجزوها ليكره الصبح يارا : أنا
هوديكم فى داهيه

الظابط : اخرسى يا بت دا إنتى سنينك
سوده واللى عملتیه دا قضیه جدیده
هتتضاف على بلاويكى خدوها

مسكها اتنين عساكر ودخلوها الحجز أما زين
فدخل بهدوء من غير أى تعليق وأول ما
دخل نام على ظهره وحط رجل على رجل
يارا مصدومه من اللى بيحصل المكان
شكله مخيف وريحته بشعه والضلمه ترعب
والستات الموجوده بدأو يتلمو عليها وهيا فى
النص هتموت من الخوف وبدأت تعليقات
منهم ولمسات مزعجه وهيا حتى الدموع
خايفه تنزل

انقذها صوت من آخر الاوضه

الكبيره : بالاس عايزه أنام يا جزم أنا مش
قلت مش عايزه دوشه

جت واحده من السجينات تجرى ناحيتها :
ياكبیره ماهو فيه ضيفه جدیده بس إيه حاجه
لوز بينها مقفوشه بحاجه كبیره دا أنا
مشفتش حد بالنضافه دی دخل هنا قبل
كده

الكبیره : انتی مین یا حلوه

یارا : انا یارا

الكبیره : هههههههه ودا من إيه یا حلوه

یارا : إنتی بتضحکی لیه دا اسمی

الكبیره : وإنتی بقی مقفوشه فی إيه بالظبط

سجینه : تلاقیها فی شقه مشبوهه بس فی

حته فخمه

یارا : اخرسی یا حیوانه إنتی

الكبيره : إنتى اتجننتى بتزعقى فيها قدامى

دى دراعى اليمين

يارا : طظ وإيه يعنى وإنتى تطلعى إيه يعنى

الكبيره : أنا هعرفك يانسوان القطه طلع لها

ضوافر قصوهاها

والستات ما صدقو هجموا عليها بدأو يسرقو

اكسسوراتها ويقطعوا هدومها ونظراتهم

ولمساتهم كانت بتدبحها

صرخت تستغيث الصوت وصل لزين فزعه

صوت صرخه مخنوقه ممزوجه ببكا مقدرش

يستحمل نده للعسكرى وقاله إنه عايز يقابل

الظابط وفعلا وأول ماخرج ادى الكارت بتاعه

وبطاقته للظابط اللى أول ما قرا الإسم ضرب

تعظيم سلام

الظابط : وحضرتك متكلمتش ليه

زين : أنا آسف أنا في مهمه وإحنا كنا بنهرب
من عصابه ولما العسكري مسكنا كنت
بحاول اخفيها منهم وملقتش إلا الطريقه

دى

زين طلب من الضابط يخرج يارا وفورا
خرجت وأول ما شافته اترمت في حضنه
ومبطلتتش عياط وقفلو المحضر واخذها
وخرجوا ركبو تاكسى وطول الطريق يارا
قاعدته تبص من الشباك سرحانه ودموعها
موقفتش وهو ساكت حزين مش لاقى كلام

يتقال

وصلوا الفيلا وأول مادخلت طلعت جرى
على أوضتها

حينين : فى إيه يارا مالها الله إنت ساكت ليه
إيه اللى حصل

زين بص في الأرض وسابها وراح أوضته وهيا

طلعت ليارا

أول ما دخلت لقت يارا نايمه بتعيط على

سريرها أخذتها في حضنها وفضلت تهديها

لحد ما نامت

ونزلت لزين

دخلت أوضته لفته عمال يلف حوالين نفسه

ويكسر في الحيط وحالته حال

حنين : إيه اللي حصل بالضبط أنا عمري

ماشفت يارا منهاره بالشكل ده وهدومها إيه

اللي قطعها كده

زين : انسه حنين أنا

حنين : انسه حنين تبقى طينتها بطين

عملت إيه قولى

زين قعد على حرف السرير : أنا آسف اللي
حصل دا أنا السبب فيه

حنين : اللي هو إيه

زين : حكاية حصلت هيا عندت وأنا بدل ما
أهدى عندت أصادها أكثر أصدت أربيها لكن
الأمور خرجت عن سيطرتي وأتأذت

حنين : نهار اسود أتأذت ازاي انطق

زين : متقلقيش الحكاية مش زي ما إنتي
فاهمه الأذيه اللي اتعرضت لها مش مني

حنين : كمان او مال من مين

زين : أرجوكي أنا مش قادر أتكلم

حنين : ماشي أما أشوف آخرتها معاكو عن

إذنك

فات الوقت والليل حل وقبل ما فؤاد يرجع

البيت كانت يارا صحيت

يارا : لا والنبي يا حنين أوعى تقولى لجدو

حنين : يبقى تفهميني اللي حصل

يارا : ليه هو مقالكيش

حنين : لأ متكلمش

يارا : طيب اسمعيني للآخر وحكاتلها اللي

حصل

حنين : يانهارك هباب دا بابا لو عرف هيطين

عاشتنا

يارا : والنبي ما تقويله

حنين : وأفرضى هو قاله

يارا : إيه أنا هنزل أكلمه قبل ماجدو يجى

نزلتله الأوضه بتاعته ودخلت

زين : يارا إنتى كويسه

يارا : وهبى كويسه ازاي بعد اللي حصل

زين : يارا أنا مش عارف أقولك إيه ولا
اعتذرلك ازاي بس صدقيني ماكنش قصدى
دا كله يحصل

يارا : انت مش عارف عملت فيا إيه كانو
بيلمسونى بطريقه بشعه ويقطعو فى
هدومى كنت حاسه إن جسمى اللي بيتقطع
أنا كنت مرعوبه حسيت إن روحى بتطلع
حسيت إني لوحدى ومليش حد يحميني
منهم كانت بتكلم ودموعها سبقاها مقدرش
يشوفها كده أخذها فى حضنه

زين : سامحيني أنا اللي جنيت عليكى

يارا حسٲ بءفء ءضنه ولهفه قلبها ليه
كانٲ بٲءارب قلبها مسٲمٲع وعقلها رافض
فوقها صوت ءءها اللى وصل وقابلٲه ءنين
وهو بيسأل عن يارا وبيناءى عليها

يارا : يا ءبر ءا ءءو

زين : وفيها إيه

يارا : انٲ هٲقوله

زين : مش عارف

يارا فكٲٲ ءءرق ءمه وٲلابعه : أنا هقوله أنا

مقءرئش أءبى عليه

زين بهءوء : ٲقوليله إيه

يارا : اللى ءصل

زين : اللى هو إيه

يارا : كل حاجه

زين : كل حاجه كل حاجه

يارا : طبعا من أول ما روحنا القسم لحد ما

اتبهدلت بسببك

زين لاحظ إنها بتلاعبه فحب يرددهاها

زين : اممم طب ولما يسألك ليه اتقبض

علينا هتقوليله إيه

يارا : هقوله إن (وسكتت فجاءه لما انتبهت

للى يقصده) آه يازباله

زين : شوفتى تحبى بقى أقوله ولا تقوليله

إنتى

يارا بغيط : انت إنت أنا والله لوريك

زين : راحه فين

يارا : خارجه

زين : ولما يقولك كنتى بتعملى إيه فى
أوضتى والباب مقفول علينا ولوحدنا وبعد
اللى حصل النهارده

يارا : هه

زين : إيه ماعندكيش جواب

يارا : انت حيوان

زين : على فين

يارا : خارجه

زين : ماقولنا مينفعش

يارا : اومال إيه اللى ينفع

زين : تنطى من الشباك

يارا : نعم

زين : أيوه ملكيش مخرج غير كده وإحنا فى
الدور الأول يعنى مش هتتأذى ومتفكريش
كتير عشان تضيع الوقت الوقت دا مش فى
صالحك جدك بدأ يقلق من غيابك

يارا : طب وهقوله إيه

زين : عادى كنتى بتتمشى فى الجنينه

يارا : ماشى

جت تخرج ولسه هتنط

يارا : أنا ممكن أتعود لو نطيت

زين : نعم دا إنتى بينك وبين الأرض

ميجيش مترين

يارا : لو نطيت جزمتى هتكسر

زين : جزمتك ماشى

يارا : ماشى عن اذنكم

فات يومين والسفريه خلصت وجهزوا
للسفر والفيلا رجعت لصمتها مبيقطعوش
إلا صوت الراديو اللى بيسمعه الجنائنى
المسؤل عن الفيلا فى غيابهم

ركبت يارا العربيه مع جدها وزين صمم
يسافر مع حنين وفؤاد معترضش بما إنه
هيبقى مع يارا فمفيش داعى لوجود زين
وأهو ياخذ باله من حنين وهيا مسافره
ميصحش تسافر لوحدها

يارا : مع نفسكم أنا هروح مع جدو أشوفكم
إن شاء الله فى مصر مع السلامه

زين و حنين : مع السلامه

زين : أتوبيس برضه

حنين : آه مش اريح

زين : طب ما كنا ركبنا معاهم أحسن

حنين : ماشى روح

زين : وإنتى

حنين : أنا مبركبش عربيات

زين : ليه

حنين : مبرتحش فيها

زين : عشان كده وإحنا جايين صممتى

نيجى بأتوبيس

حنين : آه

زين : وعشان كده يارا ما اعترضتش ساعتها

حنين : هيا كمان بتحب السفر بالأتوبيس

بس عشان بابا جه بالعربيه مرضيتش

تسيبه

زين : ما هو معاه السواق

حنين : بابا عنيد ولو تعب في السكه هيكا بر
وهيا معاه عشان تاخذ بالها منه السواق
كفايه عليه الطريق

زين : معاكى حق

ركبوا الأتوبيس وتقريرا بقوا في نص السكه

زين : تعالى نازل

حنين : ليه لسه بدرى أوى

زين : مش فيه أتوبيسات بتعدى من هنا

غير ده

حنين : أيوه

زين : خلاص هنغيره

حنين : بس يمكن منلاقيش مكان

حنين : اسكتى دا إحنا قضينا رحله عسل
نزلنا فى السكه وأكلنا بسبوسه وركبنا
أتوبيس تانى آه لو شفتى زبن وهو نايم فوق
الأتوبيس ههههههههه

يارا : لا والله مش كنتو تعزمو

حنين : ما إحنا جايين نصيبكم معانا

يارا : وليه التعب ده

زين : دا أقل واجب عشان خاطر عمى

يارا : عمك عن اذنكم أنا طالعه أوضتى

زين : عن اذنكم أنا ماشى

يارا : على فين

زين : إنتى مش كنتى طالعه أوضتك

فؤاد : على فين يا ابنى

زين : مروح أشوف أهلى وحشونى ونفسى
أشوف وشوش بشوشه مش خلق مقلبه
عن اذنكم

يارا : فى ستين داهيه

مشى زين بعد ما سمعها شبه بتطرده

حنين : يارا عيب دا الراجل فى بيتنا

يارا : طبعا ما إنتى لازم تجاميله مش أكلك
بسبوسه

حنين : اخرسى كلمه زياده وايدى اللى هترد

فؤاد : انتى عايزه تضربيهها قدامى

بصتله بقرف من فوق لتحت لفوق وسابتهم
وطلعت أوضتها وقفلتها عليها

يارا حست بغلطتها : حنين حنين استنى أنا
أسفه وربنا

مردتش عليها وحبست نفسها في الأوضة
لتانى يوم

(((((*****))))))

زين رجع بيته وسلم على الكل وأمه عماله
تسأله وتحقق معاه

زين : ماما فى إيه

فاطمه : مفيش

زين : لأ فيه من أمتى بتسألينى عن شغلى

فاطمه : بظمن عليك

زين : ماما

فاطمه : الله هو إحنا عشان خايفين عليك

يعنى

زين : أيوه تعاليلى بقى واحكى

فاطمه : ولد اتلم

زين : حاضر عن إذتك

فارس : مالك بتنفخ ليه

زين : أمك وأبوك شكلهم بيرسمولى على

جوازه

فارس : هههههه

زين : بتضحك على إيه إنت راخر مهو أنا لما

موضوعى ينتهى هيدوروا عليك

فارس : سيبك من الشويتين دول ما إنت

عارفهم إنت إيه اللى معصبك حاجه فى

الشغل

زين : يعنى

فارس : أنا عرفت إن مهمتك المره دى فى

بيت عمك فؤاد إيه هو إنت شديدت معاه

زین : اشمعنی

فارس : یعنی هو من أبو لمس

زین : انت هتعمل زی حنین

فارس : حنین مین

زین : بنته

فارس : هیا فیها بنته

زین : لا دی بالنسبه لیا زی شهد

فارس : نهارك مش فایت شهد

زین : یا بنی آدم كأخت مش قصدی طبع

شهد المهبب بالعکس دی بنت محترمه

وطیبه وأخلاقها عالیه عاقله لدرجه بحس

أحیانا إنها أكبر من سنها مع إنها لسه صغیره

فارس : آه ومالها حنین دی بقی

زين : بتحذرنى من أبوها

فارس : نعم

زين : آه طلع بيخرف ومعقد

فارس : ههههه وانت أول مره تعرف

زين : وانت كنت عارف

فارس : طبعا أنا أغلب وقتى فى البيت

وبقابله كتير لكن إنت بتسافر ومعاملتك ليه

عالطاير

زين : يعنى البنت بتقول الحقيقه مس غيره

بنات بقى

فارس : بنات هو مش عنده بنت واحده

زين : آه وحفيده

فارس: طيب دى عيله

زين : طب لما هو ابن مجانيين عايزين

يدبسوني أنا ليه

فارس : ليه إنت بتقول البنت كويسه وبكره

الأخوه تبقى حب

زين : بطل هبل أنا زى ما شايفها أخت هيا

كمان شيفانى أخ الكارثة بقى إنه يكون

بيرسم على الحفيده دا أنا كده أولع فى

نفسى أحسن

فارس : ليه هيا للدرجه دى وحشه أوعى

تكون شبهه

زين : لأ بالعكس دى زى القمر بس مدلعه

وعنيده وطبعها زفت

فارس : شبهك يعنى

زين : نعم

فارس : ههههه بهزر يا أخی وبعدين لو مش
عجباک رکبلاها وش جبس وأکسر نفوخها
هتطفش لوحدها

زين : من غير ما تقول وشکلها مش طيقانی
برضه

فارس : خلاص تبقى اتحلت بس الراجل دا
أهبل بیجوز الحفیده وسایب بنته

زين: یمكن خایف لتبور من أفعالها دا غیر
إنه بیحاول یثبت إنه أحسن من أبوها لدرجه
إنه نسی إنه أب وبنته محتجاه

فارس : ربنا یخرجک من السرایا الصفرا دی
على خیر

زين : أنا لولا بابا مکنتش

قاطعہ فارس : زين خف يا بابا الشویتین
دول تضحک بیهم على أبوک وأمک

زين : قصدك إيه

فارس : قصدى إنك مستحيل توافق على
مهمه زى دى إلا لو فى مصيبه وليها علاقه
بشغلك أنا مش أبوك هتقوله عشان
خاطرك بس هقبل ويصدقك ولا جدها
الأهطل اللي فاكر إن بمعارفه قدر يصطادك
زين : يصطدنى إنت عليك شويه مصطلحات
بتجيبها منين

فارس : من قاموس الست الوالده أنا مش
هسألك لإن دى أسرار شغلك لكن خد بالك
لو فيه خطر وحد جراه حاجه فؤاد هيقرب
الدنيا هو مرووش آه لكن واصل أوى يعنى
يقدر يجيلك من فوق مش مديرك بقى دا
غير أبوك وإنت عارف زعله

زين : الله يطمنك

(((((*****))))))

تانی یوم حنین خرجت قبل ما آی حد یصحی
وراحت الفيلا القديمه

يارا أول ما صحيت راحت لحنين أوضتها
وخبطتت مردتش فتحت الباب ملقتهاش

يارا : سعديه فين حنين

سعديه : خرجت الصبح ولما سألتها قالتلى
رايحه الفيلا القديمه

يارا : كده طيب روحى إنتى

سعديه : احضرك الفطار يا هانم

يارا : لأ

سعديه : اهيبيه مالهم كلهم النهارده
هيفرقعوا كده ليه

يارا بتكلم نفسها : فرصه أنا أروح أساعدها
في توضيب الفيلا ساعتها هقدر أكلها
وأعتذر لها وهيا تسامحني

طلعت أوضتها وغيرت هدومها وخذت
تاكسي لأنها مش عارفه المكان ركبت
تاكسي واتخانقت مع السواق عشان شرب
سيجاره ورمها من العرييه في الطريق
وشتتمته النتيجة إن السواق نزلها في الطريق
ومشى المشكله إنها غريبه ومتعرفش
الطريق والعنوان كانت كتباه في ورقه ادتها
للسواق ومشى ومخدتهاش منه وتاهت
واتصلت بحنين مردتش عليها كلمت جدها
كان عامل تليفونه صامت بقت مش عارفه
تتصرف وهيا ممعاهش نمره حد غير جدها
وحنين .....+

تفتكروا يارا هتتصرف ازاي ؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم ???

ايمن عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الحاديه عشر

يارا بتكلم نفسها : فرصه أنا أروح أساعدها
في توضيب الفيلا ساعتها هقدر أكلمها
وأعتذر لها وهيا تسامحنى

طلعت أوضتها وغيّرت هدومها وخذت
تاكسى لأنها مش عارفه المكان ركبت
تاكسى واتخانقت مع السواق عشان شرب
سيجاره ورمها من العربيه فى الطريق
وشتتمته النتيجة إن السواق نزلها فى الطريق
ومشى المشكله إنها غريبه ومتعرفش
الطريق والعنوان كانت كتباه فى ورقه ادتها
للسواق ومشى ومخدتهاش منه وتاهت

واتصلت بحنين مردتش عليها كلمت جدها
كان عامل تليفونه صامت بقت مش عارفه
تتصرف وهيا ممعاهش نمره حد غير جدها
وحنين اتصلت على أرضى الفيلا

سعديه : أيوه مين

يارا : أنا يارا اسمعى يا سعديه اطلعى صحى
جدى وخليه يرد عليا

سعديه : يا لهوى عشان يبهدلنى إيه دا دا أنا
نسيت جدك خرج من بدرى من قبل ما
الست حنين تخرج قال وراه اجتماع مهم

يارا : يبيه وطبعاً خد السواق

سعديه : أيوة

يارا : أووووف بصى دورى فى أجندة حنين
هتلاقى نمره زين هتاتيها ومليهاالى

سعدیه : زین مین

یارا : الظابط اللی کان جوہ

حنین من ساعه الحادثه بقت کل نمرها
تسجلها فی أجندة وجابت موبایل جدید
وشریحه بنفس النمره ولما زین أول ما بدأ
مهمته معاها جه یدی نمرته لیارا عشان لو
حصل أى حاجه فجاءه تبغیه رفضت فحنین
قاتله هاتها عشان متکسفوش

سعدیه جابت النمره وملتهاها

یارا رنت علیه لفته میبردش کان سایب
تلیفونه فی أوضته وقاعد مع فارس فی أوضته

حاولت مع حنین وجدها مفیش فایده
وبدأت تندم وقربت تعیط

فحاولت تکلم زین تانی

زين : ياااه من زمان مسهرناش كده

فارس : عندك حق بس النتيجة إني مبقتش
شايف وبقينا الصبح أنا داخل أناام

زين : وأنا كمان

دخل أوضته ولسه هيغمض تليفونه رن

يارا : الو زين أنا يارا

زين : إيه دا يارا هانم بتتصل بيا

يارا : أنا طالبه مساعدتك أأ أصلى تايهه

زين : وإيه الجديد ماإنتى على طول تايهه

يارا : أنا تايهه بجد ومش عارفه أروح

زين اتعدل وقعد على السرير : إنتى بتقولى

إيه

يارا: مش عارفه أروح

زين : طب اهدى كده وحاوى توصيفلى

مكانك

يارا : حاضر

يارا بدأت توصف المكان

زين : طيب اهدى فى مطعم على يميناك

ادخلى استنى فيه وأنا نص ساعه جايلك

ماشى

يارا : ماشى

زين وصل المطعم وبيدور بعنيه عليها وأول

ما شافته جرئت عليه واترمت فى حضنه

يارا : أنا خفت كتير

زين : اهدى بس أنا معاكى أهوه مفيش

داعى للخوف

جه الجرسون يحاسبهم على العصير اللي
طلبتہ

زين : كالأاام ليه دي لو بتشرب ميه ذهب
مش هيبقى المبلغ كده

يارا : متأفورش

زين : نعم آه ما إنتي مش دافعه حاجه

يارا : لا أنا هدفك لنفسى مش محتاجه ليك

زين : ليه شيفاني عفاف هتدفعي وأنا واقف

يارا : إيه الاسلوب ده أنا اللي طلبت وأنا اللي

هدفك

زين: بت إنتي أنا تعبان ومنمتش بسببك

اتكتمى بدل ما أفتح دماغك

يارا : أنا

زين : قلت اتكتمى

يارا : حاضر سكتت وهيا متغازه جدا بس
حست إنه على آخره يعنى ممكن يلزقها فى
الحيط

زين : أيوة المبلغ دا كله ليه

الجرسون : حضرتك الأنسه طلبت ٣ وجبات
كاملين دا غير العصير

زين : ٣ وجبات إنتى كنتى جعانه للدرجه دى

يارا : لا مش أنا كان فى ست مسكينه أوى
قاعده فى الشارع ومعها ولدين وبتمد ايدها
لكل الناس وتطلب أكل جيت أديها فلوس
رفضت وقالتلى إنها عايزه أكل لولادها
الجعانين ولما سألتها وإنتى قالتلى إنها مش
مهم هتستحمل هما مش هيقدرؤا آه يازين
لو شوفتها اد إيه كانت فرحانه بالأكل حسيت

إني سعيدة أوى وإني عملت حاجه حلوه
خالص

زين : بص أنا ماكنتش عامل حسابي على
مبلغ زي ده بس أنا معايا الفيزا

الجرسون : مفيش مشكله في ماكينه قصادنا

زين : طب ثواني

دفع الفلوس وركبها العربيه ورجع للجرسون

زين : انا عايز أعرف مين الست اللي بتكلم
عنها دي

الجرسون : دي واحده غلبانه أوى بتعيش
على بواقي الزباين ومقابل ده بتنصف
المكان آخر الليل

زين : إيه دا طب ما تشغلوها

الجرسون : مينفعش عشان ولادها معاها

زين أدى للجرسون الكارت بتاعه والجرسون

خاف لما عرف إنه ظابط

زين : هيا الست دى بتيجى هنا كتير

الجرسون : تقريبا كل يوم

زين : أنا عايزك تتصل بيا أول ما الست دى

تيجى

الجرسون : ليه يا باشا هيا عملت حاجه

زين : لأ متقلقش أنا مش هأذيها أنا

هساعدها بدل قعدتها كده هنا

الجرسون : يبقى كتر خيرك دى غلبانه أوى

زين : متنساش بقى

الجرسون : حاضر

رجع عديته وركب

يارا : كنت بتعمل إيه جوه

زين : وإنتى مالك

فضلوا طول ساكتين وأول ماوصلو

زين : انزلى

يارا : مش هتنزل معايا

زين : لأ

يارا : ليه

زين : مليش مزاج

يارا : انت قليل الذوق

زين : ماشى انزلى بقى

نزلت وهيا هتفرقع وهو مشى بسرعه

بالعربيه

يارا : ماشى يازين إما وريتك

زين رجع بيته وهو خلاص بينام على روحه

فاطمه : إيه دا انت كنت بره هو إنت مش

قلت النهارده مفيش شغل

زين : لأ أنا كان ورايا مشوار مهم وخلصته

فاطمه : طيب أجيبلك تاكل إنت مفطرتش

زين : لأ أنا عاوز أنام ولو البيت حصله زلزال

سيبوه يقع عليا ومتصحونيش برضه ماشى

فاطمه : يا لهوى بعد الشر عنك يا ابنى روح

نام براحتك وأنا مش هصحيك

زين : أما نشوف

قبل العصر كان فارس صحى من النوم أخذ

شور وغير هدومه

فاطمه : إيه دا انت خارج

فارس : أيوه رايح الجامعه

فاطمه : جامعه إيه يا ابنى دلوقت

فارس : مانا ورايا محاضره متأخره يا دوب

الحقها

فاطمه : مش هتاكل

فارس : لأ ياست الكل مليش نفس

فاطمه : بس إنت ماكلتش فى نهارك

فارس : متقلقيش لو جعت هتصرف

فاطمه : اللى تشوفه يا ابنى

فارس : ادعيلى ياماما

فاطمه : دعياالك من قلبى على طول يا ابنى

(((((*****))))))

حنين كانت مشغوله فى تجهيز الفيلا وجابت
عمال يساعدها وفضلت طول اليوم لحد
بالليل

كانت خلاص مش قادره من التعب والجوع
خدت شنطتها وخرجت تدور على مطعم
قريب مشيت شويه كتير

فارس كان خلص شغله وراجع بيته وهو
راكب العربيه شافها

فارس : إيه دا دى هيا

وقف بالعربيه ونزل لها

فارس : يا أنسه يا أنسه

حنين التفتت : خير إيه دا انت

فارس : أيوه إنتى راحه فين كده

حنين : بدور على مطعم أصلى معرفش
المنطقه هنا أوى

فارس : مطعم إسم معين ولا أى مطعم

حنين : لأ أى مطعم دا هموت من الجوع

فارس : تصدق وأنا كمان أقولك بيتنا قريب
مممكن أعزمك على العشا

حنين : نعم هو أنا عشان عاملتك كويس
هتسوق فيها بيتك إيه اللى أروحه الساعه
دى إنت فاكرنى إيه لأ فوق أنا مش زى اللى
تعرفهم

فارس : أنا أنا آسف أنا مقصدش وبعدين أنا
مبعرفش حد وعمرى ما عزمت واحده فى
بيتى وبعدين أنا مش عايش لوحدى والدى
ووالدى وأخويا كمان موجودين فى البيت أنا

بس لقيت كده أسهل وأكل ماما هيعجبك

لكن والله ما قصدت أى حاجه وحشه

حنين حست إنها اتسرعت وبأين عليه

مقصدش شر بس هو اللي غشيم

حنين : خلاص وأنا مسمحاك بس أبقى خد

بالك من كلامك المره الجايه

فارس : طيب تحبى أوصلك لأقرب مطعم

ولا دى فيها إحراج

حنين : لأ أبدا يلا بينا

فارس : على فين

حنين : هنتمشى

فارس : ليه ما العربيه أهه

حنين : ماقلنا مبركيش عربيات

فارس : طب استنى أما اقفلها

حنين : مفيش داعى إنت اوصفلى الطريق
وامشى إنت

فارس : ليه إنتى مش حابه تاكلى معايا

حنين : لأ بس إنت كده هتكلف

فارس : وفيها إيه وبعدين أنا كمان جعان

حنين : إذا كان كده ماشى

فارس قفل العربيه ومشى معاها

حنين : إنت كده هتتعجب

فارس : ليه

حنين : عشان أنا بعد الأكل هروح وإنت
هتضطر تمشى دا كله تانى وترجع لعربيتك

فارس : مش مشكله بسيطه

حنين : إنت حر أنا حذرتك

فارس : متشيليش هم بس إنتى بتعملى إيه

هنا

حنين : بحاول أعمل مشروع صغير

فارس : مشروع إيه

حنين : مدرسه رقص باليه

فارس : واااو باليه لأ واضح

حنين : هو إيه دا

فارس : متفهمنيش غلط بس رشاقه

جسمك دى فعلا تقول إن ليكى فى الباليه

حنين : وافهمك غلط ليه أنا كنت برقص

باليه الباليه كان حياتى

فارس : وبعدين

حنين : ولا قابلين عملت حادثه ومقدرتش

أرقص تانى ملقتش حل غير إني أعمل
مدرسه واشارك ولو بالمشاهده والتعليم

فارس : بس دى مسؤوليه كبيره عليكى

حنين : لأ مانا كلمت بعض من أساتذتى
ووافقو يساعدونى ويشرفوا معايا على

المشروع

فارس : بالتوفيق يا صحيح أنا معرفش

إسمك

حنين : اسمى حنين

فارس : حلو أوى الإسم ده بس يا ترى فاكهه

اسمى

حنين : فارس مش كده

فارس أبتسم بتفاؤل : أيوه

فارس عزمها على العشا واتعشوا واتكلمو
وركبها الأتوبيس ورجع خد عدبيته وروح بيته
مبسوط أوى وطلع أوضته بيصفر بلحن
جميل والكل فرح لما شافه كده دا حتى
فاطمه كانت عايزه تبخره لولا زين اقنعها
زين : بلاش أحسن ابنك يتعفرت ويقلبها
ضلمه

فاطمه : يا لهوى لأ بلاش

(((((*****))))))

حنين رجعت البيت طايره من السعاده
ماكنتش عايزه السهره معاه تخلص أبدا
يارا : حمدالله على السلامه أخيرا رجعتى
البيت

حنين : استغفر الله العظيم خير

يارا : لأ مش خير أنا روحت وراكى الفيلا
عشان أصالحك وتوهت والعنوان ضاع منى
وإنتى مردتيش على تليفونى وجدى كان
مشغول فى اجتماعاته المهمه ومعبرنيش ولا
حتى إتصل تانى يطمن عليا واضطريت الجأ
للزفت اللى إسمه زين وذل أنفاسي طبعاً
فرصه يلاقى حاجه يمسكهاالى

وعلى ما خلصت شرح كان عينيها شبع
بكا

حينين : باس أهدي أهدي أنا كنت مشغوله
طول اليوم ومسمعتش التليفون أبدا دا
حتى الأكل اتلهيت عنه ومحستش بنفسى
إلا وأنا ميته من الجوع حبيبتى أنا حتى لو
زعلانه منك مقدرش أتأخر عنك

يارا : أنا عارفه بس كنت خايفه حسيت إني
طفله وتاهت من أمها

حنين : أهدي بس إنتي إيه اللي خلاكى

تيجى ورايا

يارا : كنت عاوزه أصلحك ومتفضليش
زعلانه منى أنا عارفه إني زودتها بس واللّه أنا
نفسى مش فاهمه إيه سبب انفعالى ده

حنين : هههههه معلش بكره نفهمى

يارا : يعنى إيه

حنين : هههههه مفيش بس إنتى جبتى
نمرته منين

يارا : آخر ما غلبت خليت سعديه تجيبهالى
من أجندتك إنتى لسه زعلانه

حنين : لأ يا روحى أنا مزعلتش منك أنا
زعلت من رد فعل بابا

يارا : معلش يا حنين إنتى عارفاه بس هو
بيحبك

حنين : الحب مش كلام الحب فعل يا يارا
المهم إنتى أكلتى

يارا : الصراحه آه مقدرتش استنى أكثر كنت
جعت

حنين : بالهنا والشفا أنا كمان أكلت
وبصراحه تعبانه عاوزه أنام

يارا : وأنا كمان بس مش هنستنى جدو

حنين : وهو من امتى كانت له مواعيد
خلاص استنى إنتى

يارا : لأ طبعا أنا هنام

(((((*****))))))

عدى اليوم والثانى وزين عرف كل حاجه عن
الست دى طلعت غلبانه أوى وجوزها كان
أرزوقى بيشتغل باليوميه وهيا شغاله
اشتغلت فى بيوت كثير ومحدثش اشتكى
منها أبدا كانت هيا اللى بتسيب الشغل
حسب ظروف جوزها وبعد موته فى حادثه
العيال سابوا المدرسه عشان معهاش
فلوس تكفى أكلهم لما تكفى علامهم
ومحدثش شغلها عشان معاها عيال
تالت يوم إتصل الجرسون بزین وبلغه إن
الست جت راح المطعم وقابلها
أم محمد : أنا معملتش حاجه يا باشا
الجرسون : متخافيش يا أم محمد الباشا
جای يساعذك
أم محمد : يساعدنى ولا يحبسنى

زين : ليه إنتى عملتى إيه عشان أحبسك

أم محمد : ولا حاجه يا باشا دا أنا غلبانه

زين : متقلقيش أنا هشغلك

أم محمد : وعيالى

زين : متشيليش همهم ولو مش مطمئنه

الكارت بتاعى مع الجرسون واضح إنه

يعرفك كويس ممكن يتصل يطمئن عليكى

ويكلمك عشان يتأكد إنك بخير

الجرسون : متخافيش يا أم محمد الباشا هو

اللى دفع تمن الأكل اللى اخدتيه أول إمبارح

وطت على ايده تبوسها : الله يسعدك يارب

زين سحب ايده بسرعه : استغفر الله

العظيم

الجرسون : آه صحيح إنتى ليه مجتيش
إمبارح

أم محمد : وأجى ليه الأكل كفانا يومين

زين خدها هيا وعيالها على الفيلا

أم محمد : القصر دا بتاع مين يا باشا

زين : هههههه قصر لا دى فيلا وتبقى بيتى

أم محمد : يا حليله ربنا يزيد ويبارك

زين : اتفضلو اقعدوا ثوانى وجاى

وراح المطبخ

زين : ماما يا ماما

فاطمه : فى إيه

زين : تعالى عاوزك فى حاجه مهمه

فاطمه : خير يا ترى

زين : أنا شايفك تعبانه من شغل البيت

قولت أجيبك واحده تساعدك

فاطمه : ليه يا ابني مش مستاهله واديني

بتسلى

زين : تتسلى دا إيه ياماما أنا عايز أساعدك

شايفك لوحدي لكن لما يبقى فيه واحده

بتخدم الكل مش هتتعبى فى البيت و

هتاخدى بالك من جوزك ولا إيه

فاطمه : اتلم يا واد وبعدين هنجيب الواحده

دى منين محدش يضمن

زين : متقلقيش أنا لقيت واحده وسألت

عنها كويس تعالى شوفيها هيا بره أهه

فاطمه لقتها غلبانه وضعبت عليها ووافقت

وقالت لعز ووافق

أم محمد : وعيالى ياهانم

زين : في مدرسه قريبه هنا هنوديهم فيها

أم محمد : بس دی هتکلفنی وأنا

زين : لأ إنتی ملكيش دعوه علامهم علينا

بس تشتغلی بضمير وتریحی ماما

وطت علی ایده تبوسها : دا أنا هخدمکم

بعنيا وهعیش هنا بلقمتی

زين سحب ایده وهو مضایق : إنتی لو

مبطلتیش عاده بوس الأیادی دی هرفدک

وبعدین إنتی لیکی مرتب وأکلك علينا

ماشى ومن غير عیاط ولا بوس أیادی فاهمه

أم محمد : فاهمه

زين : ماما كنت عایزک تاخذی أم محمد

تاکلیها هیا وعیالها وشوفیلهم أى هدوم

مؤقتا لحد ما أجیبیلهم هدوم

فاطمه : بس كده بسيطه تعالى يا أم محمد

زين : ماما أنا خارج

فاطمه : طب متأخرش

زين : حاضر ياماما يا جدعان حد يقولها إني

كبرت بقى قال متأخرش

زين راح يقابل المدير

المدير : انت لحقت زهقت ولا إيه اعتبرها
راحه من الضرب والقتل والمهمات المتعبه

زين : راحه هو اللي يعرف يارا دى يعرف

راحه ثم إننا داخلين على شهر وساييها

براحتها خالص وبرضه متخطففتش

المدير : ههههههه دا قلت محجاش بتعصى

عليك وخاصة الستات تقوم عيله تشقلب

حالك كده

زين : عيله دى عله دى اللى هتودينى

السرايا الصفرا

المدير : هو جدھا قالى إنها متعبه بس أنا

قولتله إن عندى أسد يقدر يروضها بس

يظهر إنها طلعت قطه شرسه

زين : مين دى دا أنا افرمها

المدير : خلاص بيقى متشتكيش

زين : لكن الموضوع طول

المدير : اللى أعرفه إن شعلنا فى مهمات فيه

بتاخذ سنه مش شهر يظهر إنك مش عارف

تتعامل معاها

زين : دا أنا أتعامل معاها ومع عشره زيها

قال مش عارف بس هو مفيش جديد

المدير : لأ في وكويس إنك جيت كنت
هبعثك المده اللي فاتت كانت الجماعة
الإرهابية بترتب أمورها عشان يغتالوا
الأهداف المحدده وأخيرا بعتوا ناس تبقى
عيون ليهم هنا يقدرنا يحددوا خط سير
أهدافهم عشان يختاروا وقت مناسب
للتنفيذ وقدرنا نعرف بعضهم والأهداف اللي
بيسعوها لها

زين : وقبضتوا عليهم

المدير : طبعا لأ لأنهم على صلة متواصله
بباقي الشبكة ولو اتقطعت الصله دي هيفلتو
مننا

زين : يعنى في حد ورا يارا دلوقتى

المدير : أكيد المشكله إننا معرفناش كل
العيون دي ومين اللي بيرقبوهم

زين : يعنى أقرب ولا أبعد

المدير : جرى إيه يازين هو أنا اللي هقولك
تعمل إيه لا دى أول مهمه ليك ولا دى أول
مره نستخدم طعم بشرى ولا البنت عجبك
وخايف عليها

زين : ال اا يافندم الموضوع بس اللي
حساس عشان دى قريبتى

المدير : متقلقش إحنا مستحيل نضحى بيها
زين : إيه نضحى دا إيه لأ إحنا متفقناش على
كده

المدير : زين فوق لو بدأت تحبها نشوف
غيرك كده مشاعرك هتبوظ لنا العمليه كلها

زين : احب مين دى لا أبدا

المدير : أنا بقول برضه مش زين اللي عيله
مدلعه زي دي اللي توقعه دا انت ياما جنتت
ملكات جمال زين إنت ابني مش تلميذي
وبس وأكفأ ضابط عندي عشان كده
هفوتلك الهفوات دي لكن لازم تركز أي
غلطه بكارثه وإنت عارف ده كويس

زين : أيوة فهمت عموما أنا كنت سايبهم
يومين أنا هرجع وأحاول أعرف مين اللي
وراها من غير ما ينتبه وهبلغك ساعتها نتابع
تحركاته واتصالاته لحد ما نوصل لهم كلهم
ساعتها هنعرف باقي الأهداف

المدير : أهو دا زين اللي أعرفه ولعلمك
بعض من العيون دي ستات وهما مش
عيون وبس دول بيندمجوا مع محيط الهدف
عشان يبقوا أقرب ومعلوماتهم أدق

زين : تمام يافندم

قعد كتير مع المدير يناقشوا تطورات
القضيه لوقت متأخر وخرج ركب عديته
ومشى ووقف على الكورنيش ونزل يبص
على النيل ويفكر

☆ حنين الأول ودلوقتى المدير معقول لأ
أحب إيه بس

♡ ليه رغم جناها بخاف عليها ليه كل ما
اجى اعاقبها مستحملش عذابها واتراجع

☆ والأسوأ إن شغلى بدأ تركيزى فيه يقل لأ
أكيد لأنها بتعند معايا وأنا مش واخذ على
كده من واحده ست أكيد دا السبب

♡ طب واللى حصلى لما لمستها عمرى ما
حسيت بإحساس زى ده مع واحده ست
مهما كانت كان إحساس حلو أوى ماكنتش
عاوز اسيبها أبدا

☆ بلاش جنان دی هتطیرلی عقلی خلاص

♡ جنان طب دا أحلی ما فیها جنانها
وحشتنی بنت الأیه ووحشنی منکفتها
وشقاوتها

ولحد هنا وكان خلاص من الشوق نفسه
يجرى عليها وياخذها في حضنه

ركب عربيته وروح البيت

فاطمه : كده يا زين وأنا اللي قايله لك
متتأخرش

زين : معلش ياماما كنت مع المدير وفي
قضيه مهمه والوقت أخذنا

أم محمد : أنا خلصت اللي ورايا تأمريني
بحاجه يا هانم

فاطمه : اتعشيتي

أم محمد : أنا اتغدیت کفایه

فاطمه : أنا مرارتی اتفقعت منها اتکلم إنت

بقی

زین : أم محمد أنا مش هعیده روحی

اتعشى وعشى العیال ولو نایمین صحیهم

یاكلو وقسما عظما إن حصلت ونمتو جواعا

تانی ما هیحصلک طیب إنتی تاكلی فطار

وغدا وعشا مش فی أكل ولا أروح أشتری

أم محمد : لأ الخیر کتیر بس أنا مش عایزه

أبقى تقیله

زین : بطلی هبل إنتی شقیانه هنا کلی

عشان تقدری تشتغلی یلا روحی

ومتعدیهاش تانی

أم محمد : أمرك یا بیه وربنا یسعدک یارب

تانی یوم الصبح زین صحی فوق واتروق
وفطر وراحلها

یارا كانت بتتمرجح فی الجنینه وعلی وشها
إبتسامه هادیه وهیا متعوده إنها لو حنین
شافتها بتتمرجح بتیجی تمرجها وهیا کمان
كانت مغمضه عنیها بتستمتع بنسمه الهوا
الموجوده وتفکیرها کله فی زین صوته
ضحکته ریخته

زین کان جای وضرها لیه قرب منها وبدأ
یمرجها وهیا مبسوطه أوی كانت شمه
ریحه برفانه لکنها فکراه حلم شویه وهو
بیمرجها هدی المرجیحه وضم وسطها بایدیہ
وشدها بحنیه لحضنه وأخذ نفس طویل من
ریختها وهیا حضنت ایدیہ بایدیها

زين : تصدق انا مش عايز اطلعك من

حزنى +

تفتكروا رد فعل يارا هيكون ايه ؟

ايه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (ا م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الثانيه عشر

كانت مغمضه عنيا بتستمتع بنسمه الهوا

الموجوده وتفكيرها كله فى زين صوته

ضحكته ريحته

زين كان جاى وضهرها ليه قرب منها وبدأ

يمرجحها وهيا مبسوطه اوى كانت شمه

ريحه برفانه لكنها فكراه حلم شويه وهو

بيمرجها هدى المرجيحه وضم وسطها بايديه

وشدها بحنيه لحضنه وأخذ نفس طويل من

ريحتها وهيا حضرت ايديه بايدها

زين : تصدق انا مش عايز أطلعك من

حضنى

يارا : وأنا مش عاوزه أطلع من حضنك

فات شويه وقت وهما كده وبت حنين

بت حنين لقتهمم كده ابتسمت : احم احم

نحن هنا

فتحت يارا لفته بجد مش حلم اتفزعت

ونطت من المرجيحة

يارا : إيه دا انت ازاي تعمل كده يا حيوان

زين بدأ يزهدق وينفخ

يارا : ماترد ردت الميه فى زورك

زين : بت إنتى هتستعبطى

يارا : نعم إنت

زين قاطعها بزعيق : أنا إيه زى ما قربت

قربتى وزى ما قلت قولتى وزى

يارا قاطعته بزعيق : بالاس انت هتغنى وترد

على نفسك أنا كنت نايمه وبحلم وإنت

استغليت الموقف

زين : نعم ياختى الفيلىم دا تضحكى بيه على

نفسك ثم إنك منتش حلوه لدرجه استغل

نومك هه إيه يا حجه هيا مريات بيتكم كلها

مكسره

يارا : انت قليل الذوق

زين : حوشى الذوق اللى بيدلقد منك

حنين : بالاس يخربيتكو صرعتونى

يارا : رايحه فين

حنين : في داهيه ياكشى تولعو في بعض

يارا : عجبك كده

زين رفعها حاجب وبصلها من فوق لتحت

لفوق ومشى

يارا : والله لأوريك

يارا بقت هتجنن قلبها استسلم لحبه لكن

عقلها اللى تابعها لو بقت ليه هيتحكم فيها

طلعت أوضتها وعماله تكلم نفسها

♡ وبعدين هو كل ما يلمسنى جسمى كله

يتخدر وبقى مش عاوزاه يبعد

☆ لأ فوقى دا فلاتى واللعب بعقول البنات

لعبته وإنتى تسليه ليه مش أكثر

♡ لأ مش معقول أنا غيرهم إحساسى
بيقولى كده وحاسه إنه بيبادلنى نفس
الإحساس

☆ إنتى هبله دا كل شويه بحال كل اللى
يهمه يذلى وبس ولا نسيتى اللى عمله
دخلك الحبس ورماكى من الشباك
♡ بس دا كان من الدور الأرضي

☆ وإيه يعنى مانا وقعت واتهدلت كل
الحكاية إنه بيعمل كده عشان يثبت لنفسه
إن مفيش واحده تعصى عليه مهما كانت

♡ مش معقول

☆ لأ معقول غروره اللى بيوصله لكده لأنى
دايما بتحداه وبقف قصداه وهو مش واخذ
على كده من الستات دايما بيترمو تحت
رجليه

♡ ماهو يستاهل برضه آه ببقى هموت لما
بشوفه مع واحده

☆ أيوه لقتها الغيره ولو ماغرش عليا ببقى
انساه ولو غار ببقى وقع في شر أعماله
وهطلع البلا على جتته

♡ حرام

☆ حرمت عليه عيشته

بعد حوالي ساعتين

حنين : متشكره أوى يازين

زين : على إيه

حنين : إنك ساعدت يارا لما احتاجتلك

زين : ياستى بسيطه والحمد لله عدت على

خير

سعدیه : سی دودی عایز ست یارا

حنین : طب ماكان إتصل على تلیفونها بدل
الأرضی

سعدیه : لأ یاهانم دا عالباب

حنین : وسیباه واقف دخلیه بسرعه واندهی
لیارا

زین سامع وساکت وعامل زی الأطرش فی
الزفه

حنین : بقولک إیه أنا خارجه الجنینه عشان
مرارتی متفرقعش

زین : لیه

حنین : لما تشوف دودی هتتعرف

حنين خرجت الجنينه ويارا بترحب أوى
بدودى وزين متابع معاهم للآخر ويحاول
يدارى

دودى : يويو حياتى

يارا : أيوة يا بيبي

زين : الله يرحم

يارا : نعم

زين : مين بيبي دا

يارا : وإنت مالك

زين : مش مسؤل عن سلامتک

يارا : اه لأ متقلقش

زين : طب كويس عن اذنکم

يارا : على فين

زين : هتمشى فى الجنينه

زين خرج وهيا متغاضه وبتدبب فى الأرض

دودى : مالك يا يويو

يارا : ياشيخ اتيل

يارا راحت ورا زين لفته واقف مع حنين

زين : منوره الجنينه

حنين : متشكره خير

زين : مفيش بس إنتى احلويتى كده إمتى

حنين : هوهوووه من زماااان خير

زين : أنا زهقت بقول إيه

حنين : قول

زين : ما أحبك إنتى أسهل

حنين : إسمه داوود لكن دلوع مامى بقى

دودى

زين : داوود يا خساره الإسم فيه

دودى جالهم : شايفه يا نونه يويو سابتنى

لوحدى

حنين : سابتك لأ أخص عليها أنا راحه أعاتبها

ازاى تسيبك مش خايفه عليك لتتخطف

دودى وهو ليبيص لزين : ازيك يا انت خد

بالك من يويو كويس زين بصله بقرف

ودخل الفيلا

وداوود أمه اتصلت عليه ومشى

يارا كانت متغاضه طلعت أوضتها وبتكسر فى

الحاجات ورفعته فازه وحدفتها على الباب

وحنين بتفتح وطت بسرعه تفادت الفازه

وانقامت ورفعته ايديها

حنين : معملتش حاجه

يارا : حنين أنا والله مقصدتتش

حنين : ياعينى على الفازات الغاليه
يافلوسك اللى بتترمى فى الزباله يابابا

وانتر : أعمل إيه هطق

حنين : ليه بس

يارا : هو كان بيقولك إيه فى الجنيهه

حنين : كلاام

يارا : وكنتى بتضحكى ليه

حنين : كان بيقول نكت وإنتى بقى متعصبه

ليه

يارا : وهتعصب ليه مايولع

حنين : كده طيب أنا هروح اشترى شويه
حاجات للمدرسه

يارا : ليه إنتى لسه مخلصتيش

حنين : لسه ورايا شغل كتير أوى وحاجات
كتير عاوزه أحيبها يلا باى

يارا : باى

حنين مشيت وزين قعد يتفرج على ماتش
كره فى التليفزيون وقام فى الفاصل دخل
الحمام كانت يارا نزلت وقعدت قدام
التليفزيون وغيرت القناه

جه زين لقاها قاعده مكانه

زين : إنتى بتعملى إيه هنا دا مكانى

يارا : والله ماشفتش إسمك عليه

زين : غيرى القناه دى

يارا : لأ أنا هسمع الفيلم

زين : فى ماتش عايز أشوفه

يارا : لأ

شد منها الريموت

زين : يعنى إنتى كلك على بعضك ٣ سنتى

وهتقرفينى

يارا : نعم ٣ سنتى ليه كعب جزمه

زين : إنتى أدرى بنفسك منى

يارا : انت بتشتمنى

زين : أنا مشتمتكيش إنتى وصفتى نفسك

بنفسك

يارا : تصدق إنك حيوان بجد

زين : متستفزنيش أحسنلك وقومى من هنا

يارا : ها

زين : لآخر مره بقولك قومی دا مکانی

يارا : لأ

زين : كده ماشی

زين برق لها خافت انكمشت من الخوف
بقي وراها مكان فاضی راح هو نط من
مكانه وراها على الكنبه فبقت في حضنه
ربط ايديه حوالين وسطها

زين : خليكى بقى كده أحسن

يارا قعدت تخبطه على ايديه وتتحرك
بعصبيه

يارا : سيبنى بقولك سيبنى أحسنلك

زين : أحسنلى هتعملى إيه يعنى

يارا : هصرخ اااه الحقونى اااه

زين : اعلى هتفضحينا

وسابها وقعد وهيا قامت تجرى على أوضتها

زين : هههه تستاهلى عشان تتحديني حلو

خلص الماتش لقى نفسه زهقان دخل

أوضته

ويارا بعد ما طلعت أوضتها وهيا مفروسه

منه فضلت تلف وتفكر لحد ما جتلها فكره

ونزلت تنفذها

نادت على سعديه وادتها عليه وقالتلها

تحطله منها فى المشروب اللى هيطلبه

وتعملها عصير وتجييه على أوضته عشان

تتحجج بيه وتعزمه هو كمان بس

متوقعتش اللى حصل

سعديه مشيت ويارا راحت لأوضته+

زين كان قاعد فى أوضته بيلعب نشان
عالباب زهق وجاب سكاكين وبدأ ينشن بيها
ومستمتع أوى وفجاءة يارا فتحت الباب وهو
بينشن بس ربنا ستر بقت واقفه متخشبه
ومبرقه وهو حط السكاكين من ايده وقرب
منها بحذر

زين : إنتى كويسه يارا ردى ردى ربنا يرضى
عليكى اتجرحتى حاجه جت فيكى طب
تعالى

مسك ايديها وقعدھا وجابلھا كوبايه مياھ
وقعد قصادھا على ركبتھ وهيا مش قادره
تنطق

زين : ها أحسن

يارا : آه

زين : آه إيه حاجه بتوجعك

يارا : لأ

زين : يعنى إنتى كويسه

يارا : آه

زين بيتنهد أوى : أوووف الحمد لله بقى فى

حد يدخل كده برضه رعبتىنى

يارا : نعم وهو فى حد يعمل عملتك دى

زين : إنتى متخلفه أصلا ازاي تدخلى أوضه

راجل من غير استأذان افرضى بقلع

يارا : أنا اللى متخلفه ولا إنت حد ينشن

عالباب بالسكاكين

زين شد دراعتها ناحيته وقعت عليه

زين : إنتى مبتفهميش ليه إنتى فزعتينى

عليكى أنا قابلت الموت ميه مره وعمرى

ماتتهزت شعره منى ومتخيلتش إن فى حاجه

تقدر تهزنى لكن إنتى لما ظهرتى فجاءه قدام

السكين وللحظه شكيت إنها جت فيكى

خليتى قلبى هيقع من الخوف

يارا : وأنا قلبى وقف خالص

زين : عارفه أنا عمر ما نشانى خاب ولا

شكيت فيه لكن قلقى عليكى خلانى ألغى

عقلى تماما

يارا : متعملش كده تانى

زين : وإنتى كمان

يارا : أنا كمان إيه

زين : متدخليش أوضتى من غير استأذان دا

أحسنلك

يارا زفته وقامت

يارا : يعنى أوضه الوزير ياخى

زين قعد وتنى رجل على الأرض والتانيه
لفوق وفرد دراعه عليها وسند بالدرع التانى
على الأرض

زين : والله دى أوضتى وأنا حر فيها
يارا وايديها فى وسطها ودماغها بتتمايل :
ودى فيلت جدو وأنا حره

زين : إنتى مش مراتى عشان تدخلى
أوضتى براحتك

يارا : هه وانت تطول وسابته ومشيت

زين : ااه هتجننى

سعديه : العصير يا هانم

يارا : مش عايزه زفت اسمعى لما يطلب أى
مشروب حطيله الدوا آه ليتعب ويطلع
عينينا ومتنسيش تبلغينى بعدها

سعدیه : حاضر یاہانم

(((((*****))))))

فارس : ماما بقولك إيه متعرفيش مدرسه

رقص باليه قريبه من هنا

فاطمه : ليه

فارس : هه لأ أأأ أصل مهو فى واحد صاحبه

عاوز يعلم بنته الباليه

فاطمه اتوجعت وبتقول لنفسها : وأنا إمتى

هشوف ولادك يا ابنى

فارس : ماما روحتى فين

فاطمه : هه آه الفيلا بتاعه عمك فؤاد أجرها

لواحد ههتفتحها مدرسه رقص بس

معرفش بقى باليه ولا لأ

فارس : واسمها إيه الواحده دى

فاطمه : معرفش

فارس : طب في مدرسه غيرها

فاطمه : ماسمعتش

فارس : طب الواحده دي بيتيجى إمتى

فاطمه : معرفش أهي كل شويه بتيجى
توضب فيها وتمشى

فارس : طب آخر مره جت إمتى

فاطمه : من قريب فاكر لما سهرت إنت
وأخوك وتانى يوم روحت الجامعه متأخر

فارس : أيوه فاكر

فارس : أيوه فاكر

فاطمه : أهو يومها كان آخر مره أشوفها
معرفش جت تانى ولا لأ

فارس : طيب متشكر أوى ياماما

فارس دخل أوضته وبيفكر : ممكن تكون هيا

بس هوصلها ازاي ولو لقيتها هقولها إيه

اشتقت أشوفك لأ مش هينفع وهتفهمنى

غلط ويمكن تبعد خالص غبى كنت خدت

نمره تليفونها طب وبعدين أيوه أروح لفؤاد

واسأله بحجه إن ليا صديق عايز يقدم لبنته

عندها ولو هيا هاحاول أقنع حد من أصحابى

بالموضوع ولو مش هيا هستنى الصدف

تجمعنا تانى تانى إيه بس المره اللى فاتت

غابت شهر

(((((*****))))))

زين طلب من سعديه فنجان قهوه مضبوط

وعملتھوله ونفذت أوامر يارا

حنين رجعت من بره بعد ماتعت لف
ومجابتش حاجات كتير دخلت المشتريات
وعرفت من (وكاله الأنباء) سعديه

إن زين ويارا اتخانقو كالعادة وهيا راجعه
خلصانه مفيهاش دماغ تصالح حد على حد
خدت كتاب وراحت الجنيه

فارس راح لفيلا فؤاد

كانت حنين بتقرا في كتاب في الجنيه لمحها
وهو داخل

فارس : إيه دا دي هيا وراح ناحيتها

فارس : سلامو عليكو

حنين : وعليكم السلام أنت

فارس : إنتى بتعملى إيه هنا

حنين : أنا عايشه هنا

فارس : ازای ده یعنی إنتی تقربی لعمو فؤاد

حنین : هههههه آیوه

فارس : بتضحکی علی إیه

حنین : أبدا فکرتنی بفوازیر عمو فؤاد

فارس : آه هههههه بس إنتی تقریبه إیه

حنین : أبقى بنته یاسیدی

فارس : معقول

حنین : آیوه إنت بقی تعرفه منین

فارس : بیقی عمی

حنین : عمک ازای هو باباک مین

فارس : بابا إسمه عز

حنین : عمو عز ازیه وازی طنط فاطمه

أرجوک تسلملی علیهم

فارس : إنتی تعرفیهم ازای دا إنتی عمری ما

شفتک عندنا

حنین : دا صحیح أنا أعرفهم من کلام بابا

ومتنساش إن أخوک ضیفنا الیومین دول

فارس : یا بخته

حنین : إیه

فارس : هه لأ ولا حاجه اومال عمی فین

حنین : خرج من شویه بس أعتقد إنه مش

هیطول لأنه مخدش عربیته لو مستعجل

هبقی أبلغه و لو حابب تستنی خلیک

فارس : لأ أنا هستنی ولو میضیأکیش أنا

ممکن استناه معاکی

حنین : لأ وهیضایقنی فی إیه بس إنت

ماتزهقش منی

فارس : أنا عمرى ما أزهبك منك أبدا

حينئذ ابتسمت إبتسامة هاديه ورجعت تبص
فى الكتاب وهو مش قادر يرفع عينه من
عليها

وفجاءه سمعوا صوت صرخه مكتومه من
أوضه يارا

لما وصلو فتحوا الباب لقوا ازاز الشباك
مكسور ويارا مش موجوده

فارس جرى يبص من الشباك لمح اتنين
ملتمين بيجرؤ وواحد فيهم شايها على
كتفه وخارجين من باب الفيلا

والجنائى مرمى على الارض مغمى عليه

فارس نط بسرعه وراهم ملحقهمش كان فى
عربيه مستنياهم

ركب عربيته وطار وراهم ولما لاحظوه حاولو
يهربوا منه ما أمكنش وحنين كلمت أبوها
وهو بلغ البوليس وخذ نمرت فارس من عز
بسرعه بالتليفون وكلموه

فارس لقط نمرت العربيه وبلغهم بيها
وبمكانيهم وفورا عملو حاجز في أقرب نقطه
مرور

الخاطفين حسوا بالحصار البوليس قدامهم
وفارس وراهم حذفوا يارا من العربيه وفعلا
اللى عاوزينه حصل فارس وقف بالعربيه
وخذ يارا وعقبال ما البوليس بدأ يتحرك كانو
بعدوا كتير وفي أقرب فرصه سابو العربيه
وهربوا ولأن محدش يعرف شكلهم كان
الهروب سهل بالنسبه ليهم
فارس أخذ يارا ورجعوا الفيلا

يارا محصلهاش حاجه غير شويه رضوض

بسيطه من أئر رميتها من العرييه

عز جه يطمن عليها وحنين أخذتها أوضتها

ترتاح

فؤاد شكر فارس جدا والكل استغرب غياب

زين مع إنهم كلهم بلا استثناء اتصلو عليه

مردش

بعد شويه عز وفارس استأذنو من فؤاد

ومشيو عشان يطمنو فاطمه اللى لما عرفت

كانت هتيجى لكن عز منعها عشان الحكايه

مش ناقصه

عز : لما توصلو لزين ابقو طمنونا

فؤاد : إن شاء الله

بعد ما مشيو

فؤاد : والله عال ساعه ما نحتاجه يختفى
ازای كفاء والبنت تتخطف وهو ميعملش
حاجه لأ ويختفى كمان

حنين : أهدي يا بابا بس ولما يظهر اسأله
اتصدموا لما لقو زين خارج من أوضته

حنين : إيه دا زين

زين : فى إيه

حنين: انت كنت فين

زين : نايم حسيت فجاءه إن دماغى تقلت
وقلت أنام شويه

فؤاد : نعم نايم والبنت مخطوفه

زين : إيه مين اللى (التفت حواليه ملقاش
يارا) فين يارا

يارا كانت خايفه تقعد فى أوضتها لوحدها تانى

بعد اللى حصل فنزلت على سؤاله

يارا : نعم

زين : او مال مين اللى اتخطف

فؤاد كان باين عليه الغضب وبدأ يزعق فيه

جامد والبيت كله اتلم وزين مش فاهم

حاجه وحنين بالعافيه هدته وحكت لزين

اللى حصل كله وهيا متغاضه منه

زين : مستحيل ازاي

حنين : والله دا اللى حصل ولولا أخوك كان

هنا ربنا وحده اللى يعلم كانوا هيعملو فيها

إيه

زين : أنا هتجنن أنا ازاي محستش بيهم

سعديه زى اللى بتكلم نفسها: يالهوى

ليكون لأ لأ مش معقول

زين : هو إيه دا اللى مش معقول إنتى

عارفه حاجه

سعديه : مهو أصل أنا مليش دعوه

فؤاد : سعديه فى إيه انطقى

سعديه : الست يارا ادتنى عليه دوا وقالتى

أحط منها قرص ولا أثنين فى أى حاجه

يشربها البيه من غير ما يعرف

الدكتور كاتبه عليهم عشان معدته تعباه

وهو عامل زى العيال مش عايز ياخذ الدوا

بس أنا الصراحه قلقت الست يارا من ساعه

ما جه مبتقلوش يبقى مش معقول فجاءه

كده هتخاف عليه بس يمكن يكون بجد

ويتعب والست يارا طيبه مبتاذيش حد
فقلت أقسم البلد نصين واديله قرص واحد

فؤاد : روحى هاتى عليه الدوا دى بسرعه

سعديه : حاضر

وفى ثانيه جابتها وجت

فؤاد : روحى إنتى دلوقت وكل واحد على

اوضته

سعديه : حاضر

ومشيت هيا وكل الخدم

يارا: جدو أنا متخيلتش إن كل دا هيحصل أنا

أسفه أوى يا جدو

فؤاد زعق لها جامد : على أوضتك

يارا طلعت تجرى على أوضتها تعيط وحنين

راحت وراها

فؤاد : أنا مش عارف أقولك إيه أنا عارف إنها
عنيده بس متخيلتش إنها مستهتره للدرجه
دى

زين مصدوم من اللي حصل ومن اللي
سمعه واتأكد إن كل المواقف السابقه مش
صدفه دى مقصوده وإنه بالنسبه ليها تحدى
وعند لكن حب مفيش بس تمالك نفسه

زين : متقولش حاجه حضرتك أنا اللي
غلطان

فؤاد : انت ازاي

زين : كان لازم أنتبه أكثر أنا نسيت نفسى
وسطكم حضرتك ليك مكانتك عندى وأنا
اعتبرتكم زى عيلتى فأمنت ليكم وتعاملت
معاكم على الأساس ده ونسيت إني فى مهمه

فؤاد : لأ يا ابني إحنا اللي دلعناها زياده أمها
ماتت ومشفتهاش وأبوها كان فاكر إنه كده
بيعوضها غيابها وأنا مقدرتش أشد عليها
لتبعد عنى وهيا آخر حاجه فاضله من
ريحتها

زين : لأ يافندم أنا اللي لازم أبقى حذر وأوعد
حضرتك إن الغلطه دي مش هتتكرر عن إذن
حضرتك

وطلع أوضته

يارا ندمانه واتأكدت إنها فى خطر وحينين
عماله تلومها على اللي حصل

زين إتصل بفارس يطمنه ويعرفه السبب ورا
غيابه

فارس : إيه الجنان ده

زين : اتفضل اديك شوفت بنفسك عيله
مستهتره والبركه فى دلح جدها الزايد وقال
أبوك وأمك ملقوش إلا دى

فارس : مااعتقدش بعد اللي عملته هيفكروا
فى الحكايه دى تانى

زين : معدتش تفرق

فارس : وناوى على إيه

زين : ناوى عالرحيل+

زين إتصل بمديره وبلغه اللي حصل والمدير
اتعصب جدا

المدير : ازاي تسمح لعيله زى دى تلعب
بيك الكره

زين : غلطتى إني أمنتلهم زياده وحضرتك
تقدر تجازيني بأى جزا

المدير : أنا مش عارف أقولك إيه بس اللي
حصل دا نقطه سودا فى ملفك يا حضرت
الظابط

زين الكلام وجعه أوى : حضرتك تشوف حد
غيرى وتراقبو البننت والفيلا وأنا هرجمع
لشغلى اللي أعرفه وأفهم فيه بعيد عن
الدلع الفارغ ومقالب العيال

بعد ما أنهى مكالمته مع المدير جت حنين
تستسمحه

زين : وإنتى ذنبك إيه وبعدين أنا لو مكانك
كنت هنفعل كده برضه

حنين : أنا مش عارفه اقولك إيه

زين : متقوليش حاجه أنا اللي أستاهل
اعتبرتكم عيلتى لكن كنت غلطان أنا عيلتى
أبويا وأمى واخواتى دى حتى شهد اللي

بقول عليها طائشه عمرها ما اتحدثنى
بالغباء ده ولا حتى مع جوزها كبيرها تغضب
وتتخانق+

* بعد ما غلبت حنين معاه وهو رافض انه
يتراجع عن قراره ومصمم يمشى ويعاملهم
رسمى سابته وراحت للفيلا القديمه تشغل
نفسها بعيد عن المشاكل دى كلها وبقت
تقضى معظم وقتها هناك

* يارا جدها فضل يومين زعلان بس قدرت
بعد عذاب تصالحه

* المدير برر اللى حصل لفؤاد إن اللى
خطفها كان عايز فديه بما إنه غنى واختار يارا
لأنها حبيبه جدها ومعرفهوش الحقيقه
* أما زين فتحول معاهم كلهم لإنسان آلى
بينفذ الأوامر فقط وأكله بيعمله لنفسه

بنفسه ومهما تحاول يارا إنها تكسر الحاجز
الزجاجى اللى بنته بينهم بأفعالها إلا إنها
بتفشل

* فؤاد اعتذر لعز ولغو فكرتهم لإن النسب دا
مش نافع وفؤاد بدأ يستوعب غلطه
وبيحاول يشد على يارا أكثر+
ياترى خلاص قصتهم إنتهت ولا لسه فى
فرصه تانية؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم ???

ايامى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالى

الحلقه الثالثه عشر

* فؤاد اعتذر لعز ولغو فكرتهم لإن النسب دا
مش نافع وفؤاد بدأ يستوعب غلطه
وبيحاول يشد على يارا أكثر

زين لغى مشاعره بس دا كان قدام الناس
بس بينه وبين نفسه كان مشتاق يضمها ليه
بس مش قادر دى غدرت بيه

بقى عقله اللي رافضها وركز على شغله فى
القضيه

العربيه اللي استخدمها الخاطفين طلعت
مسروقه وصاحبها عامل بلاغ عنها من
إسبوع فات

بدأ يتابع المكان اللي اتسرقت منه عربيه
الخطفين والطريق اللي كانوا ماشيين فيه
قبل ما يرموها من العربيه

حقق كثير لحد ما مسك طرف الخيط واحد
من الخاطفين كان معاه تذكره قطر ووقعت
منه في العرييه وبدأ يتابع التذكرة دي ميعاد
وجهه القطر وكان متأكد إنهم هيحاولو
يخطفوها تانى

راقب العيون اللي عرفوها وصورهم من
بعيد من غير ما حد يحس بيه وهما كانوا
على إتصال ببعض واتحرى عنهم كلهم
إكتشف إن فيه واحد شغال من قريب في
شركه فؤاد وواحد منهم اتعرفت على يارا
في النادي واتصاحت عليها ولما فكرت يارا
تنتقم منه ادتها الدوا وشارت عليها إنها
تحطله قرصين منوم وتخرج تسهر لوحدها
عشان جدها يلاقيه مش شايف شغله
ويبهده

لكن يارا خافت ومنفذتش لكن بعدها بكام
يوم لما عندو قصاد بعض وحبث تنتقم
افتكرت الدوا ده ونفذت الفكره وأول ما
سعديه بلغتها إنه خد الدوا اتسحبت لأوضته
وعملت موبايله صامت كانت فاكهه إنه
ممکن يصحى من صوت الموبايل

الكارثة إن المنوم اللي قالتها عليه مكنشى
منوم أصلا قرص ينيمه زى القتيل لكن
قرصين يموتوه بجد ولولا سعديه ما حطت
قرص واحد كان خلص خالص ودا اللي يارا
متعرفوش كان هدفهم يخلصوا منه
ويخطفوها وكانت مرتبه إنها تخلقى يارا تخرج
معاها يسهروا وتخدرها وتخطفها لكن يارا
حست بشويه تعب واتصلت بيها تلغى
السهره فقرروا يخطفوها من بيتها لأنهم
فاكرين زين مات ولو استنوا شويه العمليه

هتبوط بس وجود فارس دا اللي معمولوش
حسابه ومن هنا بدأ زين يتابعهم وعرف إن
التذكرة كانت للبننت وإنها من بلد بعيد هربت
من أهلها عشان عاوزين يجوزوها إبن عمها
وبتسافر متخفيه تشوف أمها واخوتها وترجع
لأن أبوها وعمها عايزين يقتلوها وعشان
محدث من الجماعه اللي مشغلاها يعرف
عنهم حاجه وييقوا نقطه ضعف ليها

قابلها وحاول يتفق معاها تبقى مرشد ليه
في مقابل إنه مش هيبلغ أهلها عن مكانها
ورفقت لأنها بسهولة ممكن تهرب

زين : بس لو محبوسه هتهربي ازاي

البننت : انت متقدرش تحبسني معندكش

دليل قوی

زين : بس أقدر أحبس أمك واخواتك نقول
اشتباه ولا البسهملك مصيبه ميطلعوش
منها أبدا

البننت : لأ ماما واخواتى لأ حرام عليك كفايه
اللى أبويا عامله فيهم

زين : وإنتى لما تبقى قتاله قتله مش حرام

البننت : أرحم من إنى أبيع جسمى بالرخص

زين : هه وإنتى كده مبيعتهوش إنتى ملكهم

بكره يستغلو جسمك فى عمليه قذره يا

تفجرى نفسك يا تغرى واحد عاوزين يقتلوه

شغلانه قذره ياترى أمك هتعمل إيه لما

تعرف بنتها المصونه شغاله إيه

البننت : لأ أرجوك

زين : طب ولو قتلتك هجيبلك أمك

واخواتك لحد عندك وهيبقى ليهم هويه

جديده وأبوكى هيبعد وهو فاكرهم أموات
وإنتى ليكى هويه جديده وحياه جديده فى
البلد اللى تختاريها وهختارك وظيفه
محترمه بمرتب محترم ومحدث أبدا يقدر
يوصلك هتعلمى اخواتك وتهتمى بأمك
وتعيشو فى أمان إيه رأيك بقى فى الصفقه
دى

البننت : أيوه بس لو عرفو هيدبحونى أنا
وعيلتى

زين : ببقى لازم تخلصى منهم قبل ما
يخلصو عليكى

البننت : ازاي دول كبار أوى وواصلين أوى
ومش هنا وبس

زين : يبقى مقدمكيش إلا إنك تساعدينى
بكل المعلومات اللى تعرفيها إيه رأيك
اتفقنا ومد ايده يسلم عليها

البت مدت ايديها تسلم : اتفقنا

وفعلا كان عندها معلومات خطيره بلغ
مديره بيها واقنعه يوافق على الصفقه اللى
اتفق معاها عليها لأنها ساعدتهم ووقروا
إنهم ينسقوا مع الإنترنتبول وزين يسافر لهم
ويقبضوا على اللى بره فى نفس توقيت اللى
زمايله بيقبضو على اللى جوه فيه عشان
محدث يلحق ياخذ حذره ويهرب وفعلا لكن
لازم زين يعجل بالسفر لأن الموضوع هياخذ
وقت ولو اتأخر المره دى هينجحوا فى خطف
يارا ويمكن يقتلوها انتقاما من أبوها لأنه
بالفعل سلم أبحاثه للدوله

فيه ضابط تانى هيمسك مكانه ويارا أول ما
عرفت بقت هتجنن عاوزه تشوفه وتكلمه
كانت آخر ليله ليه راحت أوضته كان نايم
على سريره نصه الفوقانى عريان سرحان فى
السقف اللى شايف صورتها عليه ضحكتها
ضيقها عندها ولسه هيبتسم افتكر إنها
خدعته اتضايق ورجعت تكشيرته تانى مش
لازم يفتكر ليها أى حاجه حلوه دى لعبت بيه
خبطت عليه قام وفتح اتفاجئ بيها بس
ماظهرش أى تأثر بيها

زين : خير يافندم

يارا : إنت ماشى الصبح صحيح

زين : أيوه حضرتك مش وصلتك التعليمات

يارا : أيوه بس أنا ماكنتش فاكهه الوقت
هيجرى بالشكل ده كان عندى أمل
تسامحنى قبل ماتمشى

زين بيتكلم بهدوء من غير احساس :أنا مش
فاهم حضرتك عايزه إيه دلوقتى

يارا انفعلت وبدأت تضربه باللكميات على
صدره العارى وهو بيتراجع للخلف مع كل
لكمه

يارا : انت إيه مابتحسش ما عندكش دم
أعمل إيه عشان تسامحنى إنت إيه مش
بنى آدم

زين مسك ايدها الإثنين بقوه وبص ليها
بحده وبعدين مسك إيد واحده وشدها
طلعها بره الأوضة وعلى الباب

شدها أوى لحضنه ايده قابضه على ايدها

بشده

والايد التانيه ضاغطة على زهرها مخلياها

مش قادره تتحرك

زين بنبره تحذير: أنا لو مش بنى آدم كنت

دفعتك تمن دخولك أوضه نوم راجل غريب

فى نص الليل

زقها بعيد وقفل باب أوضته عليه ولحقت

سندت بايديها على الحيطه قبل ماتتخبط

فيها ودموعها متحجره بين جفونها خايفه

ترمش متقدرش تسيطر على دموعها

وراحت أوضتها دخلت قفلت عليها بابها

ودخلت سريرها وغطت بقها بايدها وفضلت

تعيط بحرقة

وهو بعد ما خرجها وقفل الباب سند ضهره
للباب ورفع رأسه لفوق وبعدين التفت
للحيطة وفضل يخبط عليها جامد بكفوفه
لحد ايده ما وجعته سند بايديه وراسه على
الحيطة خلاص أعصابه تعبت مش قادر
مجروح منها و بيموت فيها أحسن حاجه إنه
يمشى خلاص هانت مجرد سواد الليل
وبعدها اترمى على السرير وبيحاول يقنع
عيونه تنام

تانى يوم أول ما النهار طلع مشى من غير
مايلتفت وراه ولا حتى يستنى اللي هيستلم
مكانه خرج من الفيلا وهيا واقفه فى البلكونة
بتبص عليه بوجع مكتوم

سافر فى مهمته وفى خلال شهر انتهت
القضيه بسلام واتكفىء زين لكن بينه وبين
نفسه ندمان على التقصير اللي حصل قبل

كده فقرر ياخذ كل المهمات اللي فيها سفر
وخطر عشان ميديش لنفسه فرصه يفكر
فيها

(((((****))))))

حنين بقت تدروح الفيلا باستمرار من الصبح
لآخر النهار

فارس كان رايح الجامعه لمح حنين داخله
الفيلا راح وراها وخبط

حنين : إيه دا فارس

فارس : صباح الخير

حنين : صباح النور اتفضل

فارس : إيه دا أنا كنت فاكرك خلصتى الفيلا
وبقت مدرسه

حنين : أعمل إيه بشتغل لوحدى وكل شويه
مشكله شكل آخرهم حكايه يارا

فارس : الحمد لله عدت على خير

حنين : أنا معرفتش أشكرك يومها لولاك
مش قادره أتخيل كانوا هيعملو فيها إيه بجد
متشكره

فارس : أنا معملتش غير الواجب والموضوع
إنتهى خلاص

حنين :للأسف منتهاش وإنه شفت بنفسك
أد إيه الوضع كان متأزم واتنيلت زياده بعد
اللى عملته فى زين

فارس : متزعليش منى بس هيا زودتها أوى

حنين : أيوه وهيا اللى دفعت التمن

فارس : بس زين مش هيعديها بالساهل كده
هو جدع وصاحب صاحبه ومرح آه بس لما
بيقلب مبيعرفش أبوه من أخوه وأهم حاجه
عنده شغله أهم عنده حتى من حياته وهيا
لعبت في أكثر منطقه محظوره الأمان كان
مأمنلها وهيا غدرت الحكايه مش سهله
خالص

حنين : عارفه بس أنا زعلانه عليهم وخاصة
إن كان في مشاعر بينهم بدأت تتولد

فارس : عقبالنا

حنين : هه

فارس : لأ أبدا إنتي معندكيش كراسي هنا
ولا هنقضيهها واقفين كده

حنين : يا خبر أنا أسفه اتفضل اعذرنى بس
أصل الدنيا مكرهه حتى جرس الباب لسه
متضطبطش

فارس : ولا يهكم بسيطه

وجابت عصير وقعدوا سوا والكلام أخذهم
ومنتبهوش إلا وأدان الضهر بيدن

فارس : ياخبر دا أنا اتأخرت أوى عن إذتك

حنين : اتفضل

فارس راح ولأول مره الجامعه متأخر ورغم
كده مبسوط وأتغير كثير أسلوبه فى التعامل
مع الناس بقى أفضل وبقى محبوب أكثر
من زميله والطلبه بعد ما كان الكل بيخاف
منه وبدأ يروح الشركه ويساعد إيهاب فى
إدارتها ورجع زى مكان قبل حكايه رشا دى
وأهله كانوا مبسوطين أوى بتغييره ده لكن

محدثش تجراً يسأله عن السبب خوفا من رد
فعله

في الفتره دى قرب فارس من حنين أوى
بقى يستنى رؤيتها بفارغ الصبر وخذ نمره
تليفونها وبقى يتلكك بحجج فارغه عشان
يشوفها أو يتصل بيها ويسمع صوتها
وقرر يطلبها للجواز

فارس وهو راجع من الجامعه لمح باب فيلا
فؤاد مفتوح

دخل الفيلا لحنين نادى عليها مردتش
واستغرب لأنه شايف شنطتها محطوطه
على الكرسي وبيدور عليها بعينيه لقاها
زاحفه تحت الكنبه بتحاول توصل لحاجه
تحتها

فارس : حنين !

حنين رفعت راسها فجاءه واتخبطت : ااااه

مين

فارس : مين إيه اطلعى

حنين : ثوانى

وبتزحف لجوه أكثر وهو واقف هيتجنن من

منظرها كده بتغريه

فارس بعصبيه : اطلعى بقى

حنين : يوووه حاضر أهوه جيبته

وطلعت تنفض فى هدومها وشعرها

حنين بتكلم بمنتهى الحزن : أسفه أوى

أصلى كنت بنزل البرواز دا من على الحيط

والتليفون وقع من جيبى وشكله مش

هينطق تانى

فارس : ياستى فداكى هاتى غيرهه

حنين : لأ طبعا أنا بحبه أوى ووشه كان حلو

عليا دايمًا وليه ذكريات جميله معايا

وتقريبًا هو أعز أصدقائي

فارس : إنتى متأكده إنك بتكلمى عن

الموبايل

حنين : آه غريبه دى

فارس : طب سمى بالله وجربى تفتحيه ولو

مفتحش أنا أعرف واحد كويس بي فهم فى

الحاجات دى وهاخده ليه

حنين : لأ افتحه إنت أنا أعصابى متستحملش

حنين ادته الموبايل ولفت وشها الناحيه

التانيه وغطت وشها بايديها

فارس بيحاول ميضحكش على تصرفاتها

فارس : بسم الله

فتح الموبايل لقاہ شغال وصورتها اللي
عملاها خلفيه سحرته وفضل سرحان فيها
شويه من بختها إنه وقع على ضهره
والجرب اتلقى الصدمه

بس الحقيقه إن اللي اتلقى الصدمه كان
فارس لما بلغها

حنين : إيه اللي حصل مبتكلمش ليه خلاص
باظ

فارس : لأ الحمد لله اشتغل

حنين التفتت بسرعه ووشها مليون فرحه
حنين : بجد والنبى وخطفته من ايده بسرعه
وبتقلب فيه وهيا مش مصدقه وفجاءة
نطت فى حضن فارس وفضلت تتنطط وهو
تنح

حنين : هااااا شكرا كتيبيير أوى

فارس أول ما حس إنها هتبعدها لحنه

أوى وضمها

حنين حست بيه فرحت أوى واتكسفت

وبعدت

حنين : أنا أسفه مقصدتش كده فرحتى

نستنى نفسى

فارس : طب ياريت تفضلى فرحانه كده على

طول

حنين : إيه

فارس : هه مفيش مفيش إيه اللى أنا بقوله

ده

حنين اتحرجت أكثر والتفتت تدور على

حاجه تشغلها

فارس : حنين

حنين : هه

فارس : تتجوزينى

حنين التفتت ليه وهيا مش مصدقه ودانها :

نعم

فارس : تت جو زينى

حنين : هه

فارس : ايه هو كلامى مش مفهوم

حنين : لأ تصرفك

فارس : أنا آسف كنت ولا حاجه اعتبرى

نفسك مسمعتيش حاجه وإحنا أصدقاء

مش كده

حنين : هه

فارس : إنتى علقتى ولا ايه

حنين : كل دا عشان حضنتك اومال لو

بوستك بقى

فارس : ماكنتش هسأل كنت هاأخذك من

ايدك على المأذون فورا

حنين بغيظ : نعم إنت بتستهيل على كده

كل ما واحده تحضنك هتجوزها

فارس : لأ طبعا دا إنتى وبس

حنين : إشمعنى

فارس : عشان إنتى هنا وخط ايدى على قلبه

حنين ابتسمت وبصت فى الأرض

فارس بتفأول : يعنى إيه فى أمل

حنين ابتسمت أكثر وهزت راسها بالموافقه

فارس بفرحه : بجد يعنى موافقه قولها

والنبى نفسى أسمعها منك

حنين : أيوه موافقه

فارس حننها بسرعه ولف بيها وفرحه الدنيا

كلها ملياه

فارس : بحبأأأأأأأأأأأأ

حنين : أأأأه نزلنى يا مجنون

فارس نزلها بهدوء وهيا فى حننه ضمها ليه

بعدت بهدوء قرب من شفايفها حطت ايديها

على شفايفه

حنين : فى الحلال هتبقى أحلى ولا إنت إيه

رأيك

فارس بعد بهدوء وابتسامه رضا مرسومه

على وشه وهو بيتأمل ملامحها وبيهز راسه

بالموافقة على رأيها

قعدو يتكلمو كتير وفي الآخر عزمها على
العشا واتمشو لحد المطعم وبعدها ركبها
الأتوبيس ورجع بيته وأول ماشاف أبوه قعد
معاه وقاله إنه بيفكر يتجوز وأبوه رحب أوى
ورحب أكثر لما عرف إنها بنت فؤاد
وخصوصا إنها عاقله و بنت حلال مش
مجنونه ومدلعه زى يارا واتفق معاه يتصل
بفؤاد تانى يوم

وفاطمه مبقتش مصدقه من فرحتها كانت
عايزه تبل شربات وتوزع على الجيران
وجيران الجيران بس عز قالها تعقل
ومتفضحيناش وتضحكى علينا الناس دا
غير إن الشربات موضته بطلت

تانى يوم

عز إتصل بفؤاد وقاله وطلب منه ميعاد
عشان ييجو يخطبوها

فؤاد : لأ ياعز دا فارس ميضمنش افرض

سألها عن حاجه ومجوبتش يموتهاالى

عز : لأ فارس بقى حاجه تانيه رجع لفارس
القديم من يوم ما حبها يظهر حبها هو القوه
اللى كان محتاجها عشان ينسى ويعيش

فؤاد : يحبها وهو شافها غير مره يوم ما يارا
اتخطفت

عز : جرى إيه إنت ناسى إنها بتجى هنا كل
يوم توضب فى الفيلا عشان تعملها مدرسه

فؤاد : بقى كده

عز : فى إيه مالك هنيجي إمتى

فؤاد : متجوش

عز : ليه

فؤاد : أنا مأمّنش له ومش ممكن أجوزه

بنتى

عز : نعم واشمعنى أنا كنت موافق على يارا

وهيا فيها العبر

فؤاد : لأ اسمع أنا مسمحلکش وبعدين لما

تبقى مدلعه والراجل قوى هيحكمها بس

الظاهر زين مكانش قوى كفايه لكن لما

تبقى عاقله وهو اللى مش طبيعى تبقى

كارثه

عز : فؤاد احترم نفسك أنا ولادى مفيش

زيهم ولو على العقل إنت آخر واحد تتكلم

فاهم

فؤاد : كده طب ماشى وقفل السكه فى وشه

وعز هيطق

فاطمه : إيه اللى حصل

عز : مش موافق وبيقل أدبه كمان

فاطمه : إيه قطع لسانه قال رضينا بالهم
والهم مش راضى بينا فى داهيه بس بصراحه
البننت مفيش زيها لا فى جمالها ولا فى أخلاقها

عز : نعمل إيه حظ ابنك كده

فؤاد : طب بس أسكت إنت متقولوش حاجه
عشان ميزعلش

عز : مهو مسيره هيعرف

فاطمه : ييقى يحلها ربنا ويمكن يتهدى فؤاد
ويوافق مين عارف

عز : بلا فؤاد بلا زفت أنا مش عايز أسمع
إسمه نهائي

فاطمه : طب استهدى بالله كويس إن فارس
مش هنا

عز : ولو هنا نعمله إيه هو بمزاجنا

فاطمه : يوووه أنا ماصدقت أشوفه فرحان
تاني ليه بس كده ياربي استغفر الله العظيم

عز : بطللى بقى عشان ده أول ما هيدخل

ويشوف وشك هيعرف

(((((*****))))))

فؤاد بزعيق : حنين حنين

حنين : خير يابابا بتزعق ليه

فؤاد : انتى بتقابلى فارس

حنين : بقبله ازاي

فؤاد : يعنى بتشوفيه من ورايا

حنين : أنا عمري ما رتبت لمقابلتة دايمًا

بتبقى صدف

فؤاد : طبعا لازم يبقى فيه صف مش قاعده
هناك فى الفيلا على طول وأنا بقول إيه
حكايه المدرسه دى اتاريها حجه عشان
تقابليه

حنين : إيه الكلام ده يا بابا طبعا لأ

فؤاد : اومال إيه جاى يخطبك ليه

حنين : عشان محترم أعجب بيا فطلبنى
منك

فؤاد : محترم ولا مختل

حنين : إيه مختل عشان عاوز يتجوزنى

فؤاد : لأ هو مختل أصلا ولا مألکيش

حنين : مألکيش إيه

فؤاد : طبعا إختار واحده مغفله البيه مريض
نفسى ومرضه مؤذى يعنى ممكن يموتك
فى لحظه

حنين : مستحيل

فؤاد : نعم وأنا هكذب ليه

حنين : عشان تنكد عليا وتبعدنا عن بعض
صعبان عليك أفرح مع حبيبى ويارا حبيبتك
لأ

فؤاد : إنتى اتجننتى بتغيرى من يارا والله
عال

حنين : أغير هقولك إيه عمرك ما هتفهم أبدا
أنا بحب فارس وهنتجوز وميهمنيش رأيك

فؤاد : اخرسى ياقليله الحيا

ضربها بالألم وصرخت جت يارا تجرى على

صرختها وخذتها في حضنها

يارا : ليه كده يا جدو

فؤاد : الهانم دايره على حل شعرها

حنين : منك لله يا ظالم

فؤاد : سامعه قله أدبها طب إيه رأيك الفيلا

دى مش هتروحيها تانى ومفيش مشاريع ولا

مدارس ولا زفت

حنين : طبعا ماهيا جتلك عالطبطاب إنت

أصلا ماكنتش موافق أعمل مدرسه

فؤاد : كده طيب ومفيش خروج من هنا

كمان إيه رأيك بقى

حنين : يا جماعه استهدوا بالله

فؤاد : عيله متربتش

حنين : آه على أساس إنك ربتنى ولا كنتى

فاضيلى أصلا

فؤاد بدأ يلين ويحاول يراضيهها : أنا اديتك

عمرى كله عايزه إيه تانى

حنين : عايزه اهتمامك

فؤاد : إهتمام إيه أنا بحبك

حنين : وأنا كمان يبقى ليه بتبهدلى ليه

هاملى

فؤاد : غصب عنى

حنين : لأ بمزاجك إنت بديت شغلك عليا

فؤاد : شغلى دا عشان أأمناك مستقبلك

عشان محتاجيش حاجه ومقدرش

أأدمهالك

حنين : انت الحاجه الوحيده اللي كنت
ولازالت محتاجاها ومش موجود أنا مش
عايزه فلوس أنا عايزه أب

فؤاد بيرد زى اللي اتصدم : أب وبدأ يتلفت
حواليه ووقع على الكرسي

حنين ويارا جريوا عليه

حنين : بابا إنت كويس

فؤاد زى اللي بيفوق من إغماء : أنا أنا كويس

حنين : طيب تعالى ارتاح فى أوضتك شويه

فؤاد : لأ أنا كويس

يارا : فين ده

حنين : انت تعبان وأنا هكلم الدكتور

فؤاد : مفيش داعى أنا هنام شويه وهبقى

كويس

حنين : متأكد

فؤاد : أيوه

جم يسندوه رفض

فؤاد : أنتو فاكرنى عجزت ولا إيه أوعى إنتى

وهيا

(((((*****))))))

فارس رجع من الجامعه ملهوف ويبسأل

هيروحو إمتى يخطبوها ولاحظ إن أبوه

بيتهرب من الرد وأمه باين عليها الزعل

فارس : هو فى إيه بالضبط

فاطمه : مبلاش الجوازه دى البنات كتير

فارس باستغراب : نعم دا إنتى إمبارح بس

كنتى بتقولى يازين ما اخترت إيه اللى حصل

(وبص لأبوه) هو أبوها قالك حاجه

ضايقتك+

تفتكروا هيكون رد فعل فارس إيه ؟

ايه السر ورا تصرفات فؤاد ؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمي عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الرابعه عشر

عز : مش موافق

فارس : ليه

عز : هه قال خايف على بنته

فارس : من إيه مش فاهم

عز : منك

فارس : نعم منى أنا ليه

عز : مهو أصل بي يعنى بص يا ابنى الدنيا
مخلصتش والبنات مخلصتش

فارس : يابابا الجواز ده قسمه ونصيب ولو
ليا نصيب مع حنين هنتجوز ولو مليش
عمرى ما هتجوزها حتى لو الدنيا كلها معانا
والمأذون جاهز بس برضه عايز أفهم

عز : خايف من حكايتك القديمه

فارس : وإيه علاقه دى بدى

فاطمه : دا بيستهبل سيبك منه دا معتوه
وملوش فى الطيب نصيب

فارس بحزن : عنده حق خايف لتحصلها
يظهر إن المشكله فيا

فاطمه : إيه الكلام ده لأ إنت فاهم غلط

ماتقوله يا عز

فارس : فى إيه

عز : خايف لتتعصب عليها مره وتضربها

فارس : أ إيه ؟ اضربها ! ومن إمتى بمد ایدی

على واحده أنا لو كده ماكنتش خلیت شهد

تغضب وتلبد لنا هنا

عز : فاکر آخر مره جه هنا لما دخلت وفضلت

تحقق معانا

فارس : لحظه (كشر وحوط ایده على جبینه

بیحاول یفتکر) آه افتکرت کنتوا بیتکلموا

عن الخرفان الجدیان حاجه زى كده صح

عز : آیوه یومها فهم إنك مبتتنازلش عن

الإجابة وخیاله هیأله إن الحکایه معاك بتزید

عن كده کمان

فارس : وهو فاكر إني ممكن أأذى حنين

عز : والله أنا قتلته إنك اتغيرت مصدقنيش
واتجنن لما عرف إنك بتحبها وكنت بتشوفها

فاطمه : ربنا يستر وميأذيهاش

فارس : هيا حصلت

عز : آه

فارس : ليه دا كله أنا عارف إنه لاسع بس

مش للدرجه دي

عز : كله إلا حنين

فارس : ياسلام على أساس إنها فارقه معاه

ومهتم بيها أوى

عز : انت لما قلت حنين وافقت بترحيب لأنها

إنسانه ممتازه لكن كنت خايف من رفضه

فارس : عشاني

عز : لأ عشانه

فارس : مش فاهم

عز : حنين نسخه من أمها ودا السر في

إهماله لها

فارس : ازای هو مش كان بيحبها

عز : مادی المشكله كل ما يشوف حنين

يفتكر مراته ويتحسر على الوقت اللي

ضيعه بعيد عنها والكارثة إن إهماله خلى

حنين تعاتبه دايمًا وكل مره بيحس وهيا

بتعاتبه إن سعاد اللي واقعه قدامه شايف

شبح سعاد في حنين يعنى مستحيل

هيجوزهاك أو يجوزها لغيرك

فارس : دا الجنان الرسمى بعينه

عز : خوفه عليها مرضى دا بالعافيه على ما

وافق إنها تعمل مدرسه هنا وجالها خطاب

أشكال وألوان وهيا بترفض لأنها محبتش
وهو مهاودها عشان تفضل جنبه

فارس : نعم

فاطمه : طب أنا عندي فكره يتجوزوا ويقعدو
معاه

فارس : نعم لأ طبعا أنا مراتي تعيش في بيتي

عز : هو مستحيل يوافق إذا كان رافض
الفكره وهما بعيد هيوافق يشوفها في حضنه
كل شويه دا لو وافق هيبقى بس عشان
يفرقكم عن بعض

فارس : أنا هروح اتفاهم معاه

عز : بس يا ابني

فارس : يابابا مادميش إلا الحل ده

اخذ شور وغير هدومه واتشيك واتبرفن وراح

يقابل فؤاد (وياريتة ما راح)

سعديه : فيه بيه اسمه فارس بيسأل على

سعادتك

فؤاد : إيه أنا امنعها تروحله يجيلها هنا دا إيه

البجاحه دى

سعديه : ا قوله إيه

فؤاد : يتفضل أما أشوف آخرتها معاه

فارس دخل ولسه هينطق

فؤاد : انت إيه اللى جابك هنا هو أبوك مش

قالك مش عايزينك

فارس : طب نقعد ونتفاهم

يارا عرفت راحت تجرى تبلغ حنين ونزلو

ووقفو على السلم يسمعو اللى بيحصل

فارس : یاعمی بس

قاطعہ فؤاد : أنا مش عمك ومعنديش بنات

للجواز

فارس : دا بدل ماتدور تسترها بتوقف حالها

فؤاد : اخرس یا حیوان بنتی هتتجوز أعقل

الناس مش إنت

فارس : مبلش إنت بالذات تتكلم عن العقل

وإنت متعرفوش بالمره

فؤاد : نعم إنت جای تهزقنى فى بيتى یاحنین

حنین

جت جری وپارا فضلت مکانها

حنین : خیر یابابا

فؤاد : هو دا اللی عجبك بیهنی فى بيتى

فارس : عيب لما تبقى كبير وموقعاتي إنت

اللى بديت بالإهانة

حنين التفتت لفارس بغضب واضح : فارس

عيب كده دا بابا

فارس : عارف بس هو اللى استفزنى

فؤاد : شايفه البيه اللى إنتى جيبهولى

مبيحترمش الكبار

فارس : مش لما تحترم إنت سنك فى الأول

حنين : فارس عيب كده وكلمه زياده أنا مش

هعرفك تانى

فارس : حنين

حنين : اللى سمعته

فارس : خلاص يا حنين اللى تشوفيه

حنين : قصدك إيه

فارس : قصدى إني ماشى ولما يبقى
طايقنى وممكن يتفاهم معايا ابقى
افتكرينى ولو إني مظنش هيعملها عن إذتك

فؤاد : هه شوفتى اديه باعك فى أول مطب
قلتك دا مجنون بكرة ممكن فى نوبه يموتك

فارس التفت وضربه بالبوكس وقعه على
الأرض

فارس : انت حيوان ومريض وهتدمر بنتك

حنين جریت على أبوها

حنين : فارس إنت اتجننت ازای تضرب بابا

فارس : حنين أنا

حنين : بره

فارس مصدوم : إيه

حنين بغضب : إطلع بره و متورنیش وشك

تانی

فارس : حنين

حنين بصريخ : بره

فارس بصلها بوجع ومشى وأول ما خرج من

الباب كأن روحها خرجت معاه ساعدت أبوها

وقعدته على الكرسي

فؤاد : شوفتى قلتلك دا مجنون و

قاطعته حنين بعصبيه : بااس كلمه زياده

وانسى إن لك بنت على وش الدنيا اللي

عمله معاك دا تستاهل ضعفه إنت فاكرنى

مش فاهمه حاجه أنا اتخنقت معاه عشان

أحفظ كرامتى لإن اللي يهين أبويا وأنا

موجوده هيعملنى ملطشه لكن دا

میعفیکش من الغلط أى حد مکانه کان
هینفعل کده بعد السم اللى بخيته عليه

فؤاد بصدمه : حنین

حنین : کویس إنک فاکر إنی حنین حنین یابابا
مش سعاد

وسابته وطلعت أوضتها وقفلتها علیها ویارا
واقفه مبلمه مش فاهمه حاجه خالص

فارس رجع بیته حزین دخل أوضته یکسر
ویرمى فی کتبه وأمه جت تدخل عز جه
یمنعها رفضت ودخلت وأول ما دخلت لفته
قاعد علی الأرض حزین قربت منه ملهوفه
وخذته فی حضنها

فارس : آه یاماما أنا عملت إیه بس کل ما
أحب واحده تضيع منى لیه

فاطمه : نصيبك لسه مجاش يا حبيبي

فارس : احضنيني أوى ياماما محتاجلك أوى

ووحشنى حضنك

فاطمه ضمته أوى ودموعها نازله : يا حبيبي

يا ابنى

حنين انعزلت عن الدنيا فى أوضتها ومبقاش

يونس وحدثها غير دموعها والذكريات

فؤاد بقى طول الوقت فى شركته مبيروحش

إلا على النوم وبس لأنه مش حمل مواجهه

صريحه تانيه مع حنين ولا مع نفسه

فارس بقى وقته كله من الجامعه للشركه

وبالعكس بيروح البيت يادوب كام ساعه

بيقضيهم فى أوضته وأمه وأبوه بيتحصروا

عليه

إيهاب بيحاول فى الشركه يخرجه من حزنه

مش عارف

دا حتى شهد بعد ما عرفت بقت تيجى هيا

والولاد عشان يقعدوا معاه بس للأسف

حتى مرحه مع الأولاد كان مصطنع وبرضه

لسه حزين

يارا طول الوقت قاعده فى الجنينه سرحانه و

ندمانه ومشتاقه لزين ومنتظره على أمل

يوم اتنين شهر واتنين لحد ما فقدت الأمل

واستمر الوضع على كده أشهر لحد ما زين

غلبه الشوق وقرر يرجع بعد ما خلاص

مهماته رجع أول ما نزلت طيارته أقلعت

طايرتها

زين راح بيته وسلم على أهله ومقدرش

يستنى لتانى يوم راح لجدها بالليل بحجه إنه

يسلم عليه ويطمئن عليه وهو ميعرفش
المشكلة اللي حصلت قعد معاه كتير كان
باين عليه الحزن وهو مش فاهم إيه السبب
وجت حنين ورحبت بيه وهيا مظهرتش
ومحدث جاب سيرتها القلق اتملكه وبان
عليه بس متكلمش استأذن يمشى وحنين
وصلته للباب وأول ما وصل الباب مقدرش
يستنى

زين : فى إيه مالكم إيه اللي حصل وفين يارا

حنين : بجد والله إنت لسه فاكر إسمها

زين : أرجوكى مش وقت تأنيب هيا فين

حنين : بعد عذاب شهور يأسست ومشيت

عارف كنت دايما بلوم البنت اللي بتتجوز

عشان تهرب لأنها بتدمر نفسها وبتدمر اللي

بترتبط بيه كنت فاكهه إنها غيبه لكن اتضح
إن الطرف اللي وصلها لكده أغبى وأعند

زين بفزح : يعنى إيه هيا اتجوزت

حنين : لأ كانت ناويه واقنعتها بالعافيه لإن دا
انتحار مش جواز وهيا تستحق الأفضل إنت
بقى تستحق إيه هيا غلطت وأنت عاقبتها
بس نسيت تعفى عنها مع العلم إن أخطائها
هيا كانت أكثر واحده هتضرر من عواقبها

زين : مهى دى المشكله متخيله لو كان
جرالها حاجه أنا كنت هعيش ازاي ولولا إن
سعديه حطت حبايه واحده كنت نمت للأبد
وهيا كانت هتضيع +

حنين : انت بتقول إيه

زين : بقول إن الحكايه كبيره أوى وإن اللي
ادتها الدوا مقلتلهاش إنه سم

حنين بفرع : إيه

زين : زى ما سمعتى يعنى كان زمانك

بتترحمى علينا إحنا الإثنين

حنين : لأ إنت كده لازم تفهمنى وبدأوا

يتمشوا بره الفيلا فى الجنيئة

زين : بصى هيا القضية خلصت واتقفلت

ودى تفاصيل لا هتقدم ولا تأخر بس اللى

هيفرق دلوقتى يارا

حنين : مالها

زين : هيا فين

حنين : سافرت إنجلترا النهارده

زين : إيه سافرت وهترجع إمتى

حنين : الله أعلم

زين : وسافرت لوحدها ولا مع دودى

حنين : ههههه إنت لسه فاكروه

زين : طبعا وأكيد هو الاستبن اللى كانت
ناويه تجوزه صح

حنين : استبن عندك حق هو ينفع فرده
كوتش بس إنت عرفت ازاي إنه هو العريس

زين : بديهى دى طريقه تفكيرها

حنين : أنا هبلغها إنك رجعت وسألت عليها

زين : هه وهتفرق

حنين : لو رجعت هتفرق لو عندت زياده
يبقى بلاها الحدوته دى واقفل السيره دى
خالص

زين : ماشى أنا همشى وراكى وأما نشوف
آخرتها

حنين : آخرتها خير بس لما تتجمعو تاني لازم
قبل أي خطوه تخطوها تبغو متفقين وأقوى
من أي حد عشان متفترقوش

زين : مالك يا حنين من ساعه ما شوفتك
وعيونك فيها حزن غريب مش قادر أعرف
سببه

حنين : دا بيتهيا لك دا بس عشان زعلانه
على يارا

زين : لأ لو زعلانه على يارا كنتي هديتي بعد
كلامنا دا إحنا مش اخوات

حنين : انت لسه فاكِر

زين : طبعا وزى ما بحكيك كل حاجه لازم
تحكيلى إنتى كمان

حنين : لا دى عايزه قعده

زين : بس كده اتفضلى

حنين حكته الحكايه كلها من طقطع
لسلامو عليكو

زين : معقول كل دا حصل عشان كده لما
رجعت لقيت جو البيت كئيب

حنين : انت ليه مقلتيش إن فارس تعبان

زين : عمرك ما جبتيلى سيرته ولا أعرف إنك
تعرفيه أصلا ثم إن فارس زى الفل إنتى اللى
محتاجه نضاره

حنين : نعم

زين : آه إنتى مشوفتيش عضلاته قال تعبان
قال دا عنده ركن فى أوضته بيلعب فيه
بوکس

حنين : كمان عشان يخلص عليا رسمى

زين : إنتى عبيطه ولا إيه فارس مفيش منه
فى الدنيا مشكلته إنه عصبى شويه لكن
عمره مامد ايده على حد يبقى هيملها على
ست وكمان حبيته

حنين : أومال إيه حكايه إنه مريض نفس
دى

زين : والله ما حد مريض نفسى إلا أبوكى
وحكالها قصه رشا لآخرها

حنين : يااه دا اتعذب أوى

زين : تخيلى لو إنتى مكانه هتعملى إيه

حنين : دا أنا اتجنن رسمى

زين : بس هو إيمانه بالله قوى عشان كده
أستمر بس اللى تعبته إنه مش عارف السبب
وإحساسه بالذنب لإنه فاكر إن اللى عمل
كده بينتقم منه مخليه مش قادر ينسى لكن

حبك خلاه يتولد من جديد واللى عملتيه
إنتى وأبوكى دفنه تحت الأرض من تانى

حنين : بس

قاطعها زين : بس إيه واحد عاش دا كله
وحيد عشان إحساس بذنوب معملهوش
يبقى لما يحب بجد أقل حاجه عمره
هيقدمهولك هو عصبى آه لكن كبيره يتخانق
وقبل ما تفلت أعصابه بيدخل أوضته
ويلعب بوكس لحد ما يهدأ ولو الحكايه كبيره
بينطوى وتقلب معاه بغم وبيبعد نهائى عن
اللى مضايقه إنتى تقدرى تغيرى دا كله
وانتى معاه بيبقى ملكك وانتى وشطارتك
بقى

حنين : لكن بابا مش موافق

زين : ومش هيوافق عمره إنتى عايزه فارس

ولا لأ

حنين : وضربه لبابا

زين : والله يستاهل أنا لو مكانه واستفزنى

كده دا أنا ممكن أفتح نفوخه بس إنتى

عاوزاه ولا لأ

حنين : أيوه بس

زين : مفيهاش بس لازم تحددى مصيرك وإلا

هتعيشى عمرك كله ترضى فى أبوكى وبرضه

مش هيترضى أنا قلتلك وانتى حره

سابها ومشى وهيا عماله تقلب الحكايه فى

دماغها عنده حق بس هتعمل إيه فى أبوها

فكرت فى حيله تتأكد منها ولو فعلا أبوها

رافض جوازها عموما مش عشان فارس

يبقى مفيش غير المواجهه

راحت لأبوها المكتب

حنين : بابا أنا كنت عاوزه أتكلم معاك في
موضوع مهم

فؤاد : مش وقته مش فاضى ووراي شعل

حنين : لأ لازم تفضالى

فؤاد : اتأدبى يا حنين

حنين : طب كويس إنك عارف اسمى أنا
شيفاك مشغول اوى ويارا سافرت وانا إيه

فؤاد : إنتى ما إنتى قاعده أهوه

حنين : قاعده أعمل إيه

فؤاد : لو على الفيلا أنسى موضوع المدرسه
ده خالص

حنين : نسيته

فؤاد : اومال عايزه إيه دلوقتى

حنين : عايزه أتجوز

فؤاد : نعم

حنين : اللى حضرتك سمعته

فؤاد : إنتى بنت قليلة الأدب

حنين : ليه هو الحلال عيب ولا حرام أنا
مبقتش صغيره ومتقدملى واحد كويس
يبقى أقعد أعمل إيه على الأقل فى بيته
هتلهى فى شغل البيت وتربيته الأولاد ولا إيه

فؤاد : إيه قله الحيا اللى إنتى فيها دى بنات

آخر زمن قال عايزه تتجوز

حنين : وفيها إيه دا بدل ما إنت اللى تتحایل

عليا أتجوز أنا اللى بترجاك

فؤاد : اتلمى واطلعى أوضتك والعريس دا
مرفوض بس تعالى هنا دا شافك فين إنتى

بتخرجى من ورايا

حنين : أبدا محصلش

فؤاد : اومال شافك فين وقابلتيه ازاي

حنين : هنا

فؤاد : نعم إنتى بتجيبى رجاله تقابليهم فى

غيايى

حنين : مش هرد عليك إنت شايبنى زباله

لكن أنا محترمه دا شافنى فى وجودك

فؤاد : مين ده

حنين : زين

فؤاد : زين مين

حنين : إبن عمى عز

فؤاد : مين لأ

حنين : ليه بقى

فؤاد : من غير ليه ميناسبكيش

حنين : طب ده وميناسبنيش وفارس
ميناسبنيش وكل اللى اتأدمولى ورفضتهم
من غير سبب ميناسبونيش اومال مين اللى
يناسبنى

فؤاد مردش عليها ولهى نفسه فى أوراق
كانت قدامه

حنين : يعنى مردتش

فؤاد : أنا مش فاضى

حنين : والله طيب أنا رايحه أزور عمو عز

فؤاد باستغراب : عز ! ليه ؟

حنين : هتجوز إبنه

فؤاد قام من مكتبه ووقف قصادها : اعقلى

يا حنين أنا مش ناقص دلحك

حنين : دلعى طيب أنا هتجوز فارس وأعمل

اللى تعمله

فؤاد : إنتى مش قولتى زين

حنين : كنت بختبرك عارف لو رفضت زين

عشان خاطر فارس ويارا كنت سكت لكن

إنت حتى ماقلتش حجه مناسبه

فؤاد : يعنى إيه

حنين : زين ماطلبنيش أنا اللى ألفت

الحكايه دى كنت عايزه أعرف إيه اللى فى

دماغك بالظبط

فؤاد : وبعدين

حنين : هتجوز فارس

فؤاد : فارس دا مش طبيعى

حنين : يعنى إنت اللى طبيعى

فؤاد ضربها بالألم : اخرسى

حنين : ااه يتضربنى ياابا طيب ماشى

وخرجت تجرى من الفيلا

فؤاد بينادى بأعلى صوته : حنين حنين

حنين مردتش ومشيت

فؤاد استنى وفكر إنها شويه وهترجع

حنين راحت على الكورنيش بتبص على

النيل وعلى صفحته شافت ذكرياتها

المؤلمه وكل جراحها القديمه فكرت تخلص

من حياتها وتنط واستعدت ولسه هتنط

فجاءه سمعت صوت الأذان تراجعت

واستغفرت ربنا ومشيت لحد أول جامع فيه

مصلی حریمی دخلت اتوضت و صلت
واستغفرت وقعدت تقرا قرآن

الوقت فات واللیل حل وفؤاد هیتجنن
بیتصل بیها ومبتردش وفي الآخر إتصل بها
مردتش فاتصل بعز

فؤاد : مش عیب عليك تقوی بنتی علیا

عز : بطل تخاریف وأنا هعمل كده لیه

فؤاد : عشان تنتقم

عز : لاا دا انت خلاص مخك ضرب هنتقم

منك إنت وبنتك ثم إنی هقویها ازای وأنا
معرفهاش أصلا ولا عمری شفتها دی حتی
أما كانت بتیجی فیلتك القدیمة عمری ما
صادفتها

فؤاد : قصدك إیه هیا مش عندك

عز : وإيه اللي هيحبها عندي

زين كان نايم وصحى على الزعيق

زين : مزعله الحاج ليه ياماما

فاطمه : وأنا مالى دا الزفت اللي إسمه فؤاد

زين : دلوقتى بقى زفت وبيتخانقوا ليه

عز : بيسألنى على بنته بينها طفشت من

عمايله

زين : حنين

فارس كان لسه راجع من بره دخل على

إسمها

فارس : مالها حنين

زين : مش عارف بس تقريبا محدش عارف

مكانها

فارس : إيه وأبوها

زين : ماهو اللي بيسأل

فارس طلع موبايله بسرعه واتصل بها

حنين أول ما شافت نمرته كأنها غريق ولقى

طوق النجاه ردت بصوت ضعيف : أيوة يا

فارس إنت فين أنا محتجالك أوى

فارس : إنتى فين

حنين : مش عارفه استنى (ندهت لواحد

خارج من الجامع) لوسمحتى المنطقه دى

إسمها إيه

حنين أخذت العنوان وبلغت فارس بيه

زين : استنى هغير وجاى معاك

فارس : لأ أنا رايح لوحدى

زين : طب أبقى طمنا

فارس ركب عربيته ومشى

فاطمه : كنت روح معاه

زين : لأ يفضل يكونو لوحدهم هيتفاهمو

ويمكن يقدرُوا يحلو مشاكلهم

فارس أول ما وصل حنين جرّيت عليه

واترمت في حُضنه ودموعها سيل مبيقفش

فارس وهو حاضنها أوى : اهدى أنا معاكى

أهوه تعالى معابا

حنين مشيت خطوتين واغمى عليها

فارس بخوف : حنين

فارس شالها وحطها في العربيه واخذها

لأقرب مستشفى

الدكتور قاله إنه هبوط شكلها ماأكلتش من

بدرى

وادها فيتامينات وقاله إنها لازم تبات

فارس قعد جنبها طول الليل وأول ما بدأت

تفوق ولقته قدامها بدأت تبكى كان هو بدأ

يغمض وقلق على صوت دموعها

فارس : ششش أنا جنبك أهوه

حنين : أنا تعبت أوى أوى وإنت بعيد

فارس : أهدى بس عشان خاطرى

حنين : حاضر هه هه

فارس : بس بقى ولا أمشى لو كان وجودى

هو اللى مزعلك همشى

حنين : بالعكس وجودك اللى مريحنى

متعرفش أنا مشتاقه لىك أد إيه

فارس ايدته بدأت تلمس خدها بحنيه وقرب

منها وباس راسها

فارس : ححك عليا

حنين : ليه

فارس : لو ماكنش حبي ماكنش جراك دا

كله

حنين : لو ماكنش حبك ماكنتش صبرت

على اللي أنا فيه وبدأت تهدا وتشكيه

وتوصفه عذابها في بعده ولاحظت عليه

الإجهاد

حنين : مالك إنت تعبان

فارس : تعبان من يوم ما بعدتي عنى

حنين : شكلك مانمتش من بدرى

فارس : أعملك إيه راجع خالصان قالولى

طفشتى

حنين : أنا أسفه طيب في كنبه هناك أهه

ممکن تمام عليها

فارس : ملكيش دعوه بنومى أنا لما أتعب

هاؤوم

وشويه وغلبه النوم نام مكانه فضلت تمشى

ايدىها على شعره بحنيه وتتمنى لو يبقى

من حقها تقرب أكثر ولو تبقى ملكه وتعيش

عمرها الباقي جنبه فضلت تتمنى وتحلم لحد

ما نامت

محدث من أهله كلمهم عشان يدوهم فرصه

أطول مع بعض وأبوها إتصل بالناس كلها

يسألهم عليها ومش لاقىها

تانى يوم فتحت حنين عيونها على نور

الصباح وصوت زقزقه العصافير وعيون

حبيبها مبتسمه ليها

حنين : صباح الخير

فارس : صباح النور تصدق أول مره أعرف
يعنى إيه صباح النور

حنين اتكسفت وبصت الناحيه الثانيه قرب
ايدہ من دقنها ولف وشها ليه

فارس : خلينى أشبع من ملامحك دا إنتى
وحشانى أوى عيونهم قالت لبعض كلام لو
اترسم هيبقى لوحه تشتاق لرؤياها العيون
قاطعهم صوت تليفون فارس

فارس : أيوة يا زين خير

زين : وهيجى الخير منين دا أنا مخلص حد
يزعجكم تقومو تباتو بره إنت اتجنت دا
أبوها بلغ البوليس

فارس : إيه+

تفتكروا فؤاد هيكون رد فعله إيه لما يعرف
إنهم كانوا مع بعض طول الليل ؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقة الخامسة عشر

فارس : أيوة يا زين خير

زين : وهيجى الخير منين دا أنا مخلص حد

يزعجكم تقومو تباتو بره إنت اتجننت دا

أبوها بلغ البوليس

فارس : إيه

زين : او مال فاكر إيه ارجعو بدل ما تبقى

تزورك بعيش وحلاوه وأنا هحصلكم على

هناك

فارس : مفیش داعی

زین : لأ فیہ بدل ما یضربک بالرصاص هو
فاکرك خاطفها مش مقتنع إنها طفشت

فارس : ازای ده

زین : نعمل إیه حظک کده الراجل طلع
عباسبه یلا انجزوا

فارس : حاضر

فارس قفل معاه وبص لحنین

حنین : خیر

فارس : أبوکی هیحبسنا

(((((*****))))))

فؤاد قلب الدنيا وإتهم فارس بـخطفها لأنها
رفضت تجوزه واستغل حادثه رشا القديمه
عشان يثبت إن فارس مختل يعنى اللي

يفلت من الموت يتجنن لو متحبسش يوديه
الخانكه واتصل بيارا وبلغها فرصه يخليها
ترجعله وبالمره تقنع حنين تغير رأيها
وتنسى فكره الجواز دى خالص بس
مقلهاش الحقيقه قالها بالمختصر المفيد
زين طلب إيد حنين وطفشت عشان رفضه
وطبعاً يارا برج من نفوخها طار وركبت أول
طياره والصبح بقت فى مطار القاهره

فى الطريق

حنين : أنا عندى الحل

فارس : حل إيه

حنين : اللى ينجيك من السجن

فارس : اللى هو

حنين : نتجوز

فارس : نعم

حنين : نتجوز

فارس : إن شاء الله

حنين : أنا بتكلم جد

فارس : أما أوصلك هحاول أقنعه ولو إني مما

أظنش إنه هيقتنع

حنين : لأ إحنا هنتجوز دلوقتي وساعتها مش

هيقدر يعمل حاجه والبوليس هيسيبك لإن

محدث هيخطف مراته ولا إيه

فارس : بتهزري صح

حنين : لأ

فارس وقف بالعربيه على جنب

فارس بغیظ □: آیوه حضرتك كنتی بتقولی

إیه بقی

حنین : مالک یا فارس

فارس : مالی ؟إنتی هبله ولا بتستهبلی

حنین : لیه

فارس : لیه یعنی مش عارفه هو أنا غلطت

معاکی

حنین : لأ إنت علی طول معايا ذوق

فارس : قصدی نمت معاکی

حنین □: إیه

فارس : فهمتی ولا أوضح أكثر

حنین : عیب الکلام ده یا فارس

فارس : أنا بسألك حصل حاجه بینا

حنين : لأ طبعاً

فارس : يبقى ليه عيزانا نتجوز بالشكل ده

زى ما نكون عاملين عامله

حنين : مهو إنت شايف الوضع اللي إحنا فيه

فارس : ماله إحنا زى الفل إيه اللي يصربعنا

كده إنتى من حقك تفرحى زى أى بنت وأنا

كمان مش نتجوز سرقه

حنين : وأفرض الحكايه طولت

فارس : تطول زى ما تطول أنا مستعد

استناكى العمر كله وبعدين أبوكى مش

مشكلته مين العريس مشكلته مين

العروسه هو مش عاوزك تتجوزى خالص

يعنى لو خايفه يجوزك غيرى اطمنى مش

هيعملها ولو حتى من باب العند

حنين : انت عرفت ازاي

فارس : أنا عارف أبوكى وحافظه من قبل ما
أعرفك عشان كده كنت دايمًا بخف من
التعامل معاه وعمري ما قتلته ياعمى غير
عشانك

حنين : يعنى خلاص كده مفيش أمل
فارس : لأ ازاي طول ما إحنا عايشين
وبنتنفس فى أمل حنين هو مين له تأثير
على أبوكى

حنين : محدش استنى أعتقد يارا
فارس : مين

حنين : بنت أختى

فارس : آه طب كويس إنها فى البيت عشان
تهديه بدل ما يطبق فى زماره رقبتنا وأهى
تقنعه بلاش البوليس والفضايح

حنين : بس يارا مسافره

فارس : مسافره فين

حنين : انجلترا

فارس : صلاه النبي أحسن طب يلا نستلقى

وعدنا من أبوكى

مشيو من المستشفى وزين سبقهم على
الفيلا وأول ما وصل وصلت يارا من المطار
لحظه ما شافها كانت الدنيا بالنسبه ليه هو
وهيا وبس ناسى كل اللي عملته وشوقه
ليها هو اللي بيحركه كان فاكر إن حنين
فكرتها قبل ما تتطفش وكلمتها وهيا راجعه
عشانه

يارا على أد ما كانت ملهوفه عليه على أد ما

كانت متغاضه منه

يارا بغيظ واضح : إيه جاى تظمن على

حبيبه الألب

زين : أستغفر الله العظيم إنتى تغيبي

تغيبي وترجعى بصداك برضه مفيش

فايده

يارا : كلمنى هنا

زين : على فكره الكلام لكى المره دى مش

تليفون

يارا : انت قليل الذوق

زين : إنتى اللى قليله الذوق هيا دى حمدلله

على السلامه بتاعتك

يارا : والله أنا اللى لسه راجعه من السفر

زين : حمد الله على سلامتک وعرفتى

الطريق لوحدك

يارا : طبعا كتبت العنوان فى مذكرة التليفون
نظام الورق دا مينفعش

زين : برافوا وبقيتى تشغلى مخك كمان لأ
دا إحنا اتطورنا خالص

قاطعهم عن المسك فى زماره رقبه بعض
وصول فارس وحنين

حنين أول ما شافت يارا جريت عليها
وحضنتها

فارس نزل سلم على زين

فارس : مين دى

زين : دى يارا هانم

فارس : مش كانت مسافره

زين : آه واديها رجعت تردح

يارا : اتلم يا بتاع إنت

زين : اتملى إنتى بدل ما هنسى إنك بنت
وهلزقك فى الرصيف

حنين : باااس إنت وهيا أنتو لحقتو شبطو
فى بعض

زين : شبطو إنتى اتعديتى منها أقطع
دراعى إما كانت البنت دى كدابه وعمرها لا
راحت انجلترا ولا شمت ريحتها

يارا : أنا كدابه ولا إنت اللى زباله ومبتعتقش

زين : معتوهه معتوهه دى كانت فى انجلترا
دا إنتى كبيرك بولاق

حنين : فى إيه يا جماعه هو دا وقته برضه
إنتى رجعتى إمتى

يارا : لسه واصله بقى دى عمله تعملها يا
حنين

حنين : إنتى عرفتى

يارا : أيوه جدو كلمنى بالليل بقى تسيبى
البيت وعشان مين الفلاقى ده (بتشاور على
زين)

زين : إنتى حوله ماتشاورى صح وبعدين
فارس بنى آدم محترم ملوش فى الهلس دا
شكل جدك بيألف مهو مش لاقى فيه عيب

يارا : فارس مين

حنين : جرى إيه يا يارا ماتجمعى اومال
فارس أخو زين إنتى مش كنتى هنا لما بابا
اتخانق معاه

يارا : أيوه أيوه بس دا سبب أكبر يخليكى
ترفضى الندل ده يعنى أخوه يحبك ويطلبك
يقوم بدل ما يساعده ياخدك له

زين : خدك ربنا يا بعيده إنتى ضربتى ولا
مسامير دماغك فلتت

يارا : انت حيوان وأنا مش هرد عليك

زين : بت إنتى اتلمى بدل ما أفرمك

يارا : ياشيخ اتله

فارس : أعقل إنت وهيا بقى مش وقته

زين : بنى آدمه مستفزه

يارا : إسم النبى حارسك وصاينك إنت اللى

ذوقك مغرق البلد

زين : ياجدعان بقى دى كانت فى انجلترا دى

يارا : آه

حنين : فارس بقولك إيه هما مش هيخلصوا

دول احتمال يموتونا جنبهم مفروسين

وبرضوا مش هيخلصوا يلا بينا إحنا

فارس : على رأيك

ولسه داخلين من الباب

فارس : إيه دا كله

جنينه الفيلا كانت مليانه عساكر

زين : مش بقولك بلغ

فارس : بلغ القسم مش المديره إيه

العساكر دي كلها

واحد من العساكر شافهم وجالهم

العسكري : أنتو مين

زين اداله الكارت بتاعه يوصله للضابط

العسكري خد الكارت وراح للضابط اللي أول

ما شاف الكارت خرجه

الظابط : زين باشا بنفسه أطمئن حضرتك
القضيه دى مش هتاخذ وقت وهنقبض
على الخاطف ده وهياخذ جزاءه

زين : خاطف

الظابط : أيوه حضرتك إحنا كنا هنجرجر أبوه
وأمه عشان يظهر بس أبوها مرضيش

زين : لا والله كتر خيره اتفضل يا حضرت
الظابط لما نقابل أبوها

أول ما دخل زين من الباب

فؤاد : زين إن كنت جاى عشان تستسمحنى
أنا مش هعديها وبنتى لازم ترجع وأخوك
يتربى وأنا

فارس قاطعه : وإنت إيه

فؤاد : انت فين بنتى أقبض عليه يا حضرت
الظابط دا اللى خطف بنتى عملت فيها إيه
أنطق

الظابط واقف مبلم مش فاهم حاجه

حنين : أنا أهوه يا بابا

فؤاد بلهفه : حنين

حنين : إيه اللى عملته ده أنا خرجت زعلانه
من أفعالك تقوم تلبسه مصيبه زى دى

فؤاد : إنتى كنتى فين

حنين : فى أرض الله

فؤاد قرب لفارس بغضب شديد ومسكه من
ياقه قميصه

فؤاد : كنت مخبيها فين

فارس مسك ايده ونزلها : أنا مخبتهاش
ومعرفتش بغياها إلا لما إنت اتصلت ببابا
اتصلت بيها ردت وصوتها تعبان روحتلها
ولسه هنمشى اغمى عليها ودتها مستشفى
طلع عندها هبوط من التعب والجوع والزعل
وفضلنا فى المستشفى لحد الصبح كلمنى
زين وقالى على اللى عملته جبتها وجيت

فؤاد : وانتى عندك كلام ولا هو بقى

المحامى بتاعك

يارا داخله تجر شنطتها

يارا: جدو

فؤاد : حبيبتى حمدالله على السلامه

يارا: الله يسلمك إنت كويس

فؤاد : أيوه يا حبيبتى شوفتى عمايل حنين

يارا : شوفت ومش عجباني

فارس بيكلم نفسه : وأنا اللي فاكرها

هتساعدنا طلعت لجدها

حينين : أعتقد الموضوع دا يخصني أنا وبس

بابا ممكن نتكلم لوحدنا شويه

فؤاد : ماشى تعالى استنى يا حضرت الظابط

القضيه لسه مخلصتش

فارس : الصبر يارب

خدها ودخلو المكتب ولسه هتكلم لفته

قفل الباب بالمفتاح وبيلتفت وعينيه كلها

شر وبيقلع الحزام وييلفه على ايده

حينين : مالك يابابا

فؤاد : آه يا حشره فكراني مغفل وهصدق

الفيلم اللي بتألفوه ده

حنين : قصدك إيه

فؤاد : بتى معاه وخذ غرضه ودلوقتى جايبك

ليا أعمل بيكى إيه هه

بره المكتب

يارا بتبص لزين كل شويه وتنفخ

زين : بت بلاش أرف روحى انفخى بعيد

فارس : بطلو شغل العيال دا بقى أما

نشوفه ناوى على إيه وهتقنعه ولا لأ

يارا : انت بارد تقنعه بإيه إنت موافق عادى

كده

فارس : إيه قله الذوق دى وإنتى مالك

بالموضوع من أصله

يارا : مالى ازاي مش خالتى وواحد زى أخوك

دا الجواز منه أذى

زين : اتلمى أحسنك

فارس : استنى إنت وهيا إنتى عماله تدخلى

زين كل شويه فى الحوار ده ليه

يارا : يعنى إيه مش هو الأساس

فارس : مش فاهم أساس إيه

يارا : أساس المشكله مش هربت بسببه

زين : نعم ليه هو أنا اللى منعتها تتجوز

فارس

يارا : لأ إنت اللى خطبتها وجدو لما رفض

شجعتها تطفش

زين وفارس فى نفس واحد : إيه

زين : إنتى عبيطة مين خطب مين

يارا : انت خطبت حنين

زین : بت إنتی شاربه حاجه

فارس : إنتی جبتی الکلام ده منین

یارا : من جدو طبعا

زین : طبعا هو الجنان دا هیجی من بره

فارس : جدك كداب حنین طفشت من

ضغطه علیها ولأنها اكتشفت إنه مش

عاوزها تتجوز أصلا یعنی انتظارها إن الأمور

تتحسن عشان یوافق علی جوازنا إنتظار

ملوش آخر

یارا : إيه دا یعنی إنت مخطبتش حنین

زین : ربنا یشفیکی هیا الحاله دی بتجیلک

کتیر حنین ما کانت قدامی طول الوقت

یعنی لو عایزها ماکنتش هستنی لدلوقتی

وبعدین لو هیا آخر واحده مش ممکن ارتبط

بيها أولا عشان حبيبه فارس وٲانيا أنا وهيا

اخوات وٲالثا في نسناسه تانيه شغلاني

يارا : ائلم وماتشتمش

فجاءه سمعو صوت حنين بتصرخ

حنين : ااااه

يارا : إيه دا دي حنين

الكل بينادي لكن فارس مستحملش وكسر

الباب لقي فؤاد ماسك طرف الحزام وحنين

قاعده في ركن وماسكه الطرف التاني

حنين بدموع وألم □ : أنا حنين يابابا أنا حنين

يابابا

جريو عليه وزين مسكه وفارس شد حنين

من قدامه بقت منهاره ومرعوبه ومستخبيه

في حضنه

الظابط فهم إن فؤاد ترالالى وعنده نفوذ

بيستغلها عشان يبهدل فارس وحنين

فؤاد : اقبض عليه

الظابط : والله المفروض أقبض عليك إنت

بس أعتقد إن المشكله مش ناقصه تضخيم

وحلونها بينكم أحسن

الضابط خد العساكر ومشيو

يارا واقفه مصدومه هيا عارفه إن جدها

بيزودها أحيانا بس أول مره تفهم إن جدها

وحش كده

فارس خد حنين وخرج الجنينه يهديها

وسعديه عملتلها عصير لمون وزين فضل

يهدى فى فؤاد ولاحظ صدمه يارا فخذها من

ايدها وقعدھا ورجع يتفاهم مع فؤاد

زين : كويس إننا هنا وإلا كان زمانك بتاخذ
العزا فيها

فؤاد : ياريت

زين : بس لعلمك اللي كنت بتعذبها دى
كانت حنين بنتك مش واحده تانيه

فؤاد بصدمه : حنين

زين فهم من صدمته إنه ممكن يقنعه
بالعلاج واستمر فى طريقته

زين : أيوه ولو فضلت كده هتضيعها يادك
وبعدها يارا

فؤاد : ايه

زين : لازم تتعالج وإلا اللي فاضل من عمرك
هتقضيه وحيد وحزين وموجوع بص على
يارا خايفه منك ازاي وحنين حالها أسوأ

فؤاد بدأ يهدأ ويبيض حواليه حس إن كل
حاجه غلط ونظره يارا ليه وهيا خايفه فوقته
وحس إن دا اللي لازم يحصل ووافق زين
وقدروا يروحو في نفس اللحظه قبل ما يغير
رأيه وهو خارج شاف حنين اخدها بالحضن

فؤاد : سامحيني يا بنتى وأوعدك مش راجع
غير وأنا إنسان جديد وأب صالح ليكى

حنين حضنته وهيا بتبكى : يا حبيبي يا بايا

فؤاد بدأ رحله علاجه وفي تحسن مستمر وكل
اللى حصله ده بسبب سوء تفاهم مع سعاد
مراته

فؤاد كان بيحب سعاد مراته و بيغير عليها
أوى كانت جميله جدا وهو عادى لا وسيم
ولا غنى لكن سعاد كانت بتعشقه كان كل
اللى يههما أخلاقه وقوه شخصيته

الناس كانوا مستكترينها عليه وكان دائما
يشوف ده فى عيونهم فبقى يشتغل ليل
ونهار لحد ما بقى من أكبر رجال الأعمال كان
كل اللى يهمه إنه يقدر يحققها أى حلم
تتمناه ومكنش يعرف إنه هو نفسه حلمها
محتاجه لاهتمامه أكثر من فلوسه

حاولت تلفت انتباهه ليها لدرجه إنها كانت
بتمدح أى حد يهتم بمراته قدامه عشان
يعمل زيه بس للأسف كان بي فهم غلط
وتقلب خناقه

مشكلتهم كانت هيا نفسها مشكله كتير من
المتجوزين كل واحد بي فكر فى سكه غير
التانى وساكت محدش بيقول اللى جواه
للتانى وكل واحد زعلان من حاجه والتانى
افتكرها حاجه تانيه والمشكله بتكبر

والمسافه بينهم بتزيد والنتيجه حياتهم

الزوجيه بتدمر

بعد جواز بنته الكبيره كانت سعاد بتشوف

إهتمام جوز بنتها بقت تتحسر على حالها

والإحساس دا وصل لفؤاد وبقي يكره

زيارتهم عشان كل مره سعاد بعد ما تنتهى

الزياره بتمدح فيه وتقعده تتكلم عن سعاد

بنتها معاه وأد إيه هو مهتم بيها كل ده

عشان فؤاد يفهم بس للأسف الموضوع

قلب معاه بغيره وكره لجوز بنته

سعاد قبل ما تزور بنتها الكبيره وتركب

الطياره اتحايلت عليه يسافر معاه فرصه

يكونو سوا بعيد عن شغله ومشغوليته اللي

مبتخلصش وهو رفض وطلبت تاخذ حنين

معاه ورفض سابتله جواب جنب السريير

وماشافهوش إلا بعد ما وصلها وكانت

بتبتسم وهيا بتودعه لكن عيونه غريقه

دموعها

(فؤاد أنا تعبت ومبقاش عندى طاقه للصبر

أكثر من كده أنا مسافره ومش راجعه

هقضى بقيه الأيام اللي فاضلالى مع بنتى

وجوزها على الأقل لما أشوفها سعيده معاه

هيعوضونى عن سنينى اللي راحت معاك

كان نفسى حنين تيجى معايا بس معلش

اديك خدتها زى عمرى اللي بطوله بتجرك

تهتم بيا وتعاملنى كأى زوج بس للأسف

مفيش فايده وقولت هتحس وتغير من جوز

بنتك بس للأسف محصلش ولما ربنا رزقنا

بحنين قلت خلاص حبيبي رجعلى لكن

بسرعه أوى بعدت تانى وهجرتنى عموما إنت

بكره هترتاح خالص ومش هضطر تهتم بيا

وهتبقى متفرغ لشغلك وبس ولو حنين

تقبله عليك وديها لأختها تربيها مع يارا بدل
ما تعذبها زي الوداع يا أكثر قلب حبيته
ووجعنى)

لقى تحت الجواب الأشعه والتحليل اللي
بتقول إنها مريضه بالسرطان وأيامها فى
الدنيا معدوده حس بالندم وبكى كتير ضيع
أغلب عمره فى الشغل حبها وماحبش غيرها
صحيح بس ماكنش بيعبر عن ده كتير
اتندم وراح يحجز فى أول طياره عشان
يحصلها لكن اتفاجىء بخبر سقوط طيارتها
ورجعتله محبوبته فى صندوق الصدمه
وإحساسه بالذنب دمره

بعد موت سعاد ماكنش قادر يعيش فى
نفس الفيلا المليانه بذكرياتهم سوا فانتقل
فيلا تانيه بس برضه الوحده هتقتله فاندمج
فى شغله أكثر وبقى يسافر أكثر ويطول فى

سفره بيهر ب من عذابه فى بعدها وداده أم
سعديه هيا اللى ربت حنين عشان كده
مستحملين ذكاء سعديه الخارق

كان بيغيب أوى لدرجه إنه كل مره يرجع كان
بيشوف حنين مختلفه كانت بتكبر وتتغير
ومبطلش سفر إلا لما تعب وصحته مبقتش
تستحمل كانت حنين بقت عروسه وبقت
نسخه مصغره من سعاد فى شكلها وطبعها
وأسلوبها فى الكلام وبقت كأنها تعويض عن
سعاد ومش عايزها تتجوز عشان تفضل
جنبه وميفضلش وحيد لكن الموضوع قلب
معاه بمرض وبقى كل مايتخانقوا يتخيلها
سعاد خاصه إنها كانت بتلومه برضه لنفس
السبب عدم الاهتمام

كلها أحداث اترأكمت وختل عقله بيروح
ويرجع ويارا قاربها منه أوى عشان يثبت
لسعاد إنه أحسن من جوز بنته

المهم إنه اتعالج وخف ووافق على فارس
واقامو الأفراح والليالي الملاح واتخطبو
وحددوا ميعاد كتب الكتاب وبعدها بإسبوع
الفرح

قعدو يجهزو للفرح وترتبياته

زين : ومحدث هيزفكو غيرى وهنزين
العربيه وهنلف لما نقول يا بس

فؤاد : لأ حنين مبتحبش تركب عربيات ولا
تكاسى

عز : ليه+

ياترى إيه السبب ورا رفض حنين ركوب أى
عربيه أو تاكسى؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه السادسه عشر

فؤاد : لأ حنين مبتحش تركب عربيات ولا

تكاسى

عز : ليه

فؤاد : زمان وهيا صغيره كنا راكبين العربيه
أنا وهيا وركبت ورا وعماله تتنطت وفي مره
حاولت تخمينى وهيا بتلعب زقتها وزعقتها
لأنى سايق عيطت التفتت أقولها تسكت
لبست فى عربيه وربنا ستر وهيا مجرلهاش
حاجه كانت جروح خفيفه لكن أنا بقى كان
كسر وخلع اتسلفطت هيا كانت السبب فى
الحادثه وأنا اللى اتاذيت فضلت تلوم نفسها

وتحلم بالحادثة وتفكر لو قعدت هاديه ولو
كنت مت و من ساعتها مقضياها أتوبيسات
وميكروباسات

زين : عشان كده سافرنا ورجعنا بالأتوبيس

فارس : لأ وإنت الصادق دا كل مشاويرها
كده دا حتى أنا وهيا اتعرفنا في الأتوبيس

زين : يبقى تشكرني بقى

فارس : اشمعنى

زين : لولا ما خدت العربيه وشطبت بنزينها

ماكنتش ركبت الأتوبيس وشوفتها

فارس : تصدق عندك حق أول مره أستفيد

من بلاويك

شهد : ههههه بس دى مشكله

فاطمه : ليه يا أم نص لسان

شهد : هتروح تختار حاجتها وعفشها ازای

ولا هنزفها ازای بالأتوبیس !

فاطمه : بطلی لماضه یا شهد الی حنین

تطلبه هنعمله دی لو طلبت نشتری أتوبیس

مخصوص

حنین بحزن : متشکره یاطنط

فاطمه : طنط دا إیه أنا ماما ولا منفعش

حنین : لأ ازای وأنا هلاقی أحن منك أم فین

فاطمه : ربنا یبارک فیکى یا بنتى

یارا : أنا عندى الحل

زین : اتحفینى

یارا : طب مش قایله

زین : وفرتى

فارس : يخربيت الهبل قولى يا يارا عشان

خاطرى أنا ولا أنا مليش خاطر عندك

يارا : ليك طبعاً بقول نجهز الفيلا القديمه

ونزينها ونعمل الفرخ فيها ساعتها الزفه

هتبقى مشى ما الفلتين جنب بعض

عز : والله برافوا عليكى يا يارا

يارا : متشكره يا اعمو

زين : والله وكبرتى وطلعلك مخ يا يارا

يارا : انت قليل الذوق

عز : عيب يا زين

زين : نعم

عز : انت اللى غلطان بطل تناكفها

زين : حاضر

شهد : طب دى الزفه وبقيت الحاجات

حنين : بلاش منها أنا مش عاوزه حاجه

شهد : إنتى زعلتى أنا مش قصدى والله

حنين : لا أبدا وهزعل ليه فارس إحنا لسه فى

الأول لو مشكلتى هتبقى أزمه بالنسبه ليك

فكر تانى

فارس : حاضر

حنين : إيه

فارس : إنتى بتستهبلى الموضوع بسيط

فمبلاش الأفوره دى هناخد معانا زين ويارا

وهتبقى رحله عسل

شهد : وأنا والنبي

إيهاب : لأ

شهد : ليه

إيهاب : اتقعدى يا شهد هتروحو والعيال
هتسيبيهم ولا هتاخديهم معاكى وتمرمطيهم

شهد : الله عاوزه اتفسح

إيهاب : إنتى مابتشبعيش فسح خلاص

هبقى أفسحك

فاطمه : اتبيطيتى ياختى

شهد : الله ياماما

فاطمه : إيه هو مش المولد ده عشان

تدبسيه فى فسحه

إيهاب : مانا عارف لكن ازاي تيجى دوغرى

لازم اتنقط الأول

زين كان فى أجازة نزل معاهم هو ويارا

وياريتهم ما نزلو طول الوقت فى خناق

وناقص يقطعوا شعر بعض

يارا مفروسه منه لإنه لا قالها إنه سامحها ولا
قالها إنه بيحبها ولا حتى قالها حمد الله على
السلامه

زين متغاظ منها لأنها من ساعه ما رجع
وهيا داخله فيه شمال لا فكرت تعتذرله ولا
حتى تراضيه واللى مضايقه أكثر إنها كانت
ناويه تتجوز دودى لما يأست من رجوعه بدل
ما تدور تتصل بيه

راكبين الأتوبيس زين قاعد جنب فارس ويارا
وحنين قاعدين قدامهم والأتوبيس واقف فى
الموقف لسه مطلعش

حنين كان شكلها تعبانه

فارس : فى إيه مالك

حنين : جعانه

زين : والنبي ماهى ناقصه اصبرى شويه

يارا : خليك فى حالك

زين : الكلام مش لكى و ياريت إنتى اللى
تخليكى فى حالك

فارس : بطلو خناق إنت وهيا الحكايه مش
نقصاكم

يارا : ماهو الأستاذ مش فاهم إنها جعانه
مفطرتش و متعشتش و ممكن تدوخ مننا

زين : أنا آسف يا حنين إنتى عارفه أنا
مبقصدش اضايقك بس يارا مستفزه

حنين : عارفه

يارا : نعم وأنا اللى زعلانه عشانك ماشى

فارس : بطلو شغل عيال بقى

فارس بص من الشباك وبعدها قام وقفى
وخذها من ايدها وخرج من الأتوبيس

فارس : تعالى

حنين : على فين

فارس : تعالى وإنتى تعرفى

يارا : فارس على فين

زين : ماقولنا الكلام مش لكى

فارس مسك ايدها وعدوا الطريق

فارس : ليكى فى الكبده

حنين : نعم

فارس : ليكى فى الكبده

حنين : طبعا

فارس : طيب عايزه فينو ولا عيش

حنين : أنا جعانه هاتلى عيش

فارس : تمام هاتلى ۱۰ سندوتشات

حنين : ايبيه عشره

فارس : آه

حنين : ليه إنت فاكرنى فيل

فارس : لأ بس إنتى هتاكللى لوحك ولا إحنا

ملناش نفس يعنى

حنين : آه فهمت بس ۱۰ هيبقوا كتير برضه

فارس : ليه كل واحد سندوتشين وإنتى

أربعه

حنين : أربعه ليه

فارس : اتنين العشا اللى متعشتيهوش

واتنين الفطار اللى مفطرطيهوش

أخدوا السندوتشات ومشيوا شويه

حنين : على فين

فارس : هنجيب الحلو الكبده مشطشطه

محتاجين حاجه تهدي

دخلو محل حلويات وجابو بسبوسة واشتروا

كانز بعددهم ورجعو الأتوبيس كان بدأ

يتحرك جريوا ونط ركب وشدها معاه

زين : إيه الروايح الحلوه دي

حنين : دي كبده

زين : آه يا أندال مش كنتوا تجيبولى معاكو

يارا : وأنا

زين : إنتى إيه دي متناسبكيش إنتى خليكى

فى السوشى والموشى بتوعك

يارا : بس يارخم نونا حبيبتى إنتى عارفه أنا

ضعيفه قدام الحاجات دي قطمه واحده بس

حنين : لأ ياستى خدى سندويتشين

يارا : ياروحى إنتى هاتى

زين : آه يا حزينه يا بطنى هاتى واحد بدل ما

أبصلك فيه

يارا : لأ

فارس : خد ياطفس فضحتنا

زين : أهو كده الأخوات وإلا فلا

فارس : لأ وفى حلو وكانز عشان تهضم

زين : الله دا أنا كده هحب مشاويرك

وصلو للمول اللى عاوزينه وبدأو يلفو فيه

واشترخوا شويه حاجات وبيلفو على الباقي

وفجاءه طلعتلهم بنت مايصه (فيفى طالبه

عند فارس ومعجبه بيه وهو مش معبرها)

ومعاها واحده صاحبتها الدلوعه (نانسى)

فيفى : إيه دا مش معقول إيه الصدفه
الهايله دى إزيك يا دكتور

فارس : أهلا وسهلا

فيفى : أنا سعيده جدا إني شفت حضرتك

فارس : متشكر عن إذتك

فيفى : لأ لأ لأ استنى دا أنا كنت عاوزه
أسألك على حاجه فى المحاضره اللى فاتت

فارس : ابقى أسألى فى المحاضره الجايه

فيفى : لأ مينفعش يمكن تسألنى فى

الجزئيه دى

فارس : ماشى اتفضللى

فيفى فتحت الموبايل وسندت بايديها على
كتفه وجابت صور خليعه ليها تفرجه عليها

فارس نزل ايديها بهدوء وبصلها بغضب : إيه

دا يا أنسه

فيفى بمياصه : أسفه خالص أنا فتحتها

بالغلط أنا مكسوفه كتير إنك شوفتني كده

حينن كانت واقفه تتفرج وهتتجن وبصت

لزين عمل عبيط وبص الناحيه الثانيه لقي

نانسى بتبصله أوى ومركزه معاه لف بوشه

لقى يارا ماسكه تليفونها وبتقلب فيه التفت

لنانسى وبدأ يكلمها أول ما يارا سمعته

اتعدلت وركزت معاه

زين : إيه دا فى الجامعه احلوت كده ليه أنا

بفكر أرجع أذاكر تانى

نانسى: ياريت والله هتتبسط

زين : لأ أنا متأكد من ده

نانسى : ههههه هو انت إيه بقى دكتور برضه

زين : لأ ضابط

نانسى: واناو بجد أنا حظى حلو أوى إيه رأيك
تعزمنى على السينما وياسلام لو بالبدله
الرسمى هتبقى تجنن

زين : أروح السيمما بالبدله الرسمى ازاي
نانسى: لأ ما أنا السيمما بتاعتى فى البيت
وعندى نضارات ثلاثية الأبعاد وأفلام إيه
خطيره

يارا: بقول إيه فى فندق قريب احجزلكم أوضه
أحسن

نانسى : لأ ياروحى بيتى أحسن عشان نبقى
براحتنا لا روم سيرفس ولا صداع

يارا : لا والله بجد وإننت إيه رأيك

زين : أنا شايف إن عندها حق

يارا : والله كويس ربنا يهنى زفت بزفته يلا يا

حنين

يارا : بقول إيه فى فندق قريب احجزلكم

أوضه أحسن

نانسى : لأ ياروحى بيتى أحسن عشان نبقى

براحتنا لا روم سيرفس ولا صداع

يارا : لا والله بجد وإنت إيه رأيك

زين : أنا شايف إن عندها حق

يارا : والله كويس ربنا يهنى زفت بزفته يلا يا

حنين

حنين : يلا

فارس : استنى إنتى وهيا على فين

حنين : مروحين المنظر مش حلو اللى

هيشوفنا هيفتكرنا من حریمکم

فارس : حنين

حنين : ايه مش دى الحقيقه عن اذتك

حنين ويارا مشيو وفارس لحقهم ومسكها

من ايديها

فارس : انتى عارفه معنى كلامك دا ايه

حنين : قولى انت

فارس : معناه ابنى زباله وفلاتى وغير مؤتمن

حنين : والله انا مقلتش كده انت اللى

أفعالك كده

فارس : كده بيقى ميصحش واحده نضيفه

زيك تمشى مع زباله زي عن اذنكم

سابها ومشى

فيفى بتجرى وراه : يادكتور على فين

فارس : اسمعى يا هبابه إنتى لو ما اتلمتيش
هتشوفى منى أيام سودا وأبقى قابلىنى لو
عرفتى يعنى إيه نجاح تانى والشهادة عمرك
ما هتشمى ريحتها فابعدى عنى احسنلك
فيفى خافت واتكتمت وقررت تبعد مؤقتا
بدل ما ينفخها هو كان بيسكت عشان
ميحرجهاش لكن مادام هتأذيه يبقى تولع

زين : روحى يا شاطره لزميلتك

نانسى : والعزومه

زين : إنتى هبله ولا إيه أمشى بدل ما
احبسك

نانسى : إيه لأ لأ وطلعت تجرى

زين : على فىن كده

يارا : مروحين اومال فىن السنيوره

زين : محدش كلمك فى إيه يا حنين

حنين : يظهر إني زودتها شويه مع فارس بس
غصب عنى دمي اتحرق من اللي حصل

زين : طيب أهدي وتعالى نلحقه أحسن
الحكاية تنيل أكثر

فارس كان ركب تاكسى ومشى وهما ركبو
اول ميكروباس قابلهم وراحو وراه

يارا : أنتو مكبرين الموضوع على فكره

زين : إنتى تتكتمى احسنلك

يارا : انت كمان ليك عين تتكلم مش كفايه
السنكوحه اللي كانت معاك

زين : وانتى مالك دا شيء يخصنى

يارا : كده ماشى خيلنا فى فارس دلوقتى
إتصل بيه

زين : مش هيرد هيروح البيت ولو دخل
أوضته وقفل عليه انسى

حنين : يعنى إيه

زين : يعنى حكايتكم هتخلص قبل ما
تبتدى

يارا : بلاش هبل يعنى غلطان ويتقمص

زين : لأ يا فالحه هو متعداش حدوده البننت
اللى مايصه وقصدت توقعكم فى بعض
معهاش عارفه تطوله فمش عاوزه غيرها
يطوله

حنين : انت عندك حق أنا الغيره عمتنى

يارا : طبعا عنده حق مش خبره

زين : خليكى فى حالك

نزلو من الأتوبيس وهات يا جرى عشان

يلحقو فارس

فارس طيب وحنين لكن حساس أوى
والأحداث اللي مر بيها زودت حساسيته دى
وخلت ثقته فى نفسه تهتز فبسهوله ممكن
يصدق إن حبيبته مبتثقش فيه ومش عاوزاه

بس فارس مروحش البيت لقى نفسه

مخنوق وراح لإيهاب يفضفص معاها

دخلوا الفيلا وزين راح أوضه فارس

فاطمه : ازيكو يا بنات منورين عندنا

رجع من أوضه فارس بسرعه

زين : ماما فين فارس دا مش فى أوضته

فاطمه : فارس ياابنى هو مش كان معاكم

زين : يعنى إيه هو مجاش

فاطمه : لأ هو في إيه

زين : بعدين ياماما أنا هتصل بيه

فارس : يوووه دا زين هيعمل فيها حوار
ويقعد يدش ساعه عشان يقنعني أرضي
عنها

إيهاب : والله أنا شايف إنها مغلطتش

فارس : نعم

إيهاب : آه بتحبك وبتغير عليك والموقف
مستفز بصراحه

فارس : أيوه بس تثق فيا مش تسييني
وتمشي وكمان تهنى

إيهاب : احمد ربنا واحده غيرها كانت فتحت
دماغك بكعب جزمته

فارس : ليه دا كله خلاص الثقة انعدمت

إيهاب : الموضوع بعيد عن الثفه تماما طب
هقولك لو واحد قابلكم فى الطريق ولقيته
بيرحب بيها بعشم وبيقرب منها أوى و

قاطعہ فارس بغضب : بس كفایه دا أنا كنت
اقتلهم سوا من غير ما اعرف حتى هو مين
ازای تسمحله أصلا يعاملها كده

إيهاب : طب يا ابني مهو نفس الموضوع
اديك حطيت نفسك مكانها وصلت معاك
للقتل عايزها هيا متزعلش

فارس : يعنى إيه

إيهاب : انت الغلطان دى طالبه عندك ازای
تعمل معاك كده بس أسكت شهد جايه

شهد : إيه مش هتتغدو

إيهاب : وانتى وراكى غدا إنتى عماله تلفى
من الصبح رايحه جايه

شهد : كده ماشى أنا مش هرد عليك

حسابنا لما فارس يمشى

إيهاب : ليه كده بس الطيب أحسن

شهد : أنا بسألك عشان أحط الأكل لكن لو

مش جعانيين أروح اشوف الولاد

إيهاب : مالهم

شهد : اتغدوا وعملو والواجب ووراهم

مذاكره بالهبل

إيهاب : خلاص روحيلهم ولا إنت جعت

فارس : لأ أنا فاطر متأخر

شهد سابتهم ودخلت للولاد

إيهاب : اديها مشيت ها كنا بنقول إيه

فارس : هيا إيه الحكايه شهد عمرها ما
بتسمع كلمه وتنقلها هيا طائشه وغلباويه آه
بس مش نقاله كلام

إيهاب : مانا عارف بس لو سمعت حكايته
هتقلب عليا

فارس : عليك إنت ليه

إيهاب : مش دكتور جامعى زيك وعندى
طلبه بنات اذا كانت طالبه عملت معاك كده
قدام خطيبتهك فما بالك أنا اللى غالبيه وقتى
من الشغل للجامعه لوحدى من غيرها

فارس : إيه اللفه دى كلها

إيهاب : آه غيره بقى

فارس : هيا مش ثابت

إيهاب : يا ابني ده في دمها والصراحه لو
معملتش كده أقلق

فارس : نعم !

إيهاب : آه لو بطلت تغير يبقى بطلت تحبني
ومع إن غيرتها بتجنى بس بحبها

فارس : بتهزر

إيهاب : لأ طبعا الغيره دي فلفل وشطه
الحب يطعموه لكن لو زادوا يولعوه هههههه
قوم ياراجل صالح خطيبتك متقلبهاش غم
وتنكد عليها وعلى نفسك

فارس : انت شايف كده

إيهاب : وانت هتموت وتعمل كده قوم يلا
وابقى سلملى عالجماعه

فارس : ماشى

بعد ما فارس خرج

شهد : إيه دا هو مش هيتغدى معانا

إيهاب : لأ وبعدين عماله تقولى غدا غدا

وشكلك هتموتيني من الجوع

شهد : وانا اقدر يا حبيبي من عينيا

إيهاب : لأ ياختى من المطبخ أنا جعت بجد

بعد ما خرج من عند إيهاب ركب تاكسى

ورايح بيته وقبل ما يوصل بشويه فكر يروح

لحنين فقال يبلغ زين عشان محدش يقلق

من تأخيره وخصوصا إن زين أكيد سيحله

فأتصل بيه

زين : وأخيرا وقعت قلبنا إنت فين

فارس : جرى إيه هو أنا عيل صغير وتايه

زين : انت فين دلوقتي

فارس : فى الطريق

زين : أنهى طريق

فارس : ارحمنى يا زين بقولك هيا حنين

عملت إيه بعد ما مشيت

زين : البنت متذنبه عندنا من ساعتها

ومرعوبه عليك

فارس : كده طب سلام

زين : سلام دا إيه الو الو قفل (والتفت

لحنين) بس هو بخير

حنين : خلاص يظهر مفيش فايده يلا يا يارا

فارس : على فين

حنين : فارس

زين : انت كنت بتكلم عالباب ولا إيه

فارس : أيوه ازيك يا حنين

حنين كأنها كانت شايله صخور على كتافها

وقعت على الكرسي وباین عليها الإجهاد

فارس جرى عليها : مالك إنتى كويسه

حنين: كده تعذبنى كده

فارس : أنا آسف والله بس كان لازم اهدى

ومردش على حد عشان متعصبش زياده

حنين : كل دا عشان بحبك وبغير عليك

فارس : عشان إيه

حنين اتكسفت لما انتبهت لكلامها وبصت

فى الأرض

زين : بقول إيه اطلعو الجنينه وهنجيبلكم

اتنين لمون

يارا : بطل يارخم

زين : اتملى احسنلك

يارا : سيبيهم ما صدقنا راقو إفهم بقى ولا
تفهم ليه إنت ملكش فى الحاجات دى

زين : قصدك إيه

يارا : قصدى انت عايز اللى تنجز فى السريع
لكن حب ورومانسيه ومشاعر البعيد جبل
تلج

زين بيجز على سنانه : أنا رايح أوضتى ابقى
وصلهم يا فارس

زين راح أوضته وهو هيطق ويارا حست
بوجع فى قلبها وانها المره دى تقلت العيار

حينين : إنتى غلطانه يا يارا

يارا : هو أنا ممكن أروح أكلمه

فارس : براحتك

يارا : عن اذنكم

فارس : أحسن إنها مشيت عاوز اتكلم

معاكى

حنين : خير

فارس : آسف

حنين : هه على إيه

فارس : يمكن تقلتها بس دا من حبي ليكى

مقدرتش استحمل شكك فيا وانك

متثقيش فيا

حنين : أنا اللي أسفه بس مستحملتش

أشوف واحده بتقربلك بالشكل ده واسكت

فارس : يعنى أفهم من كده إننا خلاص

متصافيين

حنين بابتسامه : طبعا

يارا : ممكن أدخل

زين : إنتى جايه ليه

يارا : أعتذر

زين : لأ معقول وتنزلى من برجك العالى

عشان تعتذرى لواحد بارد زي

يارا : تصدق أنا غلطانه إنى جيتلك كنت

عارفه إنك كالعاده هستهزهء بيا

زين : أنا مبستهزهءش بيكى أنا بس برد على

ايهاناتك المستمره اللى بدون أى مبرر

يارا : بدون مبرر ازاي ولا نسيت ام زعيزع

اللى كانت عازماك على سينما

زين انبسط وحاول يدارى : وانتى مالك+

يارا : مله لما تململك يعنى إيه مالى تحب
تشوفنى أنا فى الوضع ده

زين بانفعال : دا انا كنت احرقك واحرقه

يارا ابتسمت بخجل وخرجت من اوضته

مبسوطه لأنه بيغير عليها

زين نام على ضهره وخط ايديه تحت رأسه

وبيتنهد بارتياح : ااه يا يارا مدوبه قلبى

فيكى

يارا خدت حنين وروحوا

يارا بعد ما عرفت إن زين بيغير عليها بقت

تتعمد تشعلل قلبه بالغيره عشان يتربى

وميبصش لغيرها تانى ومع ان زين فاهم

بس برضه كان بيتجنن

و دودى عاوز يتجوز يارا لأنها غنيه هو عيل

مايع آه بس مش غبى خد باله إنها بتستغله

عشان تغيظ زين لاحظ نظراتها لزين وطريقه
كلامهم وهما بيتعاتبو ولهفتها عليه وحزنها
على غيابها لما سافر وعرف انها لو لقت
فرصه واتصالحو هتجوزه وبلغ أمه وطبعاً لو
جوازه فارس وحنين تمت يارا وزين هيقربو
أكثر وجدها ما هيصدق ويجوزها له فقرروا
يبوظو الجوزاه بأى شكل

كل محاولتهم فشلت لحد يوم الفرح كانت
آخر محاولاتهم دودى إختار مكان هو وأمه
يكون فارس لوحده قريب منهم وسامعهم
وبدأو بتكلمو بصوت مسموع

دودى : عرفتى يامامى اللى حنين بتعمله.

أم دودى : مش معقول أنا كنت فاكرها
أعقل من كده

دودى : أنا مصدقتش يويو لما قالتلى

أم دودی : أنا بقی حنین بنفسها اللی قالتلی
إنها هتجوز فارس دا بس عشان تنتقم منه
دودی : بس یتاهل ازای یضرب باباها کده
بیقولو دا مجنون ومستحملش إنه یترفض
راح ضربه

أم دودی :آه ماهیا کانت بتقول إنها ناویه
تسود عیشته وعیشه أهله وناویه تفضحه
فی کل مکان وتذله

دودی : یاای دی حکایه سمعت إنها فضلت
توهمه إنها بتحبه لحد ما وقع علی وشه
وکان هیتحبس بس إسمه إیه دا أخوه نجاه
فقالت خلاص اتجوزه واجننه ومش سیباه إلا
فی الصرایا الصفرا

أم دودی : آه زی ما ودوا أبوها

دودی : لیه هیا مش مصحه واتعالج

أم دودی : انت بتصدق فؤاد عاقل وهما اللي

وحشين

فارس ضرب ايده بالبوكس في الحيط

اتجرحت ونزف كان مصدوم ومش مصدق

فارس بيقول لنفسه : للدرجه دى كنت

أعمى يا حنين+

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه السابعه عشر

فارس كان مصدوم ومش مصدق

فارس بيقول لنفسه : للدرجه دى كنت

أعمى يا حنين

خرج من الفيلا من غير ما حد يشوفه وراح
فيلته ودخل اوضته حزين دخل الحمام ضممد
جرحه وحت دماغه تحت الحنفيه يمكن النار
اللى فيها تهدى

محدث خد باله منه وهو خارج إلا زين راح
وراه ولما خبط عليه مردش دخله لقاها خارج
من الحمام بايدته اللى لسه بتنزف رغم إنها
مربوطه ودماغه غرقانه ميه وعيونه حمر من
الدموع

زين اتفزع من منظره وحس إن فيه كارثة
حصلت قرب منه يهديه و يستفهم منه
سبب منظره ده وينشف دماغه ويعالج ايده

فارس حكاه كل اللى سمعه

زين : معرفش بس معتقدش حنين تعمل

كده

فارس : بقولك سمعتهم بودانی وهما
مکنوش شایفنی وهیکدبوا لیه اذا کانو
بیرسمو أصلا علی یارا مش حنین

زین : معرفش لکن لا الواد ولا امه یتصدقو
دا غیر این حنین مش بالعقلیه دی

فارس : اومال لیه قالو کده

زین : معرفش أنا هروح ارنه علقه لحد ما
یقر بالحقیقه

فارس : لأ طبعا مینفعش إیه الصوت ده دی
حنین

زین : دا صوتها جای من أوضتك

فارس : اوضتی تعالی أما نشوف

فيبقى حاولت تقرب لفارس بكل الطرق
ومقدرتش واللى كان مطمئنها إنه ملوش
علاقات لكن لما عرفت إنه هيتجوز اتجننت
يبقى هو رافضها هيا مش رافض كل
الستات وقررت تنتقم منه وهيا بعيد لأنه لو
عرف إنها ليها علاقه باللى بيحصل مش
هيرحمها

حضرت فرحه هيا ونانسى اللى كانت معاها
فى المول و خططت تأجر رقاصه وتدخلها
اوضته وهو مشغول فى الفرغ محدش
هيحس وتبقى تبعته لأى سبب عشان
يروح اوضته وهيا هناك وحنين تقفشهم
سوا لكن لما هو راح الفيلا لوحده الأمور كده
اتسهلت لهم أكثر

والرقاصه استخبت لحد ماهو راح مع زين
اوضته ودخلت الاوضه وقلعت ونامت في

سريره

فيفى سألت وعرفت المشاكل اللى واجهت
فارس وحنين عشان يقدرؤا يتجوزؤا
واستغلت اختفاؤه وبعثت نانسى لحنين
واصطادتها لوحدها وفيفى بتابع من بعيد
حنين معرفتش نانسى لإن يوم المول كانت
مركزه مع فارس وفيفى ومخدتش بالها من
نانسى دى خالص

نانسى : فارس فى اوضته مع حبيبتة
بيصالحها عشان زعلانه انه هيتجوزك وهو
عشان يقنعها انه بيحبها هيا وبس استغل
انشغال الكل فى الهيصه والفرح وراح لها
اومال وافق ليه إن الفرع بيقى هنا عشان
الفيلأ تفضالهم

حنين : إنتى كدابه

نانسى : لأ أنا مش كدابه بصى من البلكونه

ودورى مش هتلاقيه

حنين : مستحيل يعمل كده فيا فارس

بيحبنى

نانسى : يا مسكينه عمره ما حبك هو بس

اللى كرامته نقت عليه لما ابوكى هزقه

ورفضه

حنين : شوفتى انك كدابه لو مبيحبنيش

مكنش اتقدملى أصلا ولا كان اتبهدل من

بابا

نانسى : وانتى فاكراه انه اتقدملك عشان إيه

مهو عشان مقدرش يطولك فقرر يتجوزك

وياخذ غرضه ويطلقك ويرجع لحبيبتة

حنين هتجنن مش مصدقه لبست بالطو
أسود على الفستان عشان محدش ياخذ باله
واتسحبت من بعيد وراحت لأوضته فتحت
الباب لقتها نايمه عريانه فى سريره

الرقاصه : إيه ده يا بقره مش تخبطى الأول
وبعدين تدخلى

حنين : إنتى مين

الرقاصه: أنا اللي مين انتى بتعملى إيه فى
أوضه حبيبي

حنين : أنا مراته

الرقاصه : آه هو إنتى مش بطاله يلا انزلى
للناس بلاش صداع

حنين : إيه البجاحه دى

الرقاصه: إنتى اللي بجحه جايه دلوقى هنا ليه

دخل زين وفارس

فارس : في إيه

الرقاصه لفت نفسها في الملايه وجريت على

فارس

الرقاصه : رروحي شايف البتاعه دى بتعمل

فيا إيه

حنين مصدومه وفارس مش فاهم حاجه

وزين مذبهل

حنين : مين دى صحيح حبيبتك

فارس استغل الفرصه عشان يعرف كلام

دودى وأمه صح ولا لأ

فارس : أيوه صحيح

حنين : إيه

ووقعت على الكرسي مصدومه مش

مصدقه نفسها

زين : انت يتفول إيه

فارس : بقول خلينا صرحه

وفى دماغه إنها هتتغاض وتقوله انها

مبتحبوش واللى اتقال صح بس اتفاجيء

بدموعها ومع ذلك استمر ورفض يصدق

قلبه

حنين : يعنى أنا كنت غيبه للدرجه دى

ماشفتش بشاعتك دى هه يعنى بابا هه كان

بينقذنى هه وأنا برمى نفسى فى النار

فارس : على أساس إنى افرق معاكى

حنين من غيظها منه : لأ متفرقش وأنا مش

عايزاك

زين : إيه اللي بيحصل ده إنتى يا بتاعه إنتى

البسى وغورى وإنت وهيا اعقلو هتفضحونا

الرقاصه : الله وإنت مالك

زين : انجرى يابت إنتى من قدامى

الرقاصه خافت وخذت هدومها ودخلت

الحمام خدت شور ولبست وخرجت وهما

مصدومين من برودها

حنين : وكمان شور

الرقاصه عشان تثبتها عليه : طبعاً بعد اللي

حصل

زين : آه يا نفوخى أمشى يابت من هنا

الرقاصه راحت باست فارس وخرجت وهيا

بتضحك

حنين وفارس كل واحد فيهم مش عايز التانى

زين : نعم أنتو بتستهبلو دا أنتو كتابكم

مکتوب

حنين : طظ ميهمنيش

فارس : وأنا مبقتش عاوزها

زين : لأ دا كده أنتو هتضربو والناس اللي
تحت والفضايح إيه مفكرتش في أبوك وأمك
وانتى خلاص نسيتي إن ليكى أب عشانك
روحه اتردتله ويارا الهبله اللي بتتنطت تحت
دى مهى كده هتبور جنبك وهيقعو في بعض

تانى

زين بالعافيه اقنعهم يعدو الليله دى على
خير ويدوا لنفسهم فرصه يمكن يكونو
غلطانين ولو بعد فتره متفقوش يبقوا
يطلقوا وساعتها هتبقى الأضرار أقل

نزلو للمعازيم وكل واحد فيهم راسم بسمه
كدا به قدام الناس ودودي وأمه وفيفى
ونانسى هيتشلو إن خطتهم باظت
الكل لاحظ إن إيد فارس مجروحه وزين
قالهم إنه كان مستعجل عشان يشوف
عروسته فحط ايده بالغلط على حته فى
السور كان فيها مسمار بس ربنا ستر وخذو
الموضوع بضحك وهزار

زين كان خايف تقلب بفضيحه فبقى يعجل
بالزفه وكان متابع البنت اللى عملت
المشكلة دى لقاها وقفت تتكلم مع فيفى
ونانسى فعرف إن الفخ دا من ترتيبها
وايهاب عزم عز وفاطمه وزين يقعدو الفتره
دى عنده عشان العرسان ياخذو راحتهم
الكل وافق وزين قرر بينه وبين نفسه
لولقاهم متصالحوش يرجع هو وابوه وامه

البيت على طول عشان الفجوه اللي بينهم
متكبرش لأنهم مش هيقدرؤا يتشاكلو قدام
عز وفاطمه

واضح إنها مكيده متدبره بس مش قادر
يحقق ولا يتدخل لأنهم في حاله مخلايهم
مش هيصدقوه فلازم يقربو ويتصالحو
لوحدهم

إيهاب خد مراته وولاده وحماته ورواحوا
عز وفؤاد قررؤا يقضوا السهره مع بعض

زين خد يارا يوصلها وهو هيفرقع منها كانت
زى القمر من أول الفرح لما شافها بقى
هيموت وياخذها في حضنه وهيا عماله تكلم
الناس كلها وهو تبصله بتكبر وسارحه مع

دودى

يارا قاعده تهري وتنكت إنه معبرهاش بكلمه
كان نفسها يتأثر بجو الفرح ويصالحها عماله
تتزوق من بدرى عشان تلفت نظره وهو ولا
هنا

زين :ادينا وصلنا حمدالله على السلامه
يارا :الله يسلمك أهو جدو وعمو عز جم أهم
ماتيجى تسهر معاهم
زين :ليه عشان أول ما تلاقيني مرتاح تحرقى
دمى

يارا : أنا برضه ولا إنت اللى بارد ومبتحسش
زين : ابتدينا بقى يعنى إنتى دلوقتى
بتعزمينى ولا بتطردينى

يارا : اللى تشوفه

زين : كده طب تصبى على خير

عز: فی ایہ یا ولاد عاملین دوشه فی الشارع

لیه

فؤاد: تعالی یا زین اسهر معانا

زین: شکرا

یارا: سبیه یاجدو اکید مش فاضی

زین: آیوه فعلا بیقولو فی کباریه فاتح جدید

بفکر أروح اتعرف علی الرقاصه

یارا: ااه وسابتهم ودخلت

عز: سلام قول من رب رحیم هیا الحاله دی

بتجیلها کتیر

زین: لا یابابا هیا کده علی طول

عز: علی طول مسروعه کده

زین: آه

فؤاد :انت بس بطل تترفزها

زين :أنا وأنا عملت إيه

عز وفؤاد بصوا لبعض وضحكوا

فؤاد :ها جاى تورينا شطارتك فى الشطرنج

ولا

زين : ولا مين دا أنا هنسفكم

عز : والرقاصه اللى هتتعرف عليها

زين : رقااصه إيه يا بابا يلا

دخلو الفيلا

زين : بقول إيه بلاش شطرنج وخليها دومنه

أحسن

عز : إيه خايف تتغلب

زین : لأ بس كده اتنين هيلعبو والتالت

هيقعد يتفرج يعنى

فؤاد : لأ هنا شطرنج تانى وهنادى يارا تلعب

معانا

زین : وهيا يارا لها فى الشطرنج

فؤاد : هوهووه دى حريفه

زین باستغراب : يارا

فؤاد : أيوه مستغرب ليه دلوقتى تشوف يا

يارا يارا

يارا : نعم ياجدو

فؤاد : تعالى يا حبيبتى

يارا : خير

فؤاد : تعالى العبى معانا ولا تعبتى وهتنامى

يارا : لا أبدا بالعكس دا أنا النوم رايح منى

خالص

فؤاد : خلاص العبى دور مع زين ووريه

الاحتراف

زين : لأ العب إنت معاها أنا مبلعبش مع

عيال

يارا : عيال طب إيه رأيك أنا هلاعبك وهوريك

لعب العيال شكله إيه

زين : لأ أنا هلعب مع عمى العبى إنتى مع

بابا أهو هيعطف عليكى ويخليكى تغلبيه

يارا : نعم آه دا انت خايف لتتغلب

زين : مين ده

عز : اثبتلها إنك اشطر منها واغلبها

زين : كده ماشى اقعدى وقلع الجاكت لبسه

للكرسى اللى قاعد عليه

وبدأو اللعب عز قصاد فؤاد وزين قصاد يارا

يارا جدها معلمها الشطرنج عشان تلاعبه

وبقت محترفه فعلا مقدرش يعلم حنين لإن

قعدتهم دايمًا بتقلب خناق لكن يارا

بتستمتع باللعب

الوقت فات وعز وفؤاد تعبوا

عز: يلا يا زين

زين : يلا فين مش ماشى مغلوب

يارا: معلش ياعمو أصل الدور صعب عليه

زين : مين ده دا إنتى كل اللى فاضلك تلات

عساكر والملك بتاعك يودع

يارا : ها انسى يا بابا أنا عساكرى هيغلبو

حصانك اليتيم

عز : يلا يا ابنى الناس عايزه تنام

زين : ماشى خلى الشطرنج كده لبكره

هاجى ونكمل

فؤاد : تيجى فين انتو هتباتو

عز : لا ازاي مينفعش

فؤاد : ليه الوقت اتأخر والفيل كبيره ولا إنت

متعرفش تنام من غير فاطمه

عز : اتلم يا فؤاد

فؤاد : خلاص بات هنا والصبح نبقى نروح

سوا نصبح على العرسان

زين : تصبحو إيه سيبوهم شويه بلاش

الهجوم المسلح دا عالصبح

عز : اما نصحى يحلها ربنا

فؤاد : خلاص تعالى إنت الأوضه اللى تعجبك
نام فيها وسيبهم يكملو الشطرنج براحتهم أنا
مش قادر أفتح

عز : ومين سمعك الواحد مبقاش يستحمل
السهر دول لسه شباب قدامهم الليل بطوله
بس ابقو عرفونا مين اللى غلب

عز اتصل بفاطمه وقالها إنهم هيباتو عند
فؤاد عشان متقلقش وتستننى

عز وفؤاد طلعو نامو

زين شمر اكمامه وناوى يخسرهما بأى شكل

زين ويارا بيلعبو وخلصوا دورين تعادل
وداخلين فى الثالث

يارا : أنا تعبت وقربت أصدع

زين : وأنا زهقت بس مش جايلي نوم
معندكيش فيلم حلو نشوفه

يارا : تعالى دا إحنا عندنا مكتبه أفلام تجنن
اختار وشغل وأنا هجيب الفشار

زين : ماشى

اختار فيلم حلو وشغله وهيا عملت فشار
وجبته وقعدت جنبه فضلو يتفرجوا لحد ما
النوم غلبهم

(((((*****))))))

بعد ما الزفه خلصت فارس وحنين كانو
تقريباً مش طايقين بعض حنين أول ما
دخلت الأوضة قفلت عليها بالمفتاح
كانت موجوعه من اللى سمعته وفكراه
هياخذ غرضه ويسيبها زى ما نانسى فهمتها

حنين : متحلمش إنك تنام هنا ومتحلمش
إنك هتلمسنى

فارس كان موجوع وفاكرها بتعمل كده
عشان تذله زى ما فهم من دودى وأمه
فارس : أنا أصلا مش طايق منظرک وعاوز
أبعد عنك على الأقل أنام مرتاح من غير
كوابيس

الكلام وجع حنين وأترمت على السرير
وفضلت تبكى لحد ما نامت

فارس راح أوضه زين وهو مخنوق ومضايق
قعد يلف حوالين نفسه

فارس بيكلم نفسه : ليه يا حنين أنا حبيتك
حب محبتوش لحد قبلك ولا حتى رشا كان
إعجاب متطورش حتى مكنتش فاهم إنه
كده مفهمتش إيه هو الحب واد إيه إحساسه

قوى إلا على اديكى تقومى تغدرى بيا كده
اااه ياحنين وجعتى قلبى وزودتى جرح على
جراحى بس جرحك عميق

فضل يفكر عمل إيه لدا كله إيه الذنب اللى
ارتكبه بيتحاسب عليه لقى نفسه بتعاتبه

☆: انت خنت

♡: أنا عمرى ما خنت ولا كنت خاين

☆: لأ خنت رشا نسيتهها وهيا ماتت بسببك
ودلوقتى عاوز تعيش وتتمتع وتنساها

♡: ليه هو أنا مش من حقى ولا هيا تموت
وأنا ادفن بالحيا

☆: وهيا كان ذنبها ايه ماتت بسببك فى عز
شبابها

♡ ماكنش بايدى حاجه وقتها أكثر من اللى
عملته وأنا منستهاش أنا بروحها على طول
فى فرحى وحزنى بلجاً لها

☆: أيوه بس دا مش كفايه

♡: يعنى أعمل إيه

☆: أنت بس بتزور قبرها المفروض متبقاش
لحد إلا لها وتفضل لوحدك لحد ما قبرك
يبقى جنب قبرها

♡: ودى تبقى عيشه دى

☆: ما ادبك عشت إيه اللى جرى اتعذبت
رشا عمرها ما عذبتك لكن حنين جايه ناويه
على موتك تبقى أنهى أولاً

♡: مش عارف

☆: لأ عارف رشا طبعا عشان لما تحصلها
تبقي بتاعها وبس مش تقولها معلش أنا
موتك وشفقت حياتي

♡: ااه كقايه كقايه

فضل يصرخ وهو ماسك دماغه من الصراع
اللى داير بين عقله وقلبه لحد ماتعب وقعد
على الكرسى وبيشيل ايده من على راسه
شاف ايده المجروحه اللى فكرته بجرح قلبه
اللى عمره مايخف فضل يفكر ويعاتب
نفسه لحد ما النوم غلبه وهو قاعد كان نومه
كله قلق وكوايبس وذكريات مؤلمه وشبح
اليوم المشؤم اللى ماتت فيه رشا بيطارده
فضل كل ما يغمض يقوم مفزوع
بيحلم برشا بتموت وبيحلم بيها بتشد حنين
منه تسحبها تحت الأرض وحنين بتصرخ

وتمد ايديها ليه وهو متقيد ومش عارف

حتى يمد ايده لها ينقذها

فضل على دا الحال لحد النهار ما طلع النور

طمنه خلاه قدر ينام بعد معناه

(((((*****))))))

النهار طلع وعز وفؤاد صحيو لقو الشطرنج

مكانه وجاكت زين والحس ساكت

فؤاد : تلاقيمهم تعبوا ونامو

عز : طب يارا ونامت في أوضتها فين زين

فؤاد : متقلقش إنت ناسى إنه قعد هنا فتره

وكان له أوضه هنا وزى ماهيا هتلاقيه نام

فيها

عز : إيه الصوت ده

فؤاد : دا التليفزيون تعالى نشوف

زين قلق لقي يارا نايمه في حضنه ضمها ليه
وغمض تاني بارتياح

عز وفؤاد دخلو لقوا زين ويارا نامو وهما
قاعدين على الكنبه ويارا سانده راسها عل
كتفه ودراعه حاضن كتفها عجبك عمايله
دى متلومنيش بقى لو ولعت فيه

وتولع فيه ليه احنا نصحيهم نحرق دمهم
بكلمتين ولو بيحبها هيتنحرر ويطلبها
واناسبك تاني

ايوه بش افرض هو معملش كده

يبقى ميستهلهاش ودورلها على عريس
غيره زعق زعق خليههم يصحوا

قلقو على صوت زعيقهم وقامو مكسوفين
من الموقف وكل واحد بيعدل هدومه
وملخبط

زين كان سامع الحوار اللى دار بين عز وفؤاد
كله لكن معلقش لأنه المره دى لو معملش
كده هيجوزها جدها لأى حد وهو مستحيل
يسيبها وخصوصا إنه أول ما سأل عليها لما
رجع وافتكر إنها اتجوزت كان قلبه هيقف
فيها وبعدين الإهانات اللى قالوها خلت يارا
تتكسف أوى وتبكى وهو واقف ساكت وعز
وفؤاد قلقانين إنه ميخطبهاش عود فؤاد
زهق

فؤاد : خلاص خلصنا اطلعى اوضتك وبعد
كده متقعديش لوحدك معاه وإن كان على
الأفلام أبقى اتفرجى عليها مع جوزك

يارا بفزع : جوزى

فؤاد : آه اومال هتفضلى لحد ماتجيبلى
مصيبه لأ أنا اجوزك واخلص

يارا : إيه لأ ياجدو أنا مش عاوزه أتجوز

دلوقتي

فؤاد : اخرسى واطلعي أوضتك يظهر دلعتك

زياده طبعا ما له حق مش شايفك سهله

زين : عمى ميصحش اللي حضرتك بتقوله

ده

فؤاد : عندك حق ميصحش أنا اللي غلطان

امنتك سبيتك معاها وقلت إنك ابني

زين : جرى إيه يا جماعه دا إحنا كنا بنتفرج

على فيلم ونمنا بتحصل مع الناس كلها

محسسنى ليه انكم قفشتونا عريانيين

كلهم اتكسفو من كلامه واسلوبه الجريء

ويارا حست إن الموضوع هيتأزم أكثر ولسه

هتطلع اوضتها

زين : استنى رايحه فين (وبص لفؤاد) عمى

أنا طالب ايد يارا

الكل اتصدم وأولهم يارا عز وفؤاد مش

مصدقين كانوا يأسو منه

يارا : انت بتقول إيه

زين : اللى سمعته ها قولت إيه يا عمى

فؤاد : أأ أنا قق قولت على البركه شيل

يارا : إيه دا هو أنا جاموسه بتبعوها أنا مش

موافقه

زين : خلاص براحتك أنا عملت اللى عليا

يارا : آه يا حيوان

فؤاد : باااس يارا لو موفقتيش على زين

دلوقتى أول عريس هيجيلك مين ما يكون

هجو زهولك سوا رضيتى ولا لأ يارا : ليه هو أنا

مليش أب

فؤاد : لأ لكى بس أنا وهو اتصالحنا وهو ربنا

يعينه مش فاضى وعارف إني أدرى

بمصلحتك منك وقالى يارا أمرها بايدك

واللى هتوافق عليه أنا موافق

يارا : إيه دا ياجدو بقة كده خلاص اللى

تشفوه اعملوه

زين معجبوش اللى حصل هو عارفها بتعند

بس كان نفسه يحس بفرحتها بيه

هيا كانت نفسها ترتبط بيه بس مش

بالشكل ده حست إنه مضطر وإنه مش

عاوزها ودا جارحها أوى

فؤاد : يلا اجهزى عشان هنروح نزور العرايس

يارا : بدرى كده

فؤاد : بدرى صح النوم إحنا بقينا الضهر

عز : وانت يا أستاذ روح إغسل وشك وفوق

كده

زين : حاضر يا بابا

عقبال ما جهزوا كلهم ومشيو والطريق

طويل وصلو قرب العصر كان إيهاش ومراته

وحماته وولاده وصلو واتقابلو كلهم على

الباب الكل مبسوط لكن زين ويارا بيتبادلو

نظرات كلها اسأله من غير جواب

فارس قلق على صوت الجرس قام من على

الكرسى عضمه مكسر فاق وانتبه راح خبط

على حنين

حنين قلقت ولقتها بالفستان افتكرت وجع

قلبها

حنين : مين

فارس : افتحى هيكون مين يعنى

حنين : مش فاتحه روح نام فى حته تانيه

فارس : أنام مين ياهانم إحنا بقينا العصر

قومى الناس بتخبط تحت

حنين : مايخبطوا وأنا مالى

فارس : افتحى الباب عاوز هدومى

حنين : لأ مش فاتحه

فارس بغضب : وربنا ياحنين أكسر الباب

واجى أكسر دماغك

حنين خافت من نبرته اللى كلها شده

ففتحت بسرعه

فارس أول ما شافها بالفستان ووشها

الصافى الحنون نسى الدنيا والناس اللى

بتخبط والزعل اللى بينهم وقرب منها وايده

على خدها وفضل يقرب

و.....+

إيه رأيكم وتوقعاتكم ???

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الثامنه عشر

فارس بغضب : وربنا يا حنين أكسر الباب

واجى أكسر دماغك

حنين خافت من نبرته اللى كلها شده

ففتحت بسرعه

فارس أول ما شافها بالفستان ووشها

الصافى الحنون نسى الدنيا والناس اللى

بتخبط والزعل اللى بينهم وقرب منها وايده

على خدها وفضل يقرب وهيا أول ما لمسها
جسمها كله اتبنج بس الخبط والأصوات
العاليه فوقتهم

فارس : أأ روحى غيرى عشان ننزلهم

حنين : أأ حاضر

حنين أول ما مشيت دخلت الحمام خبط
ايدى على الحيط

فارس : ااه يا حنين عذبتى قلبى معاكى ولا
دا ذنب رشا لأنى نسيتهها

فارس غير بسرعه ونزل جرى لهم

فارس : فى إيه دا انا قلت البيت هيقع

شهد : إحنا قلقناك ولا إيه يا عريس

فارس : امشى يابت

شهد : اومال العروسه فين

فارس : اهی نازله ایه و بیلتفت لقاها جمیله
جدا حطت میكب خفیف و لبسها كان رقیق
كانت أجمل من الجمال تنح و مبقاش
شایف غیرها وهیا کمان انبهرت بشکله
المختلف أول مره تشوفه بلبس البیت
زین خبطه بالكوع : فوق ضحكت الخلق
علیک

حنین انتبهت هیا کمان و اتکسفت

الکل سلم علیها و بارک لها

شهد : آه یا بختک یا حنین اومال یا إیهاب

بتبصلیش کده لیه

إیهاب : یاروح قلبی بس کده حاضر أول ما

البس نضاره نظر هقلعها و ابصلک

شهد : نعم یعنی مش هتبقى شایف

إيهاب : عادى هتخيلك حلوه وامثل

شهد خبطته بايدها فى كتفه : انت بايخ على
فكره

إيهاب : آه مانا عارف

شهد : ادبه اعترف بنفسه محدش يلومنى
بقى

زين : جيته لنفسك

حنين راحت تجيب عصير وفارس معاها
لأنها متعرفش حاجه فى البيت دخلو المطبخ
وملخبطين ومحرجين وكل شويه يخبطوا فى
بعض فى الآخر فارس بعد ما عرفها مكان
العصاير والمشروبات سابها وخرج
خرجت بعده بالمشروبات وبدأت تلف عليهم
بيها وفى الآخر قعدت جنب فاطمه

فاطمه : مبروك يا حبيبتى نورتى البيت

حنين : متشكره أوى ياطنط

فاطمه : طنط محدش هنا بيقولى ياطنط أنا

هنا ماما وبس لو إنتى مش عاوزه خلاص

طنط منك زى العسل

حنين : لأ ازاي وأنا هلاقى أحن منك ماما

فاطمه : ربنا يسعدك يابنتى يارب

يارا: مبروك يانونا

حنين : الله يبارك فيكى عقبالك يا حبيبتى

فؤاد : قريبا جدا

حنين : ايه دا فى حاجه أنا معرفهاش

فؤاد : اومال هتقول ياعز ولا اقول أنا

عز : لا أنا ولا إنت العريس يتكلم

زین لقاهم بیشقطوه لبعض وهو نفسه
یختفی فی اللحظه دی خبی وشه بایده وبص
فی جهه تانیه

فؤاد : شکله مکسوف خلاص قول إنت یا أبو
العریس

عز حذف القنبله : زین خطب یارا

الکل : ایییه

محدث مستوعب امتی وازای وفین

عز : النهارده قبل مانیجی علی طول

فاطمه : طب مش کنت تبلغنا نفرحک ولا

خلاص کبرت ومبقناش نهمک

زین : یاماما إیه الکلام ده بس أنا طلبت ایدها

بس

فاطمه : ومقلتلیش لیه ولا أعرف زی ای حد

إيهاب : لأ ياروحى نسناس إيه إنتى أكبر من

كده بكتير

شهد : أيوه كده

إيهاب : إنتى تنفعى بدیل غوریللا

شهد : كده طب ماشى وهات یا ضرب

باللكمیات فى كتفه

یارا مطولتش بره عشان متنكدش على

العرسالن ورجعت

زین : دا أنا مستقبلى ضلمه

فاطمه : یا لهوى یا ابنى لیه كده

زین : منتش شایفه عمايل شهد

إيهاب : وانت مالك ومال عمايلها وبعدين أنا

بحبها وراضى بيها كده

شهد : حيبى ياهوبا

إيهاب : مش للدرجه دى خفى شويه

زين : لأ ما يارا عينه شهد مش عارف
حاسس إنك فى مره دعيتى عليا من قلبك
ياماما واستجابت

فاطمه : ليه يا ابنى دى البننت زى العسل

زين : آه بتلزنق

يارا ودموعها على وشك النزول : متشكره
على ذوقك

زين بندم : يارا أنا أنا بهزرمقصدش اهينك

يارا : معدتش فارقه مبروك يا حنين وربنا
يسعدك بحبيبك أنا هروح بقى يا جدو

فؤاد : بس يابنتى سكت وحس بالندم كده

هيظلمها مع زين ويشيل ذنبها

فؤاد : بصى يا بنتى لو مش عاوزاه بلاش
الجواز مش بالعافيه واوعدك هسيبك حريه
الإختيار أنا مقدرش اظلمك ولا اجبرك على
عيشه بالشكل ده

زين انتبه إنه زودها بزايده ولازم يلحق
الحكايه قبل ما تكبر ويارا تضيع منه ولو
ضاعت المره دى مش هيعرف يلاقىها تانى
زين : انتو بتهرجو جواز إيه اللى بلاشه ولا أنا
لعبه فى ايدىكم (وبص ليارا) إيه ياهانم مش
مالى عينىكى ولا إيه عاوزه تجوزى مين
يارا : عاوزه أتجوز حد بيحبنى ويحترمى
مش أحبه أنا وهو يذلنى

عز : ما عاش ولا كان اللى يذلك يابنتى
يارا : اومال هو باهناته دى بيعمل إيه

زین : أنا هعرفك بعمل إيه وشدها من ایدها

وخرج

عز : علی فین

زین : هنتفاهم

زین خدها رکن بعید فی الجنینه

زین : اقعدی

یارا : حاضر

زین : إيه المسكنه دی مش لایقه علیکی

یارا : ملکش دعوه

زین : آیوه کده هنتفاهم إيه رأیک فی المكان

ده

یارا : حلو وذوقه جمیل

كان المكان تكعيبه عنب صغيره ممدوده
بين أغصان شجرتين وشجره لبلاب ممدوده
بينهم ومتقضبه عامله زى ثلاث حيطان
ومتعلق فى أركانها اضواء هاديه تنور بالليل
وفى سقفها لمبه كبيره عشان لو هيقرا حاجه
وعلى النجيله مفروشه سجاده صغيره على
ادها ومرتبه مقاسها فوقها وعليها مخده فى
كل ركن كان الركن مساحته طولها مربعه
بطول جسم زين ويكفى شخصين مش
أكثر

زين : بابا قالنا كل واحد فيكم يختار مكان
ويعمله ركن ليه وفيها أنوار كمان بتبقى
حلوه أوى بالليل بابا وماما ليهم سوا
بالعافيه

يارا : بالعافيه ازاي

زين : ماما كانت مصره تعملها ركن لوحدها
قالتله اشمعنى أنا افرض مزعلنى اضطر
أقعد معاك

يارا : وبعدين

زين : زعل واضايق وقالها خلاص خديه وأنا
مش عامل أركان ولا زفت

يارا : ياخبر وبعدين

زين : مستحملتش واعتذرت وصالحته
وعملو ركن كبير لهم وفي ركن لشهد وركن
لإيهاب بعد ما ارتبطو ببعض عطفتم عليه
وضمو الركنين سوا

يارا : هههههه عطفتم عليه

زين : اومال وبعدين لما ربنا رزقهم بالولاد
وسعوا الركن وفارس له ركن وبكره تنضم
ليه حنين

يارا : وااو دا انتو قلبتو الجنيه شقق

زين : يعنى عشان كل واحد يبقى براحتة
ويبقى ليه مكان على ذوفه وبعدين الأركان

مش كبيره زى ما إنتى شايفه

يارا : حلوه الأركان دى بس لو عايزين تقعدو

سوا هتعملو إيه

زين : هنقعد فى الجنيه بره إحنا عاملين

الأركان دى ورا عشان محدش يدخلها غيرنا

يارا : بس انت دخلتنى واحد منهم أهوه

زين : دا الركن بتاعى إيه رأيك ولا تحبى

اغيره

يارا : ليه وأنا مالى

زين : مالك ازاي مش هتبقى شريكتى فيه

يارا : أنا ! ازى !

زين : لما نتجوز

يارا : لأ يا زين

زين : لأ هو إيه اللي لأ

يارا : مش هنتجوز

زين : ليه

يارا : عشان إحنا مننفعش لبعض

زين : ومين قال كده

يارا : تصرفاتك إنت مابتحبنيش ولا

بتحترمنى وكمان عينيك زايغه وأنا مش

ممکن أقبل بحاجه زى دى

زين : ولو قلتلك إنى من ساعه ما عرفتك

وأنا قلبى متشعلق بيكى ومش قادر أشوف

غيرك

يارا : كداب ولا نسيت البت بتاعه البلاج ولا
الممرضه اللى أول مره شوفتك كنت مهبول
عليها

زين : تصدقى محدش أهبل غيرك الممرضة
أول ما وصلنا أوضه جدك اديتها سكه بعد
ما شوفتك نفرت منها والبت بتاعه البلاج
قلبتلها مصلح أمين ومشتها

يارا : لا والله والروج اللى كان مغرق جسمك
زين : كانت محاولات منها إنها تغرينى
وفشلت بسببك

يارا باستغراب : بسببى أنا ازاي
زين : كل مره بحس كأن عينيكى بتبص عليا
وتعاتبنى بتراجع وبكره نفسى حاولت أثبت
لنفسى إنه عادى لكن مفيش فايده
يارا : قصدك إيه

زين : قصدى إني بحبك

يارا : بتقول إيه

زين كان خلاص مش قادر شدها بايد
والتهم شفايفها بشغف وهيا كأنها مغيبه
عن الدنيا

فؤاد : جرى إيه كل دا بيتفقوا

عز : أنا خايف ليكونو مسكو فى خناق بعض
روحى يا شهد شوفيهم

فارس : لأ خليكى إنتى أنا اللى رايح

فارس كان تقريبا حاسس فخرج ماشفهمش
فى الجنينه راح على طول على ركن زين

فارس : احم احم

زين ويارا بعدو عن بعض وهما مرتبكين
ويارا مكسوفه ووشها في الأرض وبتحاول
تظبط شعرها وهدومها

فارس شد زين من دراعه وخده على جنب

فارس : أهو دا اللي كنت عامل حسابيه
عشان كده قولتلهم أنا اللي هاجي أشوفكم

زين : جرى إيه كانت وحشاني يا أخي

فارس : مهياش مراتك ماتستهيلش يارا مش

زي البلاوى اللي عرفتها قبل كده

زين : عارف وبحبها

فارس : مش باين لو بتحبها تحافظ عليها دا

أنا بيتهيالى لو اتأخرت عليكم شويه كان

زمانك بلاش أكمل

زين : تصدق فعلاً أنا نسيت الدنيا ومقدرتش

اتحكم في نفسي وكنت هقضى عليها أنا بجد
آسف

فارس : انت بتأسفلى انا وبعدين الحاجات
دى مفيهاش أسف لو حصل بينكم حاجه
هتتكسر فرحتكم وحتى لو اتجوزتها عمركم
ما هتنسوا الغلطه دى وحبكم هينتهى

زين : خلاص يا فارس فهمت مش هختلى
بيها لوحدا كده تانى اتهد وأقعد بقى

فارس : يا ابنى أنا بتكلم لمصلحتك

زين : باس إنت هتسيح متخليك حلو دا أنا
اللى ساعدتك فى جوازتك

فارس : كانت مساعده مهببه

زين : نهار أسود لهو أنتو ما أوعى تقول

فارس : انت عبیط عاوزنى أتعامل معاها

عادى بعد اللى عرفته لأ طبعاً

زين : اومال عملتو إيه طول الليل

فارس : ولا حاجه نامت فى اوضتى وأنا نمت

فى اوضتك

زين بغيظ : وحيات أمك

فارس : زين احترم نفسك

يارا : هو فى إيه

زين : مفيش روحى إنتى جدك بيسأل

عليكى

يارا جت تمشى نده عليها

زين : استنى متنسيش تقويله إنك موافقه

على خطوبتنا إيه إنتى لسه هتتكسفى

روحى أما أشوف حكايه البيه دا إيه

فارس : الحكايه انتهت

زين : صبرنى يارب يعنى عذبتنا لحد ما
اتجوزتها وفي الآخر حته عيل هايف وأمه اللى
مش على بعضها يبوظلكم الدنيا ثم أنا عايز
أفهم ازاي تقولها إنك فعلا على علاقه
بالبنت اللى شوفناها إمبارح فى أوضتك

فارس : كنت عايز أعرف لو كلام دودى ده
صح ولا لأ

زين : ازاي بقى

فارس : كنت فاكلها هتنفعل وتعترف لكن
طلعت اخبث من كده

زين : انت ظالمها على فكرة

فارس : كل تصرفها بتأكد إنها فعلا عاوزه
تنتقم وتذلنى

زین قعد یعاتبه ویکلمه و فی النهایه قرر
یتحرى عن الهباب دودی ده و أمه ویشوف
عملو کده لیه عشان یفهم البیه أخوه غلطه
فی الوقت ده کان فؤاد وعز بیشرحو للباقيين
ازای خطوبه زین و یارا تمت

فؤاد : الأول كنت بقول إنهم بیعندو قصادنا
و خلاص بس دلوقتی أنا خایف لنكون
اتسرعنا

دخلت یارا على السيره

فؤاد : یارا حبیبتی إنتی کویسه

یارا : آیوه یا جدو

فؤاد : طیب إنتی إیه رأیک نكمل الخطوبه
ولا بلاش

يارا اتكسفت وبصت فى الأرض وقالتله : اللى

تشوفه حضرتك ياجدو

الكل فرح بس فؤاد قاطعهم

فؤاد : استنو الكلام العايم ده مينفعنيش أنا

عايزها صريحه عشان أبرأ ذمتى موافقه

يابنتى

يارا : أيوه

شهد بفرحه : هالهااا وهنفرح وهنفرح

إيهاب : اعقلى محناش فى الملاهى وبعدين

إنتى محسسانى إنك محرومه من الفرحة دا

فرح فارس كان لسه إمبارح

شهد : وإنت تزعل لما أفرح

إيهاب : لأ بس افرحى بعيد

شهد : ليه بقى

إيهاب : عشان بتهللى وتصرخى وودنى

بتوجعنى

شهد : انت بايخ أوى

إيهاب : مش مهم المهم ودى تفضل سليمه

شهد : أنا بقول خلوها الإسبوع الجاى خلىنا

نفرح

إيهاب : تانى إنتى تانى اسكتى شويه الإسبوع

الجاى مينفعش

شهد : ليه بقى

إيهاب : إنتى ناسيه إن فارس وحين فى شهر

العسل وهيسافروا

شهد : آه صحيح خلاص لما يرجعو

إيهاب : ياماما بس بقى ملكيش فيه زين

ويارا يقرروا بموافقه الكبار إنتى مالك

شهد : الله مش أخويا

زين وفارس كانو دخلو وسمعوا المناقشات

اللى دايره على ميعاد الخطوبه

فارس : خليها الإسبوع الجاي

شهد : وسفرك

فارس : أنا مش مسافر ولا إيه يا حنين

حنين : هه آه مش هنسافر

فاطمه : يابنتى دا حقك متهوديهوش دى

فرصه مش هتتعوض متعمليش زي قالى

هعوضهالك ومحصلش

عز : ازيك يا فاطمه منوره

فاطمه : بنورك يا أخويا

عز بصلها بتحذير حطت ايديها على بقها

وسكتت

فارس : يا جماعة إحنا مش حابين نسا فر دا
غير إنكم لازم ترجعو البيت مفيش داعى
للشحطته

إيهاب : لأ عندك أنا ابنهم زيك ووجودهم
عندى مش شحطته دا حقهم وأنا مبسوط
على الأقل شهد تلاقى اللى تتشغل فيه
وتعتقنى

شهد : كده طب ماشى

فارس : ياعم أنا محتاجهم حنين متعرفش
حاجه هنا وعايزه اللى يعرفها وأنا وهيا
هنقعد طول الوقت فاضيين نعمل إيه
مادمنا مش هنسافر

إيهاب : دا كلام ده ساعتها هتلاقوا ألف حاجه
تعملوها سوا

زين : خلاص يا جماعه بطلو إحنا هنرجع
البيت بعد ثلاث أيام ونشوف رأيهم عاوزين
يسافروا ولا لأ و هنعمل الخطوبه الإسبوع
الجای إيه رأيك يا يارا

يارا بكسوف وهيا باصه في الأرض : اللي
تشوفه

زين : بت إنتى متشككينيش فيكى جو الرقه
ده مينفعنيش

يارا : الله كده طب مفيش خطوبه

زين : هایل اتفقنا الخطوبه الإسبوع الجای

الكل : هههههههه+

زين عمل تحرياته وعرف إن البنت اللي
كانت في أوضه فارس رقاصه وطبعاً هو عرف
مين اللي أجرتها

أما دودی أبوه طفش من أمه الاستغلايه
واتجوز واحده تانيه وهو وأمه عندهم ديون
كتير للناس ويارا كانت صيده حلوه يكسبو
من وراها وفشلو بس مقدرش يعرف ليه
قالو كده على حنين اصطاد دودی لوحده
ومن أول كف اعترف بكل شىء

زين راح لفارس وحنين وحكالهم على كل
شىء بس الغلظه اللى عملها إنه حكى لكل
واحد لوحده

حكى لفارس سبب كلام دودی وأمه
وخطتهم

حكى لحنين مين البنت اللى شافتها فى
سرير فارس وسبب وجودها

بس للأسف الإثنين افتكرو إنه بيكدب عشان
يصلحهم وفضلو شايلين من بعض

العيله رجعت الفيلا مقدرش فارس ينام في
أوضه زين لإن أمه لو عرفت هتزعل أوى
وممكن تتعب

حنين وافقت بس عشان خاطر فاطمه
بقت تنام في السرير وهو ينام على الكنبه
الكل انشغل في الخطوبه وتجهيزتها بس
اكتشفو إن إسبوع قليل لا هيلحقو يجهزوا
ولا يعزموا فخلوها بعد شهر على الأقل
محدث يلومهم لإن فارس وحنين لسه
عرسان ولما الناس تلاقيهم متصربعين
هيتكلمو خصوصا إن زين فلاتي وقعد في
بيت فؤاد فتره

فات ثلاث اسابيع على جواز فارس وحنينه
ومفيش جديد بينهم

فارس دافن نفسه في الشغل والجامعه

حنين فكرت تفتح مدرسه الباليه بس غيرت
رأياها لإن حالتها النفسيه سيئه وممكن تأثر
بالسلب على البنات اللى هتعلمهم ففضلت
تلهى نفسها فى المطبخ

الكل واخذ باله إن فى حاجه غلط بينهم بس
محدث قادر يتكلم لإن فارس وحنين
ساكتين ومبيدوش فرصه لحد يتدخل

لكن عز قرر يتصرف ونادى على زين

عز : ممكن أفهم إنت وأخوك مخبيين علينا
إيه بالضبط

زين : وهنخبى إيه بس يابابا

عز : أنا مبحبش اتدخل فى أمور شخصيه بس
فارس ابنى وحنين أمانه عندنا وكلنا شايفين
إن علاقتهم ببعض غريبه بس محدش قادر
يتكلم فارس مبيقبلش الكلام دا حتى إيهاب

حاول يتكلم معاه أكثر من مره وفشل

وحنين أمك محرجه تكلمها

زين : طيب وأنا المطلوب منى إيه

عز : تفهمنى اللى بيحصل إنت وفارس

سرکم سوا

زين بدا يتلخبط فى الكلام : يا بابا والله أصل

يعنى

عز بحزم : زين

زين : أووووف أنا مليش دعوه هو يقولك أنا

عملت اللى عليا ومفيش فايده

عز : يعنى إيه مش هتحاول تانى

زين : أحاول إيه

عز : تحلها

زين : يعنى حضرتك مش عايز تعرف

المشكلة إيه

عز : أنا اللي يهمنى إنها تتحل ومادام

الموضوع سر بينكم أنا مش هضغط عليك

تقولى دا السر أمانه يا ابنى

زين : حاضر يابابا هكلمه

زين إتصل بفارس ولقاه فى الطريق

زين : خلاص بص أنا هلبس واستناك نخرج

سوا ماشى

فارس : ليه خير

زين : عادى بقالنا كتير مخرجناش سوا

فارس : مش مطمئنك بس ماشى

زين جهز وخرج قابله على الباب وركبو

العربيه ومشيو راحو مطعم

زين : مش هتطلبلى حاجه

فارس : ليه

زين : كرم يا أخی

فارس : بطلته وبعدين مش انت اللى عايز

تخرج دا غير إنك الكبير ميصحش أطلب

وأحاسب وإنتم موجود

زين : لأ دا أنا فربي خالص

فارس : وأنا دقه قديمه

زين : يا بااى خلاص هتطلب إيه

فارس : اطلبلنا غدا

زين : كمان

فارس : آه وبسرعه عشان جعان

زين : آه يا محفظتى يانا يا ابنى إحنا آخر

الشهر

فارس : جيب السبع ميخلاش

زين : لأ ياخويا بقى يخلى يارا منفضانى كل

يومين خروج وفسح ومصاريف

فارس : إيه دا أنتو لحقتو دا حتى الخطوبه

لسه ماتمتش

زين : البركه فى شهد قالتها قسقصى ريشه

عشان عينيه متزوغش ويارا بتنفذ الوصيه

من غير مخ على أساس إنى لو عاوز اخونها

هتفرق معايا الفلوس

فارس : طب ما تفهمها إنها غلطانه

جه الجرسون وطلبو الأكل

زين : لو عملت كده هتتنيل أكثر وهتفتكر

إني خاين فعلا وخايف اتكشف

فارس : إيه العبط ده

زين : عندك حق أنا موعود بالعبط وإنت

أولهم

فارس : نعم

زين : آه داخلين على شهر ورغم اللي

قولتهولك لسه مزعل حنين

فارس : لو سمحت ماتجيش سيريتها

زين : لأ بقى أنتو ناويين تجننوني معاكم يا

ابني دا أنتو بتنامو في اوضه واحده إيه

محنتش خالص

فارس : حنيت بدل المره ألف بس كنت

بفتكر سبب بعدى فأبعد أكثر أنا حاسس إن

دا ذنب رشا اللي ماتت بسببي ونستها

وروح لغيرها

زين : لا دا انت بتستهيل بقى إنت لسه

بتفكر فى رشا طب وحنين

الأكل جه وكل واحد قدامه طبق شوربه

وزين بيسمى وبيشرب

فارس : حنين خلاص كده صفحتها اتقفلت

زين : قصدك إيه

فارس : هطلقها+

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه التاسعة عشر

الأكل جه وكل واحد قدامه طبق شوربه

وزين بيسمى وبيشرب

فارس : حنين خلاص كده صفحتها اتقفلت

زين : قصدك إيه

فارس : هطلقها

زين كان بيشرب فى الشوربه وهو بيكلمه

أول ماسمع رده بخ اللي فى بقه كله فى وش

فارس

زين : إيه

فارس : انت متخلف حد يعمل كده ااااه

الشوربه كانت سخنه ولما بخه وقف فجاءه

خبط طبق الشوربه اللي قدامه وقع على

بطنه سلختها

جرى على الحمام يبرد جسمه وطبعاً هدومه
غرقت وبنطالونه بقى نيله وبعدها خدو
العرييه وروحو البيت وأول مادخلو كان
إيهاب وشهد موجودين هما وولادهم (مالك
و مى)والكل فضل يضحك على فارس

فارس : إيه اللى بيضحك أوى كده

شهد : انت عملتها على نفسك ولا إيه

فارس : اتلمى بدل ما اعلقك فى النجفه

شهد : ياشيخ روح علق نفسك تنشف الأول

فاطمه : اخص عليك يا فارس بعد العمر دا

كله تعمل كده خلّيت إيه لولاد أختك

فارس : حتى إنتى ياماما

مالك : خالو كده غلط أبقى قول حمام

فارس : لأ خفيف ودمك رزل زى أمك

مى : عيب يا مالك هو يمكن اتكسف يقول
للمس

الكل بيضحك وحنين التعليقات خلتها مش
قادره تبطل ضحك

فارس كان مخنوق من كلامهم بس أول ما
شاف ضحكه حنين سحرته مقدرش ينطق
وقرب منها كأنه مسلوب الإرادة

فارس وعيونه دايه عشق : ضحكك حلوه
أوى

حنين انتبهت له اتكسفت وسكتت

أول ما سكتت انتبه لنفسه واضايق وكشر
وطلع اوضته بسرعه

فارس مضايق وبيكلم نفسه : انت غبى لسه
بتحبها رغم اللي عملته وفيها إيه لما
تضحك يعنى ما كلهم كانو بيضحكو

♡: لأ بس ضحكتها حاجه تانى حلم تانى

☆: فوق بقى بدل ما تبهدلك

فارس : أيوه لازم افوق

راح خد دش وغير هدومه

تحت

فاطمه : روحى يا بنتى شوفى جوزك لو عايز

حاجه

حنين : حاضر ياماما

زين : منوره ياشهد

شهد : بنورك يا حبيبي

وبصلها بغیظ وغضب

شهد باستغراب : انت بتبصلی كده ليه

زين : إنتى أدرى

فاطمه : جرى إيه يا ولاد

زين : اسألنى الهانم

فاطمه : هبتتى إيه يا حزينه

شهد : أنا معملتش حاجه

فاطمه : عملت إيه ماتفهمونى

شهد : وهكون عملتله إيه يعنى

إيهاب : اسألنى نفسك أنا معرفش بس هو

مش هيزعل من الباب للطاق

زين : هيا وراها إلا الكوارث

مالك : فى إيه يا بابا هو خالو مزعل ماما

مى : خالو وحش أنا مش هكلمه تانى

إيهاب : انت واختك مش بتتخانقو كتير

مى ومالك : آه

إيهاب : طيب بتحبو بعض

می ومالك : آه

إيهاب : طيب أهو خالو وماما كده بيتخانقو

بس بيحبو بعض

می : طيب يعنى هما هيزعلو مننا

إيهاب : لأ يا بابا اتم ملكمش دعوه وبعدين

ماما اللي غلطانه

شهد : نعم

إيهاب : إيه مش عاجبك الكلام أنا إن كنت

مستحملك عشان الولاد والعيله فمش

معناه إني هسكت على أفعالك مع زين

شهد بحزن : الولاد والعيله بس

إيهاب عشان يغيظها : آه ما إنتى فالحه

بتخلصى غلاوتك من قلبى واحده واحده

عز : جرى إيه يا ولاد

إيهاب : الهانم بتدى خلاصه تجاربها الفاشله
ليار وبتقومها على زين قال إيه دا أخويا وأنا
حفظاه

فاطمه : قبالي احفظى جوزك اللى هتضيعيه

شهد : ايه

إيهاب : اللى سمعته لو متهدتيش مش
هتلاقينى تانى ومفيش حاجه ساعتها
هتمنعنى لا عيال ولا عيله

شهد : كده يا إيهاب

إيهاب : آه أنا عمري ما كنت بتاع بنات ولو
عاوز هعمل ده من غير ما تحسى لكن إنتى
غبيه وبتغيرى وخلص من غير ما تشغلى
مخك وهتفضلى كده لحد ما تخلينى اخونك
بجد ماهو من غير حاجه منكده عليا ويارا

وزين وضعهم هما أدري بيه فمتدخليش
احسنلك

زين جاله تليفون من المدير بيطلبه حالا

زين : عن اذنكم

فاطمه : انت خارج تانى

زين : أيوة المدير طلبنى وهروح أشوفه وربنا
يستر أصله مبيطلبنيش فى إجازتي إلا لما
يكون فى مصيبه

فاطمه : ربنا ما يجيب مصايب يا ابني

زين : اللهم أمين

بعد ماخرج

شهد اضايقت وحست إنها غبيه هضيع
جوزها واخوها وفضلت تعتذر لإيها

وفاطمه لحد ما سمعو صرخه فارس

وفاطمه قالتلها تجرى تشوف ماله

حنين بعد ما طلعت لفارس الأوضة

دخلت الأوضة ملقتهوش ولسه هتخرج لقته

خارج من الحمام لافف فوطه على وسطه

فارس بغضب : إنتى بتعملى إيه هنا

حنين بغیظ : ماما قالتلى اجى أشوفك لو

عايز حاجه

فارس : متشكر اتفصلى

حنين لسه هتخرج لمحت بطنه لونها أحمر

أوى

حنين بلهفه : إيه دا

فارس باستغراب : إيه

حنين : بطنك ما لها

فارس بيبص على بطنه : كنا بنتغدى أنا

وزين والشوربه وقعت عليا

حنين : يا خبر وهيا سخنه

فارس : لأ وهيا ساقعه وهيا لو مش سخنه

كانت عملت فيا كده

حنين : طب مش تحاسب

فارس : إيه مش كفايه الحفله اللي عملوها

عليا تحت

حنين : مش قصدى والله طب إنت حطيت

عليها أى دوا

فارس : لأ

حنين : طب استنى

راحت جابت كريم من صيدليه الحمام

ورجعت

حنين : نام

فارس : نعم

حنين : نام على ضهرك عشان أقدر احطلك

الدوا

فارس : لأ أنا هحطه بنفسى

حنين : اتفضل

ادته الدوا وجه يقرب يحط مطقش لقى

نفسه مش هيقدر يستحمل أداها الكريم

فارس : لأ مش عاوز

حنين : انت مش هتقدر تحط بنفسك عشان

الوجع لكن أنا هقدر لإن الوجع مش فيا

فارس : عندك حق الوجد مش فيكى دا

قلبى أنا

حنين : إيه قصدك إيه

فارس : ولا حاجه

نام على ضهره وبدأت تحط الدوا بشویش

وهو بيتألم بأنين

حنين : معلش أنا عارفه إنها صعبه بس لازم

تتعالج وإلا هتتعب أوى

فارس : بطلى رعى وخلصى

سكتت شويه وبعدين سألته ليه ما راحش

للدكتور

فارس : مابحش الدكتوراه وبطلى كلام بقى

اتغاضت منه وصغطت على الحرق وجعه
صرخ أوى وشدها من دراعها وقعها على
السريـر وكتف ايديها

فارس : أنا اللي غلطان إني آمنت لحيه زيـك

حنين بصدمه : إيه انا

فارس : إنتي ملعونه وأنا اللي قولت إنك
بنى ادمه وجايه تساعديني ولو من باب
الشفقه اتاريكي جايه تستمتعي بوجعي

قاطعـه خبط جامد على الباب

سابها وقام لبس روب وهيا قامت مرعوبه
منه وبتظبط في هيئتها وبتحاول تبتسم
ابتسامه كلها وجع وخوف

شهد : في إيه مالك بتصرخ ليه

فارس : مفيش رجلي خبطت في حرف

السريـر

شهد : اوووف ياشيخ فزعتنا وأمك قالتلى

أجرى شوفيه يعنى حتى وأنا متجوزه

ممرمطنى معاكم

(((((*****))))))

زين قابل المدير وعرف إنه مكلف بمهمه

مستعجله ولازم يسافر تانى يوم

زين راح يبلغ يارا بالخبر وهو قلقان وفي

دماغه ألف توقع هتعدن هيتخانقو هتفرکش

الجوازه هتتهمه إنه رايح مع واحده بس

التوقع الوحيد اللى مجاش فى باله هو اللى

حصل

يارا : ربنا يوفقك

زين : يعنى إنتى مش زعلانه

يارا : زعلانه بس دا شغلك وأنا عارفه إن
وضع شغلك مختلف وممكن تنطلب في أى
وقت والحمد لله الدعاوى لسه متوزعتش
وبعدين محدش عارف يمكن يكون في خير
ورا التأخير ده

زين : يا حبيبتي يا يارا متعرفيش إنتى كبرتى
في نظرى أد إيه قلبى مخدعنيش لما حبك

يارا : حبيبي لو موقفناش مع بعض في
الأزمات تبقى علاقتنا ضعيفه وملهاش لازمه
أنا كل اللي طالباها حاجه واحده بس

زين : متخافيش اللي هبقى فيه مش
هياخيني أبص لا ست ولا لمعزه حتى

يارا خبطته في كتفه وهيا بتدارى دموعها :
رحم أنا كل اللي يهمنى إنك تاخذ بالك من
نفسك وترجعى لى بالسلامه

زين وهو بيمسح دموعها : طب ولزومها إيه
الدموع دى أنا عايز امشى وضحكتك فى
خيالى

يارا : غصب عنى فراقك بيوجعنى أوى المره
اللى فاتت كنت هتجنن مش عارفه المره
دى هعمل إيه

شدها لحضنه وهو بيتنهد بوجع مش أول
مره يسافر ولا حتى أول مره يبعد عنها لكن
فراق العشاق أصعب من رحيل الغضب
المره السابقه كان غضبه بيقويه يبعد المره
دى شوقه بيعذبه

طبيعى الخطوبه اتأجلت لحد ما يرجع أمتى
بقى الله أعلم

زين رجع بالليل وقعد مع فارس بيحاول
يقنعه بالتراجع عن قرار الطلاق

زين : يا بنى استهدى بالله كده وراجع

نفسك

فارس : أنا خلاص مش قادر استحمل

وجودها فى حياتى

زين : الرحمه يارب دا انت كنت بتعيط

عشان تتجوزها

فارس : كنت غبى واعمى

زين : ودلوقتى

فارس : دلوقتى خلاص فتحت وشوفت

الحقيقه المره

زين : إن جيت للحق إنت ساعتها كنت

مفتح ودلوقتى عميت

فارس : زين ريح دماغك أنا خلاص

زين : خلصت على الجلد

فارس : زین

زین : لا زین بقی ولا زفت بقی أنا اساعدک
وإنت تخربها فوق دماغی

فارس : أنا ازای

زین : مهو إنت لما تطلقها دلوقتی جوازتی
هتبولظ

فارس : لیه وإنت مالک

زین بتدیقه : لهو إنت متعرفش مش حنین
تبقى خالت یارا

فارس : یعنی إیه

زین : یعنی مش معقول هیجوزوهالی وإنت
مطلق خالتها

زین لاحظ إن فارس بیشاور عقله ففضل
بینبش فی النقطة دی عشان میطلقهاش

ويمكن مع الوقت يلاقي حل ويعقله ويرجعه

هو وحببته لحضن بعض

فارس : خلاص يا زين ارحمنى هأجل

الموضوع ارتحت

زين : يعنى

فارس : بس إنت مش ملاحظ حاجه

زين : خير

فارس : طريقتك فى الكلام بقت غريبه

زين :ازاى

فارس : بتكرف على ردح حبتين

زين : أعمل إيه خلصت من شهد طلعتلى

يارا اللى هيجننى يا أخى إنهم بيقولو إنها

متدريه فى انجلترا ازاى مش فاهم

فارس : ههههههههه

فارس تراجع عن قرار الطلاق مؤقتا على

الأقل لحد زين ويارا ما يتجاوزوا

دودی اتمرمط هو وأمه من الديانه وفي الآخر

اتحبس وأمه فلتت لأنها كانت بتخليه يمضى

على وصلات الأمانه ومهنش عليها حتى

تقوم له محامى ولو بالسلف من أى حد

فضل فتره فى السجن وأمه معرفتش حد

عشان برستيجهها

لحد ما الخبر وصل لفؤاد واتصل بأبوه

واتخانق معاه

فؤاد : يعنى إنت اخترت ست فاشله وسكتنا

بقت أم أى كلام وسكتنا طفشت منها وقلنا

عنده حق لكن تسيب ابنك يتحبس وإنت

بتتصرمح بره

أبو دودى : انت بتقول إيه داوود اتحبس

فؤاد : انت متعرفش إن داوود محبوس
بسبب ديون أمه انا همدفعله الفلوس وهوكل
له محامى بس حبيت ابلك الأول يمكن
تطلع بنى آدم وتهتم بابنك اللى من كتر
قعدته مع أمه مبقاش يفرق عن الحريم

أبو داوود رفض إن فؤاد يساعد داوود واتصل
بمحاميه الخاص وقاله يعمل استئناف
للقضيه وتانى يوم رجع مصر وراح لكل
الديانه ودفع كل الديون

القضيه انتهت وداوود خرج من السجن بس
الشويه اللى قعدهم فيه اتربى حلو وخرج
داوود ودفن دووودى دا خالص وقطع
علاقته بأمه وقرر يسافر مع أبوه

بس ضميره أنبه وراح قابل فارس قبل ما
يسافر هو ميعرفش إنه دمره وفاكر إن
الحكايه عدت عادى

داوود : ودا السبب ورا اللی قولناه ساعتها انا
عارف إن الكلام دلوقتی ملوش لازمه بس انا
ببری ذمتی

فارس بصدمه : انت بتقول إيه یعنی كلام
زين صحيح ودى لعبه یعنی حنين بريئه
داوود : حنين أكثر انسانه بريئه قابلتها في
حياتي لدرجه إني حاسس إن اللی جرى معايا
دا ذنبها

فارس : انت عارف عملت فيا إيه باستهتارك
وطعمك إنت وأمك
داوود : أنا آسف

فارس بحزن : بعد إيه
داوود : لو بأیدی حاجه اعملها أرجوك قولى
وأنا تحت أمرك

فارس بحسره : وهتعمل إيه مهما قلت مش

هتصدقك أنا اللي غبى وطلعت مش

فاهمها صح ومعنديش ثقه لا فيها ولا فى

إختيار قلبى ليها

داوود سلم على الكل وسافر أمه لما عرفت

مافرقش معاها لأنها مبتستفدش منه كتير

اتلمت على واحد غنى واتجوزته كانت فاكهه

إنها هتلم من وراه لكن طلع بخيل وانانى

شعلها خدامه فى بيته وعلمها الأدب اللي

متعلمتهوش عمرها ذنب داوود وأبوه

وغيرهم طلع على جنتها وعاشت معاه

ذليله باقى عمرها لأنها معندهاش حل تانى

وعندها أمل إنه فى يوم يموت وتورثه لكن

هيهات كان بيحافظ على صحته كويس +

فارس فهم غلطه متأخر ومبقاش عارف

يتصرف ازاي

حنين كانت موجوعه منه أوى مش بس
عشان اللى حصل فى الفرح لأ دا عشان
فارس كان دايم بيتفنن فى جرحها بكلامه
ونظراته ومع الوقت حبها ليه وأى إحساس
تجاهه اتجمد ومبقاش يفرق معاها وأهى
عايشه وخلص شاغله نفسها فى البيت
عشان متفكرش فى حالها ومش قادره تتكلم
لإن فارس كان اختيارها من الأول وحاربت
أبوها عشانه

يارا بعد غياب زين الوقت دا كله الشوق
أدبها وقررت ماتسمعش لحد أبدا وتبطل
غيره وتستمتع بكل لحظه معاها على أد
ماتقدر ولما يرجع يعجلو بالخطوبه والجواز
زين رجع من مهمته بعد غياب سلم على
الكل وراح يزور يارا

يارا ماكنتش عارفه إنه رجوع رجوعه كان
مفاجأه وقالهم محدش يبلغها عشان
يفاجأها دخل لقاها واقفه فى الجنينه سرحانه
قرب منها بهدوء وحضنها اتخضت صرخت
وبعدت وبتلتفت لفته زين صرخت من
الفرحه وجريت عليه تحضنه وهو من فرحته
شالها ورفعها لفوق وفضل يلف بيها وخذها
فى حضنه أوى من شوقهم لبعض كانوا مش
قادرين يبعدوا عن حضن بعض واللى
فوقهم صوت فؤاد اللى جه بسرعه على
صوت صرخيها

فؤاد : إحم إحم مش كفايه سلامات لحد كده

يارا بكسوف : هه جدو

زيت باحراج : إحم ازيك ياعمى أنا آسف بس

أصل يعنى

فؤاد : حصل خير أما الخطوبه تتعمل على
خير ابقوا عجلو بالجواز أحسن تعملو
مصيبه

زين : إحم إا ربنا ما يجيب مصايب عن
اذنكم

فؤاد : على فين

زين : هروح انا لسه واصل يادوب سلامت
على الجماعه و جيت اسلم عليكم بس ولازم
أروح ارتاح من السفر

فؤاد : طيب يازين أبقى سلملى على عز

زين : يوصل+

فارس بعد اللى عرفه بقى هيتجنن ازاي كان
أعمى للدرجه دى وقال لزين على اللى عرفه
وإنه اتأكد من برائتها

زين : يعنى تصدقه و متصدقنيش

فارس : كنت فاكرك بتكذب عشان تصالحنا

زين : الصبر يعنى أخيرا فوقت

فارس : أيوه بس بعد إيه

زين : بعد خراب مالطه طبعاً

فارس : يعنى مفيش أمل

زين : اسكت مش أمل ماتت

فارس : يا زين ساعدنى أنا غرقان

زين : انت على طول غرقان وما بتسمعش

لحد إنت أنانى

فارس : أنا

زين : أيوه طول الوقت بتفكر فى نفسك
بصيت مره على حنين الوردہ الرقيقه اللى
دبلت على ايديك ياشيخ اتقى ربنا

فارس : كان غصب عنى غضبى عمانى أنا
هتكلم معها ويمكن تسامحنى

زين : ولو ما سامحتكش

فارس : هنفذ اللى تطلبه

زين : وافرض طلبت الطلاق

فارس بحزن : هنفذ

زين : يعنى الأول معندكش عقل تفكر
وتبرئها ودلوقتى معندكش صبر تراضيهها
أعمل فيك إيه

زين من غيظه بقى يحدفه بكل اللى يجى
فى ايده فازه بقى كتاب مخده كرسى

الموجود وفارس عمال يتنطط يمينا وشمال

ويجري يتفادي الهجمات

فارس : بطل يا ابني هتعودني

زين : ماتولع جبتي الضعط من عمالك

فاطمه وحنين وأم محمد تحت سمعو

الزعيق والخبط طلعو بسرعه يشوفو إيه

اللى بيحصل

دخلو يحوشو وفاطمه تحاول تهدي زين

ومفيش فايده

فاطمه : انزلي إنتي يا أم محمد اعمليلهم

لمون يمكن يهدوا

زين : وأنا ههدى ودا هنا

حنين : خلاص خلاص تعالى يا فارس

خفته اوضتهم

وبمجرد ما خرج زين قعد ينهج

زين : والنبي ياماما استعجلى أم محمد

بالمون أحسن دمي اتحرق

فاطمه : عينيا يا ابني بس هو إيه اللي حصل

زين : مفيش كنت بعمل تمارين وهو دخل

في الخط غلط ها فيه لمون ولا أقوم أنام

أحسن

فاطمه : لأ ازاي فيه لمون ولا تتعشى أحسن

زين : حبيبتي يا غاليه إنتي الوحيدة اللي

حاسه بيا

(((((*****))))))

حنين : عن إذتك

فارس : على فين

حنين : هجيب اللمون

فارس : مفیش داعی إنتی بس خلیکی

معايا

حنین : حاضر خیر

فارس : مفیش عاوزك تقعدی معايا شویه

إیه مش من حقی

حنین : وادی قعده

قعدت علی الكرسي قصاده وحطت ایدیها

علی خدها بزهبق

فارس : تصدقی ماكنتش أعرف إن ملامحك

وحشانی كده

حنین قلقت وبتبصله بحذر : فارس إنت

کویس

فارس : آیوه

حنین : متأكد

فارس : أيوه فى إيه

حنين : انت شايفنى كويس

فارس : طبعا إيه الاستله دى

حنين : مفيش بس بيتهيألى إنك شارب

حاجه وأثرت على مخك

فارس : نعم

حنين : يعنى أصلك بتقول كلام حلو ليه

فارس : هو عيب ولا حرام ولا إنتى نسيتى

إنك مراقى

حنين : لأ بس الظاهر إنت اللى نسيت إن أنا

حنين اللى مرمت بكرامتها الأرض اللى

اتجوزتها عشان بس رفضتك اللى خونتها

يوم فرحها اللى مبتفوتش لحظه من غير ما

حنين : على كده لو أخذت أجازة هتبقى
بكرش

زين : احتمال وارد برضه

فاطمه : طب استنى لما تتجوز عشان صوره
الفرح على الأقل

زين : ماما بابا بينده

فاطمه : انت بتوزعنى

زين : آه عاوز ارغى مع أختى شويه

فاطمه : طيب تصبحو على خير

زين وحنين : وانتى من أهله ياماما

حنين : دش يا حبيبي دش

زين : إنتى هتبصلى فى اللقمه

حنين : لقمه كل دا لقمه

زين : متخافيش لو جعت مره وملقتش أكل

مش هاكل يارا

حنين : ههههه لأ اطمن يارا هيا اللي ممكن

تاكلك لو جاعت

زين : الله يبشرك بالخير المهم عملتى إيه

مع الحمار اللي فوق

حنين : ولا حاجه بس شاكله بيدبرلى مصيبه

زين : اشمعنى

حنين : بيتغزل فيا

زين : نعم

حنين : شوفت أنا كمان شكيت

زين : ربنا مايحرمكم من العته يارب تعالى

أما أفهمك بس يارب يكون عندك مخ مش

زيه

زين شرحها الفيلم من أوله لآخره

حنين بصدمه : إيه يعنى إيه كان شاكك فيا

زين : آه

حنين : يبقى ميستهلنيش عذبنى بسبب

وهم في دماغه اومال الثقه والحب فين

زين : قوليلي إنتى

حنين : قصدك إيه

زين : قصدى إنك بنفس درجه غباؤه ماشاء

الله ماجمع إلا أما وفق

حنين : عيب كده يازين

زين : واللى بتعملوه دا مش عيب

حنين : أنا اللي مظلومه في القضيه دى على

فكره

زين : لأ إنتى كمان غلطانه وقلتك حقيقه
اللى حصل فى الفرخ وانتى زيه بالظبط
مصدقتنيش إنتى كمان عيشتى بالشك
تجاهه وموثقتيش فيه أنتو الإثنين حولتو
حياتكم لجحيم ودمرتو نفسكم بنفسكم

حنين : أنا معاك هسامحه لإنه مظلوم لكن
البهدله اللى شوفتها على ايديه والايهانات
اللى اتعرضتلها مش هعديها وزى ما زلنى
هزله

زين : الله أكبر بصى خدى سكتتين حاميين
من المطبخ واطلعيه وبارزوا بعض واللى
يفرفر فيكم نجيبلو الحانوتى

حنين : انت بتهرج

زين : لأ بتكلم جد ما انتو فى كل الأحوال
هتموتو بعض يبقى ليه مانجز من دلوقتى

موت البطيء دا ممل أوى حنين : يازين
الحكاية مش سهله زى ما إنت فاكر إني
هأجری اسامحه مينفعش دا جرحنى كتير
أوى

زين : عندك حق لوعيه شويه طلعي البلا
الأزرق على جتته خليه يتربى ويبطل يتسرع
فى قرارته

حنين بلهفه : وبعدين+

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمة عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه العشرين

زين : عندك حق لوعيه شويه طلعي البلا
الأزرق على جتته خليه يترپی ويبطل يتسرع
في قرارته

حنين بلهفه : وبعدين

زين : يعنى بتحببه أهوه

حنين: آه بتنيل وأحبه وإلا ماكنتش اتعذب دا
كله واجى على كرامتى بس عشان أبقى
جنبه وعائشه على أمل إنه يفوق ويعرف
قيمتى ويحبنى

زين : طب ماهو عرف غلطه أهوه

حنين : بعد ما كسر قلبى

زين بغیظ : خلاص إنتى تجننيه شويه لحد
ما يجيب آخره ويعترف بغلطه ويعتذر
ساعتها تحنى عليه وترجعو لبعض
وتعتقونى

حنين : الله إنت قلبت ليه

زين : صدعت وجعت قومي نامى

حنين : جوعت نهارك أزرق اومال
السندوتش العائلى اللى كنت بتاكله دا إيه

زين : بصولى فى الأكل بقى عشان نفسى
تتسد

حنين : وهيا بتتسد أبدا

زين : اطلعى يا حنين اطلعى نامى ياماما
بدل اعملك ساندوتش

حنين : إيه لا دا أنا هنفد بجلدى

دخل المطبخ يكمل لغ

طلعت جرى على اوضتها وهيا بتضحك من
زين وأفعاله

وأول ما دخلت لقت فارس سهران بيقرا
كتاب بطلت ضحك وراحت الحمام بس كلام
فارس وقفها وما التفتتش

فارس حط الكتاب على رجليه وبصلها : يعنى
خلاص كده

حنين : خلاص إيه

فارس : بقت رؤيتى بتنكد عليكى وتوقف
ضحكتك

حنين التفتت له وبمنتهى الهدوء : عاوز
حاجه يا فارس

فارس : عاوزك جنبى

حنين : بس كده حاضر وشدت الكرسي
وقعدت جنبه

حنين : ادبنى جنبك أهوه

فارس اضايق وقام وقف حط الكتاب على

الكوميدينو والتفت يكلمها

فارس : مش أصدى كده

حين قامت وقفت : او مال أصدك إيه

فارس باشتياق : أصدى تبقى حبيبتى

ومراتى وشريكه عمرى عاوزك فى حضنى كل

ما أنام وأقوم أتنفس ريحتك واشبع من

عيونك وشفافيك

مع كل كلمه كان بيقترب منها وهيا ترجع لورا

لحد مابقى ضهرها للحيط ومش عارفه

تفلت وهو بقى خلاص مش قادر هيموت

ويلمسها وقرب أوى لحد مابقى نفسها عل

شفافيه

حنين كانت خايفه لو فضلت تستسلم
وساعتها هتبقى لعبه سهله فى ايد
وهيضيع حقها

حنين بصوت مهزوز : وبعدين

فارس استغرب من كلمتها ومش فاهم

فارس : بعدين ايه

حنين : آخر الفيلم دا ايه

كلامها صدمه بعد وبصلها بوجع

فارس : فيلم فيلم ايه

حنين : اللى انت بتحكيه

ملقاش عنده رد لها وفضل باوصلها وقلبه

موجوع

حنين :هتفضل باوصلى كده كتير

زين خالص أكل أخيرا وطلع وهو معدى من
جنب اوضتهم سمع ضحكتها ابتسم وكمل
بس فجاهه سمع زعيق فارس و صرخت
حنين رجع جرى خبط على الباب

حنين جرئت فتحت الباب وأول ما لفته زين
اترمت فى حضنه وفضلت تعيط

زين لقاها منهاره وخدها أحمر

زين : أنت اتجننت بقى إحنا بنصلحها من
ناحيه تدعقها إنت من التانيه

فارس كان مضايق جدا سابهم ودخل ياخذ
شاور يمكن أعصابه تهدا

صوت الميه وانشغاله بالتفكير فى اللى
حصل خلوه مايسمعش صوتهم

زين فضل يهديها وقعدها على السرير
وجابلها كوبايه ميه

زین : ها کویسه

حنین : هه هه امم امم

زین : طیب اهدی أنا مش فاهم دا أنا لسه
كنت سامع ضحكتك وقلت ربنا هداهم

حنین : هه هه بضحك هه من وجعی یازین
هه هه جای یقولی بحبك بعد ما كسر قلبی
وماعدتش ینفع یحب

زین : یابنتی إنتی مش قولتیلی إنك لسه
بتحبیه

حنین : آیوه

زین : طیب

حنین: أنا خوفت لما قرب منی

زین : لیه بیعض

حنين: لأ بيوجع كل ما أحبه وأقرب منه
يجرحنى ويوجع قلبى لو عديت دا كله
هيزلنى

زين : طيب ما اتفقنا تشعليليه شويه عشان
يتربى

حنين : أيوه بس مش عارفه إيه اللى حصل
لقتنى بضحك زى الهبله ومش قادره أبطل
لدرجه إنى حسيت إن قلبى هيقف من
الضحك ومش قادره أبطل تصدق لولا وجع
الألم اللى ضربهولى كنت مت فعلا من
الضحك

زين : دى هستيريا الضحك من الضغط
النفسى اللى إنتى فيه

حنين : كمان الظاهر أخوك ناوى يودينى
العباسيه

زين : طيب اهدى ولو مش عاوزه تنامى

معاه أنا هخده اوضتى وأمرى لله

حنين : لأ بلاش عشان خاطر ماما وبعدين

كده كده هو بينام على الكنبه

زين : طيب اهدى ونامى دلوقتى والصبح

يحلها ربنا تصبى على خير

حنين : وانت من اهله

حنين نامت فى السرير وزين غطاها وطفى

النور وخرج فارس خرج من الحمام ولبس

ومرضيش حتى ينور النور

دماغه كانت هتنفجر من التفكير والزعل

فضل قاعد يفكر لحد مانام مكانه من غير

غطا والجو ساقعه

على قرب الفجر حنين قلقته تشرب

سمعت صوت حد بيرتعش نورت النور

بسرعه لقت فارس كمشان فى الكرسى من
غير غطا وبيرتعش قربت منه فضلت تنادى
عليه مردش هزته أوى قام مفلوج

فارس : فى إيه

حنين : انت كويس

فارس : آه

حنين : طب تعالى

فارس : على فين

حنين : تنام فى حضنى

فارس كان فاكهه حلم ومشى معاها حطته
فى السرير وغطته كويس وخدته فى حضنها
وطفت النور ونامت

كان داخل على برد لكن لما لحقته ودفته

كويس و عرق

جسمه هدى وصحى فايق

اتفجرء بنفسه فى حزنهاف وافتكر اللى حصل
واتأكد إنه مش حلم ابتسم بارتياح وغمض
عينيه وكمل نوم

حين أول ما فتحت على ملامحه ونفسه
وريحته فضلت تتأمله من قريب واكتشفت
إنها أول مره تبقى قريبه منه أوى كده
وفضلت تمشى بايدها على شعره وتبوس
راسه و خده و متعرفش إنه صاحى
واستنى وهيا بتقرب تبوس خده لف وشه
وشدها فى حزنه وباس شفايفها اللى
اشتاق يلمسها من يوم ما قلبه دق لها دابت
فيه من شوقها نسيت كل حاجه وكانت فى
دنيا تانيه وللحظات كانت الدنيا ملك ايديهم
لحد ما المنبه ضرب فوقها زفته وقامت

تجرى تستخبي في الحمام وهيا مش قادره
تاخذ نفسها

اتعصب لإن الحلم الجميل اللي عاشو
للحظات مكملش

مسك المنبه بغیظ

فارس : یعنی لازم تضرب دلوقتی ورماه

اتخبط في الحيط وانتهى أمره

فارس راح خبط عليها بشویش

فارس : حنین إنتی کویسه

حنین : هه آه

فارس : طیب هتطلعی ولا

حنین بتوتر : ولا ولا إيه

فارس بضحك : ولا حاجه هستناکی

حنين : هه لأ (فتحت الباب) أدخل إنت
إغسل وشك وفوق كده وصلی الصبح
عشان تلحق تفطر قبل ما تمشى

فارس : إنتی شایفه کده

زين : آه أنا کمان هجيب اتوضا واصلى

فارس : ربنا يفتح عليكى

حنين أول ما فارس دخل الحمام غيرت
هدومها بسرعه وراحت لزين اوضته تخبط

زين قايم مش قادر يفتح عينيه

زين: خير فى إيه عالصبح

حنين : أنا حنين افتح

زين بقلق : حنين (وقام فتح لها الباب

بسرعه) خير ضربك تانى

حنين : لأ بس كده مش هينفع كده مش
هعرف أربيه وهستسلم بسرعه أوى
زين فهم قصدها و دخل الأوضه وهو ميت
من الضحك

حنين اتغاضت منه ودخلت وراه
حنين : انت بتضحك زى العبيط كده ليه
زين : عبيط والله ما عبيط غيرك يعنى إنتى
مصحيانى من احلاها نومه عشان تشكىلى
قربه منك هههههههه

حنين : إيه اللى بيضحك مش فاهمه
زين : أحسن روحى يا حنين لجوزك
وسيبينى أنام هيا مش ناقصه عبط عالصبح
حنين : كده وأنا بقول إنك أخويا وهتساعدنى

زين : أساعدك في إيه ياهبله الواد رجع راع
إنتى بقى خلى حبك في قلبه يكبر لإن
العذاب بيقتسى القلب متخليهوش يبعد
زعلان بدل ما تخسريه وتندمى

حنين : مش إنت قولتلى ألوعه شويه

زين : كنت بهاودك عشان تهدى عماله
تقوليلى هنتقم وهذله روحى نامى يا حنين
أنا عندى مراره واحده

حنين وهيا متعصبه وبتدبذب في الأرض :

يووووه

خرجت من عنده وهو فضل يضحك

رجعت اوضتها لقت فارس بيلبس وشاكله

مضايق

فارس بغضب : كنتى فين

حنين : هه كنت عند زين

فارس : ليه

حنين : عادى كنت بسأله على حاجه

فارس : حاجه إيه

حنين : جرى إيه يا فارس

فارس : جرى كتير لما تثقى فى أخويا مش

فيا لما تسبيني وتروحي تسأليه عن

احتياجاتك ومتسألنيش أنا لما هو اللي يقدر

يرسم الفرحة على وشك وأنا لأ يبقى جرى

كتير يا حنين

حنين : انت اتجننت أصدك إيه

فارس : أصدى إن دا حقى فمتديهوش

لغيرى

حنين : نعم إنت بتلمح لإيه

فارس : ماتفهميش على مزاجك زين مش
أخ وبس دا صاحبي وامانى ولو روحى طلبها
متغلاش عليه واسلمه رقبتى وأنا مطمئن
وانتى رغم كل اللى حصل بينا بس متأكد
من إنك أصيله ومتغلطيش وبعدين يا هبله
دا اخوكى من قبل ما ارتبط بيكى وبعد ما
ارتببت بيكى بقى اخوكى رسمى بس أنا
عاوزك واثقه فيا أنا ملجأك حضى انا وبس
مش أى حد ولا حتى ابوكى فهمتى

حنين : فهمت بس فى أمور مينفعش
أقولها لك

فارس : زى إيه

حنين : مثلاً إنت حارقلى دمي

فارس : زعقيلى وفضفضى معايا على الأقل
هعرف غلطت غى إيه ومش هعيد الغلط

تانی وهقدر اصالحك وهشركك سبب

افعالی

حنین : طیب عاوزه حاجه ومحرجه منك

فارس : نعم دا إنتی لو اتخرجتی من الدنيا
أنا لأ لإن دا حقك حقا عليا تطلبی وأنا ألبی

حنین : یعنی مكلمش حد ولو على سبیل

التغییر

فارس : إيه الكلام ده دول عيلتك أنا

أقصدتش كده

حنین : اومال أصدت إيه

فارس : أصدت إني أبقى نمره واحد في حياتك

مش مهم مين الباقيين مش أبقى أنا نمره

اتنين ولا تلاته ولا في آخر الصف

حنین : صف صف إيه

فارس : صف الغلاوه باباکی عالی علیکی
ویارا وماما وبابا وزین وشهد وولادها وجوزها
والدنیا بحالها بس أنا فین نمره کام فی قلبک
حنین : انت أخذت قلبی کله وکسرته حتی
الغلاوه مبقتش موجوده

فارس : طیب مانا جای اداویه

حنین : وهتقدر

فارس : هحاول

حنین : یعنی

فارس : آه

حنین مبقتش قادره تتکلم لما شدها
بشویش لحضنه و قرب منها ونفسه بقی
علی خدها والباب خبط

بعدت بسرعه وهيا مكسوفة أوى وبتحاول

عينها متجيش فى عينه

فارس راح فتح وهو متعصب

فاطمه : صباح الخير يا حبيبي

فارس : ماما

فاطمه : خير مالك يا ابني

فارس : مفيش خير حضرتك كنتى عاوزه

حاجه

فاطمه : لأ يا ابني دا أنا كنت جايه عشان

اطمن على حنين إمبراح كانت تعبانه وهيا

بتنزل بدرى كل يوم والنهادرده اتاخرت فى

النزول قلت اطمن عليها

حنين كانت سرحانه وقلقانه من التغيير
المفاجيء في معاملة فارس لها لحد مازين
فهمها السبب وفاطمه فكرتها تعبانه

فارس لسه كان هيرد لقي حنين زقته
ووقفت قدامه وهيا مبتسمه

حنين : صباح الفل ياماما متحرمش يارب
من سؤالك عليا

فاطمه : يا حبيبتي إنتى كويسه

حنين : بومب يلا ننزل وخذتها جرى على
تحت وفاطمه مش فاهمه حاجه

فارس بيبص عليها وبيضحك لما فهم إنها
مكسوفة وبتهرب منه

فارس : هتروحي منى فين يا حنين وراكى
وراكى

فارس نزل وفطر وطول الوقت عينه على
حنين وهيا كل ما تبصله تتكسف وهو
يبتسم ويغمز لها وزين شاي فهم وبيداری
ضحکته

فارس راح شغله وآخر اليوم راجع مشتاق
كانت شهد وولادها موجودين لقی حنین
بتجری ورا می ومالك وبتضحك وفرحانه
أوی

فارس دخل سلم على أمه وأخته ولسه
هینادی على حنین

فاطمه : فارس

فارس : خیر یاماما

فاطمه : حنین مبسوطه أوی النهارده من یوم
مادخلت البيت ده مشوفتهاش فرحانه كده

فارس ببص على حنين وابتسم لأنه فهم
سبب فرحتها لكن ابتسامته اختفت لما أمه
كملت كلامها

فاطمه : والنبي يا ابني ما تنكد عليها سييها
مبسوطه

فارس : انكد عليها

شهد : آه حكم إنت ما بترتحش وهيا فرحانه
وكل ما تضحك وتلاقيك قدمها وشها بيقلب

فارس : ليه هو أنا شيطان

فاطمه : لأ يا ابني مش أصدها بس

فارس : مبسش وبعدين أنا ومراتي بنعرف
نمشى أمورنا الدور والباقي على اللي ناويه
تخلي جوزها يولع في نفسه

شهد : سامعه ياماما

فاطمه : أنا قايمة القعدة وسطكم تحرق الدم

فارس : أنا طالع اوضتى

فاطمه : مش هتتعشى

فارس : هطلع أغير هدومي وأنزل نتعشى

كلنا سوا إيه دا اومال فين رجاله البيت

شهد : بابا راح يزور حماك بقاله كتير

ماشفهوش وزين وإيهاب زمانهم جاين

فارس : جاين منين

شهد : راحو يتفقوا على القاعة ولا نسيت إن

الخطوبه قربت ولأن مافيش وقت إيهاب راح

معاه لواحد صاحبه عنده فندق عشان

يتوصلته

فارس : نعم

شهد : آه موسم والقاعات كلها محجوزه
وأخوك جايلهم في آخر لحظه

فارس : وهو لازم قاعه ماكنا عملنا في البيت
وخلص

شهد : بيت مين يا حاج دول أصحاب أخوك
كوم لوحدهم ولسه الأهل والعيله وأصحاب
العروسه القاعه أحسن على الأقل محدش
فيينا يتمرط في عمايل أكل وترويق بعد
الفرح

فارس : طيب على البركه

في العربيه زين وإيهاب راجعين

إيهاب : مبسوط ياعم ادينا حجزنا خلاص

زين : متشكر أوى أنا مش عارف من غيرك
كنت هتصرف ازاي

إيهاب : بلاش افوره إنت ليك صيت فى كل
حته يعنى بإشارة تقدر تحجز الفندق كله

زين : لأ ياعم إنت عارف أنا مابحبش استغل
وظيفتى

إيهاب : طيب يا عم العاقل

زين : إنت بقى مالك طول الوقت باين
عليك الضيق

إيهاب : فى صفقه جديده للشركه

زين : وفيها إيه

إيهاب : قلقان الصفقة دى مهمه أوى يا
رفعت الشركه لفوق يا جابتها الأرض

زين : سييها على الله

إيهاب : ونعم بالله

زين : إنت أدها وأدود

إيهاب : أيوه بس الشركه دى أمانه أبوك
مأمنى عليها عارف لو بتاعتى ماكنتش
خفت

زين : ليه دا كله

إيهاب : عشان لو خسرت أبوك هيرفض
ياخد عوض منى وهيتحمل الخساره هو

زين : ربنا ما يجيب خساره

إيهاب : ياريتيه بس كان وافق

زين : على إيه

إيهاب : احتجنا قرض قولتله أخده من معايا
عشان أسدد براحتى ولو متسدده فى بيتها
برضه رفض وصمم ناخده من البنك وفكره

الدين للبنك دى مزهقانى ومقيدانى وأى
خساره أبوك اللى هيتحملها وهيرفض إنى
أتدخل من مالى الخاص

زين : إنت عارف بابا دا طبعه إنت بس اتوكل
على الله وأعمل اللى عليك وربنا هيكرمك
إيهاب : يارب بس أبقى خد بالك من شهد
والولاد

زين : ليه

إيهاب : لازم أسافر اتمم الصفقه دى

زين : ما تبعت أى حد

إيهاب : لأ طبعاً صفقه كبيره زى دى لازم
اتابعها بنفسى وشهد عنيده ومش هتوافق
تيجى تقعد معاكو وهتعلم كبيره ومسؤله
وتقدر تشيل الدنيا لوحدها عشان كده
بقولك تابعهم إنت

زين : متشيلش هم دول في عيننا

إيهاب : متشكر أوى يا زين

زين : متشكر على إيه إحنا أخوات

إيهاب : طبعا صحيح ازى فارس حاسس إنه

مش مرتاح مع إنه اتجوز اللى بيحبها

زين : والنبي هما الإثنين يشلو ربنا يهديهم

إيهاب : أمين يارب

فارس غير هدومه ونزل لقاهم لسه بيلعبو

ولقاها فرصه يقرب من حنين

مى : خالو حبيبي شوقت حنين عملتلى إيه

فارس باستغراب : حنين

مالك : آه عملنا ألعاب ورق كتيبير وحلوه

أوى

فارس : اسمها طنط حنين أو أبله عيب

تناديها باسمها

مى : إنتى زعلتى إنى بقولك حنين

حنين : لأ ياقلبى إحنا أصحاب ومفيش بنا

الكلام ده قوليلى حنين عادى

فارس : يعنى أطلع منها أنا

مى وملك وحنين بصو لبعض ورجعو

بصوله : آه

فارس : كده طب تعالو بقى وجرى وراهم

فضلو يجروا ويضحكو وهو وراهم لحد ما

قفش حنين وحضنها من ضهرها ولف بيها

مى بفرحه : الله وأنا كمان

نزل حنين : وانتى كمان وشالها ولف بيها

ونزل مى وبص لمالك : وإنت

مالك : لأ أنا راجل

فارس : خلاص براحتك

مالك : لا لا إنت صدقت وأنا كمان

فارس : هههههه ماشى تعالى وشاله ولف

بيه

شهد وفاطمه كانو بيتفرجو ومبسوطين

شهد قامت تجرى ناحيتهم

شهد : الله وأنا كمان

فارس : اقعدى ياهبله

شهد : مليش دعوه إشمعنى أنا

زين وايهاب وصلو لقو فاطمه ميته من
الضحك وشهد بتدبب في الأرض وبتزن زى
العيال وبتشد في دراع فارس وهو عمال
يزقها تبعد مبتبعدهش وحنين والولاد واقفين
يتفرجوا عليها ويضحكوا

إيهاب : هو في إيه

شهد : البايخ قليل الذوق مش عاوز يشيلنى

زين وايهاب: إيه

فارس : الدبه عاوزانى اشيلها

شهد : مليش دعوه الدور عليا

إيهاب : هو في إيه بالظبط

شهد : كانوا بيلعبو وشالهم كلهم وأنا اللي

فاضله ومش راضى يشيلنى

فارس : شيلها من قدامى يا إيهاب أنا مش

ناقص عبط

زين : آه فعلا جحا أولى بلحم طوره هههه

شهد : طور فى عينك دا أنا عصفوره

وهتشوف شيلنى يا هوبا

إيهاب : نعم

شهد بمياصه : شيلنى

والكل مفرفرين من الضحك

إيهاب : ربنا نفسه قال ولا تكلف نفس إلا

وسعها أشيل أنا فوق طاقتى ليه

شهد بحسره : كده طيب أنا أسفه وراحت

تقعد جنب أمها

إيهاب حس إنها زعلت بجد جرى وراح
وحضنها وضهرها ليه وفضل يلف بيها وهيا
من المفجاءه والسعاده مش قادره تنطق

نزلها ولفها ليه : ها مبسوطه

شهد معرفتش ترد غير إنها تتشعلق في
رقبته وتحضنه جامد

شهد : أنا بحبك أوى أوى يا إيهاب

إيهاب : وأنا كمان والله ومقدرش على زعلك

شهد : يا حبيبي

زين : إحم إحم اعملو حساب إن في عيال

واقفه وعازب غلبان زي

إيهاب وشهد اتكسفوا وكل واحد بيلف

بوشه ويداريه بايديه

كلهم قعدوا يتكلمو ويضحكو لحد عز مراجع
وكان سعيد بفرحتهم ولمتهم سوا اتعشوا
وايهاب خد مراته وعياله وروح وكل واحد راح
اوضته

فارس دخل ياخذ شور وحنين لقتها فرسه
نطت في السرير وعملت نايمه
فارس خرج لقاها نايمه طفى النور ودخل نام
جنبها وشدها في حضنها

فارس : عارف إنك صاحيه بس أنا يكفينى
إنك تنامى في حضنى دا عندى بالدنيا
حنين اطمنت ودخلت في حضنه ونامو

الصبح صحيو فايقين ورايقين وراح شغله
وحنين كانت مبسوطه و بتساعد أم محمد
وفاطمه في المطبخ

حنين وهيا بتروق فى المطبخ هدومها اتبليت
واهملت تغيرها إلا لما تخلص كل اللي وراها
والنتيجه برد فى المعده وفاطمه فهمت غلط
وافتكرته حمل وأول ما فارس جه من بره
بلغته بالبشرى الساره زى ما هيا فاكهه لكن
هو أول ما سمع كده برج من نفوخه طار
وطلع جرى على اوضته ودخل ورزق الباب
وراه كانت حنين نايمه قامت مفزوعه

حنين بفزع : إيه فى إيه

فارس وعينيه بتطق شرار : بتستغفلىنى يا

حنين هيا حصلت الخيانه

حنين : إنت اتجننت بتقول إيه إنت

فارس : بقول اللى سمعته بتخونينى

وتبلىنى باين واحد تانى

حنين : إيه

فارس : إبن مين اللى فى بطنك مين الحيوان

اللى بعته نفسك ليه

حنين من الصدمه مقدرتش ترد

فارس : ردى بدل ما ادفنك هنا

حنين : لأ دا انت خلاص مخك ضرب

بتتهمنى فى شرفى ااااه (ضربها بالالم)

فارس : اخرسى أنا اللى غلطان إنى بعاملك

كبنى ادمه وبدأ يقلع هدومه بعصبية

ويقرب منها والشر مالىه

حنين : إنت هتعمل إيه لأ أوعى بلاش

أرجوك واللّه أنا بريئه

فارس : هيبان إن كنتى بريئه ولا لأ

حنين : لااااااااااا+

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

فاطمه : حنين حامل

زين بصدمه : نعم

فاطمه : إيه يا ابني مالك بقولك حامل

زين : مين قال كده

فاطمه : أنا

زين : ليه كنتي دكتوره

فاطمه : لأ بس مخلفه ثلاثه واحده متجوزه

بقالها مده وبترجع ودايخه وتعبانه هتكون

إيه

زين : عندها برد في المعده مثلا إنتي جبتيلها

دكتور وكشف

فاطمه : لأ

زين : خلاص يبقى مفيش تأكيد او مال فين

فارس لسه مرجعش

فاطمه : من فرحته أول ما عرف طلعلها

جری

زين بفزع : يا نهار أزرق إنتی قولتيله

فاطمه : آه الله هو في إيه

طلع زين يجرى على فوق ويخبط على
الباب جامد عايز أخوه يفتحله قبل ما يعمل
كارته أو قتلها

زين : افتح الباب بدل ما اكسره

ماكنش فيه أي صوت كان فارس مش قادر
يتحرك من صدمته لما إكتشف إنه أول
واحد يلمسها أو بمعنى أصح يدبجها وحنين
كانت مرميه على السرير و مبرقه في
السقف مبتتحركش بعد اللي حصلها

صوت الخبط فوقه راح عدلها على السرير
وغطاها ولبس بسرعه ولبس وفتح الباب

وأول ما زين دخل وشاف المنظر ضربه

بالبوكس

زين : ياغبي مش تتأكد من الكلام قبل ما

تضيعها عجبك اللي عملته ده

زين فضل يضربه وهو مستسلم إحساسه

بالندم مخليه متخدر

وامه طلعت وراه ومهياش فاهمه حاجه لقت

زين بيضربه بدأت تحوش

فاطمه : إنت اتجننت بتضرب أخوك كده ليه

وإنت مالك مبتتحركش ليه إيه دا يا لهوى

حنين مالك ردى يا بنتى

زين : ماما لوسمحتى اطلبيلها دكتور بسرعه

فاطمه : دكتور ليه ولسه هتقرب وتحركها

منعها زين خوفا عليها لتشوف الكارثة اللي

ابنها عملها ومتستحملش

زين : ارجوكى يا ماما

فاطمه : حاضر أما نشوف آخرتها

وأول ما فاطمه خرجت

زين مسك فارس من كتفه وهزه جامد :

فوق بقى

فارس : أنا اللى دبحتها بايدى أنا اللى قضيت

على اللى فاضل بينا أنا اللى كسرتها وذلتها

زين : ركز وفوق أوم حميها وغيرلها هدومها

وأنا هغير الفرش الدكتور هيجى ولو شاف

المنظر هيعرف وهيتكلم وأمك مش حمل

خبر زى ده أوم يلا

فارس شالها بالملايه وحطها فى البانيو

وعقبال ما حماها وغيرلها كان زين روق

الأوضه كلها وفارس نيمها فى السرير

زين : روح استحمى بقى

فارس : مش وقته

زين : لأ وقته عشان تصصح وترکز مش

عايزين حد ينتبه على حاجه فاهم

فارس : حاضر

فارس خد شور وغير هدومه وفاق

أول ما الدكتور جه زين خد أمه ونزلها تحت

ووافقته مع إنها مش مقتنعه باللى بيحصل

والدكتور قال إنها فى حاله صدمه ومحتاجه

راحه وهدوء وكتبلها شويه أدويه ومشى

زين : أنا رايح أجيب الدوا وأوصل الدكتور

محدث يطلع عند حنين مفهوم

فاطمه : هو فى إيه

زين : مفيش بس اللى بقوله محدش
يخالفه

بعد مازين مشى

فاطمه : لأ بقى أنا لازم أفهم فى إيه مالها
حنين

فارس : مش وقته ياماما

فاطمه : لأ وقته (خبطت بايديهها على
صدرها) يالهوى

فارس: إيه فى إيه

فاطمه : تكون سقطت

فارس: بس يا ماما أنا على آخرى

فاطمه: الله مش بظمن على حفيدى

فارس: حفيدك عند شهد هنا مفيش أحفاد

فاطمه : ليه بقى ماهو ابنك يبقى حفيدى
ولا شهد بنتى و إنت مستلفاك

فارس: يارب ماما متحرقيش دمی وبطلی
كلام فى الموضوع ده وعشان تسکتى حنین
ماكنتش حامل

فاطمه : و إنت هتفهم عنى لأ حامل ولا طلع
كاذب لأ حمل الدكتور دا أصلا مش بتاع نسا
إيش فهمه

فارس: ياماما ارحمینی بقى

فاطمه: یاابنى متزعلش أنتو لسه صغیرین
بكره تعوضوه

فارس: مفيش بكره وماكنتش فيه حمل من
أصله

فاطمه : طيب متزعلش يمكن زى ما أخوك
قال برد فى المعده وأنا اللى استعجلت

فارس بندم : ياريتك سكتى يا أمى
ومستعجلتيش

فاطمه : وليه بقى طب دا فال كويس أنا
نفسى أفرح بيك

فارس : انسینی یاماما کفایه زین وشهد
فاطمه: لیه بقى أنا نفسى أشوف ولادك

فارس بعصبيه : ریحى دماغك مش
هتشوفیهم

فاطمه : يالھوى دا كلام تقوله اخص عليك
طب إيه رأيك بكرة تطلع حامل وتقول ماما
قالت

فارس بغضب : ياماما کفایه بقى حنين مش
حامل ومستحيل تحمل

فاطمه : مستحيل ليه بقى

فارس : عشان أنا ملمستهاش خالص من
يوم ما اتجوزتها و كلامك خلانى شكيت فيها
واتهمتها بالخيانة والنتيجه إنها مرميه بين
الحيا والموت بعد ما دمرتها ارتحتى بقى
فارس قعد على الكرسى ييكى ورأسه بين
ايديه

فاطمه اترمت على الكرسى من الصدمه
وافتكرت إن حنين من ساعه مادخلت البيت
وهيا مابتفرحش وفارس موجود وفهمت
سبب الحزن اللى دايم فى عينيها

زين رجع بالدوا وأول ما شاف منظرهم فهم
كل حاجه معلقش كتير أدى الدوا لفارس
وقاله إنها محتاجه ليه لحبه وحنانه لازم هو
اللى يهتم بيها وينسيها اللى شافته منه من
قسوة ووجع

فارس خد الدوا وطلع لحنين قعد بكرسى
جنبها كانت مبتتكلمش ولا بتدى أى انفعال
حتى الدموع منزلتش

زين اخد فاطمه وحاول يهديها ويراضيها
لكنها كانت غضبانه جدا وحزينه لدرجه انها
غضبت عليه هو واخوه وشبهه مقطعاهم

فضل جنبها وبالليل شد الكنبه جب السرير
ونام عليها والصبح أول ما نور حنين فتحت
عنيها لبست روب من بتوعه وخرجت من
الايوضه ومن الفيلا وهو قلق وصحى
ملقهاش افكرها فى الحمام بس سمع
صوت باب الجنينه بيتفتح استغرب إحنا
بدرى أوى ومحدث لسه صحى والجو كله
سكون بص من الشباك شافها نزل جرى
ولحقها بره الفيلا فى آخر لحظه وهيا قدام
عربيه معديه شدها لحضنه

فارس : إنتی اتجننتی بتعملی ایه هنا

حنین : رایحه لماما

فارس باستغراب: ماما مین

حنین : مامتی أوعی هتأخر

فارس : حنین إنتی عارفه مامتک فین

حنین : آیوه عند ربنا أنا رایحه لیها هیا

بتحبنی مش هتزعلنی

فارس بفزع: إیه لأ حنین ارجوکی اهدی

وتعالی معایا

حنین : لأ إنت وحش أنا عایزه ماما

فارس : هجیبهالك بس تعالی

حنین : لأ إنت كداب أنا عایزه ماما

فارس شدها ودخلها الفيلا بالعافيه وهيا
عماله تصرخ والبيت كله صحن وآخر ما
غلب شالها على كتفه وطلع بيها الاوضه
وهيا عماله تضربه على كتفه

حنين : أنا عايزه ماما سيبنى

فاطمه : يا عيني يا بنتى

زين : لأ دى عايزه مراقبه بدل ما تعمل فى
نفسها حاجه

فاطمه : أنتو السبب لو جرالها حاجه عمرى
ما هسامحكم

زين : وأنا ذنبى إيه

فاطمه : ذنبك إنك كنت عارف وساکت

عز میعرفش حاجه کان بره ساعتها ولما رجع
ولاحظ غياب حنین سأل علیها وقالوله خدت
برد وقلب معاها بحمی ونايمه

عز: فی إيه ومين بيزعق عالصبح

فاطمه بحزن : دی حنین

عز: حنین ليه مالها

زین : الحمی زادت علیها وبتخرف وعاوزه
أمها

عز: أنتو مش جبتولها دكتور

زین : آیوه بس قال الموضوع هیطول شويه

عز: لا حول ولا قوه إلا بالله اطلعيلها يافاطمه
البننت يتيمه ومحتاجه أم جنبها

فاطمه : حاضر وبتبص لزين بغیظ من غیر

ما عز ياخذ باله

فاطمه طلعتلها لقت فارس مكتف ايديها

وهيا واقفه في حزنه وضهرها ليه

فارس: اهدى بقى والنبي

فاطمه: يالھوى إنت بتعمل إيه سييها

فارس: اسييها ازاي دي عايزه تنتحر

فاطمه: يالھوى

وقفت فاطمه أدامها ومسحت دموعها

وبتحاول تهديها

حنين: خليه يسييني والنبي

فاطمه: يابنتي ما إنتي هتأذي نفسك

حنين: لأ بس ابعديه عنى خليكى معايا

فاطمه: حاضر يا حبيبتى سييها يا فارس

فارس: لأ دي ممكن تعمل أى حاجة

فاطمه: سيبها يا بنى كفايه اللي هيا فيه

فارس: ياماما

فاطمه: فارس سيب البنت

فارس باستسلام : حاضر بس لو جرالها حاجه

ذنبها فى رقبتك وأنا عمري ما هسامحك

فاطمه: انت آخر واحد تتكلم عن السماح

بعد اللي عملته فيها غور من وشى الساعه

دى

فارس سابها وهيا جريت استخبت فى حزن

فاطمه وفاطمه فضلت تهديها وتطبطب

عليها

فارس ساب الأوضه ونزل قعد فى الجنينه

مهموم وشايل هم جبال

فاطمه فضلت جنبها لحد ما هديت وفضلت
معاها تنام وتقوم في حضنها كانت فاطمه
الأم اللي حنين محتجاها

فارس بعد تماما وبقى ينام في أوضه شهد
القديمه ولا بيكلم حد ولا بيشفو حد حتى
الجامعه بطل يروحها ولما اتصلو أعتذر وخذ
أجازة

زين بيتحاشى التعامل مع حنين لإنه
حاسس بالذنب لاقدر يحميها ولا يجيب حقها
وفي نفس الوقت حزين على حال أخوه وأمه
اللى مبقتش تكلمه ولغى حجز الفندق من
غير ما يقول لحد وقرر يخترع أى سبب
وبأجل الخطوبه لأنهم هيلاحظو غياب حنين
ومجاش في باله إنها هتتأجل لوحدها
فؤاد ويارا ماكنوش فاضيين بيحضرها
الخطوبه ومش عارفين اللي جرى لحنين

حتى شهد ماكنتش بتيجي عشان الولاد
امتحاناتهم قربت

حين مع الوقت صحتها اتحسنن والفضل
يرجع لفاطمه وقررت لازم تسيب البيت

زين جاتله مكالمه من يارا بتقوله إن أبوها
تعب و نقلوه المستشفى ولازم تسافر فورا
هيا وجدها والخطوبه هتأجل

زين : ياستى فى ستين داهيه الخطوبه المهم
تطمنو عليه إنتى زعلانه عشان كده

يارا : خفت تزعل منى

زين : ليه هو بمزاجك أنا لولا إن الوقت ضيق
كنت سافرت معاكم عموما أنا هاجى
اوصلكم

يارا : مفيش داعى

زين : ازای بقى على الأقل أسلم عليكى ولا
إنتى مش عاوزه تشوفينى

يارا : ازای بقى دا أنا محتاجالك جنبى
دلوقتى أكثر من أى وقت تانى

زين : طب أنا هاجى اوصلكم وهاحاول فى
أقرب فرصه أحصلكم حتى أنا وحمايا نتعرف
كويس ولا إيه

يارا بكسوف : بس بقى يازين آه صحيح
أبقى بلغ حنين

زين : هه حنين لأ بقول بلغها إنتى يعنى
ميصحش تسمع دا منى أنا عشان متزعلش
منى

يارا : لأ حنين طيبوبه ومبتفكرش كده أقولك
هبلغها وإحنا فى السكه يلا سلام
زين :سلام وقفل الخط وبيتنهد

زين : أووووف الحمد لله أدى الخطوبه
اتأجلت لوحدها وبعدهم مش هيخليهم
يعرفو اللي حصل ويمكن نقدر نلاقي حل
على ما يرجعو

بلغ أمه وراح وصلهم وسلم عليهم
حين كانت خلاص خفت لمت هدومها في
شنطه وقررت تمشى وقبل ما تخرج من
اوضتها لقت تليفونها بيرن برقم يارا وبتبلغها
باللي حصل بعد ما قفلت معاها قعدت
على السرير تفكر وتكلم نفسها وهيا محتاره
♡: طب دلوقتي لا يارا ولا بابا هناك

☆: وإيه يعنى

♡: هقعد لوحدي يعنى

☆: وفيها إيه ما إنتى طول عمرك لوحداك

♡: آیوه بس أنا اتعودت علی وجودی وسط

عیله العیله حلوه أوی

☆: وعملتلك إيه العیله ماهو اتبهدتی

برضه

♡: آیوه بس لو هما مش موجودین كنت

اتبهدت أكثر دا غیر إنهم بیحبونی أوی وأنا

کمان بحبهم أوی أوی

☆: کلهم

♡: طبعاً

☆: حتی فارس

♡: إيه

☆: فارس نسیتی إنك من ساعه ما جیتی

هنا مشوفتیش فرح علی ایديه

♡: آیوه بس

☆: بس إيه إنتى هبله لسه هتدوريله على
أعذار

♡: غصب عنى بحبه وعلى أد ماجارحنى
على أد ما متعلقه بيه وهو ندمان دا أنا
عرفت إنه من ساعتها حابس نفسه وحزين

☆: طظ

♡: لأ طبعاً

☆: لأ إيه يستاهل بعد اللى عمله
♡: ماهو عمل كده من حبه ليا وغيرته عليا
☆: ولا من شكه فيكى وقله ثقته تجاهك
♡: لأ هو بيحبنى والحمد لله إنه متهورش
وقتلنى

☆: كمان ليه بقى

♡: بعد اللى سمعه وكمان من أمه يبقى لازم
يصدق وبعدين أنا كمان غلطانه

☆: ازای بقى

♡: كان بيقترب منى ويحاول يصلح اللى
حصل وأنا بهرب لو قربت أكثر ماكنش
صدق أى حاجه زى دى

☆: كلام فارغ لازم تمشى من هنا

♡: فعلا بس

☆: بس إيه تانى

♡: أشوفه

☆: إنتى اتهبلتى لأ عشان متتراجعيش

♡: خلاص همشى طب لو حاول يرجعنى

☆: يتربى الأول ويردلك كرامتك اللي

اتبعزت

♡: ازای

☆: تذلى أنفاسه لحد ما يتعلم الأدب

♡: وهقدر

☆: وانتى بعيد آه وانتى هنا فى المشمش

♡: خلاص همشى

شالت شنطتها وخرجت من باب الأوضه
لقت أم محمد خارجه من اوضه شهد وشايله
صينيه الأكل وباین عليها الزعل

أم محمد : ياربى هو إيه اللي حصل فى البيت

دا بس

حنين : جرى إيه يا أم محمد

أم محمد : ست حنين حمدلله على سلامتک
أخيرا خرجتى والنبي دا الفيلا من غيرک
ضلمه

حنين : الله يخليكى بس إيه الأكل ده
وزهقانه ليه

أم محمد : مش زعقانه أنا زعلانه على حالكم
انتم لازم محسودين

حنين : انتم مين

أم محمد : البيت كله إنتى بقالك مده عيانه
ومن يوم ما تعبتى وسى فارس من ساعتها
وهو قاعد فى اوضه ست شهد ومقفلها
وزياده عن الاباجوره مبينورش تدخلى الاوضه
تحسيها قبر وخس يا عيني ونشف دا حتى
الأكل زى ما إنتى شايفه لو كل بتبقى لقمه
زى عدمها وصوته مبيطلعش بدخل وبخرج

وهو زى ماهو لا بينطق ولا بيتحرك وبقول
للس الكبيره زعقتلى وقالتى فى داهيه لما
يموت أبقى قوليلنا

وسى زين بيقولى وأنا بايدى إيه هو اللى
عمل كده فى نفسه والبيه الكبير بيقولى
معلش استحمليه لو زعق لك

أم محمد : ياييه هو بيتحرك أصلا ومحدث
راضى يشوفه

عز : أصله عنيد أوى ومخه شمال
مبيسمعش لحد والوحيد اللى تقدر تدخل
هيا حنين واديه راقده تعبانه

أم محمد : يكون زعلان عشانها

عز : ممكن عموما أنا هكلمه

طلع عز وخبط وملقاش رد فتح الباب ونور

النور

فارس بزعیق وهو بیغطى وشه بایده من

النور : اطفى النور

عز: لأ

فارس وهو مش قادر یفتح : بابا

عز : آیوه لیه کده یا ابنی

فارس أفتكر إن أبوه عرف باللى حصل:

غصب عنى والله ماكان قصدى أأذیها دا أنا

بحبها أوى أوى

عز فهم إنه بیتکلم عن حنین وفهم إنه

السبب فى حالتها المرضیه عشان کده فاطمه

بعیده عنه وزین مبیدخلش وهو حابس

نفسه ندمان

عز : بس یا ابنی اللی بتعمله فى نفسک دا

مش حل

فارس : وبایدی ایه غیر کده

عز : تبقى جنبها وتحسسها بوجودك

فارس : دی رافضه حتی تبص فی وشى

عز : أيوه بس لازم تحاول تانى على الأقل
تحس إنها فارقه معاك طول ما إنت بعيد
الظنون هتلعب بدماغها

فارس: بس يابابا

عز : مفيش بس أوم خد شور واحلق دقنك
وفوق كده بدل ماتتسرع أول ما تشوفك آه
وكل أحسن بدل ما تقعد معاها ترقد إنت
كمان ومتأعدش فى الضلمه تانى لو عميت
محدث هينفعك

فارس : حاضر يابابا

عز : بقولك أنا هاخذ فاطمه تحت عشان

تبقو براحتكم

فارس وهو بيحضنه : ربنا يخليك ليه يا بابا

عز : ومتحرمش منكم يا ابني أنا هبعثلك

أكل مع أم محمد تخلصه فاهم

فارس بابتسامه : فاهم

خرج عز وبعث أم محمد بالأكل كان فارس

خد شور وحلق ومن فرحته حس بالجوع

ونسف الأكل في ثواني

وأم محمد نزلت قالت لعز اللي فرح عشان

إبنه بدأ يفوق وطلب من أم محمد تنادي

فاطمه

فاطمه : خير يا أم محمد

أم محمد : البيه الكبير عاوز حضرتك

فاطمه: طيب تعالى حنين ثوانى وراجعه يا

حببتي +

حنين كانت واقفه بتسمع أم محمد وبتفتكر

تفاصيل اليوم ده

فارس استجمع شجاعته وراح لحنين خبط

عليها

افتكرتها فاطمه ولا أم محمد أدخل

فارس كان داخل بخطوات بطيئه وبيقدم

رجل وبيأخر التانيه

حنين بفزع : انت

فارس: أيوه أهدي أهدي والله ما هأذيكى

بس اسمعيني

حنين وهيا بترجع لورا فى سريرها وكمشانه

والرعب باين عليها أبعد عنى

فارس قلبه موجوع على اللى وصلته بسببه
وعيونه بتتملى دموع

فارس : حنين

حنين : أبعد عنى إياها

الكل طلع يجرى على اوضتها

فاطمه: انت بتعمل إيه هنا

فارس :كنت كنت عاوزها تسامحنى

فاطمه راحت خدتها فى حضنها وبتزعق

لفارس

فاطمه: أخرج بره

فارس : ياماما ارجوكى يا حنين ادبنى فرصه

آخر فرصه

حنين كانت خايفه ومستخبية فى فاطمه

فاطمه : إطلع بره أحسن وربنا اخدها

واسيبلکم البيت

زين وهو بي شده يخرجه بره : تعالى بس مش

هينفع دلوقتي

فارس : بس دي لازم تسمعني

زين : انت مش شايف حالتها

فارس : شايف وموجوع إني السبب

فاطمه : وهيفيد بايه بعد عملتك الهباب

فارس : كفايه بقى عملتي دي إنتي السبب

فيها مادام حاجه مش متأكده منها بتقوليها

ليه أنا لو مين ما كان قالي ماكنتش هصدق

لكن إنتي اللي بلغتيني معرفتش أفكر

ولقيتك واثقه أوى من كلامك إنتي السبب

ودلوقتي بتبعديني عنها أكثر بدل ما

تساعديني ارجعها لحضنى لقلبي اللى
انطفى بعد ما بعدت عنه حرام عليكى
وسابهم وراح الاوضه وقفل على نفسه
وحالته اتنيلت أكثر

حنين بعد اللى قاله هديت وصعب عليها
وحست بوجعه لكن مقدرتش تتكلم وزين
خرج وعز بص لفاطمه بغضب ومنطقش
ونزل ومن يومها وهو مقاطعها

فاطمه حست بالندم لإن فعلا هيا السبب
وغضبها الزايد من فارس لأنها مش قادره
تواجه نفسها بغلطتها وبتقنع نفسها إنه هو
اللى غلطان وكان لازم يثق فى مراته أكثر من
كده وكمان هيا ماكنتش تعرف وقصدها

خير+

أم محمد : وياستی من يومها والبيت كئيب
حتى الأكل محدش بقى ياكل مع التانى
وحتى لما ست شهد جت مره بالعيال بقو
قاعدين زعلانين ومش لاقيين حد يقعد
معاهم مشيو ومجوش تانى

حنين كانت واقفه بتسمعها وقلبها بيبيكى
من الحسره على الحال اللى وصلوله

فارس سمع صوتها بره وهيا بتكلم مع أم
محمد قام فتح الباب بالراحه ووقف يبص
عليها من بعيد خاف يقرب تتعب تانى

حنين حست بيه التففت تبص ليه واتوجعت
على منظره بس مقدرتش تتكلم وجت
تمشى

أم محمد ماكنتش واخده بالها من الشنطه
اللى فى ايديها ولما خدت بالها

أم محمد : إيه دا إنتى مسافره ولا إيه

حنين : أنا ماشيه خلاص تعبت ومعدتش
قادره استحمل اللى بيحصلى فى البيت ده

أم محمد : إيه ليه بس كده دا شيطان ودخل
بينكم والنبى دا كلهم هنا بيحبوكى أوى

حنين : وأنا كمان بس لازم أمشى قبل الحب
دا ما يتحول لكره

أم محمد معرفتش ترد بس نزلت بسرعه
تبلغ فاطمه

فارس لما سمع كده حس إنها لو خرجت
عمرها ما هترجع وأمله الضعيف فى الصلح
هيتبخر

جری وراها ونده عليها

حنين وقفت من غير ما تلتفت عشان
عيونها المشتاقه ليه متفضحهاش وقلباها
الموجوع بسببه ميلنش

فارس : ارجوکی یا حنین ماتمشیش أنا بعید
أهوه مبتشوفیش وشى خالص بس خلیکی
أنا یکفینی أسمع صوتک و أشوفک من بعید
کفایه إنک معایا فی نفس المكان ارجوکی
ماتمشیش حبک مدینی شویه القوه اللى
مصبرانى على وجعی لو مشیتی هستحمل
ازای

حنین التفتت بغیظ : تعیش تموت تولع
میهمنیش إنت مبتفکرش إلا فی نفسک طب
وراحتى أنا إیه ووجعی وأنا کل ما أشوفک
بشوف الوحش اللى اتهجم علیا من غیر
رحمه

فارس بندم : حنین

حنين : ماتجبش اسمى على لسانك

حنين نزلت وهيا هتطق وتبترطم: عاوزنى
جنبه عشان ندمان وحاسس بالذنب مش

عشان بيحبنى وعاوز يراضينى غبيه

فارس نزل وراها ينادى وهيا مبتردش وزين

كان رجع من المطار

فاطمه : على فين يا بنتى الساعه دى

حنين : ماشيه

زين : هتروحي فين بس ابوكى وسافر

حنين : بس بيته موجود

فاطمه : حقا عليا يا بنتى

حنين : لا يا ماما إنتى مغلطيش إنتى كنتى
بالنسبه ليا أمى اللى اتحرمت منها وعمو عز
كان أب والصراحه زين وشهد كانو اخوات

ومحدث جابله سيره عن السبب ليتعب هو
كمان

عز كان بيزور شهد وجوزها

شهد: إيه يا حبيبتى ياماما داده عينك على

الولاد يلا يا إيهاب بتعمل إيه

إيهاب : بحيب مفاتيح العربيه أهه

ركبو العربيه إيهاب سايق وجنبه عز وشهد

راكبه ورا بتندب لحد ما صدعتهم

إيهاب : بس يا شهد تولويل

شهد : دى ماما مش عايزنى أزعل عليها

إيهاب : يا ستى ادعيها بالشفاء واقرى قرآن

بدل ما إنتى بتفولى عليها

شهد : خليك فى السواقه إنت مش حاسس

بيا خالص دا أنا جوايا نار آه ياماما

إيهاب بنفاذ صبر : بطلی بقى بدل ما نلبس

فى شجره وناخذ اوضه جنبها

شهد: انت

قاطعها عز بنظره ترعب : بس ياشهد

شهد اتكتمت ومطلعتش نفس و القلق

والخوف كانو واضحين على عز

عز : جرى إيه يا إيهاب ما تسرع شويه إنت

راكب عجله ولا أسوق أنا

إيهاب : حاضر ياعمى هزود أهوه

وطاروا عالمستشفى

وأول ما وصلو عز كان ملهوف وعينيه

مرعوبه بتدور عليهم وأول ماشافهم جرى

عليهم

عز : هيا فين

زين : فى العنايه المركزه

شهد : عملتو ايه فى ماما

إيهاب : شهد خفى ولا إنتى مش شايفه
باباكى عامل ازاي دا مش مستحمل كلمه

شهد : مش أفهم

إيهاب : مش هتفرق المهم دلوقتى تقوم
بالسلامه ادعيها وبطللى لمامه

شويه وزين جاتله مكالمه من يارا بعد ما
وصلت تطمئه على سلامتهم

زين بحزن واضح فى صوته : أيوه يا يارا
حمدالله على السلامه

يارا بقلق : الله يسلمك مالك يا زين صوتك
مش مريحنى

زين : ماما تعبت ونقلناها المستشفى

يارا : يا حبيبي قلبى معاك إنت عارف مش
هينفع أرجع ومقدرش اسيب بابا

زين : لأ ترجعي إيه خليكى جنبه وإحنا كلنا
هنا معاها بس أبقى طمنيني أول بأول

يارا: حاضر يا قلبى وإنت كمان

عز بعد إلحاح وخناق مع الدكتور والمدير
وافقو يدخل يشوفها

عز قعد جنبها ماسك ايديها ومرعوب عليها
فضل يتأمل وشها الاصفر وملامحها الهاديه
الجميله ويتكلم معاها ويفتكر ذكرياتهم سوا
وهو بيتألم على حالها ودموعه متعلقه فى
رموشه حيرانه تنزل ولا تستنى

خرج من عندها بالعافيه وهو سرحان

عز وهو بيكلم نفسه:ماكنتش أتخيل هيجى
يوم وأشوفك كده وإن حد يبقى ليه الحق

يبعدنى عنك يااااه يا فاطمه دا إنتى مالیه
دنیتى لا الشغل ولا العیال ولا الکتب إنتى
وبس قومیلو بالسلامه یا أغلی غالیه

فضلو کلهم بره الاوضه قلقانیین لحد ما
الدکتور قالهم إن حالتها بدأت تستقر

عز کان قاعد على الكرسى وساند راسه لورا
على الحیط ومغمض بیرسم صوره فاطمه
فی خیاله وهیا بتضحك

ایهاب کان قاعد جنبه وساکت وشهد راحه
جایه جایه راحه وحنین کانت واقفه فی رکن
بعید بتقرا قرآن وتدعى

زین وفارس کانو واقفین جنب بعض
ساندین على الحیط وعینیهم على اوضه
فاطمه

زين : أنا ماكنتش أعرف إن بابا بيحب ماما أد

كده

فارس : آه دا كان مستعد يولع في

المستشفى ويشوفها

زين : مش بس كده أنا لمحت عينيه مرغره

بالدموع وهو خارج من عندها

فارس : دول عشره عمر

زين : مش بس عشره دا حب كبير

فارس : عندك حق ربنا يشفيها ويقومها

بالسلامه

زين : أمين يارب وبمناسبة الحب والعشرة

روح لمراتك حاول تراضيها

إذ فجاءه شهد تنط وسطهم

شهد : بترغو في إيه دا بدل ما تدعولها

زين : ربنا يشفيها يارب ويهبلك أكثر ما إنتى
هبله إيهاب لم أم زعيزع دى بعيد عنى
الساعة دى

شهد : انت ساكتله وهو بيشتمنى

إيهاب : إحنا فى مستشفى بطلو هبل إنتى
وهو مش وقتكو خالص

فارس سابههم وراح وقف جنب حنين

حنين بتنفخ بزهبق : خير فى حاجه

فارس : بطنم عليكى

حنين : هه ودا من إمتى

فارس : دا على طول

حنين : إن كنت خايف على صورتك قدامهم
أنا مش هقولهم حاجه ولو عشان خاطر ماما
أنا مش همشى إلا لما صحتها تتحسن دى

مهما حصل كانت أم ليا وعمرها ما جرحتنى
ولو بكلمه

فارس : كانت ! إيه كانت دى إنتى مراتى
وهتفضلى مراتى فاهمه

حنين : لأ مش فاهمه ولو فضلت فعشانها
وبس وعشان والدك اللى لو عرف الحقيقه
ممکن يتعب هو كمان وأنا ميرضنیش

فارس : يعنى أنا خلاص مبقاش ليا مكان فى
قلبك

حنين : قلبى هه وانت لسه فاكهه مادمرته
خلاص

فارس : طب ينفع تدينى فرصه تانبه

حنين : عشان تذلىنى أكثر

فارس : لأ عشان أحبك أكثر وأكثر وأقرب

منك أكثر كان بيقترب منها مع كل كلمه

رغم اللي حصل دا كله حبه مسيطر على

قلبها وكل ما بيقترب قلبها دقاته بتجربى

فارس قرب أوى وايدة حاضنه رقبته والتانيه

حاضنه وسطها ونفسه الدافى بيقترب من

شفافيتها وفجاءه شهد بقت فى وسطهم ازاي

معرفش

شهد واقفه حاطه ايديها فى وسطها : أنتو

معندكوش دم هو دا وقته

فارس وحنين اتفزعوا الإثنين وبعدهو

زين لمحها جه وراها بسرعه بس بعد إيه

زين وهو بيشدها: يخربيتك إنتى داخله فى

الخط غلط تعالى

زين خدها من ايدها وحطها في إيد إيها

زين : لم المبعزقه دي بدل ما اكوملك

عضمها بعيد عن لحمها

إيها ميعرفش اللي حصل بس عارف إن

الوضع بين فارس وحنين متأزم وعود زهق

لإن شهد بتأفور وحاشره نفسها في أمور

متخصهاش

شهد : انت

قاطعها ايها بغضب: اسكتي بقى أحسن

والله العظيم لو ما اتلميتي لأكون ضاربك

خليكي في حالك بقى

شهد بصت لابوها: كده سامع يا بابا

عز : آه

شهد : يرضيك كده

عز : آه

شهد بصدمه : إيه

عز : اسكتى شوپه

شهد : ليه هى دى مش أمى اللى تعبانه
والهانم والبيه عملينها قعده بدل ما يزعلو
عشانها

عز : شهد قسما عظما لو ما اتكتمتى
لأربيكى من الأول وجديد فاهمه ولا أوريكى
عملى

شهد بخوف: لا لا حاضر سكت أهه

شهد قعدت زى الجزمه لما فهمت إن الدنيا
والعه بره وجوه ومش ناقصه كلمه +
حنين قررت تستنى عشان فاطمه دا لمجرد
خروها بالشكل ده طبت ساكته اومال لو

طلبت الطلاق هيجرالها إيه بس لسه
مبلغتش حد بقرارها

بس مش فاطمه السبب فى إنها تبقى ولا
حتى حبها لفارس فى أسباب تانيه كتير زى
إنها هيا اللى اختارته من الأول ازاي هتواجه
أبوها بفشلها فى نجاح الشىء الوحيد اللى
اختارته بنفسها واتحدثه عشانه كده
هتسبتله إنها اختياراتها غلط وساعتها أمرها
هيبقى بايدى فؤاد صحيح اتغيرت معاملته
لحنين كتييير لكن هيا عمرها ما هتنسى
سنين الإهمال اللى عاشتها معاه وبعدين
الأسوأ إن لقب مطلقه فى مجتمعنا جرح
ومؤلم وبنعاقب الست عليه مع إن أوقات
كتير الراجل بيبقى السبب وقرار زى ده
محتاج جرأه وشجاعه وحنين متقدرش على
عواقبه وهتتحسب عليها جوازه وقلبها مش

هيقدر ينسى فارس واللى هترتبط بيه بعده
لو طلع مش كويس هتدبس فيه على الأقل
فارس بتحبه هو صحيح متهور وعصبى
وغبى بس بتحبه أوى ويحبها ولما بيكون
بعقله بتعيش معاه أحلى إحساس فى الدنيا
أهى كلها تلاكيك عشان تفضل جنب فارس
فات الوقت وفاطمه قامت بالسلامه والكل
حواليها فرحت أوى لما لقت حنين موجوده

فاطمه : حنين تعالى يا بنتى جنبى

شهد : الله وأنا مش بنتك أنا كمان

فاطمه : تعالى إنتى كمان

شهد نطت على السرير زى الهبله وحضتها

بغباوه

فاطمه وهيا بتطلع فى الروح: ااه يابنتى حرام

عليكى هتخلصى عليا بالراحه مش كده

إيهاب شدها بعيد عن فاطمه

إيهاب : اعقلى بقى هتفطس فى ايدك إحنا

ما صدقنا تخف

شهد : الله وحشانى

زين : وحش لما ياكلك

شهد : والله انتم رخمين ماما تعبت وأنا

زعلت عشانها وكلكم زعقتولى بدل ما

تواسونى

فارس : نواسيكي ليه هيا أمك لوحدك مهيا

أمنا كلنا

شهد : ولما هيا أمكم كنت مقضيها غراميات

إنت والهانم ليه بدل ماتزعلو علشانها

فاطمه انتبهت للكلام

إيهاب : إنتى مفيش فايدة فىكى قولنا

خليكى فى حالك

فاطمه : بتكلمى عن إيه ياشهد

شهد : عن فارس وحنين خلاص يعنى الحب

مقطع بعضه مش قادرين يستنوا لما تخفى

فاطمه الفرحة بانته عليها وبصته لحنين

لقتها اتكسفت وبتبص فى الأرض

فاطمه : تعالى يا فارس أقعد جنبى

شهد : وأنا

إيهاب : اترزعى جنبى هنا

فاطمه مسكت إيد حنين وإيد فارس

وحطتهم على بعض الإثنين بصوا لبعض

وهما محرجين وحضنوا فاطمه

شهد : هو في إيه

إيهاب : اتفرجى وانتى ساكته

فاطمه : يعنى هتفضلى

حنين : طبعا

فارس اتفاجىء بردها وفرح أوى ومبقاش

حتى عارف يدارى

فارس : بجد بجد يا حنين يعنى إنتى أنا أنا

بحبك أوى

حنين برقت له وبتتلفت بعنيها تفهمه إن

الكل بيتفرج عليهم

فارس بيحاول يغير الموضوع بص لفاطمه :

أأأ إحم المهم إنتى أحسن دلوقتى يا ماما

الكل : ههههههههه

عز من يومها بقى يهتم بفاطمه أكثر
إحساسه إنها كانت هتضيع منه فى لحظه
خلاه يتربع عليها ويقرر يستمتع بكل لحظه
معها

المشكلة بقى إن الفتره اللي فارس قضاها
فى اوضه شهد القديمه جت عليه بالأذيه لإنه
طول الوقت لوحده وندمان ندمه وتفكيره
وصلوه لإن ده ذنب رشا وبقى كل ما يغمض
عينيه يحلم بيها الأسوأ إنه فى مره اتكعبل فى
كرتونه كانت شهد شايله فيها ذكرياتها
القديمه ووقعت واتفحت ووقع كل اللي
فيها على الأرض نور النور وبدأ يلهمم كانت
مليانه صور لشهد صورها مع اصحابها فى
الجامعه وصورها مع العيله وصور لها أيام
خطوبتها مع إيهاب وتحت كل الصور صور
خطوبه فارس ورشا وصور كتير لرشا لوحدها

ومع فارس ومع شهد ومع العيله من الآخر
شبح الماضى اتجسد قدامه من جديد

فارس لما طلب من حنين تفضل مش بس
خاف لا مترجعش دا خايف أكثر على نفسه
طول ما حنين بعیده رشا بتطارده بس دة
كان فى الأول لكن بعد الأحداث الأخيره بقى
كابوس رشا ملازمه دايمًا حتى وحنين
موجوده الأنيل إنه بقى يخرف باسمها وهو
نايم

اللى تعبته أكثر إنهم لما رجعوا البيت بفاطمه
آخر اليوم أول ما دخلو أوضتهم

حنين : اسمع بقى أنا رجعت وسكت بس
عشان تعب ماما لكن أنا مستحيل اسامحك
على اللى عملته وإن كنت فاكر إني هرجعلك
بالسهوله دى تبقى بتحلم

فارس بهدوء : اللی یریحک عن إذنک
رده الهادی حسسها إنه بیتکلم بالعافیه

حنین : علی فین

فارس : هروح أنام فی اوضه تانیه

حنین: ولما ماما تعرف وتتعب تانی

فارس : والعمل

حنین : تنام هنا علی الکنبه زی ماکننا الأول

فارس : ماشی

حنین علی أد ما کانت فخوره بنفسها إنها
وقفت قصاده ورفضته وإنه وافق علی طلبها
علی أد ما کانت مکسوره کان نفسها يتحایل
شویه ویراضیها وهیا ماکنتش هتاخذ فی ایده
غلوه وجری هتترمی فی حضنه

بس هو استسلم بسرعه لإنه مش قادر حتى
على الكلام

طول الفتره اللي كانوا فى المستشفى كان ما
عينه تغفل كانت ملامحه بتضطرب وجسمه
يعرق ويقوم مفزوع ودا السبب إنها طلبت
بيات معاها عشان تبقى قريبه منه مش
عشان خاطر فاطمه خافت ليجراله حاجه
وهو لوحده

ومن يومها وهما كده بيرسمو السعاده قدام
فاطمه ومع إنها فقساهم لكن ساكته على
أمل إن وجودهم مع بعض يخليهم يخنو
لبعض و يتصالحو

يارا أبوها صحته اتحسننت وفؤاد أصر عليه
يرجع معاهم

أول ما رجعو زين قالهم هنعمل خطوبه
وكتب كتاب على طول قبل ما حاجه تحصل
تاني والفرح بعدين وفعلا عملو خطوبته في
الفيلا+

زين ويارا كانت الفرحة ماليهاهم الكل
باركلهم وهناهم وغنو ورقصو صلو وشعبي
مخلوش وحنين كانت بتحاول ترسم الفرحة
على وشها مقدرتش وزين لاحظ وراح وقف
جنبها

زين : وحدوووه

حنين : لا إله إلا الله

زين : ما سمعتيش بيقولو إننا في فرح

حنين : آه ربنا يسعدكم سوا حافظ عليها دي

بتحبك أوى أوعى تجرحها

زين : حاضر خير

حنين : شكلكم وانتو بترقصوا وفرحانيين

حلو أوى

زين : عارف خير

حنين : انت علققت

زين : آه خير

حنين : تعبانه

زين : من إيه

حنين : أخوك

زين : اشمعنى

حنين : معذبنى

زين : وإيه اللى جد ماهو كده على طول

حنين : اللى جد إنى خلاص مبقتش قادره
أصبر واتحمل كل ثانيه بسأل نفسى اتجوزنى
ليه أما هو مبيحبنيش

زين : مين قال

حنين : أنا اللى بقول وعايذك تصارحنى مين
جبره يتجوزنى

زين : محدش إحنا اتفجأنا بيه بيقول هتجوز
محدش ناقشه فى أى حاجه من فرحتنا بقاله
سنين رافض الفكره حبك حرك قلبه

حنين : مش باين

زين : عارف إنه غلط لكن من غيرته عليكى
ولو أنا مكانه كنت عملت أكثر من كده

حنين : ياسلام

زين : طبعا واحد وعرف إن مراته خاينه

حنين بصدمه : خاينه

زين : أيوه اللى تحمل وجوزها ملمشهاش

تبقى إيه

حنين بغیظ : وهو أنا كنت حامل أصلا

زين : لأ بس ماما ماكنتش تعرف إنكم

القصد ننسى اللى فات ونعيش بقى ولا إيه

هنمسك فى اللى فات مش هنرتاح أبدا

حنين : قوله

زين : نعم

حنين : آه أنا سامحته وهو طنش

زين : طب استنى هروح اجيبهولك من قفاه

حنين : ليه وميجيش لوحده ليه صغیر

زين : متدقيش بقى المهم يجى

فارس كان واقف مع إيهاب وشهد

زين راح وقف جنب فارس اللي تقريبا مش

طايق نفسه الفرغ بيفكره بفرحه الأولانى

والتانى الإثنين كانو نيله منيله بستين نيله

زين : يابيه مش ناوى تعزم مراتك على

الرقصه الجايه

فارس : بلاش كلام فارغ هو أنا لسه صغير

زين : نعم ليه عندك كام سنه طب دا إيهاب

اللى أكبر منك هيعزم شهد أهوه

إيهاب : انت بتدبسنى

شهد : نعم

إيهاب : لا يا روحى تسمحيلى

شهد : أيوه كده

إيهاب : الله يسامحك

شهد : إيهاب

إيهاب : عيونه

زين : ههههه وأدى شهد فرحت

فارس : عشان هبله

زين : كل الستات هبل أوى فى الحاجات دى
وأقل حاجه بتفرحهم روح بدل ما حد تانى
يطلبها ومش هتقدر تنطق

فارس : حد تانى دا إيه ليه متجوزه سوسن

زين : لأ متجوزه جعفر يلا يافالح

يارا جت وقفت جنب زين

يارا : بيقولوا دى خطوبتنا

زين : واخذ بالى

يارا : اومال الكل بيرقص ليه إلا إحنا

زين : مين قال دا أنا ههد حيلك رقص
عشان فى الفرغ مش هنرقص كثير

يارا : ليه بقى

زين بيتنهد باشتياق : عاوزك فايقه ورايقه
مش مجهدده وعايزه تنامى نامى أسبوع قبل
الفرغ عشان ليلتها مش هتشوفى النوم

يارا بكسوف : هااا قليل الأدب

وجت تمشى مسكها

زين : الله مش هترقصى معايا ولا إيه

يارا : اتلم يا زين

فارس راح طلب حنين للرقص وكانت فرحانه
أوى وأول ما بقت فى حضنه غابت فى دنيا
تانيه وهو كان مستمتع أوى وأوى ومش عايز
الرقصه تخلص وشويه وهما بيرقصوا بدأو

يُبعِدوا يُبعِدوا لحد ما بقوا في مكان بعيد في

الجنيته لو حدهم+

شهد : مالك

إيهاب : مفيش

شهد : لأ فيه وأنا لازم أفهم

إيهاب : لأ مفيش ولو هتغضبي إحنا في بيت

ابوكي أهوه

شهد : جري إيه يا إيهاب إنت بتتلكك

إيهاب : آه

شهد : كده طب بلاها رقص بقى

إيهاب : أحسن برضه

فاطمه شافتهم راحت لهم

فاطمه : في إيه يا اولاد

إيهاب : ولا حاجه

شهد : لأ في البيه بيتلككلى وعايزنى أبات هنا
الله أعلم عايز يروح فين

إيهاب : اتلمى يا شهد احسنلك

شهد : لأ وأعمل اللى يعجبك

فاطمه: عيب يا شهد

زين جه على خناقهم

زين : جرى إيه انتو حالفين لتقلبو ليلتى
ضلمه هو أنا أخلص من فارس وحنين
الاقيكم

إيهاب : أنا آسف أوى يا زين

شهد : كسبنا صلاه النبى تنكد عليه فرحه
وبعدين تقوله آسف

زين : ما تفرشى الملايه أحسن خديها ياماما

من هنا

شهد : لأ مش ماشيه

زين : روحى إنتى وماما ليارا بدل ما تقلب

عليا أنا مش ناقص

فاطمه خدتها ووقفوا مع يارا

زين : يا جدعان دى خطوبه ولا يوم الخناق

العالمى جرى إيه بتخانقوا ليه

إيهاب : مفيش

زين : متشتغليش وحياه أبوك أنا على أخرى

مش عارف اتلم على يارا ثلاث دقائق

بسببكم وجاى تقولى مفيش أنطق

إيهاب : أوووف يا زين سيبك منى وروح
شوف خطيبتك متخليهاش تطول مع شهد
لتقلبها عليك

زين : تفتكر لا لا يارا عاقلة بيتهيا لي وبعدين
ماما موجوده أكيد هتنقذنى صح

إيهاب : معرفش

زين : طب يلا انجز بسرعه وفهمنى اللي
حصل عشان الحق أنقذ ما يمكن إنقاذه

إيهاب : المسأله إني ورايا سفره شغل
والهانم عايزه تأجز العيال من المدرسه
وتيجى معايا

زين : وبعدين

إيهاب : مفيش رفضت قالتلى هتسيبهم
عندكم وتيجى هيا

زين : برضه وبعدين

إيهاب : رفضت

زين : يعنى بتتخانقوا عشان كده

إيهاب : لأ

زين : اومال إيه أخلص يا إيهاب متنقطنيش

إيهاب : الهانم عايزه تيجى تراقبنى مش

تتفسح لو على الفسح أنا معنديش مانع

لكن تيجى تشتغلى مخبر لأ

زين : وتراقبك ليه

إيهاب : بتشك فيا ازاي أخذ أشيك بدل

عندى وأنا مسافر أسافر وأنا مهندم

ومتشيك ليه

زين : نعم دا إيه الجنان ده

إيهاب: قولى إنت أنا دكتور جامعى ورجل
أعمال ليا مكاتتى مظهرى أهم شىء الهانم
أختك عايزانى مبهدل قال إيه شكلك بتبقى
يجنن والبنات بتتهيل عليك

زين : هههههههه ودا غزل ولا شتيمه

إيهاب : أنا عارف بقى

زين : هههههههه عليكى وعلى جنانك يا شهد
تصدق بابا كان عنده حق لما قالك دى
هتجيبك لورا كان بيبيص لبعيد وعارف إن
مستقبلك معاها هيبقى هباب

إيهاب : أعمل إيه مش بايدى قلبى اختارها
بحبها أوى أوى

زين : أنا عايز أفهم بتحب فيها إيه شهد دى
الجنان نفسه

إيهاب : متقولش عليها كده دى حب عمرى
وعلى أد ما مجننانى مش قادر أكرهها كل
يوم بحبها أكثر ومفيش ست فى الدنيا مهما
كانت ممكن تلفت نظرى أختك بتسحرنى
بتخلينى أحس إنى عايش مع إنها دايمًا
حارقه دمي

شهد الفضول خلاها تتسحب من أمها
وراحتلهم وكانت جايه من ورا إيهاب زين
شافها جرجره فى الكلام عشان يسمعها
ويعرفها أد إيه هيا غيبه ماهو عارف إن
إيهاب بييموت فيها

شهد بعد اللى سمعته قربت من إيهاب وهو
ضهره لها وحضنتها

إيهاب بخضه : إيه ده شهد

شهد : بحبك أوى يا إيهاب التفت لها وبصلها

زين : استأذن أنا بقى

شهد : أنا أسفه أنا بتعبك كتير مش كده

إيهاب : كويس إنك عارفه

شهد : خلاص بقى سامحنى وأنا مش

هسافر معاك بس متتأخرش عليا أصلك

بتوحشنى أوى

إيهاب : طب لما أنا بوحشك تأومى تبعدينى

عنك قبل ما أسافر بدل ما نقضى وقت أكثر

سوا

شهد : خلاص بقى

إيهاب : ماشى بقولك إيه فين الولاد

شهد : مع بابا شبطوا فيه

إيهاب : كويس خليههم هنا النهارده وتعالى

نستأذن ونروح

شهد : لیه

إیهاب : مش بتقولی واحشك إنتی کمان

وحشانی أوی

زین بعد ما سابهم راح لیارا

زین : حبیبی مکشر لیه

یارا : إیه دا انت افتکرتنی

زین : یارا أبوس إیدک أنا مش هاخدها بالدور

أخلص من أخویا واختی تطلعیلی هیا اللیله

دی مالها مضروبه کده لیه أكید حد

باصصلی فی الجوازه دی

یارا : إیه دا کله دا انت علی الآخر

زین : أعمل إیه تعبت وبدل ما تخفنی عنی

جایه تکملی

یارا: اخفف عنك ازای

زین : شوفی إنتی بقی

یارا : أمممم بقول إیه

زین : قولى

یارا : متسیبک من الحفله دی خالص وتعالی

نتعشى بره سوا

زین : بس دی حفله خطوبتنا

یارا:والله محدش قالی ولما هیا کده یا أستاذ

سایبنی وعامل فیها مصلح اجتماعی

وسابته ومشیت بعید فی الجنینه وقعدت

غضبانه

زین : دا إیه اللیله النحس دی أنا إیه اللی

خبطنی فی دماغی وخالنی أعمل حفله کنت

کتبت کتابی علیها وخذتها البیت

فاطمه : انت کوپس یا ابنی

زين : هه

فاطمه : بتكلم مين

زين : بكلم نفسى عيالك جننوني وادى يارا

غضبت

فاطمه : صالحها

زين : اصالح مين ولا مين وأنا مين

يصالحنى أقولك ماما قفلى الليله وأنا طالع

اوضتى أنام

فاطمه : نعم إنت بتهزر

زين : لأ تصبى على خير+

إيه رأيكم وتوقعاتكم ???

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الثالثه والعشرين

فاطمه : بتكلم مين

زين : بكلم نفسى عيالك جننوني وادى يارا

غضبت

فاطمه : صالحها

زين : اصالح مين ولا مين وأنا مين

يصالحنى أقولك ماما قفلى الليله وأنا طالع

اوضتى أنام

فاطمه : نعم إنت بتهزر

زين : لأ تصبى على خير

عز : فى إيه مالك وزين راىح فىن كده

فاطمه : طالع ينام

عز : نعم ينام دا إيه دى خطوبتته

فاطمه : واللّٰه له حق كلهم مفتكروش
يغضبوا إلا النهارده ولما صالحهم بقوا زي
السمن على العسل وسابوه يغرق
إيهاب كان جاى يستأذن سمعهم

إيهاب : فى إيه

عز : زين ويارا اتخانقوا

إيهاب : إيه ليه

فاطمه : بسببكم أهتم بيكم وسابها
إيهاب : طب اهدى حضرتك ومتقلقيش
شهد اندهى لفارس وحين وقليلهم على
اللى حصل وأنا هتكلم مع يارا

شهد : ماشى

شهد راحت لهم لقتهم حاضنين بعض
وبيرقصوا على صوت دقات قلبهم

شهد : إحم إحم

حنين بعدت عن فارس وهيا محرجه وهو
مش عايزها تبعد مسك ايديها وهو بيلتفت
يشوف اللي بيتحمم

فارس: شهد في حاجه

شهد : تعالوا دلوقتي نشوف اللي حصل
وابقوا كملوا بعدين

كسفتهم الدبشه المهم راحوا معاها

إيهاب راح قعد جنب يارا

يارا اتفجأت بيه واستغربت

إيهاب : متستغريش أنا مش ابن عمهم
وجوز شهد وبس أنا اخوهم الكبير وزين جدع
وبنى آدم أوى وبيحافظ على عيلته وحل
مشاكلهم أبدى من الضحك المزيف في

الوشوش زين لف كتير وعرف كتير لكن
عمره ما اتكلم عن واحده بالوصف ده ولا
باللهفه دى عمره ما كان عاشق بالشكل ده

يارا : هو اللى بعثك تقول كده

إيهاب : لأ هو ساب الكل وطلع اوضته آه هو
شاطر ينصحننا ويصلحننا لكن معاكى بيبقى
زى العيل الصغير بيتعلم الحب والدنيا على
ايدىكى أنا عارف زين كويس عشان كده
بتكلم بثقه هو ممكن يطنش أى حد إلا إنتى

يارا : ماهو واضح

إيهاب : فعلا واضح عارفه لو حد تانى غضب
كان عرف يراضيه إنتى بقى بيحس إنه
ضعيف ومش قادر يرضيكى ولا يقدملك
اللى تستهليه بيخاف يخيب ظنك فبيهرب

يارا : معقول

إيهاب : أيوه لما بنحب بنبقى جوانا أطفال
أقل حاجة بتسعدنا وأقل حاجة بتجرحنا
شطاره اللي تحب تحتوى حبيبها وتساعده

يارا : وهو ميعملش حاجة

إيهاب : هو يشيلها جوه قلبه ويحافظ عليها
ها هتراضيه ولا أقوم على فكره أنا آسف

يارا : ليه

إيهاب : عشان بسببنا كلنا أتتو اتخانقتوا بس
زين بيقدر عيلته ويحب يشوفهم
مبسوطين دا بيديله طاقه إيجابية كبيرة يقدر
يسعدك بيها

يارا بكسوف : بجد

إيهاب بابتسامه : طبعا

يارا : طب هو فين

إيهاب : فى اوضته

يارا : أنا متشكره أوى

إيهاب : لأ بسيطه إنتى راحه فىن

يارا : رايحه ليه

إيهاب : لا مش كده استنى بقى

إيهاب اخدها وراح لشهد وفارس وحنين
وطلعوا الاوضه وكل واحد ماسك إيد حبيبته
واقفين ورا ببعض ويارا واقفه فى الآخر مش
باينه

زين كان نايم بالبدله على السرير بصلهم

بصه سريعه ورجع بص للسقف

زين : اطلعوا بره عايز أنام

شهد: كنا جابيين لك هديه بمناسبة الخطوبه

زين : خطوبه هه لأ شكرا

إيهاب : طب شوفها الأول

زين : لأ امشوا بقى

حنين : انت حر بس هتندم

زين التفت بضيق : قتلکم اخرجوا بره

طلعت يارا من وراهم بتبص عليه قام
واتعدل وقعد

زين : يارا

يارا : ممكن اتكلم معاك كانت مع كل كلمه
بتقرب خطوه وهو قام وقف وبدأ يتحرك
ناحيته

زين: طبعاً

فارس : ليه مش الهديه مش عجاك عايزها
ليه

زين باستغراب : هديه إيه

يارا : أنا أنا هديتك إيه مش عاوزنى

زين : وأنا أقدر برضه طب ازای

الكل اتحرك بهدوء ونزلو وسابوهم وسابوا

الباب مفتوح احسن الشيطان يلعب بيهم

زين اخدها فى حضنه وضمها أوى وبعدها

شويه ويببصلها

زين : خلاص مسامحانى

يارا : طبعا

زين : يعنى مفيش زعل

يارا : أكيد

زين : إحم بقول إيه ننزل بقى بدل ماتندمى

يارا : نعم

زين : أيوه إنتى حلوة وزى القمر وأنا هتجنن
عليكى وفى اوضه نومى ولوحدنا و

زين بلع ريقه وبصلها بشغف ارجوكى انزلى
لو استنيتى شويه مضمنلكيش أنا هعمل
إيه وأنا عايز كل حاجه بينا تمشى صح

يارا اتكسفت أوى لما فهمت قصده وخرجت
تجرى وهو غمض عيونه واتنفس عطرها
اللى لسه مالى المكان ونزل وراها ولما الكل
شافوهم اطمنو إنهم اتصالحوا+

اتفقوا كل واحد يختار اغنيه ويرقص عليها
كل اتنين

اختاروا لزين ويارا اغنيه هاديه وناعمه وكانو
بيرقصوا فى حزن بعض منسجمين أوى
لدرجه إنهم قلقو عليهم منظرهم ميظمنش
بقوا يدعوا الرقصه تخلص على خير

ومينسوش نفسهم وينسوا الناس وتبقى

فضيحه

فارس وحنين اختارولهم أغنيه فاتت سنين

لإيسا كانت معبره أوى عن حالتهم

واحساسهم اللى يشوفهم وهما بيرقصوا

يقول هما العرسان

أما ايهاب وشهد اختارولهم اغنيه حلوه

رقصوا عليها تانجو وكانو يجننو سوا

والليله بقت هنا وسعاده على الكل حتى

حنين وفارس كانو قديبين أوى قضاوا مع

بعض ليله جميله كلها حب وشوق+

سافر إيهاب وساب شهد والولاد وزى ماتوقع

شهد عملت شيخ العرب وقالتلهم هقعد فى

بيتى وأنا قد المسؤليه هاودوها لكن كانو

دايما بيطلو عليها+

فارس وحنين ملحقوش يتهنو كتير
والمشاكل بدأت تانى وفارس مش فاهم انها
قلبت عليه بسبب تخاريفه وهو نايم
بعد يومين مالك ابن شهد جاله دور برد
شديد وخذته للدكتور واداله دوا والكل زاره
يطمنو عليه

ورجعوا الفيلا وبقت فاطمه وعز كل يوم
يروحوا لشهد عشان يطمنو عليها وعلى
الولاد

تانى يوم فارس راح الجامعة
وكعادتها حنين لجأت للحلل تفش غلها فيها
زين راح يقابل مديره عشان يظبط أجازة
محترمه لشهر العسل المدير وافق بس بعد
ما يخلص المهمة اللي كلفه بيها

زين : يافندم بقى أنا جاى أطلب أجازه
تكلفنى بمهمه

المدير:اعتبرها ياسيدى هديه الجواز

زين : هو مين اللى يهادى التانى وبعدين
الهديه دى تبقى علاوه ترقيه مش مهمه
جديده

المدير:والله دا اللى عندنا ولما ربنا يوفك
فى المهمه دى ليك علاوه ممتازه

زين : يا فرحتى

المدير : نعم

زين : بكح يافندم

وبعد ما زين رجع الفيلا نادى على أمه
عشان الغدا

فاطمه: مش نافع أنا راحه لشهد

زين : طب خلاص يا أم محمد

فاطمه : أم محمد جايه معانا

زين :ليه طالعين رحله

فاطمه: أختك سهرانه جنب الواد طول الليل
وبتنام بالعافيه والداده كبيره فى السن ومن
ساعه آخر مره لما مشت الشغاله محدش
بيخدمهم إيه تموت من الجوع هناخذ أكل
وأم محمد هتقعد عندها تساعدها لحد ما
الواد يخف

زين: الله او مال مين هيخدمنا إحنا

فاطمه: حنين أهه

زين : ياماما حنين مرات ابنك مش شغاله

هنا

فاطمه: وهو أنا جبرتها هيا اللي عاوزه كده
واتطوعت من نفسها وهيا اللي قالتلنا على
فكره مرواح أم محمد لشهد

زين : ياماما بدل ما تعلميها تهتم بجوزها
بتعلميها الغسيل دا شهد اللي المفروض
كنتى تعلميها ماكنتش بتحط ايدها فى حاجه
فاطمه: وأنا مالى هيا جايه متعلمه جاهزه

زين : ياماما

فاطمه: اوووف أنا مليش دعوه اهى عندك
كلمها قتلها ملهاش دعوه قالتلى بتسلى

زين بينادى: حنين

حنين : أيوه حد بينادى

زين : يا نهار هباب إيه المنظر ده

حنين : فى إيه

زين : إنتى اللى فى إيه الله يعينك يا فارس
دا أنا لو رجعت البيت ولقيت مراتى كده
هولع فيها وإيه دا بصل حنين : فى إيه مش
بطبخ

زين : وإيه علاقه شعرك بالموضوع دا إنتى
ولا اللى طالعه من حريقه

حنين : اوووف بطل تريقه قولى كنت بتسأل
ليه

زين: قدامى

حنين : على فين

زين : متسألش

اخدها بالعافيه وركبها العربيه ووداها بيوتى
سنتر وطلب منهم يحولو الكائن ده لانثى
واستناها لحد ما بقت فينوس بعد ما كانت
ست أبوها

أخذها معاه البيت وأول ما وصلو كان فارس
رجع من بره وأول ما شافها تنح

زين همسلها : شوفتى عشان تصدق كنتى
مطفشاه

فارس : حنين إنتى إنتى

زين : إيه إنت هنجت ولا إيه

فارس : هه لا أبدا بس أصل أنتو كنتو فين

زين : كنا بنتفسح قلت افسحها مادمت إنت
مبتفسحهاش

فارس : وهيا طلبت وأنا قلت لأ دا غير إنها

مشغوله مع ماما دايمًا

زين بهمس : سامعه دى فرصتك تصلحى

بلاويكى شويه دلح بقى

حنين : يعنى أعمل إيه

زین : یابنی ادمه ادلعی ایه متعرفیش قلدی

هند رستم حنین : ایه

زین : خلیها مارلین مونرو

حنین : نعم

زین : خلاص مشیها صافینار

حنین : انت اتهطلت

زین : لیه عشان بقولك ادلعی علی جوزك
تصدقی له حق یتمسك بالمرحومه عن اذنکم
أنا داخل دا غلب ایه ده

حنین : ماله ده

فارس وهو لسه متنح: مش عارف

حنین : وانت مالک

فارس : هه مش عارف

حنين :سوا

فارس :طب مانتعشى سوا لوحدا

حنين : ازای

فارس : فی اوضتنا

حنين اتكسفت وبصت فی الأرض ومسك

ایديها ودخلو الفيلا

زين : أنتو لسه هنا

فارس : هنتعشى هنا أنا راجع خلصان

زين : ياخيبتك التقيه

فارس : بتلبخ بتقول إيه

زين : بغنى ظلموه

فارس : غنى يا أخويا على ما العشا يجهز

زين بتريقه: عشا لهو إنت متعرفش

فارس : خير

زين : أمك استحلثها ومن الضهر وهيا عند
شهد وواخده أم محمد معاها وحنين لو ما
انقذتش المطبخ منها النهارده كانت عملت
عمليه نزع حلل من شعرها والأكل مهناش
أكل

حنين : ياخبر أنا هجيب اع

قاطعوها الإثنين بزعيق : لااااااا

حنين اتفزعت : فى إيه

زين : إحنا ماصدقنا طلعاكى من المطبخ
خدها معاك وإنت طالع وأنا هطلب لكم
دليفرى معايا على ماتجيب الفلوس

فارس باستغراب : فلوس إيه

زين : اومال الدليفرى ده مين اللى
هيحاسب عليه

فارس : هو إنت مش عازمنا يا ابنى

زين : لا يا حبيبي كفايه عليا فلوس اليبوتى
سنتر دا أنا المفروض تدينى علاوه خليتلك
حسنات بقت ملكه جمال

فارس : حسنات مين

زين : أم برعى اللى جنبك آه لو كنت شفت
شكلها كنت قطعت الخلف

فارس : هههههههه

حنين بتخبطه بالكوع : انت بتضحك على إيه

فارس وهو بيحاول يدارى ضحكته بلامح
جاده : ولا حاجه جرى إيه يا زين دى حنين
قمر من غير ماجه

زين : آه أمر بالستر أطلع الله يرضى عليك
أنا عارف العيله دى جايه عليا بخساره بس
برضه هات حساب الدليفرى

طلع فارس خد شور كانت جهزته حنين
هدوم ومستنايه خرج بالبرنس وهيا أول ما
شافته كده وشها بقى لون الطماطم وهو
استغلها فرصه وقرب منها راحت راميه
الهدوم فى وشه وجاريه وهو ملقاش رد غير
إنه يضحك زين شافها نازله تجرى وملخبطة
وحالها حال فهم ومتكلمش شويه وفارس
نزل اتعشو وعز وفاطمه رجعوا وقضوا سهره
حلوه لعب وهزار وحواديت

بس ياخساره فارس بعد ما قضى ليله أحلى
من الحلم مع حنين جاله الكابوس المعتاد
وحنين سمعته وهو بينادى باسم رشا بقت
هتتجنن

يارا : أصلى من يومين خرجت اتفرج على
المحلات وتوهت

حنين : إيه وبعدين

يارا : سألت الناس ألقى تاكسى فين وقالولى
وركبت تاكسى ورجعت الفيلا ومن عبطى
قولتله ومن ساعتها منع خروجى لوحدى

حنين : إيه دا طب ما إنتى جيتى لوحدك
أهوه

يارا : آه ما السواق اللى جانبى وبعد ما
استأذنته

حنين : وهتفضلوا كده على طول

يارا : قالى لحد ماتبقى مراتى واعرفك الطرق
والعناوين

حنين : هههههههههه

يارا : بطلی ضحك بتغظینی كده

يارا اتصلت بزین ورفض طبعا ويارا طلبت
من حنین تروح معاها عشان زین یوافق
لكن هيا رفضت عشان لو خرجت هيعجبها
حاجات وهتشتري وأكيد هتطلب فلوسها
من فارس وهيا مش عاوزة كده

وقفت يارا تتحايل على حنين وحنين رافضه
في نفس توقيت رجوع فارس البيت كان وراه
محاضره واحده بدرى ورجع وأول ما دخل
لقى حنين بقى هيموت وياخدها في حضنه
مهو من يوم ما سمعته بيخرف باسم رشا
وهما بينامو ضد بعض وبتصحى بدرى
وتنزل قبل ما يصحى وبتتهرب منه

يارا : يووووه

فارس : جرى إيه

يارا : عاوزه أعمل شوبنج

فارس : طب ماتعملی

يارا : زين مش راضی

فارس وهو ليبيص لحنين : ليه

حنين : عشان هيا متعرفش حاجه هنا

ومينفعش تخرج لوحدها تتسوق وهو مش

فاصی

فارس : طب ماتروحي معاها

يارا وهيا بتحاول تدبس حنين عشان تروح

معاها : مش راضيه مع إنها كانت بتقول

عاوزه تشتري حاجات ليها

فارس : ليه

حنين وهيا بتحاول تخلع من الموضوع :
عشان ذوقى وحش مبعرفش أختار وهيا
ذوقها غريب

فارس : طب إيه رأيك فى ذوقى

حنين : حلو بس عشان نستغل ذوقك يبقى
لازم تبقى معانا

فارس : ماشى

حنين : ماشى إيه

فارس : هاجى معاكم

يارا: بجد

فارس : ايوة

حنين : بس كده هنتعبك معانا إحنا هنلف
كتير

فارس : لأ من الناحیه دی اطمنی أنا عارف
أماكن محلات ممتازه یعنی مش هنلف کتیر

حنین بغیظ : واللہ طیب

فارس : أنا طالع أغير تكونوا جهزتوا

یارا : أنا جاهزه

فارس : وحنین

حنین : آه جاهزه

بعد ما مشی

یارا: فی إيه مالك قلبتی لیه

حنین : سامعه بیقولك عارف محلات

یارا : وفيها إيه

حنین : أكید كان بیروحها معاها

یارا : هيا مین

حنين : حبيبه قلبه القديمه

يارا : بطلی هبل وأنسى بقى أنا هروح أبلغ
زين دلوقتى مش هيقدر يرفض

فارس سمع حنين رجع بهدوء ووقف وراها
وهيا ضهرها ليه وهمس فى ودنها

فارس : أنا كنت بروح المحلات دى مع شهد
مش حد تانى

ومشى طلع السلم والتفت لقى وشها أحمر
ومبتسمه

فارس : آه يا حنين وحشتنى ضحكك
وحشتينى أوى

فاطمه كانت نازله وسمعته: فى إيه يا ابنى
إنت بتكلم نفسك

فارس : آه

فاطمه : لیه

فارس وهو بیحاول یزوغ من الکلام: ماما انا
خارج عاوزه حاجه

فاطمه : عاوز ربنا یتهدیک

یارا : کلمت زین ووافق إنتی بقى مالک

حنین : هه لا أبدا مفیش

یارا : مفیش ازای اومال وشك أحمر کده لیه

حنین : خلقتی کده

بعد ما جهزوا کلهم خرجوا اشتروا اللی یارا
عاوزاه وکل ما تختار حاجه لحنین فارس
یرفضها وحنین اضایقت جدا شویه ویارا
عجبها فستان

یارا : هیبقی تحفه علیکی

فارس : لأ بلاشه

حنين : بلاشه هو قالك أهوه ماهو جاى
عشان يحرق دمی أنا أصلا ماكنتش عاوزه
اجى

يارا: حنين جرى إيه ما تروقى اومال أنا
شوفت حاجه فى الدور اللى تحت هروح
اجربها لو عجبتنى هشتري

فارس : ماشى يلا

يارا: يلا فين لأ أنا هروح لوحدى وانتو خليكو
هنا أحسن (وقربت من ودنه) ياريت عقبال
ما أرجع تكون صالحتها حنين طيبه
وبتراضى بسرعه يلا سلام

يارا متعرفش إن العلاقه بينهم مدمره وحنين
من الناس اللى مبتحبش تتكلم ولا تبين
حزنها غير لما يفيض بها عشان كده يارا
مرضيتش تسألها خافت تعرف لتكون

مصیبه هیا مش ادها دا غیر این یارا جبانه
ومبتعرفش تواسی اوی مع إنها بتحاول
دایما تبان قویه ومبیهمهاس عشان محدش
یستهون بیها

فارس شد حنین من دراعها تعالی

حنین : علی فین

فارس وقفها قدام الفستان الی کانت عاوزاه
: مش دا الی اخترتیه اتفضلی

حنین : مش عاوزاه

فارس : دلوقتی مش عاوزاه طب إنتی

هتدخلی وهتقیسیه

حنین : عافیه یعنی

فارس : لأ مش عافیه بمزاجك بدل ما

اقیسهولك أنا قولتی إیه

حنين : اوووف هات

غابت شوويه وخرجت

فارس : إيه دا أنا مش قلتلك قيسييه

حنين : قسته والله

فارس : طب مورتهوليش ليه

حنين : عشان مينفعش

فارس : ليه

حنين : شكله غبي عليا

فارس : وإيه يعنى

حنين : مينفعش بقولك

فارس : فهمتى بقى سر رفضى ليه يارا

بتختار هدوم تناسبها هيا متناسبكيش وهيا

مش واخده بالها ولأناك هتتخرجى ترفضى

وتدبسی فیه کنت برفض أنا لأنها مش
هتناقشنى کنت فاکرک فاهمه لکن یاخساره
إنتى مش فهمانى خالص

حنين : أنا ماكنتش فاکره کده

فارس : طبعا فاکره إنى قاصد اضایقک مش
کده لیه یا حنین شیفانى کده

حنين : انت السبب

فارس: أنا !

حنين : أيوه دايمًا بتبعدى عنک

فارس بيهالودها فى الکلام یمکن يفهم سبب
زعلها منه

فارس : خلاص قربى إنتى هو أنا مش جوزک
ومن حقک

حنين : خفت تخرجنى

فارس : مش مهم حاربینی اجبرینی أقرب

مش تبعدی أكثر

وبداً يقرب منها شويه شويه وهيا ترجع لورا

لحد ما دخلو البروفه وقفل الستار عليهم

و.....+

ايه رأيكم وتوقعاتكم؟؟

اي می عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الرابعه والعشرين

فارس بيهاودها في الكلام يمكن يفهم سبب

زعلها منه

فارس : خلاص قربي إنتى هو أنا مش جوزك

ومن حقك

حنين : خفت تخرجنى

فارس : مش مهم حاربینی اجبرینی أقرب
مش تبعدی أكثر

وبداً يقرب منها شويه شويه وهيا ترجع لورا
لحد ما دخلو البروفه وقفل الستار عليهم
و..... خلاص بقى بلاش نكسفهم

يارا رجعت ملقتهمش فضلت تدور
ملقتهمش بدأت تنادى

حنين : ياخبر دى يارا

فارس : امممم

حنين : بقولك يارا بتنادى يلا أحسن حد
يشوفنا

فارس : وإيه يعنى مش مراتى

حنين : أيوه بس خلاص بقى يا فارس
هتخرجنا

فارس : وأنا مرضاش أخرجك تعالى يلا

يارا: إيه دا أنتو كنتو فين دا زورى وجعنى

وانا بنادى

فارس : بجد مسمعتكيش

يارا : لا والله طب شيل مش إنت الراجل

فارس شال الشنط ومشى قدامهم بس كان

سامعهم

يارا : إنتى مالك وشك أحمر وبترتعشى ليه

حنين : هه مفيش

يارا: إنتى متأكده

حنين : طبعا يلا يلا

يارا : طيب ومدت شويه وسبقتهم هيا

فهمت إنهم اتصالحو أوى فقلت تسيبهم

قريبين

فارس : إنتى كويسه

حنين : آه

فارس : أنا آسف يظهر إني زودتها شويه

حنين : لأ أبدا بالعكس أصدى اتكسفت

وطلعت تجرى تنادى على يارا

فارس ابتسم وسكت

روحوا يارا بيتها وأغلب الطريق فى نظرات

متبادله بينهم ويارا واخده بالها ومعلقتش

بس فرحانه ليهم

وصلوا لقو زين

يارا : جبنا شويه حاجات تحفه

زين : طيب فرجينى

يارا : لأ

زين : ليه

يارا : لو كنت جيت كنت فرجتك

زين : مهو فارس أهوه لذمتى إيه ولا هيا
شحطته وخلص وبعدين أنا كان ورايا شغل
ومش فاضى واديكى روحتى وجبتى اللى
إنتى عاوزاه

يارا: كده طب منتش شايف حاجه

حنين : بطلو بقى فرجيه عليهم وخلصينا
زين : قوليلها والنبي يعنى أنا راجع تعبنا
بدل ما أروح بيتى جيت عشان أراضيه

يارا : وأنا افرق معاك أوى

زين : طبعا بس الظاهر إني أنا اللى مفرقش
فضلت ارن عليكى وانتى تكنسلى عليا

طول ما هما بره كان بيتصل وتقفل هيا
السكه عشان تربيه لأنها كانت عاوزاه هو
اللى يروح معاه ورفض إنها تخرج لوحدها أو
إنه يروح معاها

زين جه يمشى يارا جريرت وراه : خلاص
هفرجك متزعلش بقى

زين : أنا مش زعلان عشان الفرجه أنا زعلان
عشان تطنيشك ليا وأما اقولك مشغول
يبقى مشغول مش بلعب

يارا : حاضر تعالى بقى

فارس : احنا هنروح بقى

يارا : إيه دا مش هتتغدوا معنا

حنين : لأ خليها وقت تانى ماما مستنيانا

يارا : براحتكم بس المره الجايه هتتغدوا

فارس : ماشى يلا يا حنين

حنين : سلام ياجماعه

زين ويارا : سلام

وبعد مامشيو بدأت يارا تفرجوا على
الفساتين اللى جابتها ولاحظ إن فى كيس
مافتحتوش

زين : ودا فى إيه

يارا بسرعه : لأ دا لأ

زين باستغراب : ليه بقى

يارا بكسوف : عيب فى حاجات مينفعش
تشوفها

زين : ليه أوعى فضلو يشدوا الكيس قصاد
بعض لحد ما اتقطع وكل اللى فيه وقع
على الأرض

زین : وووه إیه دا أخص علیکی ومش

عاوزانی أشوف الحاجات الحلوه دی

یارا : اتلم ولمهم معایا قبل ما حد یجی

ویشوفها

زین : یشوف مین الحاجات دی محدش

یشوفها غیری

یارا : اتلم وأحترم نفسک لا إنت ولا غیرک

زین : هنشوف ساعتها لمی لمی

یارا فهمت واتکسفت ومقدرتش ترد علیه

(((((*****))))))

تانی یوم

فاطمه : حنین إحنا هنروح أنا وعمک نزور

شهد وزین خرج أبقى حضری الفطار لفارس

آه ومتنسیش تصحیه بعد ساعه

حنين : حاضر بس أبقى سلميلي عليها

وعلى الولاد

فاطمه : إن شاء الله واحتمال نجيب مى
معانا امبارح شبطت وقلتلها خليها النهارده
تكون خلصت امتحاناتها ومالك لما يخف
يجى

حنين : ياريت والله

فاطمه: يعنى مش هيضيقك

حنين : يضيقتنى بالعكس هنتسلى ونلعب
أنا وهيا بدل مانا قاعده لوحدى

فاطمة : يا حبيبتي يابنتى متزعليش بكره ربنا
هيهديلكم الحال

حنين : إن شاء الله

عز : ها خلصتو رعى وهنمشى ولا لسه

عز كان مضايق من المشوار اليومي ده
وشهد مخها جزمه ومش عاوزه تقعد معاهم
وأما بتستهبل وعاجبها الحكايه وطول اليوم
بيقضوه عندها وعز مبيحبش كده بيحب
يقضى وقته فى بيته ومبيرتحش غير فيه دا
غير إنه ملوش فى قاعدتهم طول الوقت
بيرغو فى كلام فاضى وهو قاعد هيطق
قصادهم

فاطمه: جرى إيه يا عز

عز: مجراش بس مبيحبش أبقى جاهز
واستنى وبعدين أنتو طول اليوم سوا
افتكرتو الكلام دلوقتي

فاطمه: يووووه مش بقولها تعمل إيه

عز : وهيا صغيره دى مدام

حنين : خلاص يا ماما أنا عرفت هعمل إيه
اتفضلى حضرتك

فاطمه : حلو كده اخرجت البنت

عز : مش عايز صداع هنمشى ولا لأ

فاطمه : خلاص هنمشى

فاتت ساعه وطلعت حنين تصحيه بتنادى
عليه من بعيد مردش قعدت جنبه وبدأت
تلمس ملامح وشه بايديها وتحاول تصحيه
فتح عينيه

حنين : صباح الخير

فارس بابتسامه صافيه : صباح النور

جت حنين تقوم مسك ايديها

فارس : استنى شويه مستعجله ليه دا إنتى
وحشاني أوى

حنين : أنا

فارس : أيوه كل يوم أحلم بيكى ومبلحقش
اطولك

حنين بغضب : إيه

فارس : مالك مضايقة ليه

حنين قامت وقفت وشدت ايديها منه بزهبق
: أصحى يا أستاذ وراك جامعته واغسل
وشك كويس يمكن تفوق وتعرف أنا مين
عن إذتك

خرجت وهيا هتتشل

فارس: هيا مالها أنا غلطت فى إيه دلوقت
اوووف

حنين نزلت تحضر الفطار وهيا دموعها
أطباق وحلل أيوه أصلها بدل ما تعيط
وتصدع بدأت تكسر في الأطباق والحلل

حنين : الحيوان مش قادر يدارى قال بيحلم
بيا قال اااااه ياربى أنا هفضل فى الهم دا
لامتى

حنين خدت كلامه على إنه شايفها رشا لأنها
بتسمعه بالليل بيحلم باسمها وغالبا ما
بيقول لا يارشا متعرفش إنه كابوس بيجيله
بيشوف رشا بتاخذ منه حنين وبيقولها لا
يارشا وهو متمسك بحنين

متعرفش إنه خايف من شبح الماضى عليها
لأنه بيحبها أوى وذكرياته القديمه بتبنى سور
ما بينهم فنفسه يتهد السور دا ويقرب من
حنين أكثر

خلصت حنين الفطار وطلعت تنده ليه كان
أخذ دش وخرج من الحمام بالفوطه
دخلت تنده لفته كده نزلت تجرى على تحت

فارس : حنين حنين هو في إيه

نزل جرى وراها لقاها في المطبخ نزل وهو
قلقان عليها وناسي إنه بالفوطه دخل وهيا
واقفه ضهرها ليه

حط ايده على كتفها التفتت لفته كده جت
تجرى مسكها

فارس : في إيه اللي حصل مني عالصبح
مخليكي مش على بعضك كده

حنين : ليه إنت مش شايف نفسك عامل
ازاي

فارس : إيه عامل ازاي

حنين : روح البس حابه

فارس بص على نفسه وفهم : ههههههه

إنتى مكسوفه منى

حنين : اتلم واحترم نفسك عيب على دكتور

جامعى زيك يقف بالمنظر ده

فارس : إيه دكتور جامعى يعنى محسسانى

إنى عندى ٢٠٠ سنه دا غير إنه مش عيب

إنتى مراتى

حنين : هه أنا إيه

فارس : مراتى وبدأ يشدها واحده واحده لبره

وهيا مستسلمه لنظره عينيه

فارس : اومال فين الناس اللى هنا

حنين : هه آه والدك ووالدتك راحو يزورو

شهد وأم محمد معاهم وزين راح شغله

فارس : یعنی مفیش غیرنا هنا

حنین : آیوه

فارس : یاشیخه مش تقولی کده من الصبح
وراح شایلهها وطالع بیها علی اوضتهم کان
أحلی یوم قضوه سوا وهو أخذ اجازه وخدها
یفسحها وبلغ والدته إنها هتبقى معاه طول
اليوم فمحدث يفكر يتصل بيها حتى مش
عايزين إزعاج وآخر اليوم رجعوا وطلعوا
اوضتهم ونامو بس فی حزن بعض مش
ضد بعض

حنین قلقت باللیل وراحت الحمام وأول ما
قامت من حزنه الكابوس اكرر ورجعت
وقبل تدخل حزنه سمعته بيقول لا يارشا
افتكرت إنه كالعادة بيحلم بيها وبيعتذر لها
عن علاقته مع حنين وبيأكد لها إنها هيا اللي
في قلبه حنين بعدت وقعدت على كرسي

قريب تتأمل فيه وتسال نفسها ليه ساكته

على ظلمه

♡: عشان بحبه

☆: طب وهو

♡: مش عارفه

☆: بس دا دل مش حب

♡: أنا لازم افوقه

☆: ازاي

♡: مش عرفه

تاني يوم فارس صحنى ملقهاش جنبه قام

وهو بيحاول يفوق وبينادى عليها

فارس : حنين حنين

عز : بتزق ليه عالصبح

فارس : صباح الخير ياابا ماشوفتش حنين

عز : تقريبا في المطبخ

فارس دخل المطبخ وشافها و ياريتها
ماشافها كانت مبهدله شعرها منكوش
وشكلها ملخبط

فارس بفزع : إيه دا إيه اللي إنتى عملاه في

نفسك ده

حنين : إيه عمرك ما شفت واحده في

المطبخ قبل كده

فارس : دا منظر واحده طالعه من حريقه

مش مطبخ اطلعى خدى شور وغيرى

هدومك يلا

حنين : لما أخلص الأول

فارس : تخلصى إيه بمنظرك ده

فاطمه : فى إيه يا ولاد عالصبح

فارس : اتفرجى شوفى الهانم عامله فى نفسها
إيه

فاطمه: يا لهوى يا حنين إيه اللى بهدلك كده
فارس : كانت بتهد المطبخ وتبنيه

فاطمه : اطلعى يا حبيبتى غيرى هدومك
واتروقى

حنين : لأ مش قبل ما أخلص

فاطمه : تخلصى إيه وإيه الدقيق اللى مغرق
شعرك ده إنتى كنتى بتخبزى ولا إيه

فارس : ياماما إنتى لسه هتكلمى معاها
اطلعى يا حنين غيرى متعصبينيش

حنين بتحدى : قلتلك لأ

مى جت على صوتهم

می : صباح الخیر یا خالو

فارس : صباح الخیر یا حبیبتی او مال اخوکی

فین

فاطمه : أخوها فی بیتهم شبطتت فینا

فجبناها معانا إمبراح

فارس : وما لك اتحسن ولا لسه تعبان

فاطمه : اسکت یا فارس الدكتور کاتبه أدویه

کتیر ومجبثش نتیجه ولما اتصلنا بیه قال

خلصوها الأول عشان تجیب نتیجه علی

أساس إننا بقدر دا حمار واللی شغله دكتور

ظلمه

فارس : طب ماتشوفو غیره

فاطمه: حصل والواد من تالت يوم فاق

واتحسن واختك قالت هتروح بیه الاستشاره

النهارده عشان تظمن أكثر

والتفت لحنين

فارس : إنتى لسه واقفه عندك اطلعى

غیری

عز : جرى إيه عالصبح بتخانقوا ليه

حنين : معلش ياعمو أصل فارس صاحی

مزاجه مش رايق

فارس : ومزاجی هیروق وانتی كده ازای

عز : إيه دا هو إنتى كنتی تحت الهدد ولا إيه

حنين : حتى إنت ياعمو

عز : مش قصدی یا بنتی بس یعنی بص یا

فارس اهدی كده واتفاهم معاها بالراحه

فارس بغیظ : بالراحه دی بقت شمبنزی

حنين بعند : كده طب مش طالعه لو عاجبك

فاطمه : اهدى يا ابنى مىصحش كده وانتى
يا حنين بالهداوه مش كده

فارس : لو سمحتو مش عايز حد یدخل بينى
وبين مراتى تعالى ومسك ايديها وشدها
جامد تقريبا مجرجرها وطلعها اوضتهم

فارس : اتفضلى على الحمام تتروقى ولما
تبقى بنى ادمه اخرجى

حنين : هو بالعافيه يعنى

فارس: آه بالعافيه ولو مدخلتيش بمزاجك
هدخلك غصب وهروكك واغيرلك بمعرفتى
بس ساعتها بقى متلوميش إلا نفسك

حنين : كده طيب

ودخلت خدت شور ولبست واتذوقت
وحطت برفان وبقت قمر

وأول ما خرجت وشافها نسي كل الغضب
اللى جواه ناحيتها قام وقف وقرب منها
فارس : بقول إيه ما أخذ النهارده أجازة
ونقضيه سوا إيه رأيك

حنين :وأنا ليا رأى بعدك ياسيدى دا أنا
جاريتك قاعده للذواق وتنفيذ طلباتك وبس

فارس : إيه الكلام الفارغ ده

حنين : إيه مش الحقيقه ولا هيا الحقيقه
بتوجع

فارس : حقيقه إيه

حنين : حقيقه إني مجرد منظر ديكور
حضرتك بتفتكر إني بنى ادمه بس لما تحب
تشبع رغباتك لكن أنا إيه مش مهم
مبسوطه زعلانه تعبانه اولع مش مهم

فارس بغضب : حنین

حنین بهدووو یشل : آمرک یاسیدی

فارس بوجع : لأ یا حنین أنا مش سید حد

أنا أنا آسف كنت أعمى وافتكرت إنك

بتحبيني و عاوزاني زي ما أنا

حنین : إيه سکت لیه

فارس : مفیش أتمنى تتقبلى أسفى

واوعدك مش هكررها تانى

حنین باستغراب : هیا إيه دى

فارس : عمله إمبراح أنا كنت فاکر دا حب

بيننا مش غصب عنك سامحيني عن إذنك

دخل أخذ شور وخرج يلبس

حنین حست إنها جرحته بزیاده وکان باين

عليه إنه صادق فى كلامه وحبه لها وکان

المفروض تواجهه وتعاتبه مش يمكن
غلطانه

حنين بندم : فارس أنا

قاطعها فارس : ارجوکی کفایه أنا خارج
ومتستنینیش تانی ومتحاولیش ترضینی تانی
أنا مش ناقص کفایه قبل کده فهمت غلط
واجبرتك علی حاجه إنتی مش عاوزاها

حنين : لكن أنا إنت فاهم غلط

فارس : عارف كنت فاكرك مبسوطه معايا
بس للأسف طلعت عبأ علیکی مش أكثر
عن إذنك

مشی قبل ما تلحق تتكلم ولا فطر ولا رد
علی حد

قامت غیرت هدمها وغسلت وشها ونزلت

فاطمه : ليه كده بس انتو اتحسدنو ولا إيه

حنين بضيق : أهو اللي حصل بقى

فاطمه : بس إنتى غلطانه دا منظر ده دا إنتى

كانك قصداها إحنا طول اليوم سوا وأغلب

وقتنا فى المطبخ وعمرك ما كنتى بالإهمال

ده

حنين : كفايه يا ماما أنا اللي فىا مكفينى

فاطمه : طيب براحتك يا بنتى

فى الوقت ده كان زين ويارا راحو يتفرجوا فى

محلات الموبليا وعجبهم عفش وحجزوه

وهما راجعين لقى شهد بتتصل

زين : ألو أيوه طب أهدى أهدى بس عشان

أفهم إيه قسم إيه طب أهدى وأنا جاى حالا

يارا : جرى إيه

زين : معرفش بس شهد في القسم ومش
فاهم من عياطها ولا كلمه

يارا : ياخبر طب بسرعه خرينا نلحفها

زين : أسرع من كده إيه أطير بقى

يارا : أنا اللي غلطانه يعنى عشان خايفه
عليها

زين : لأ بس اسكتى عشان أركز في الطريق

يارا : اووووف

وصل القسم وركن العربيه

زين : على فين

يارا : جايه معاك

زين : ليه طالع رحله اتزرعى هنا واقفلى

عليكى العربيه كويس

يارا : ليه بقى دا قسم مليون طباط وعساكر

يعنى أمان

زين : ومليان حرميه ومجرمين وبعدين أنا

مش فاضى لاقناعك اقفلى العربيه قولت

يارا بزهدق : ماشى

أول ما دخل لقاها واقفه تعيط ومتكلبشه

مع واحده تانيه

زين : إيه اللى حصل أهدى وبطلى عياط

عشان أفهم

شهد : هه ح حاضر ابنى يا زين ابنى

زين : ماله

شهد : خطفوه

زين بفرع : إيه ازاي وانتى متكلبشه ليه

العسكرى : ممنوع الكلام يا أفندى

زين : أدى الكارت ده للظابط اللي جوه

العسكرى دخل للظابط وخرج هو والظابط

الظابط : أهلا وسهلا زين باشا بنفسه

الظابط لاحظ إن شهد قفشه فى دراعه

الظابط :هو سعدتك تعرفها

زين : أيوه دى أختى ازاي ابنها يتخطف وبدل

ما تقبضو على اللي خطفه وترجعو الولد

تقبضو عليها هيا

الظابط : يعنى الولد ابنها هيا

زين : هيا إيه الحكايه

الظابط : اتفضل حضرتك وأنا أفهمك

ياعسكرى هاتهم

أول ما دخلو المكتب فك كلبشات شهد

وساب التانيه متكلبشه

الست : آه دا طلع لها سند يا بختى يانا

يخطفو ابنى ويحبسونى اهء اهء

الظابط: بطلى يابت

الست: طبعاً ماهو البيه شاكلة واصل ماهما

العصابات دى كده

الظابط : عصابات إيه يا متخلفه الباشا ظابط

الست بفرع : ايبيه

زين : اقعدى واهدى ياشهد أما أفهم

شهد : يجيبو ابنى الأول

زين : هيا إيه الحكايه يا حضرت الظابط

الظابط : الحكايه إن المدام أخت حضرتك

بتدعى إن الولد ابنها والست دى بتحاول

تخطفه وفي نفس الوقت الست دى بتتهم

أختك إنها بتحاول تخطف ابنها والولد متخدر

وسواق التاكسى بياكد التهمة على أختك
وهيا ليها حق مكالمه وأنا سببتها تتكلم
واتصلت بحضرتك

زين : طب فين الولد

الظابط : أهوه

مالك كان نايم فى كنبه جنب الحيطه بس
من اللى شهد عملاه زين مخدش باله منه
وهو داخل

شهد جريت عليه تحضنه

الظابط : لوسمحتى ابعدى عنه لحد مانتأكد
أنا آسف يازين باشا بس إنت عارف دى
مسؤوليه

زين : فاهم بس دا ابنها فعلا

الظابط : بس مفيش دليل على كده

زين : طيب إحنا هنستنى لما يفوق ممكن
اتكلم معاها شويه

الظابط: اتفضل

زين : فهمينى بقى إيه اللى حصل

شهد : كنت راكبه تاكسى معاه راجعين من
عند الدكتور والست دى ركبت معانا وطول
السكه عماله تحكى مع السواق وأنا واخده
الواد فى حضنى وفجاءه السواق خد فرمله
جامد اتنطرت أنا والولد وبتعدل لقيتها حاطه
منديل على بقه زعقتها وقتلتها إنتى
بتعملى إيه

الست : ولا حاجه أنا كنت بسنده لويقع

شهد : قولتلتها ملكيش دعوه بيه هه هه

زين :بطللى عياط بقى وبعدين

شهد : لقيته زى اللى مسورق أهز فيه
مفيش فايده خفت وقلت للسواق يقف
موقفش وشكلهم مع بعض بدأت أشد فى
السواق وأضربه يمكن يقف مبيقفش
ولقيتها بتأوم ناحيتى ومعاها المنديل عاوزه
تشممنى روح ت ماسكه ايديها وقعدنا
تخانق وقدرت أفتح باب التاكسى اللى
ناحيتها وزقتها بالرجل وقعت وبقى نصها بره
التاكس وقلعت الجزمه وعلى نفوخ السواق
وأول ما وقف شديت الواد بره واقعدت
أصرخ الناس اتلمت وهيا تصرخ وتقولهم ده
ابنى وخطفاه وأنا اقولهم كدابه هما اللى
خطافين وهيا والسواق بقو ضدى والواد زى
ما إنت شايف الناس اتلمت والعسكرى
قبض علينا وأنا كان ناقص أبوس جزمهم
عشان يسيبوا ابنى وكانو هيسيبولها الولد
لولا الظابط الله يباركله حس إن فى حاجه

غلط وقال الولد اللى هيقدر مين أمه فيكم
وبعت يجيب دكتور والدكتور قال إنه كويس
بس متخدر شويه وهيفوق وادينى مستنيه

زين : طيب أهدي إنتى بس

الظابط : والله أنا من ساعه ما شوفتها وأنا
مصدقها بس دى اجراءات لازم اتخدها وإلا
كنت سيبتهم وخصوصا إن مفيش دليل
يثبت كلامها

زين : فاهم بس السواق

قاطع الظابط : مسبتوش وخليته هنا لحد
ما الحقيقه تبان

بدأ مالك يفوق ويقول ياماما

شهد جت تجرى عليه والتانيه بتعمل زيها
وفكرت إنها لما تقرب من الولد تخوفه
عشان يقول إنها أمه بس ملحقتش

الظابط: كل واحده تخليها مكانها تعالى يا

ابنى

زين قام وقف يبص على الولد فدارى شهد

والولد مشفهاش

مالك أول ما شاف زين: خالو وجرى عليه

زين : بصى يا حبيبي إنت عارف ماما كويس

مالك : ايوة

زين : طب هيا فين

مالك ببص يدور زين وسع من قدامها

ومالك جرى على شهد

مالك :ماما

شهد نزلت على الأرض وخذته فى حضنها

ودموعها اللي بتكلم

الكل هدى وقعدوا وشهد واخذه ابنها في
حضانها

والظابط أمر بحبس الخاطفة وسواق
التاكسى وجاب عصير للواد وأمه عشان
يهديو وزين رفض أى مشروب وقفلو
المحضر

صحيح شهد زى القمر وإيهاب وسيم لكن
ملاحهم مختلفه و مالك نسخه من إيهاب
ومى شبه شهد عشان كده كان صعب
يعرفوا مين الأم واللى خلى الظابط شك
شهد نفسها لا شكلها ولا دموعها تقول إنها
الخطفه والست التانيه حتى دموعها واضح
أوى إنها كدابه ومبتفكرش تعيط إلا لما
الظابط يبصلها دا غير إن شهد أدت رويته
الدكتور اللى كانت عنده للظابط لكن مفيش
دليل إن الولد ده هو صاحب الروشته

زين خد شهد ومالك وخرجو من القسم
وأول ماشافتهم يارا خرجت جرى من العربيه
حضنت شهد وباست مالك وركبو وفي
الطريق شهد حكت اللى حصل كله ليارا
زين : عشان كده مفيش واحده فيكم تخرج
لوحدها

شهد : انا كنت فى استشاره وايهاب مسافر
زين : اتصلى بينا إحنا لو محدش فاضى بابا
يجى معاكى

شهد : خلاص الحكايه إنتهت وربنا ستر
روحنا بقى البيت

زين : لأ طبعا إنتى هتروحي معايا وهنعدى
ناخد هدومك إنتى والعيال وإحنا راجعين

شهد : ليه كده

زين : أهو كده وطول ما جوزك مسافر

تقعدى معانا فاهمه ولا هنعیده

شهد : فاهمه على الأقل ألاقى ونس

زين وصل يارا وعدى على فيلا إيها ب خد

هدوم شهد والولاد والداده وأم محمد عشان

مبيقاش لها حجه وروحهم البيت وأول ما

الكل شاف منظرها اترعبو طبعاً عينها حمرا

من البكا وحالها حال

زين حكالهم اللي حصل وفاطمه قعدت

تطبب عليها وعز ما صدق قنبله وانفجرت

فضل يزعلها ويلومها هيا وفاطمه

فاطمة : وأنا مالى

عز : إنتى السبب بدل ما تقنعها تيجى

تقعد وسطنا لأ بتشجعها على اللي فى

دماغها وعاجبك المشوره

فاطمه: جرى إيه يا عز

عز: جرى إني هطق كل يوم رايح جاى للهانم
ولا إنتى ولا هيا عندكم نقطه دم وتقولوا
نريحه لكن هتريحونى أنا ليه ما اتحرق
أحسن

زين: أهدى يابابا حصل خير

شهد: يابابا وهو أنا قولتلکم تعالو

عز: عندك حق ماهى أمك اللى غاويه تطلع
عيني وتدلعك على حسابنا

زين: حنين والنبى خدى شهد من هنا
الساعه دى

حنين: حاضر

زين: ام محمد روحى لولادك ونامو وانتى
ياداده طلعى العيال

الداداه وأم محمد :حاضر يابيه

حنين وشهد كانوا طالعين على السلم لما
فارس كان راجع من شغله اللي بقى تقريبا
فيه على طول ومكتفاش بالجامعه إتصل
بإيهاب ومسك الشركه على ما يرجع عشان
مبيقاش فيه وقت يفكر فى حاله

فارس : جرى إيه مالكم

عز : حمدلله عالسلامه يا بيه أخيرا شرفت

فارس : فى إيه يابابا

عز : كنت فين

فارس : فى الشغل

عز : وهو الزفت طول الوقت

فارس بيبيص لزين : هو إيه اللي حصل

زين : أبوك بيطلع القديم والجديد عالكل

عز : بطل یازفت إنت کمان هتتنیل تتجوز
ولا هتمرمطها هیا کمان

زین : ناوی طبعاً ومن دلوقتی واطمن مش
همرمطها دا أنا هظبطها بس اتلایم علیها

عز : ولد

زین : اتکتمت

عز : وانت

فارس : أنا ما اتجوزت خلاص

عز : لا والله بجد

فارس : آیوه یابابا إنت مش کنت فی الفرخ

عز بزعیق جامد : وهو إنت اللى زیك وش
أفراح إنت بتاع أموات وبس واحده وماتت
والتانية إنت اللى هتموتها+

یاتری فارس وحنین هیكون رد فعلهم إیه؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح) +

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقة الخامسة والعشرين

عز : وانت

فارس : أنا ما اتجوزت خلاص

عز : لا والله بجد

فارس : أيوه يا بابا إنت مش كنت فى الفرحة

عز بزعيق جامد : وهو إنت اللي زيك وش

أفراح إنت بتاع أموات وبس واحده وماتت

والتانية إنت اللي هتموتها

فارس غمض عينيه بوجع

عز إنتبه لكلامه بعد ما خربت والجو كله
اتكهرب

الكل واقف مصدوم ومش لاقيين أى كلام
يتقال

حنين واقفه عالسلم موجوعه ونفسها تجرى
تضم فارس فى حضنها وشهد واقفه
متمسمره جنبها ومش قادره تنطق

عز : أنا أنا مقصدتش يا ابنى بس دى مش
عيشه اللى إنت عايشها دى معذب نفسك
ومعذبها معاك

فارس بصل لحنين بوجع : عندك حق أنا لا
انفعها ولا أنفع غيرها أنا اللى زى لازم يعيش
وحيد لحد مايموت

فاطمه: يا ابنى أبوك مش قاصده دا من حبه
ليك وخوفه عليك

فارس : انا قولتلكم من الأول سييوني أعيش
لوحدى أنا مليس مكان هنا كان لازم
تمنعوني لما فكرت اتجوزها أبوها كان عنده
حق

زين وهو بيحاول يلف الجو : جري يا فارس
الحاجه قالتلك الراجل ماكنش قصده
متحبكهاش بقى

عز : يا ابني دا انت عكازي اللي مقدرش
اتحرك من غيره

زين : وأنا الكرسي أبو عجل

الكل ضحك غصب عنهم

عز : طب تصدق وتأمين بالله

الكل : لا إله إلا الله

عز : أنا لولاك ماكنتش جوزت هبابه شهد دى
لايهاب إنت الوحيد اللى اقنعنى وسمعتله
ولا الشويتين بتوع أمك واختك ولا زعل
إيهاب إنت وبس

شهد : تانى يا بابا إحنا مش قفلنا القصبه دى
فاطمة : إلهى تقفل على دماغك هو إنتى
بلاويكى بتخلص لحد النهارده ممرمطه الواد
معاكى وومرطانا إحنا كمان

شهد : الله مش آخر العنقود

فاطمة: عنقود دا إنتى قطعتى العنقود كله
ونزلتى

شهد : كده ياماما دا أنا بنوبونايه البيت

زين : آه عشان كده كلنا هيجلنا السكر

شهد : انت رخم أنا اللى عامله للبيت دا روح

مش زيكم خناشير

زين : ياشيخه أجرى كده وانتى شبه أبو

حلموس

الكل داوا الجرح بالفرح

لكن فارس كان بيضحك قدامهم وقلبه نار

وحنين حاسه بيه

حنين حاولت تقدر به كثير ماامكنش بعد

اللى حصل آخر مره وهو فاكر إنها بتقضى

واجب أو إن أمه كلمتها+

زين طلع مهمته وفات شهر واتنين ومفيش

خبر عنه

ويارا خلاص عقلها طار من غيابه وأبوها

سافر هو كمان حنين كانت جابت آخرها

يعنى استحملت اللى فات دا كله وفي الآخر

هيا اللي بتراضيه وهو اللي رافض دا إيه
المرار الطافح ده

فؤاد ويارا راحو يزوروا حنين لكن بعد ما
دخلو الجنيهه يارا رفضت تدخل الفيلا
وفضلت قاعده تفتكر حفله الخطوبه ماهما
كانو عمليتها في جنينه فيلا عز عشان حنين
متضطرش تركب مواصلات

يارا كانت أعصابها محطمه بسبب غيابه
وقاعده في الجنيهه حزينه

حنين :اومال فين يارا

فؤاد :مرضيتش تدخل وزين مش موجود

فارس : ودا كلام أنا هروح لها

في الجنيهه

فارس : يارا إيه مالك في حد مزعلك

يارا : هه آه تصدق أنا ساعات بحس إنه

مبيحبنيش

فارس : مين دا دا زين بيعشك مش

بيحك بس

جوه الفيلا

فؤاد :روحي يا بنتى شوفيهم لتكون يارا

خبطت معاه وزعلته

عز : ويمكن هو اللى معرفش يتصرف

حنين :حاضر

وخرجت لهم الجنيه لقتهم قاعدين جنب

بعض على كنبه خشب وراهم شجره كبيره

قربت منهم ومحدثش كان حاسس بيها

فارس: روقى بقى

يارا : انت متأكد انه بيحبنى

فارس : طبعا

يارا : هو قالك

فارس : بصى انا هحكىك اللى حصل قبل
ما ترتبطو ببعض رسمى لما كان مهمته
حمايتك وانتى احكى بس لو عرف إنى
قلتلك عمرى ما هساعدك تانى

يارا : لأ اطمئن

فارس : أنا كنت بصحيه اتاريه صاحى
ومغمض بي فكر

يارا:آه بيعملها كتير

فارس : وأنا بنده لقيته بيرد باسمك
فارس : يارا مين ياعم متصحصح

زين : هه آه طيب

فارس : هيا إيه الحكايه

زين : هتجننى يا أخی

فارس : اشمعنى

زين : لا عارف أبطل تفكير فيها ولا عارف

انساها

فارس : طب وتنساها ليه

زين : عنیده و و

فارس : مالک

زين : بحبها

فارس : هههههه والله وطبيت

زين : وجعالى قلبى أوى ومش عاوزه

تريحنى

فارس : طب ما تكلمها بصراحه

زين : صعب صعب أوى كل ما أحاول

تصدنى قولى أعمل إيه

فارس : أنا اللى أقولك وإنت فين فتكتك

وجاذبيك

زين : شطبت بس هيا تبقى معايا

يارا : بجد والنبى

فارس: لأ بهزار

يارا : يعنى أنا جوه قلبه

فارس : إنتى مش جوه القلب إنتى القلب

نفسه

فرحت أوى وحضنته

يارا : ربنا يخليك ليا يارب

وحنين سمعت آخر كلام واتصدمت

يارا: أنا هروح أسلم عليهم

فارس : ماشى

يارا دخلت الفيلا مبسوطه وفارس قام ولسه
هيمشى لقى حنين طالعه من ورا الشجره

فارس : حنين

حنين : إيه مفاجاه مش كده

فارس : فى إيه مالك

حنين : انت فى إيه بينك وبين يارا

فارس : إنتى اتجننتى يارا دى أختى

حنين : لا والله بجد أختك وأنا إيه

فارس : إنتى ! إنتى مالك

حنين : أنا إيه

فارس : يعنى إيه إنتى إيه

حنين : يعنى أنا بالنسبه ليك إيه

فارس : ما إنتى عارفه

حنين : عايزه أسمع منك

فارس سكت وملقاش كلام يقوله خاف
لكلامه يضايقها وتضطر تعمل حاجه مش
عاوزاها تانى وحنين مقدرتش تتحمل دخلت
الفيلا منهاره وهو اضايق لزعلها راح وراها

فاطمه : إيه دا مالك

فؤاد : جرى إيه نراضى واحده التانيه تزعل

حنين : معلش مهو أنا الاستين بتاع يارا هانم

فارس بزعيق : حنين

يارا: أنا ؟ أنا ضايقتك فى إيه

فؤاد : مالك يابنتى

حنين : مماليش بس زهقت وعايژه أمشى

من هنا

فؤاد : ليه فى حد ضايقتك

حنين : لأ بس مش حابه أعيش هنا تانى

فؤاد : نعم بلا دلغ فارغ دا بيتك خلاص

ومكانك مع جوزك

حنين : جوزى هو فين

فؤاد : بقولك إيه يا فارس صالح مراتك أنا

مش ناقص جنان يلا يا يارا

فؤاد سابها ومشى وهيا واقفه هتجنن

فارس: ممكن تهدى وتعقلى شويه

حنين : طبعا مانا مجنونه مجنونه عشان

استحملت دا كله وانت محبتينيش

فارس : إنتى مش فاهمه حاجه أنا بحبك

حنين : انت كداب لما إنت مش قادر تنسى
حك القديم خلتنى أحبك ليه بس

حنين افتكرت إنه قال كده عشان أدام أمه
خاف عليها لتتعب وخصوصا إنهم كانوا
لوحدهم بره ومقلش حاجه

حنين طلعت بسرعه على اوضتها ولما
هدومها ونزلت

فارس كان منفعل من عصبيتها وتحديها ليه
خلاه يعند قصادها زياده

فارس : على فين ياهانم

حنين : راحة فى داهيه

فارس : اعقلى يا حنين واطلعى أوضتك

حنين : لأ

فاطمه: استهدى بالله يابنتى وكله هيتحل إن

شاء الله

حنين: أنا مش قاعده هنا تانى

فارس: وأنا مش هعيد كلامى تانى اطلعى

أوضتك

حنين : مش طالعه الزنزانه دى تانى

فارس: زنزانه على كده بقى أنا السجنان

حنين : بل أسوأ إنت معندكش ضمير ولا

أخلاق اااه

فارس ضربها بالألم وبكده كل صبرها نغد

فاطمه: فارس إنت اتجننت من امتى

بتضرب ستات ومين مراتك

عز : انت يامتخلف بدل ما تصالحها بتمد

ايدك عليها

حنين بحسره : انت بتضربنى

فارس بغضب : وهكسر رقبتك كمان

حنين : طلقنى

فاطمه: يا لهوى طلاق لأ

فارس: اتلمى يا حنين واطلعى بدل ما

اجرجرك من شعرك

حنين بانكسار : ليك حق ما أبويا بدل ما

يجيبلى حقى زعقلى ومشى

عز : وأنا مش زيه يا حنين

حنين : فعلا إنت زيه عشان كده بتفرج عليا

وأنا بضرب ومفكرتش تردلى اعتبارى ولا

تشوفنى عايزه إيه

فاطمه : وانتى عايزه إيه يا بنتى

حنين بحزن : عايزه أمشى

فاطمه: بس كده

حنين ودموعها مغرقه وشها : وابنك يطلقنى

فاطمة : طيب يابنتى أمشى بس الطلاق

اجليه لحد ما أعصابك تهدى

فارس : إيه الكلام ده مهياش ماشيه دى

مراى وكلمتى لازم تمشى عليها

فاطمه : ودا من أمتى

فارس: هو إيه ده

فاطمة : من أمتى وهيا مراتك ولا هيا مراتك

ساعه الزهق والزعيق والمشاكل ومرمطونه

ساعه روقانك

فارس : ماما

عز : أمشى يا بنتى لو دا يريحك وإنتم لما

تفوق وتعرف قيمتها أبقى دور عليها

فارس : كده يعنى كلكم ضدى خلاص

اعملى اللى يعجبك

فارس خرج ركب عربيته ومشى

وهيا استأذنت ومشيت لكن مرحتش لأبوها

وداخو تدوير عليها

فارس مشى حس إنه محتاج لحد يسمعه

من غير عتاب حس إنه مخنوق من الدنيا

والناس ملقاش غير رشا راح لعند قبرها

فارس: دا ذنبك إنتى كل اللى بعانيه عشان

سمحت لقلبي يحب بس غصب عنى

اتعلقت بيها

فات يومين على دا الحال وهو قاعد هناك

ولما الجوع بيقرصه بيدى فلوس للتربى

يجيب أكل ويأكل معاه كان محتاج لأى

ونس جنبه

زين رجع وعرف باللى حصل ولأن الوضع
مكركب مقدرش حتى يشوف يارا وتوقع
مكان فارس وراحله

فارس : انت بتعمل إيه هنا

زين : عرفت اللى حصل قلت أكيد هلاقيك
هنا

فارس: أعمل إيه مبرتحش غير هنا

زين : لأمتى ؟ لأمتى هتفضل كده

فارس : مش عارف

زين : لأ لازم تعرف قبل ما الدنيا تطربق فوق
دماغك أكثر وإنت مش دريان بحاجه

فارس: ليه هو إيه اللى حصل

زين : اللى حصل إن حنين سابت البيت
طفشت يوم ما حضرتك طفشت ولا نسيت

فارس: أنا مشيت عشان هيا تهذا قولت
يمكن وجودى اللى مضايقتها لازم أبوها
مضايق جدا وطبعاً أبوك على آخره

زين : طبعاً وأمك لو شافتك هتولع فيك
وشهد جت قعدت تحاول تهديها وايهاب
رجع من السفر و داخ معانا تدوير

فارس باستغراب: تدوير على إيه

زين : على مراتك

فارس : ليه هيا مش فى بيت أبوها

زين : لأ يا أستاذ إحنا كنا فاكرينها كده لحد
ما يارا اتصلت تطمن عليها لإن تليفونها
مغلق وكان باين عليها الضيق آخر مره
شافتها وأنا رجعت إمبراح بالليل وأول ما
صحيت جتلك تقولى الاقيها فين

فارس : وأنا هعرف ازاي

زین : مش جوزها وتعرف كل معارفها

فارس : لأ معرفش وهو إنت مش ظابط
اتصرف

زین : أنا ظابط مش بضرب الودع وهيا لا
تايهه ولا مخطوفه دى طفشانه يعنى مش
عاوزانا نلاقيها أصلا

فارس : طب وبعدين

زین : انت مش فارقه معاك

فارس : هه لا ازای

زین بعصبيه : فارس متجننیش إنت
اتجوزتها ليه لما مبتحبهاش

فارس : مين قال كده

زین : تصرفاتك أنا ماشى دى ليها حق تولع
فى نفسها مش تطفش بس

فارس : استنى لازم نلاقيها

زين : ليه عشان تخلص عليها

فارس : لا هنلاقيها عشان أصلح غلطى

واحررها من سجنى

زين : قصدك تطلقها مش كده وترتاح إنت

وهيا تتعقد

فارس : طب أعمل إيه

زين : تتعالج روح لدكتور نفسى كده كتير

بقالنا فى الهم ده عشر سنين

فارس: أنا مش مريض

زين : لا مريض وهتمرضنا معاك لمحتلك

كتير مرضتش اقولها لك صريحه عشان

مجرحكش لكن خلاص معدش ينفع فى

واحده بريئه بتتعذب بسببك

فارس : أنا كويس لو على حنين إحنا مش
متفقين عادى بتحصل بين أى زوجين

زين : مش لما تبغو زوجين

فارس : زين

زين : إيه مش دى الحقيقه لازم تتعالج

فارس : لا

زين : ليه

فارس : عشان أنا مش عيان

زين : طب نروح واحكى للدكتور وشوف رأييه

إنت كويس بس اعتبرها فضفضه عادى

الناس الطبيعيه فى بلاد بره بيزوروا الدكتور

النفسى باستمرار يففضوا ويرتاحوا

فارس : دا بره مش هنا

زين : هنا بره في جهنم هتروح برضه وإلا والله
ما هعرفك بعد النهارده

فارس: هيا حصلت

زين : آه

فارس: اوووف خلاص هروح ولو إني مش
مقتنع

زين : طب يلا

فارس: دلوقتي

زين : آه قبل ما تغير رأيك

زين وفارس راحوا لدكتور نفسى شاطر
صاحب زين وبعد ما قعد مع فارس لاحظ
إن مشكلته أساسها إحساسه بالذنب تجاه
رشا واعتقاده إنه السبب في موتها مخليه

مش قادر يستمتع بأى فرحه فى حياته حتى
حبه لحنين ندمه أقوى منه

زين : والعمل

الدكتور: لازم يتعالج بس دا هياخد وقت
كتير وإنت بتقول الوضع حرج

زين : والحل

الدكتور: الحقيقه لازم تظهر ودى مهمتك

زين : مش فاهم

الدكتور: لازم تبحث فى القضييه دى تانى
وتعرف مين اللى ورا الجريمه دى وليه

زين : دى حكايه من عشر سنين فاتو يعنى
دا شىء مستحيل

الدكتور: مش عليك وبعدين إنت ساعتها
كنت ظابط مبتدأ دلوقتى لك إسمك

ومركزك وعلاقاتك اللى ممكن توصلك
لحاجات كتير ثم إن رشا دى مين

زين : هو مش حالك

الدكتور: أيوة بس هيا مين تعرف عنها إيه

زين : مش كتير بنت يتيمه وعائشه مع أبوها
ومراته وبناتها

الدكتور: ودا كلام او مال كنتو هتناسبوها ازاي

زين : حبها وصاحبه أختى والببت كانت
غلبانه وطيبه

الدكتور: لا والله إنت متأكد إنك زين دا انت
بتمسك القضية تفصصها وبتشك فى خيالك

زين : قصدك إيه

الدكتور: قصدى لازم تدور وراها مش يمكن
ورها مصيبه حاجه كانت مخبياها موتها
بالشكل دا مش صدفه دا حد بينتقم

زين : معقول ازاي أنا مخدتش بالى من دا
كله

الدكتور : عشان الموضوع شخصى اتعاملت

معاه كزين الإنسان مش الضابط

زين : وأن أوان الضابط يدور فى الحكايه دى

الدكتور: برافو عليك وأنا عليا كدكتور نفسى

هأبدأ معاه جلسات العلاج

زين أول حد فكر فيه كان شهد

من يوم ما حنين اختفت وايهاب وشهد

وولادهم شبه مقيميين عند عز

زين : اقعدى ياشهد عايزك فى موضوع مهم

شهد : خير

زين : فاكهه رشا

شهد : الله يرحمها إيه اللي جاب سيرتها

دلوقتي

زين : تعرفي عنها إيه

فاطمه : يا ابني إحنا في إيه ولا في إيه

زين : استنى ياماما ها يا شهد

شهد : مفيش كانت غلبانه ویتيمه وكل اللي

أعرفه عنها تعرفه إنت كمان

زين : يعنى ماكنش لها اعداء حد بيكرهها

واحد حبها ورفضته وبينتقم مثلا

شهد : أبدا كانت جدعه وطيبه مع الناس

كلها ومحبتش حد غير أخوك وعمرها ما

جابت سیره حد معجب بها أصلها كانت جد
ومحترمه

زين : مش معقول كل الناس كانت بتحبها

شهد : لأ معقول محدش كان بيكرهها ومرر
عيشتها غير مرات أبوها وبنتها وأصحابها

زين : ومرات أبوها راحت فين بعد موتها هيا
وأبوها

شهد : معرفش بس سمعت إنها سافرت

زين : فين

شهد : ولا أعرف

زين : طب محدش من أهلها عايش ممكن
يعرف طريقها

شهد : عمته كانت بتحبها وحنينه عليها أوى
كانت كل ما يتعبوها تروح لها تخفف عنها

زين : وعمتها دى ساكنه فين

شهد : أفتر فى المنصوره

زين : فين فى المنصوره

شهد : معرفش

زين بضيق :يعنى أروح أمسك مكرفون

وأقول عمه تايهه عندكم ياناس

إيهاب : أهدى بس شهد إنتى عارفه إسم

رشا بالكامل

شهد : آه

إيهاب : خلاص من إسمها خد إسم الأب

ودور فى السجل المدنى على إسم أخته

وهات بيانتها أكيد عايشه مع جوزها شوف

إسمه إيه ودور على سكنه مش هيا متجوزه

برضه

شهد : آه

زين : عندك حق أنا اللي متوتر ومش قادر
أركز

شهد : خلصت تحقيق أفهم بقى

زين حكالهم كل اللي حصل

فاطمه : ياقلبى يا ابنى وشايل دا كله لوحده
طب هو فين

زين : راح يسأل اللي يعرفهم عن حنين

عز : وهو يعرف حد

زين : هو قال كده بس الحقيقه هو بيهرب
مش قادر يواجه حد ومحتاج يبقى لوحده

زين استأذن وراح يزور خطيبته اللي
مشفهاش من شهور وأول ما شافته جريت
عليه واترمت فى حضنه تبكى

زین: اهدی بقی أنا معاکی أهوه

یارا : متسبنیش تانی

زین : طیب اهدی بس دلوقتی جدك علی

آخره واحتمال یطلع عیظه فیا

یارا بعدت بهدوء وعیونها علیه : بتحبنی یا

زین

زین : وانتی لسه جایه تسألی دلوقتی دا إنتی

بقیتی مراتی خلاص عاوزه حب إیه أكثر من

کده

یارا : مش شرط ماهو أخوك أتجوز حنین

وطلع مبیحبهاش

زین : مین قالک إنه مبیحبهاش وبعدین إحنا

ظروفنا غیرهم خالص

یارا : ازای بقی

زين : هما الإثنين كانو بيكتمو كتير لو كانو
صرحه مع بعش وكل واحد وثق في نفسه
وفي الطرف التاني وفضفضو اللي جواهم
ماكنش دا كله حصل

يارا : يعنى إنت بتثق فيا

زين : طبعا وإلا ماكنتش اديتك اسمى

يارا: وأنا كمان بثق فيك

زين : عارف

يارا: بلاش غرور والنبي

زين : على كيفى مادام حبيبي جنبى

يارا ضحكت بكسوف وبتلف بوشها لقت

جدها جاى بيدخن

فؤاد : حمدلله على السلامه

زين : الله يسلمك ياعمى

فؤاد : مفيش جديد

زين : لأ

فؤاد : والبيه لسه مظهرش

زين : لأ ظهر وبلغته وراح يدور عليها

فؤاد : يدور عليها فين هو يعرف عنها حاجه
دا مفيش مره كلف خاطره حتى يتعرف على
أهلها ومعارفها هيدور فين

زين : مهو الحال من بعضه

فؤاد : قصدك إيه

زين : يعنى حضرتك لا تعرف أصحابها ولا
معارفها برضه

فؤاد : هه أأ بس أنا مطفشتهاش

زين : ماهيا جابت آخرها صبرت عليك على
أمل فى يوم حد يحبها ويعوضها ولما جه

صبرت لحد صبرها ماخلص وبعدت عن

الكل

فؤاد : يعنى ايه حنين ضاعت كده خلاص

زين : لأ محدش ساكت والكل بيدور فى كل
إتجاه ومين عارف يمكن الحكايه دى تعقلهم
ويتهديووا بقى

فؤاد : أبدا بعد اللى حصل ده مش هيطول

ضفرها

زين : بس نلاقيها الأول وبعدين نشوف

ضفرها ولا شعرها+

ياترى فين أراضيكى يا حنين؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه السادسه والعشرين

حنين بعد ما مشيت راحت لصاحبته

الوحيدہ (وفاء) في المنصوره

وفاء : لاحول ولاقوه إلا بالله هو إنا كل يوم

هنبقى كده بقى ولا إيه

حنين بحزن : غصب عنى يا وفاء

وفاء : يابنتى ارحمى نفسك دموعك دى

مش حل

حنين : طب أعمل إيه

وفاء : لازم تواجهيه والنتيجه حاجه من

الإثنين ياتطلقى وتعيشى مرتاحه ياتطلى

غلطانه وتقربى منه وترتاحى

حنين : أنا مش قادره خلاص تعبت بس أنا

أنا

وفاء : إنتى إيه جننتينى

حنين بوجع : بحبه

وفاء : الصبر يارب افتكرى خيانته وانتى

هتكرهيه

حنين باستغراب : خيانته

وفاء : طبعا إنتى مش ساييه البيت عشان

قفشتيه مع يارا ولو إنى مش مقتنعه حتى

لو كان جوزك واطى يارا متعملهاش

حنين : فعلا لا يارا تعملها ولا هو حتى فارس

بيعتبر يارا زى أخته هو مش خاين بس مش

قادر ينسى

وفاء : وانتى كده بتقويه مينساش ببعذك

ياهبه قربى منه أكثر خليه ينسى إسمه

مش بس المرحومه

حنين : كل ما أقرب يبعد وكل ما أبعد يقرب
لما تعبت

وفاء : إيه جو الفوازير ده طب هو برىء من
الخيانه ويارا بريئه طفشتى ليه

حنين : عشان موجوعه

وفاء بغباء : ليه هو كان بيضربك

حنين : لأ ياستى قصدى قلبى اللى موجوع
حبيته أوى وهو ساعات كتير كنت بحس إنه
بيحبنى وساعات لأ صحيح قالى بحبك بس
ماكنتش بصدقه بحس إنه بيقولها تقضيه
واجب

وفاء : لا والله طب هو مزعلك ابوكى ويارا
ذنبهم إيه

حنين : عارفه إيه اللى وجعنى بجد

وفاء : إيه

حنين : إنه كان حنين أوى معاها وقدر

يمتص غضبها

وفاء : وفيها إيه مش بتقولى زى أخته

حنين : فيها إن عمره ما كان كده معايا

وفاء : وانتى ادتيه فرصه دا كل ما تقربو

ويغلط تقلبي إنتى غلطتى لأنك سكتى

كنتى قولتيله سبب زعلك مش سيباه مش

فاهم وبيخبط فى الحيط

حنين : يعنى اشحت حبه

وفاء : ياربي البت دى هتجننى دا جوزك يا

متخلفه دا أنا خطيبي لو فكر بس مجرد

تفكير فى غيرى هولع فيها قدامه واجرى وراه

بجركن جاز وولاعه هنشف دمه من الرعب

لما يقول حقى برقبتي ويرجع ندمان

حنين : امشى امشى يا زباله دا عريسك أمه

داعيه عليه غورى

(((((*****))))))

إيهاب نجح فى الصفقه اللى سافر عشانها
لكن عشان مشكله حنين بقى يروح الشركه
قليلى وأخذ اجازته من الجامعه+

زين دور فى السجل المدنى وفضل ورا عمه
رشا لحد ما عرف عنوانها وسافر لها
المنصوره+

وفاء اتصلت على فؤاد من ورا حنين وعرفته
إن حنين عندها وإنها متعرفش بالإتصال ده
عشان كده بلاش يجى هيا لما أعصابها
تهدى هترجع

فؤاد عارف وفاء وأهلها كويس ناس طيبين
وبنته عندهم فى أمان وفاء صديقتها من

وهما صغيرين مكنوش بيفترقو كانو جيران
وفي نفس السن والمدرسة مبعدوش عن
بعض غير لما جدها مات وأبوها انتقل
المنصوره عشان ميرائه وأرضه هناك

اللى ضايق فؤاد ازاي مفكرش في وفاء ازاي
نسى صديقه بنته الوحيده ووجعه أكثر إنها
لجأت لصاحبته وملجأتش لأبوها لكن افتكر
إنها لجأت له فعلا يومها طلبت تروح معاه
وهو استهان بكلامها وسابها تخبط راسها في
الحيط يعنى هو فعلا ميفرقش عن فارس
بالعكس هو أسوأ لأنها بنته من لحمه ودمه
فقرر لما ترجع لازم يحميها من فارس حتى
ولو غصب عنها

فارس مبقاش يروح الجامعه ولا الشغل ولا
البيت طول النهار يلف في الشوارع يبص في

وشوش الناس يمكن يلاقيها وحاسس
بالحسره والندم لأنه ماكنش لها القلب اللي
يحتويها دا حتى أصحابها ميعرفهمش سأل
كل عيلتها وعيلته ومش لاقيتها بقى كل يوم
كده ويرجع آخر الليل منظره كفيل يحسس
اللى قدامه إنه مدمر نهائى بمجرد ما بيلمس
السريير بينام من التعب مبيحسش بنفسه

وفاء وحنين كانوا قاعدين بيتكلمو و
(سهام)أخت وفاء الكبيره كانت موجوده
ولفت انتباهها إسم رشا فسألتهم حنين
حكتهلها وسهام دموعها بتنزف
حنين بخضه : إيه دا فى إيه مالك
سهام بحزن : أصلك جيتى على الجرح
واتكيتى أوى

وفاء : ليه يا أبله إيه اللي حصل

سهام : إنتى نسيتى رشا يا وفاء دى كانت
بتحبك أوى وبتجبلك حلويات وشيكولاته
كل ما تشوفك

حنين بصدمه : إيه

وفاء : ياخبر ألوانه غامقه يعنى أبله رشا هيا
نفسها رشا اللي بنتكلم عنها إنتى متأكده
سهام : أيوه نفس الحادته ونفس الإسم
ونفس إسم خطيبها

وفاء : يااه دى الدنيا صغيره أوى

حنين : بس ازاي أنتو تعرفوها ازاي آه
صحيح إحنا كنا جيران وأكد شوفتوها مع
فارس

وفاء : فارس مين يا حاجه أصحى إحنا كنا
عيال لما انتقلنا هنا ومكنش لينا خلطه بحد
إحنا نعرفها من هنا كانت جارتنا في نفس
الشارع وكانت هيا وابله سهام أصحاب أوى
الله يرحمها دا الشارع كله كان زعلان عليها
ويا عيني أبوها مستحملش ومات بعدها

سهام : الله يرحمها كانت طيبه أوى وحينه
أوى مع الناس كلها

حنين بحزن : الله يرحمها

حنين حست إنها اتوضعت في مقارنه مع
واحد مش قدها من الآخر ملاك وهيا جنبها
ولا حاجه حست بالعجز أكثر وحننها زاد +

في الليل الناس بتلجأ للنوم عشان ترتاح من
هم وتعب النهار لكن للأسف في ناس ليلهم
جحيم كوابيس

حنين قامت مفزوعه وهيا بتصرخ من

كابوس شافته

وفاء بفرع : إيه فى إيه

حنين بدموع : كابوس وحش أوى

وفاء بهدوء : طب خدى اشربى كوبايه المايه

دى كده واهدى

حنين بعد ما شربت : أنا تعبت حتى النوم

مش سيبانى اتهنى عليه

وفاء باستغراب : هيا مين دى

حنين : رشا

وفاء : مييين

حنين: حبيبه فارس القديمه

وفاء : متفكريش فيها كتير وانتى ترتاحى
واديكى قولتى حبيبتة القديمه يعنى انتهت
وانتى مش من حقك تحاسبه عليها

حينين : لأ من حقى لأنها ما انتهتس دا لحد
دلوقتى بيفكر فيها تخيلى لما أبقى نايمه
جنبه وبيحلم بيها بسمعه وأنا نايمه بيقول
إسمها

وفاء : مش يمكن إنتى فاهمه غلط
وميكنش حب دا موتها كان فيلم رعب
وقدام عينيه وكان لسه صغير والصدمه
تعبته أوى

حينين : أنا معاكى دا فى نومه طب وصحيانه
دا أنا وهو مكناش زوجين طبيعين أبدا
عاشتنا كلها قلق وخوف ودايما بيبعدنى عنه
أنا اللى هيجننى هو اتجوزنى ليه ليه لما هو
مبيحبنيش

وفاء : طب اهدى بس وكله هيبقى تمام

حنين : اهدى ازاي هيا اللي ليها ضره بتهدى

وفاء : ضره

حنين : أيوه وأنا ضرتي مش عاديه دي
عفريته يعنى حتى الخناق مش هعرف
اتخناق معاها

وفاء : لأ إنتى كده هتجننى رسمى إنتى
احسنلك تكلميه وتسأليه على كل ده

حنين : أنا لا عايزه أشوفه ولا أكلمه

و سكتت شويه زى اللي بتفكر فى حاجه

وفاء : ايبيه روحتى فين

حنين : قوليلي إنتى تعرفى عن رشا إيه

وفاء : مش كتير كانت بنت غلبانه وطيبه
أوى زى أمها والناس كلها كانوا بيحبوهم دا

حتى الشباب البايظ اللي كانوا في الشارع كانوا
بيتكسفوا يعاكسوها من أدبها عاشت هنا
طول عمرها ولما أمها ماتت زعلت أوى
واعصابها تعبت وانتقلو القاهره عشان
كليتها وعشان تنسى شويه بعدها بكام شهر
أبوها خاب واتجوز واحده تستاهل الضرب
بالشباشب

حنين : شباشب اشمعنى

وفاء : أصلها بتلسع ولا تعورش تقدرى
تفشى غلك براحتك لكن الجزمه الكعب
يموت ونروح فى داهيه عشان واحده
متستهلش

حنين : وهو لازم كعب خليها أرضى

وفاء : هيا إيه دى

حنين : الجزمه ههههههه

وفاء : آیوه كده فرفشى محدش واخذ منها
حاجه ونامى بقى عشان التسويق بكره
عليكى

حنين : عليا أنا

وفاء : آه ياختى اومال هتعملى فىها ضيفه
اعملى بلقمتك

حنين وهيا بتبدا حرب المخدرات : بلقمتى يا
واطيه

وفاء : باااس آه دى مخدرات ولا صواريخ
ياخواتى ببقى أدور على واحده مبلاقيش
إنتى بيتخلقوك من الهوا

حنين : تستهلى عشان لسانك الطويل
يقصر

وفاء : خليكى جدعه بقى

حنين : هيا إيه الحكايه بالظبط

وفاء : أقولك عاوزه أخرج بكره أنا وخطيبي
هنجيب شويه حاجات ونتفصح

حنين : وأنا داخلي إيه بكده

وفاء : ماما قالتلى اتسوقى قبل ما تتفصحى
ولو اتسوقت هيضيع نص اليوم وهرجع
همدانه ومش هنعرف نخرج دا غير إن
الخروجه الصبح أصلا كبيرنا لحد الضهر

حنين : هيا دى الفسحه ههههه

وفاء : ياستى رضا دا ماما ماكنتش موافقه
أبدا لولا إنه أتكلم مع بابا ووعدده منطولش

بره

حنين : ولزومها إيه مش هو بيزورك هنا

وفاء : آه بس مبنعرفش نقول كلمتين على
بعض كلامنا كله فى الموبايل

حين بتحذير : خدى بالك واحذرى لتندمى

وفاء : متخافيش عليا أنا ساعه الجد ببقى
أرجل منه دا غير إن لو الشيطان وزه هغزه

حين : تغزيه ربنا يعينه

وفاء : نعم دا يحمد ربنا إني رضيت بيه أصلا
ومتقلقيش كتابنا مكتوب يعنى أنا مراته
ولولا كده مكنوش وافقو على خروجى معاه

حين : إيه ! دا كتب كتاب بس يا هبله
متدلقيش

وفاء : ههههههه تصدقى فكرتيني بآخر مره

جه

حين : اشمعنى

وفاء : كنا بنتكلم وابله سهام كانت هنا
وبعدين بدأت تغيط فيا وتلمح إننا حبيبه
وأنا طلعت فيها فضل يتفرج وأنا بردح في
الآخر هديت وهو ببصلى ولف بص لبابا
وقاله : انت متأكد يا حاج إن دي مراتي ولا
بدلتوها بواحد تانيه وفاء : مراتك دا إيه

*** : إنتى ناسيه إننا مكتوب كتابنا

وفاء : آه صحيح

*** : نعم آه يا نفوخی إنتى مش فاكهه دا
كتب كتاب وبس وهتجنيني اومال لما
تبقى مراتي رسمى هتدخليني العباسيه

رسمى

وفاء بكسوف : متهونش عليا برضه

***: لا اله الا الله دى بتتحول

وفاء : كده طب أوم غور من هنا

***: اغور أنا نفسى أفهم إيه اللي خبطنى

فى دماغى وخالنى اتجوزك

سهام :الحب الأعمى

وفاء : كده يا ابله

***:اه وربنا أعمى عن اذنكم أنا ماشى

وفاء : كلهم سلمو عليه إلا أنا وهو على الباب

لقيته بيزعق وييقول: أنا ماشى لقيت ابله

سهام بتزغدىنى

سهام : قومى يا حزينه سلمى عليه

وفاء : لأ

سهام بزعيق : قومى

وفاء بغیظ : طيب

وفاء : ورحت وقفت قدامه

وقلته نعم آه مع السلامه

***: طب سلمى حتى

وفاء بزهدق : يووووه وهو لازم طيب

حنين: وبعدين سكتى ليه

وفاء : أول ما مسك ايدى وأنا بسلم عليه

وعينيه كان فيهم نظره خلتنى مش قادره

أنطق فضل ماسك ايدى شويه وبعدين

لقيته بيقولى امتى بقى هتبقى فى بيتى

تعرفى إنى بحسبها بالثانية وكل ما يجافينى

النوم بتخيل ملامحك الحلوه وأنام

حنين بهيام : الله وبعدين

وفاء : تنحت واتكسفت واتكتمت

حنين : جتك خيبه

وفاء : ليه يا ست الناصحه

زين قابل عمه رشا

زين : ومتعرفيش راحوا فين

عمه رشا : سمعت إنهم راحوا أمريكا طبعاً
مافلوس أخويا كلها هما اللي قعدوا عليها

زين : ياه هو كان غنى كده

عمه رشا : لأ كان مبسوط بس مش للدرجه
دى دول راحو مرجعوش

زين : غريبه او مال جابو الفلوس دى منين

عمه رشا : معرفش

زين خرج من عندها وهو بيركب عربيته لمح
حنين خارجه من الصيدليه قفل عربيته
وجرى عدى الشارع ونده عليها

زين : حنين

حنين : انت بتعمل إيه هنا+

زين : أنا برضه إنتى إيه اللى جابك هنا دا
إحنا قابلين الدنيا عليكى وفارس هيتجنن
تدوير عليكى

حنين : عادى وأنا كنت فارقه وأنا موجوده
لما افرق وأنا غايبه

زين : إيه الكلام ده طبعا فارقه وفارقه أوى
كمان

حنين : بقولك إيه أنا مفياش دماغ للكلام
روح شوف اللى وراك وسيبنى فى حالى

زين : لأ أنا مش ماشى إلا وانتى معايا

حنين : وأنا مش راجعه كفايه اللى شوفته
من أخوك

زين : طب بلاش ترجعى ليه ارجعى لابوكى
طمنيه عليكى

حنين : وهو فاضيلي دا أنا كان محروق دمی

وهو اللي همه ست يارا بتاعته

زين : يارا دی خطیبتی علی فکره

حنين : اولع بيها

زين : نعم اولع بيها إنتی مشكلتك إيه

بالظبط يارا ولا فارس ولا إيه بالظبط

حنين : أنا مشكلتی إنکم مش عايزين

تسيبوني في حالی امشى يا زين أنا مش

ناقصه واوعى تقول لحد إنك شوفتنی

أحسن والله ما هتشوفوني عمرکم تانی

زين : انتی بتحلفی علیا يا حنين

حنين : آه

تليفونه رن وهيا لسه هتمشى

زين : طب استنی مخلصناش كلامنا

حنين : مفيش كلام من أصله عشان يخلص

زين : لأ فيه واسكتى أحسن أخذك بالغصب

عالبيت

حنين : انت

قاطعها زين : اخرسى بقى عايز اشوف أمى

عايزه إيه فاطمه : إيه يا زين دا كله عشان

ترد

زين : معلش ياماما كنت بعيد عن التليفون

فاطمه : لأ خلى التليفون جنبك على طول

مش ناقصه قلق كفايه أخوك

زين : ماله فارس

حنين قلقت وبان عليها زين خد باله فتحلها

الاسبيكر

فاطمه : زى ماهو بيخرج أول ما النهار
يشقشق ومبيرجعش إلا نص الليل خلصان
من تعبہ بينام بهدومه لا بقى ياكل ولا يرتاح
أنا خايفه عليه أوى

زين : وليه دا كله

فاطمة : عشان حنين

زين وهو ببص لحنين : هو لسه ملقهاش
فاطمة : لأ وأبوك وفؤاد اتخانقوا مع بعض

زين : إيه ليه

فاطمه : فؤاد بيتهمه إنه ضيع بنته وأبوك
حاسس بالذنب بيقولى الأمانة فرطت فيها
ياريتنى ما وافقت على الجوازه دى من
الأول

زين : يعنى هو حد كان عارف اللى هيحصل
فارس كان سعيد جدا وكان عايز يتجوزها
بسرعه عمرى ما شوفته ملهوف بالشكل ده

فاطمه : آه والنبي دا حتى رشا أما خطبها
مفرحش أوى كده دى حتى لما اتخطفت
وماتت كان حزنه إحساس بالذنب دا كان
معجب بيها وقرر يتجوزها بس عمرى
ماشفت حب فى عيونه إلا لحنين يوم ما
حنين وافقت تجوزه كان راجع البيت يرقص
ويغنى ومبسوط أوى بس مش عارفه إيه
اللى جراه فجاءه اتقلب مره واحده

زين : إحساسه بالذنب دمر حياته مره عشان
موت رشا ومره عشان طفشان حنين

فاطمه : لأ يا ابنى زعله عشان حنين مش
إحساس بالذنب دا حب دا راح لابوها وباس
ايداه عقبال مارضى يديله عناوين كل اللى

يعرفهم ودايخ تدوير وأما بيتعب بيلف في
أرض الله وبياكل أي حاجه

زين بغضب وعينيه على حنين : إيه الجنان
ده دي صحته هتدمر

فاطمه بحسره : هيا لسه هتدمر دا خس
وعدم واستنيتها مره وجيت أكلمه مرضيش
يسمعلی دا أنا حتى اقترحت عليه نبلغ
البوليس زعق معايا ورفض وقالی محدش
هیرجع مراتی غیری قتلته یا ابنی طب إنت
بتعمل كده ليه إنت معاك تليفونات الناس
اللى هتروح تسألهم عليها بدل المرمطه
إتصل بيها

زين : آه صحيح هو غاوى عذاب

فاطمه بحزن : العذاب كان في رده

زين باستغراب : ليه هو رد عليكي بإيه

فاطمة : قالى أنا بهرب من البيت مش طايقه
من غيرها دا غير إنهم ممكن يقولولى إنها
مش موجوده وهيا عندهم عشان هيا مش
عايزه تشوفنى أنا كل اللى عايزه أشوفها إن
شاء الله المحها من بعيد أشوفها بس
وحشتنى أوى وحشتنى أوى يا أمى مكنتش
أعرف إنى بحبها أوى كده وياقلبى عليه فضل
يعيط لحد مانام فى حضنى

زين وهو بيجز على سنانه وبيبص لحنين : لا
إله إلا الله دا حالته بقت زفت الله يهديكى يا
حنين ويرجعلك بيتك

فاطمه : يارب يا ابنى والنبى قطعت بينا من
يوم ما مشيت والمكان بقى زى الصحرا
اللى ملهاش آخر وعيشتنا بقت نكد
زين : معلش ياماما إن شاء الله كل أمورنا
هتبقى كويسه بس إنتى ادعيننا

فاطمه : دعيالكم من قلبى يا ابنى

زين : اسيبك أنا بقى عشان ورايا شغل لا

إله إلا الله

فاطمه : محمد رسول الله

زين : عجبك كده هتجيبى أجله

حنين كان وشها أحمر وعينيها غرقانه دموع

حنين : معقول دا كله حصل بس أنا

زين : إنتى لسه هتبسبسى إنتى لو

مرجعتيس دلوقتى هترجعى فى جنازته

حنين بلفه خوف : بعد الشر

زين : لأ مش بعيد إنتى مش سامعه كلامها

دا عايش على قدره

حنين بترجى : طب خدنى ليه

زين بغیظ : ما كان من الأول

حنین : طب استنی هجیب حاجتی من عند
صاحبتی

زين : یلا یا اختی

راحت لصاحبتهأ وهو معاها أحسن تتهبل
وتطفش تانی وخذت حاجاتها وسلمت علیها
ورجعو لعربيته حطو فیها شنطها

حنین : هتعمل إیه

زين : هتصل بفارس اطمنه

حنین : لأ خلیها مفاجاه

زين : مفاجاه إیه الجدع خلصان

حنین : متبقاش رخم أنا عایزه أشوف رد
فعله لما یقابلنی

زين : الصبر یارب طیب أما نشوف آخرتها

حنین : یاتری هنلاقیه فین دلوقت

زین : معرفش

حنین : اومال هنقابله ازای

زین : مانا کنت هکلمه وأعرف

حنین : لأ إحنا هنروح البیت وعقبال ما

نوصل هنکون باللیل ویکون رجع

ورکبت مواصلات و زین ماشی قصادها

بالعربیه

وفعلا وصلو باللیل والبیت کله نایم

وأول ما دخلو طلعت تجری علی اوضتها

تدور علیه بس للأسف مکنش رجع زین کان

لسه علی الباب

زین : هشتغلکو شیال کمان کل دی شنط یا

حنین إنتی کنتی مهاجره

فارس كان لسه واصل

فارس : انت ضربت ولا إيه بتكلم نفسك في
الضلمه

زين بفرع : بسم الله الرحمن الرحيم حرام
عليك قطعت خلفي أنا مش نافع في جواز
ولا نيله من وراكو

فارس : معلش أنا مقصدتش تصبح على
خير وسابه ومخدش باله من الشنط

زين : وانت من أهله إيه دا والشنط لحظه
ميتهاأليش هيحتجوها أنا اسيبها والصبح
يطلعها أنا هنام

فارس التففت وبصله : هيا يارا مزعلاك

زين باستغراب : لأ ليه

فارس : أصلك من ساعه ماجيت وإنت

بتبرطم زى اللى مخلف ٩ عيال

زين : آه ما أنا خلفتكو ونسيتكو أوعى

زين طلع ينام وخبط على حنين

حنين : زين خير

زين : إيه اللى مقعدك هنا

حنين : مستنيه فارس يرجع

زين : وأديه رجع تحت انزليله بدل ما يتخبط

فى دماغه وينام تحت ساعتها من الصبح

بدرى هيخرج يدور ومش هيشوفك

والمفجاءه بتاعتك هتبوظ

حنين بلهفه : إيه ونزلت جرى

زين : مجانين أروح أنا لسريرى ومخدتى

فارس راح المطبخ عمل سندويتش وكله
ولسه هيطلع السلم كانت حنين نازله
واتقابلو هيا واقفه على الدرجة العاشره وهو
بينه وبين السلم حوالى ١٢ خطوه أول ما
شافها زى ما يكون أعمى وفتح للحظه
افتكرها حلم أو وهم بس لأ حتى لو حلم
مش عايز يصحى منه وهيا شافته كان قلبها
هيقف من شوقها ليه

نزلت تجرى عليه وهو جرى يقابله وأول ما
وصلها حضانها أوى ولف بيها كان خايف
يطلعها من حضانها تتبخر

فارس بشوق : وحشتينى أوى يا حنين

حنين : وإنت وحشتنى اكثر

فارس بلوم : كده تسيبيني وتمشى

حنين بعتاب : انت اللى سبتنى الأول

فارس : توبه يا حنين عمرى ما هبعده عنك

تانى

حنين : بجد

فارس : طبعا و .....+

ياترى حصل إيه ؟

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

ايمى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالى

الحلقه السابعه والعشرين

فارس : توبه يا حنين عمرى ما هبعده عنك

تانى

حنين : بجد

فارس : طبعا وقرب من شفائها البارده من
اللهفه يدفيها ولفت ايديه حوالين ورقبته
وخبث ملامحها في حضنه وشالها وعيونه
متعلقه بعيونها وطلعوا اوضتهم و تصبحوا
على خير+

تاني يوم الصبح كلهم اتفاجئو بفؤاد داخل
بزعايبه

فؤاد : فين بنتى يا عز

عز : بنتك لسه مظهرتش

زين : جرى إيه عالصبح

فؤاد : جرى إن بنتى ملهاش أثر وأنتم نايمين
في العسل

فارس نزل على الزعيق وفضل واقف على
السلم لما لقاه فؤاد

فارس : إيه ده حضرتك هنا منور ياعمى وأنا

بقول الفرخ دا مين اللي عامله

فؤاد : اتأدب يا ولد

فارس : أما تهدي نفسك الأول

عز : بس يا فارس

فارس : حاضر

فؤاد : طبعا ما إنت هنا مرتاح وبنتي الله

أعلم بيها

فارس نادى بصوت على وهو بيبيص فوق

فارس : حنيين حنيين

حنين ردت ونزلت بسرعه وأول ما شافت

أبوها لفته بيقرّب ناحيتها وفتح دراعاته

وعيونيه مرغره بالدموع جريت عليه وحضنته

أوى

فؤاد : وحشتيني يا حنين

حنين : وانت أكثر يا بابا

فاطمة : نورتي بيتك يا بنتي

حنين وهيا بتبوسها وتحضنها : منور

بوجودك ياماما

عز بيسلم عليها : حمد لله على سلامتک

يا بنتي

حنين : الله يسلمك يا عمي

زين : خلصتو سلامات نفطر بقى

فؤاد : لأ بنتي هتفطر في بيتها

فارس باستغراب : قصدك إيه

فؤاد : قصدى بنتى هتيجى معايا

فارس : تيجى معاك فين

فؤاد : انت فاکر إنی هسیبهاک بعد اللی
عملته فیها دا کله

فارس : واللّه مشاکلی أنا ومراتی إحنا أدری
بحلها

فؤاد : مراتک ودا من امتی دا انت مبهدها
علی طول من یوم ما عرفتک وهیا فی عذاب

زین : جرى إیه یاعمی إحنا ما صدقنا اتهدوا
تقوم تولعها تانی

فؤاد : واللّه دی بنتی وأنا ادری بمصلحتها

فارس : ودا من أمتی

فؤاد : من دلوقتی بنتی مش هتقعد هنا

لحظه تانیه

فارس : مراتی مش خارجه من هنا

فؤاد : انت بتتحدانی

فارس : آه

حنين : باااس هو إنتو فاكرنى إيه خلاص
ارتاحو أنا ماشيه

فارس : حنين

حنين : مينفعش يافارس أراضى واحد فيكم
على حساب التانى لكن ممكن اراضيكم أنتو
الإثنين على حسابى أنا

فارس : وائتى لما تمشى بترضىينى

حنين : فارس أرجوك متصعبهاش عليا أنا
رجعت بس عشانك وأوعدك فى أقرب وقت
المشكلة دى هتتحل إن شاء الله

حنين التفتت ولسه هتطلع تجيب هدومها

زين : استنى راحه فين الشنط أهه

فاطمه بصتله بغیظ

زين : إيه كنت راجع خالصان ومقدرتش
اطلعهم دا أنا من التعب حتى متعشتش

فارس : إحنا فى إيه وإنت فى إيه

زين : مليش فيه اتتو تصرفو اموركم لكن
توصل إنكم تتعدو على حقوق بطنى دا فى

المشمش

فؤاد : يلا يا حنين

حنين : لأ

فؤاد : إيه

حنين : زى ماسمعت أنا مش كره هتشطوها
لبعض إنت مش عاوزنى معاه اوكاى لكن أنا

مش جايه معاك

فارس : حنين اهدى بس وفهمينى إنتى

عاوزه إيه بالظبط

حنين : وهتوفقو على اللى أنا عوزاه

فارس : أيوه

حنين : بابا

فؤاد : أيوه اخلصى

حنين : أنا هعيش فى فيلتنا القديمه وأهو
أخلص مشروع المدرسه اللى حمض ده

فؤاد : نعم هتعيشى لوحدك

حنين : متطول عمرى لوحدى يابابا

فارس : بس يا حنين بابا كى عنده حق خايف

عليكى

حنين : ودا من امتى

فؤاد : حنين

حنين : والله اللى عندى قولته وعموما لو
جرالى حاجه هصرخ وهما قريبين هيلحقونى
فارس : لأ طبعا دا مش حل افرضى جراللك
حاجه وانتى لوحدك وملحقتيش تصوتى
فؤاد : قولها أصل كلامى أنا اللى وحش
فاطمه : بس إنت وهو يعنى يوم ما تتفقو
هتتفقو على البت

فارس : ياماما انا خايف عليها (وبص لحنين
(مش عاوزك تضيعى منى تانى ومادامت
رغبتك إنك تبعدى هنفذها بس تبقى فى
أمان وأبقى عارف مكانك ومطمئن عليكى
حنين : أنا حتى لو بعدت قلبى معاك بس
لحد المشكله دى ما تخلص وبابا يقتنع إنك
بتحببنى وشارينى ومش هتعذببنى تانى
فارس وهو بيقرّب منها : مش هيحصل

حنين وعيونها مش مفارقه عينيه : ولو

حصل

فارس : أبقى ادبحيني

حنين : بعد الشر عنك

الكل واقف يتفرج عليهم وبيدارو ضحك

وفؤاد هيتشل لما هما بيحبو بعض كده

مطلعين عينيهم ليه

زين : إحم إحم مش وقت غراميات دا انتو

في بث مباشر

التفتو لقو الكل بيتفرج اتكسفو وكل واحد

فيهم بص في إتجاه بعيد عن التاني

فاطمه : طب أنا عندي الحل

زين : الحقينا بيه

فاطمه : حنين تقعد في الفيلا القديمه وأنا

معاها

عز : نعم

فاطمه: إيه هروح معاها حتى أغير جو

وأعيش في رواق شويه

عز :اعقلي يا فاطمه

فاطمه :ليه هو أنا مجنونه أهو أخذ بالي منها

وهيا تاخذ بحسى ويبقى فؤاد وفارس

وحنين اتراضو

عز : وعز يولع

فاطمه: وانت زعلان ليه

عز : نعم مراتي هتبات بره بيتي وعاوزني

مزعلش

فاطمه: الله دا فرکه كعب

عز: لا كعب ولا جزمه منتش خارجه

فاطمه: لأ هخرج يا عز

عز: إيه إنتى بتكسرى كلامى

فاطمه: أحمد ربنا إنها جت عالكلام

ومكسرتش دماغك

عز بعصبيه: فاطمه

فاطمه بهدووء: نعمين

فؤاد: جرى إيه يا جماعه ماتروقو

فاطمه: إنت متنطقش احسنلك

فؤاد: الله إنتى قلبتى عليا أنا كمان

فاطمه: إنت وهو عاوزين الحرق يلا يا حنين

(والتفتت لزين) هات شنطتى وحصلنا

هتلاقيها جاهزه جوه

عز: دا إنت كنتى ناوياها بقى

فاطمه : آه

عز : ليه

فاطمه : افتكر مكالمتك إمبراح إنت وفؤاد

وإنت هتتعرف

عز وفؤاد برقو الإثنين وبصوا لبعض

متخيلوش إن فى حد سمعهم

زين : يادى زين اللى شغلتهو شيال على

آخر الزمن ما عندك فارس

فاطمه: لأ فارس هيشيل شنط مراته

فارس : لا مفرا يا أخ يلا

زين وفارس وصلوهم ورجعو بسرعه لأن عز

وفؤاد مسكو فى خناق بعض وعز بيلومه

على اللى حصل ومحدثش فاهم السبب

السبب بقى إن

فؤاد بعد ماعرف مكان حنين بعث لعز
يتقابلو بره وبلغه وكان مصر إنه يطلقها من
فارس وعز يقنع فيه أبدا لحد ماقاله إن
فاطمه خبر زى ده ممكن يقضى عليها
فاكراما لها قرر يدى فارس فرصه تانيه
واتفقو لما ترجع لو اتصالحو يبعدوهم عن
بعض بالعافيه والشوق هيربيهم
مادامو كل ما يحاولو يقربوهم يبعدو عند
خلاص عند بعند والبادى أظلم واتفقو
فاطمه متعرفش حاجه لأنها هترفض وعز
مثل عليها إنه زعلان مع فؤاد عشان
متشكش فى حاجه

فؤاد إتصل على وفاء يظمن على حنين
وفكر لو حنين عرفت يقولولها إنو بيسأل
عليها هناك زى ما سأل فى كل مكان عادى
بيدور عليها لسه

وفاء بلغته إنها رجعت مع أخو جوزها
اطمن وانبسط وكلم عز

أول ماعز لقى فؤاد المتصل طلب من
فاطمه تعملهم قهوه

فاطمه كانت مجهده وملهاش مزاج قالت لأم
محمد تعملها ورجعت سمعت عز وهو
بيتكلم وهو مشفهاش

عز : يعنى هما جايبين النهارده

فؤاد : أيوه

عز: دى فاطمه هتفرح أوى

فؤاد : طيب أنا جاى الصبح

عز : طب سييهم يومين

فؤاد : حلاوتها فى حموتها وهما فى عز فرحتهم

عشان يتربو ويبطلو يعذبونا معاهم

عز : ماشى بس أنا مش هقدر أتدخل لو

فاطمه شرشحتك

فؤاد :ههههههه تصدق أنا اللى خلاى اتراجع

عن قرارى هو خاطر فاطمه بس

عز : وأنا لأ

فؤاد : لأ لا إنت ولا عيالك بيتكم مفيهوش إلا

فاطمه الصراحه كانت ونعم الأم لحنين كان

نفسى ابنك يصونها بس للأسف

عز : ماخلاص بقى اتربى وخلصنا

فؤاد : لأ ماتربوش لسه الصبر حلو

فاطمه سمعت وفهمت الحوار بقت متغاضه
منهم أوى بعد العذاب اللي شافه فارس
الفترة اللي فاتت عاوزين يكملو عليه
رجعت المطبخ خدت القهوه ودتها لعز
وطول الوقت باين عليها الضيق وكل ما
يسألها تقوله مفيش

وبالليل بعنت أم محمد تنام بدرى وهيا
كمان نامت بدرى أو بمعنى أصح عملت
نايمه فعز لما يلاقي نفسه لوحده هينام هو
كمان وبكده تبقى فضت الفيلا لفارس
وحنين وأول ما حست بيهم وقفت من بعبد
تتابع وكانت مبسوطه أوى بصلحهم

أول النهار ما طلع وعز صحن وخرج من
الأوضة لمت هدومها فى شنطه وقررت
تسيب البيت وتروح عند شهد وتدوقه من
نفس الكاس اللي عاوز يسقيه لفارس

لكن غيرت رأيها وراحت مع حنين لقت كده
أفضل هتبقى قريبه من بيتها وتهتم بيه من
بعيد وفي نفس الوقت تأديهم بعدها هيربي
عز وعز هيطلععه على فؤاد مش فكرته من
الأول+

دخلو الفيلا وحنين اختارت اوضه تنام فيها
وفاطمه في اختارت لنفسها اوضه

اوضه حنين مقابله لاوضه فارس

حنين بعد ما دخلت اوضتها وبتفضي
الشنطه طلعت الطلب اللي كانت اشترته
من الصيدليه ونسياه وعملت إختبار وطلعت
حامل كانت فرحه الدنيا مش سيعاها لكن
مقلتش لحد كان نفسها أول حد يعرف هو
فارس وكانت عاوزه تقوله وهما سوا مش
من الشباك فقررت تأجل الخبر ده لحد
أمورهم ماتتصلح

حنين وفارس بقو عايشين جو حب ابن
الجيران ومبسوطين أوى اللى مزهقهم بس
إن بينهم حيطان منعاهم يقربو أكثر
بقو الصبح يصبحو ويتكلمو ويعرفها ميعاد
رجوعه ويرجع من شغله بسرعه يفتح
شباكها يلاقيا مستنيه ويحكيها كل اللى
حصل فى يومه

فارس بدأ يتابع مع الدكتور النفسى وفى
تحسن مستمر وهيا بتوضب فى الفيلا
وقربت خلاص تخلص مدرستها اللى بتحلم
بيها

اوضه فاطمه مقابله لاوضه عز والشبابيك
والبلكونات قصاد بعض

من الآخر الوضع بينهم بقى كوميدى

بقى كل ما عز يفتح الشباك فاطمه تقفله

فى وشه

عز بقى طول الوقت مخنوق ومضايق وكل

ما يحاول يكلمها أو يصلحها تصده ومحدث

فاهم إيه السبب وهما رافضين يتكلمو وكل

ما حد يتدخل تزعق معاه ومترضاش ترجع

طبعاً عز قلب على فؤاد وهزقه وقرروا ينهو

المهزله دى ويرجعو حنين لجوزها عشان

فاطمه تعقل

بس فاطمه رفضت وقالتلهم مشكلتى مش

حنين مشكلتى إنه اتفق من وراها على

فارس وخبى عليها لأ ومعملش حساب

لمشاعرها وزعلها ووافق فؤاد على أفكاره

حين رفضت ترجع من غيرها وفارس

مقدرش يعترض

زين عمال يخترع أفكار وهدايا لأبوه عشان
يعرف يرجع أمه لكن من غير فايده تاخذ
الهديه وتطلع تقف قصاده فى الشباك
وتبتسم أول ما يظمن ويبادلها الإبتسامه
تروح مكشره وهدفه الهديه فى وشه فى الأول
كانت بتيجى فيه بعد كده حفظ وبقى يوطى
وتطلع out وبرضه مياأسش

شهد وإيهاب حاولو يدخلو لكن فشلو

إيهاب رجع لشغله بس الصفقه الأخيره
رفعت إسم الشركه وخلت المنافسين
يفكروا يخلصوا منه

الشركه كبرت والشغل كتر وإيهاب مش
ملاحق لوحده فكلم فارس ورجعوا يديروها
سوا

في واحد من المنافسين طرقة ملتويه ونجاح
شركه عز معطل مصالحه فبدأ يهددهم
عشان يتراجعوا عن تقدمهم يا إما يشاركوه
أو يسيبوه يمشى سكه الغلط براحتة وهما
رفضوا طبعاً

زين كان ماسك قضيه كبيره واضطضح إن
المنافس ده بيشتغل في غسيل الأموال
فعمل خطه مع إيهاب وفارس إنهم يوافقوه
على طلباته ويشتغلو معاه عشان يوقعوه
متلبس

لكن لازم فارس اللي يتفق معاه
لإن إيهاب هو اللي قابله قبل كده ورفض

ولإن إيهاب معروف في السوق بالحزم وكده
هيتكشف والمنافس مش هيصدق وهياخد

حذره

لكن فارس مبيظهرش كتير في الصورة
والمنافس ميعرفش عنه حاجه وممكن
يصدق خصوصا إنهم عملو تمثيليه عليه
واتخانقو والخبر انتشر عشان يصدق إنه
ممکن يخونه نتيجته مشاكلهم سوا
وفعلا فارس اتفق يشتغل معاه وعملو
صفقه وساعة التسليم البوليس كبس
وقبضوا عليهم وهما بيكلبشوهم المنافس
لقى الظابط بيشكر فارس على مساعدته
ليهم وزين بياخده بالحضن ويضحك ويقوله
طبعا مش أخوه ظابط

المنافس فهم إنهم لعبو بيه الكره زق
العسكري قبل ما يكلبشه وسرق مسدسه
وضرب فارس بالنار وزين ضرب المنافس
بالنار مات في لحظتها

فارس نقلوه المستشفى ودخل العمليات
ايهاب كان بيتابع الخطه من بعيد وكان مع
زين لما فارس نقلوه المستشفى واتصل
بشهد اللي سابت الولاد مع الداده وجت فورا
وزين إتصل بعز وبلغه وعز فورا راح الفيلا
لفاطمه

حنين استقبلته وباين عليه الفزع

حنين : خير ياعمى مالك

عز : فين فاطمه

فاطمه : خير إيه اللى جابك إنت مبتزهقش

ولا جاي تألف فيلم جديد عليا

عز بزعيق و غضب : بطلی رعی وقدامی

على العربيه منك ليها

فاطمه سكتت وركبت العربيه فورا لإن عز

مبيبقاش كده إلا لو في كارته

حنين: بس أنا مبركبش

عز قاطعها : مفيش وقت أبقى غمی عنیکی

حنين : بس یاعمی

عز : ميبسش ولا عاوزاه يموت من غير ما

تشوفيه

حنين بخوف : إيه هو مين

عز : فارس

فاطمه : يالهوى ماله

عز : أضرب بالنار وبين الحيا والموت

حنين من رعبها على فارس نسيت خوفها
من العربيات وركبت وطول السكه هيا
وفاطمه يبكو ويدعوله بالنجاه وعز سايق
وعلى أعصابه

وصلو المستشفى كان زين بلغ فؤاد ويارا
وجم

بقي الكل قلقان

عز قاعد على كرسى وفاطمه جنبه ماسكه
ايده وخايفه

وفؤاد قاعد واخذ حنين في حضنه ودموعها
مش عاوزه تنشف

إيهاب كان متوتر جدا وشهد مبتكلمش
دموعها اللي بتشكى أخوها اتعذب كتييير
وأول ما بدأت حياته تتظبط تنتهى

زين كان واقف قلقان جدا والرعب باين عليه
ويارا عماله تهديه عز وفؤاد الاتنين كل شويه
يبصو لبعض بندم لا حنين ولا فاطمه
هتسامحهم لو جرى له حاجه لأنهم بعدوه
عن حبيبتة بعد ما امورهم اتصلحت

عز حزين لأن فارس مش بس ابنه دا بيعتبره
أخوه وصاحبه كان قريب منه أوى
ويسمعله فارس اتعذب كتير ودايما الإبن
اللى تعب واتعذب بيبقى أقرب للقلب من
المرتاح

دا غير إن فارس كان هو دايما اللى موجود
زين شغله بيخليه يغيب ويسافر كتير حتى
وهو فى أجازة كان دايما بيقضى وقته بره
البيت

لو فارس جرى له حاجه ضهره هيتكسر
ومش عارف هيستحمل ولا لأ

زين مرعوب هو اللي دخل فارس في الخطه
دى هو اللي عرضه للخطر ازاي مقدرش
يحميه

حزن زين مش بس احساس بالذنب لأ دا
كمان أخوه وصاحب عمره

الدكتور خرج من العمليات وكلهم جريو عليه

الدكتور : الحمد لله العمليه نجحت

ولسه هيتنفسو بسعاده بس وقفتم كلمه
لكن

الدكتور : لكن الخطر لسه موجود أدامه الليله

دى لو عدت يبقى في أمان ادعوله

فات الليل طويل والوقت سيف عالرقاب
وفضلو منتظرين لحد النهار ما طلع بيوم
جديد أمل جديد الكل بيتمناه لحد ما
اتحققت بكلمات الدكتور وهو ببشرهم

بخرج فارس من مرحله الخطر وإنه هينتقل

لأوضه عاديه بس لسه مافقش

دخلو اتنين اتنين شافوه وخرجوا لإن وجدهم

كلهم جوا مش هيبقى كويس للمريض

والنهار قرب ينتهى ولسه مافقش والدكتور

شاكك لتكون غيبوبه بس لسه متأكدش

الكل قعد حزين بره الأوضه ويبصوا لبعض

بنظرات كلها لوم وعتاب

بس بعد شويه وقت لوم العيون بقى لوم

بالكلام

فاطمه : أنا عاوزه أفهم إيه اللي حصل ازاي

انضرب بالنار وليه

إيهاب : مهو أأ أصل دى كانت حادثه وو

وقدر

فاطمه : حادثه إيه دا ضرب نار يا إيهاب مش
كسر ولا خبطه

إيهاب بص لزين ورجع بص للأرض وسكت
فاطمه بصتله ولفت وشها لزين : أخوك إيه
اللى عمل فيه كده

زين : أنا هقولك

وحكالها الفيلم كله من أول ما خطتوا لحد
ما انضرب بالنار

فاطمه : إيه أنتو اتجننتو وفارس ماله بدا كله
دا حتى قليل ما بيروح الشركه هو حرام
تسيبوه يرتاح من الهم شويه مش كفايه أبوه
وحماه اتفقو عليه جايين أنتو كمان تكملو
عز : أهدي يا فاطمه هما يعنى كانوا عارفين
إن دا كله هيحصل وفارس مش صغير
ومحدثش جبره

فؤاد : المفروض تفتخرى إن ابنك بطل أنقذ

عيلته وبلده من الأشكال دى

فاطمه : أنا لا عاوزاه بطل ولا بتاع أنا عاوزه

ابنى فى حضنى

فؤاد : دا كلام برضه اومال اللى ولادهم

بيستشهدوا على الحدود وفى كل حته عشان

يخلصونا من الإرهاب والإجرام يعملو إيه

فاطمه : دول فى الجيش ولا الشرطه لكن دا

ماله بيهم

فؤاد : ازاي بقى مش واحد عايش فى الدنيا

ولازم يبقى ليه دور

فاطمه : دوره يعلم أجيال يخرج طلبه مش

يضرِب بالنار

عز : نصيبه اللى اختاره نقول الحمد لله

وندعيه

فاطمه : انت قلبك حجر هتلاقيها فكريك
عشان تبهدلوه مش كفايه اللي شافه في
دنيته دا ياقلب أمه مفيش يومين قضاهم
على بعض مرتاح

عز بصلها بوجع : أنا يا فاطمه كتر خيرك
فؤاد : جرى إيه ياجماعه دا بدل ما تدعوله
بالشفا

فاطمه : أخرس إنت خالص عارف لو ابني
جرى له حاجه مش هسامحك لا إنت ولا هو
عز : جرى إيه يا فاطمه وهو إحنا اللي ضربناه
بالنار

فاطمه : أكثر بعدتوه عن حبيبتة بعد ما ربنا
هداهم واديه هيسيبلكم الدنيا يمكن ترتاحو
عز : فاطمه أنا مش هحاسبك على كلامك دا
لأني مقدر زعلك لكن فارس ابني وموجوع

عليه أكثر منك ومش معنى إني مبزغش
وأصرخ زيك إن البركان اللي جوايا خامد

زين : استهدوا بالله يا جماعه إحنا في
مستشفى وبالعافيه لما رضيو يسبوننا نقعد
جنبه والزعيق ده هيخليهم يطردونا

وفعلا جه الدكتور وطردهم لأنهم عاملين
إزعاج وبالعافيه رضى إن واحد بس اللي
يقعد معاه

فاطمه اللي هتقعد ومحدش قدر ينطق
ولسه هتطردهم لقت حنين قاعده على
الأرض حاطه ايديها على وذنها ووشها
وعينيه لون الدم قربت منها وقومتها
وطبطبت عليها

فاطمه : متخافيش يابنتى إن شاء الله خير
ربنا مبيعملش حاجه وحشه

حنين : ونعم بالله

فاطمه : إنتى اللى هتباتى جنبه الليله دى
والصبح كلنا هنبقى هنا وإن حصل حاجه أو
احتاجتى لحاجه اتصلى وفورا هتلاقينا كلنا
جنبك

حنين حضنتها أوى وفضلت تبكى بحرقه
فاطمه فضلت تهديها لحد ما بطلت عياط
وسابوها ومشيو وبعد ما كانو خارجين من
المستشفى زين استأذن ورجع لحنين

حنين : زين خير

زين : تعالى شيلى السرير ده قصادى

حنين : ليه

زين : عشان لو شديته لوحدى هيعمل
صوت مزعج وإحنا فى مستشفى

حنين : طب هتنقله ليه

حنين : شيلي وانتى ساكتة

حنين : حاضر

كان فى سرير صغير فى الأوضة اللى فيها
فارس جابوه عشان المرافق شالوه ونقلوه
جنب سرير فارس

حنين : ادينا نقلناه وبعدين

زين : ولا قابلين بدل ما تقعدى تعيطى
نامى جنبه يمكن قربك منه يساعده يفوق

حنين : تفتكر

زين : بيتهىالى كده

وسابها وخرج وهيا واقفه مكسوفه وأول ما
خرج ومشى كام خطوه سمع صوت باب

الاضه بيتقفل ابتمم وخرج من
المستسفى لقاهم كلهم واقفين

يارا : خير يا زين رجعت ليه

زين : نسيت ساعتى جوه

عز : طيب يلا بينا عالبيت

فؤاد : يلا يا يارا

يارا : حاضر يا جدو

عز : يلا فين كلنا هتبات عندى الليله دى

عشان من الصبح كلنا نبقى هنا

فؤاد : طب وليه أنا ويارا نبات فى فيلتى

القديمه وهنبقى قريبين برضه ولا إيه رأيك

يايارا

يارا : مفيش مشكله دا حتى كده أقرب

إيهاب : طيب بالإذن إحنا ياعمى

عز : على فين أنتو هتباتو معنا

إيهاب : منقدرش نبات عندكم والولاد في
البيت

عز : إحنا هنروح كلنا وإنه روح هاتهم وتعالى
وجودهم هيخفف همنا شويه

إيهاب : حاضر يا عمى

حين بعد ما زين مشى قفلت الباب ونامت
جنب فارس وهيا ضمها في حضنها وعماله
تأمل ملامحه خايفه تنام تصحى
متلقيهوش فضلت كده لحد النوم ما غلبها
ونامت

(((((*****))))))

في النهايه الكل روحوا فيلا عز ماعدا يارا
وجدها

وبعد ما روجو فاطمه برضه مسكتتش
فضلت تلومهم

زين : ياماما محدش تخيل إن دا كله يحصل
فاطمه : بتسلم أخوك لهم وتقولى متخيلتش
كنت فين ساعتها ما حمتش أخوك ليه+

إيه رأيكم وتوقعاتكم؟؟؟

اي مى عبده (إ م ح)+

واصل قراءة الجزء التالي

الحلقه الثامنه والعشرين والأخيرة

فاطمه : بتسلم أخوك لهم وتقولى متخيلتش
كنت فين ساعتها ما حمتش أخوك ليه

زين بغضب : كفايه يا أمى أنا لو بايدى كنت
خلتهم طخونى أنا

فاطمه بلهفه : بعد الشر عنك يا ابني أنا

مش قصدى

زين بوجع : ليه يا أمى مادا شغلى لكن مش

شغله

فاطمه بحزن : مش مهم شغل مين إنت

ابنى وهو ابنى دة إنت كل ما تخرج لشغلك

بدعى ربنا ينجيك ويرجعك لينا بالسلامه كل

ما أسمع عن ظابط اتصاب ولا استشهد

قلبى بيبقى هيقف وادعى إنك تكون بعيد

قربت منه وخذته فى حضنها

وبعدها فاطمه سكتت لإن كلامها جارح

والكل مش ناقص ومحدثش كان بايداه حاجه

ولا جبره على حاجه دا اختياره ونصيبه

وبعدها كلهم راحو كلهم اوضهم

عز وفاطمه فى اوضتهم وشهد ومى فى اوضه

شهد وايهاب ومالك فى اوضه زين

كلهم فى اوضهم لكن محدش جاله نوم من
القلق لحد الوقت ما اتأخر ومن الإجهاد نامو
وزين راح قعد فى ركنه فى الجنينه ويارا كانت
فى الشباك ولما شافته نزلته وراحت قعدت
معاه كان حزين وحاسس بالذنب

يارا : وانت ذنبك إيه دا نصيبه واختياره

زين وعيونه فيها دموع : معرفتش أأمنه

كويس معرفتش احميه

يارا عارفه أد إيه فارس غالى عند زين بس
متخيلتش لدرجه إنها تشوف دموعه قربت
منه وخذتنه فى حضنها تهديه وهو حضنها
أوى وهو خايف لحد ما التعب غلبه ونام فى

حاضنها وهيا أول ما اطمنت إنه نام نامت

هيا كمان

طلع النهار ونور الشمس فوقهم صحيت

لقته في حاضنها صحته بهدوء

يارا : صباح الخير

زين : صباح النور

يارا : أنا لازم أمشى لإن لو حد شافنا كده

هيفهم غلط

زين : مايفهم اللي يفهمه ولا إنتى ناسيه إنى

جوزك

يارا : لأ يا قلبى وإلا ماكنتش اتجرات وجيتلك

فى وقت زى ده

زين : عارف بس بصراحه إنتى جيتى فى

وقتك كنت محتاجلك أوى

يارا : وأنا جنبك على طول أنا لازم أقوم جدو
هيصحى ومش عاوزاه يزعل منى أنا جيتلك
من وراه

زين : طيب خلاص يا يارا

يارا : يعنى مش زعلان

زين : لأ زعلان

يارا : طب أراضيك ازاي

زين وهو ببص على شفايفها وبيغمز لها ☺:

شوفى إنتى بقى

يارا بكسوف : هاللى ياقليل الأدب وضربته فى

كتفه وخرجت من الجنينه تجرى وهو فضل

يضحك عليها

الكل صحى وراحو المستشفى وقبل ما
يوصلوا زين إتصل بحنين يبلغها إنهم فى
الطريق

قامت غسلت وشها وهندمت حالها ونادت
للممرضه

حنين : معلىش لو سمحتى ممكن
تساعدينى أرجع السرير دا مكانه

الممرضه : حاضر بس هو إيه اللى نقله

حنين : هه أنا أف أصل أصلى كنت عاوزه أبقى
قريبه منه

ابتسمت الممرضه : ربنا يقوم هولك
بالسلامه وميحرمكيش منه

حنين : أمين يارب

الممرضة ساعدتها ورجعت الأوضه زى ما
كانت وحنين جت تديها فلوس رفضت لأنها
حبت تساعدها عشان حسنت بحبها ليه
ووجعها عليه وكانت شيفاهها من يوم ماجه
ودموعها مانسفتش لكن حنين أصرت بشده
وادتها الفلوس

بعد شويه الجماعه جم يطمنو عليه وزين
نزل جاب أكل لهم كلهم محدش فطر ولا كل
أكله عدله من يوم ما فارس دخل
المستشفى

جاب سندويتشات وأكلو والدكتور قالهم إنه
المفروض كان فاق من إمبراح بس
محصلش ومؤشراته الحيويه كويسه
ومهاش غيبوبه من العمليه تقريبا عقله
اللى رافض يصحى عشان كده الطبيب
النفسى اللى فى المستشفى محتاج

يستفسر عن شويه حاجات منكم واستأذن
وسابهم مع الطبيب النفسى

الكل قلقان وكلام الدكتور رعبهم أكثر
والدكتور طلب يفهم تفاصيل الحادث وزين
شرحله الل حصل

الدكتور : إنت متأكد

زين : أيوه زى ما حكيت ليك بالضبط

الدكتور : يبقى مفيش صدمات نفسيه يبقى
ليه رافض يصحى

فاطمه: يا حبيبي يا ابنى انت موعود بضرب
النار والاذيه كده على طول

الدكتور انتبه لها وسألها : هو انضرب بالنار
قبل كده

فاطمه : أيوه

الدكتور : وإيه اللي حصل ساعتها

فاطمه حكته اللي حصل

الدكتور : أمم فهمت يبقى الحادته دى

اعادت إحياء ذكرى الحادته القديمه

زين : بس دا بيتعالج منها

الدكتور : وخف

زين : تقريبا... هو متابع مع دكتور نفسى

زين اداله إسم الدكتور النفسى والدكتور

عرفه وقاله إنه دكتور شاطر وطلب منه

يتصل بيه ويجى عشان يتابع معاه حاله

فارس ويمكن يقدر يساعده إنه يصحى

زين : يعنى إيه مش هيفوق

الدكتور : لأ إن شاء الله هيفوق بس هو
سامع كل اللي حواليه محتاج حاجه تشجعه
يفوق حاجه قويه

فاطمه وحنين وشهد فضلو يبكو بحرقه ويارا
مش عارفه تهدي مين ولا مين في الآخر
قعدت تعيط جنبهم

زين إتصل بالدكتور اللي فارس بيتعالج
عنده وجه وبعد ما فهم اللي حصل

الدكتور : زى ما قلتلك بالظبط لازم توصل
لحقيقه الحادته القديمه لازم تبرأه قدام
ضميره عشان يتقبل اللي حصل ويرجع
لطبيعته

زين : أنا كنت بدأت أدور فى الحكايه دى بس
بعد ما حنين رجعتله وكانو كويسين وبقى

يتعالج عندك قلت خلاص بقى كويس

ومفيش داعى

الدكتور : دلوقتى فى داعى والمسأله بقت

مصيريه عقله الباطن بيعاقبه على جريمه

ملوش ذنب فيها

زين إتصل بصديق ليه وطلب منه يدور على

هند وأمها فى الناس اللى هاجروا من عشر

سنين ولقاهم وكانت المفجاءه

بعد ما سافروا بفتره اتجوزت الأم وبعدها

بنتها من هناك بعدها هند مرضت بمرض

خبيث جوزها لما عرف استندل وطلقها

وأمها اتحايلت على جوزها يساعدها فى

علاجها رفض وهددها بالطلاق وفضلت

تتفرج على بنتها وهيا بتموت ومهياش قادره

تعملها حاجه لحد ما اتجننت بقت البنت فى

القبر والأم فى فى الخانكه يعنى الإثنين أموات

وطبعا بعد ما اتجننت جوزها طلقها وهيا
مرميه فى مصحه هناك لا منها عايشه ولا
ميته أغلب الوقت تصرخ وتقول أنا السبب
ومحدثش فاهم حاجه منها

زين سافر بنفسه وطلب يقابلها هيا
معرفتهوش بس هو حاول يعرفها بنفسه ما
امكنش لكن أول ما سمعت إسم رشا
عينها برقت ومسكته من ياقه القميص
أم هند : هيا فين قولها تعتقنى بقى ترحمنى
بقى كفايه انتقام

زين : أهدى بس مين اللى عايزه تنتقم منك

أم هند : رشا

زين : ابييه

أم هند: قلها تمشى بقى هتعمل فيا إيه تانى

زین : إنتی بتقولی إیه هیا رشا عایشه طب

ازای

أم هند : معرفش معرفش لو اتکلمت

هتموتنی

الدکتور : لوسمحت یا أستاذ هیا مش

مستحمله

زین : ارجوک ثوانی بس أفهم

الدکتور : مش هتفهم حاجه هیا کده علی

طول

زین : لأ هفهم (وبص لأم هند) بصیلی هیا

رشا فین

أم هند وهیا بتشاور وراه بایدین مرتعشه

وعیون مرعوبه : أهه

زین التفت بسرعه لکن مفیش حد

الدكتور : قلتلك مش هتفهم حاجه

زين : أرجوك الموضوع خطير وهيا الوحيده
اللى تقدر تساعدنى

الدكتور : بس حالتها صعب اللحظات اللى
بتفوق فيها وتكلم بعقل بتبقى مرعوبه
زين : مش مهم المهم أوصل للحقيقه

الدكتور : هتتعب كتير

زين : موافق بس هيا حالتها إيه بالضبط

الدكتور : هلاوس نتيجة صدمه موت بنتها
أثر على عقلها من ساعه ماجت وهيا
بالشكل ده أوقات بتقوم بالليل تصرخ
وتقول حشوها عنى هتموتنى

زين : بس دى بتكلم عن رشا

الدكتور : ما ذا الشيء المبهم في حكايتها أنا
كنت فاكِر رشا دى بنتها لحد ما عرفت إن
بنتها إسمها هند لكن رشا دى مين
متعرفش إنت

زين : أيوه كانت بنت جوزها اللي كانت
متجوزاه في مصر

الدكتور : وعلاقتها بيها كانت ازاي

زين : زى الزفت

الدكتور : بس غريبه إنها تكون بتحاسب
نفسها على المعامله دى دلوقت دا فات
سنين على وجودها هنا واشمعنى رشا دى
بالذات هيا رشا دى فين دلوقت

زين : ماتت هيا وأبوها

الدكتور : ماتت ازاي

زين :اتخطفت واتقتلت

الدكتور بفرع : إنت بتقول إيه

زين باستغراب : مالك

الدكتور : فى جلسه كانت بتكلم عن واحده

اتخطفت فى فرحها واتقتلت

زين : فعلا هيا اتخطفت يوم فرحها

الدكتور بصدمه : إيه يعنى فعلا حصلت

جريمه مكنتش هلاوس كانت ذكرى مؤلمه

واحساسها بالذنب ظهر لما بنتها ماتت لأنها

فهمت إن دا انتقام ربنا منها وتخيلت إن

شبح رشا بيطاردها

زين : استنى استنى بالراحه كده فهمنى إيه

الى قالتهولك بالظبط

الدكتور : قالت إنها استاجرت اتنين
وخطفوها يوم الفرح بعد ما اجبرتها تروح
الكوافير لوحدها بعد ما كانت أخت العريس
هتروح معاها عملتلهم مشكله وصممت إن
هند اللي تروح معاها وساعه المرواح أم هند
اتخانقت مع رشا ومرضيتش تخلي هند
تروح معاها وبعدها تعاملت عادى ولا كأنها
تعرف حاجه وكانت متفقه مع الخاطفين
على كل حاجه عشان متقابلهمش تانى وحد
يشوفها أو يشك فيها واتفقت معاهم إنهم
يستنو يومين لحد ما البوليس ييأس لأن
أكيد هيبلغوه وبالمره العريس أعصابه تتعب
ويوافق على أى مبلغ

زين : ودا اللي حصل

الدكتور : إنت يظهر كنت تعرفهم كويس

زين : أيوه أصل العريس اللي بتكلم عنه
يبقى أخويا

الدكتور بصدمه : إيه

زين : أيوه والحادثه دى عقدته فى عيشته
لحد دلوقت لكن هيا مخافتش تتكشف
مهيا الفلوس لما تظهر معاها هتتكشف

الدكتور : أيوه هيا كانت مخططه تتطلق
وتهرب هيا وبنتها

زين : دى كانت مرتبه لكل حاجه طب ليه

الدكتور :الغيره جوزها حس بأفعالها
وخصوصا إنها كانت بتحاول تبوظ الجوازه
عشان العريس ممتاز والبنه بتحبه وهيا
كانت هيا وبنتها بيغيروا منها كانت عايزه
العريس لبنتها ولما حسست إن جوزها ممكن
يرميها محبتش تخرج من مولد بلا حمص

زين :طب إيه اللى حصل خلاها تقتلها

الدكتور : الخاطفين طمعو وكان عايزين
ينصصوا معاها بدل ماياخدوا الربع بس
اضطرت تروح وتقابلهم أول ما جتلها فرصه
وتعبوها أوى لحد ما قدرت تخليهم ياخدوا
الثلت بس بدل النص فى نفس الوقت اللى
رشا حاولت تهرب فيه منهم وهيا بتجرى
خبطت فيها وهيا داخله استنجدت بها
مسكتها جامد وندهت لهم كانت صدمه
للبننت هيا عارفه إنها بتكرهها لكن مش
للدرجه دى وبعدها روجت بيتها عادى
لاحظت نظرات إتهام فى عيون جوزها وخافت
من رجوع البننت وخصوصا إن العريس أهله
أغنيه وواصلين لأ وأخوه ظابط مكانش
قدامها إلا إنها تأمرهم بقتلها لكن بعد ما

ياخدوا الفلوس أحسن العريس يشك إنها

مش معاهم

طب وضربوه ليه

الدكتور: لأنه هيطاردهم لكن كده هيتلهو فيه

لحد ماهما يهربوا

زين: عشان كده بيتهيأ لها إنها شايفه شبحتها

افتكرت عملتها حرمت البنت من فرحتها

وحرمت أبوها منها فربنا ردها ليها فى بنتها

اللى فضلت تستنى الموت كل دقيقه

وتتعذب لحد ما ماتت قدامها أنا متشكر

أوى يا دكتور

الدكتور: أنا معملتش حاجه

زين خلاص وصل للحقيقه وجاب الدليل

وراجع مصر

(((((*****))))))

فارس كانت حالته بتسوأ يوم بعد التانى
مكنش فاق والكل شايفينه وهو جسد بلا
روح ميعرفوش إن جسده بس اللى ساكن
لكن روحه ئايره وبتتعذب كان فى دنيا تانيه
شايف حادثه رشا بتتكرر ادامة باستمرار
وبيتكرر معاها كابوسه الدائم وبيشوف رشا
بتاخذ حنين منه وإحساس العجز متملكه
شل جسمه عن الحركة ولسانه عن طلب
الاستغاثة

كلهم حواليه باستمرار منتظرين رجوع زين
بالحقيقه اللى هتشفى فارس وطول الوقت
بيحاولو يبثو الأمل فى روح فارس بكلامهم
وتشجيعهم ليه

حنين وجعها لحاله نساها أحلى خبر ممكن
يسعده

بقى أوقات كتيبير يشوفوه عرقان بغزاره

وبيتنفس بصعوبه

أوقات تانيه يتمتم بكلام مش مفهوم

فى يوم كانت حنين دورها تقعد جنبه

اتفجأت بيه بيفتح فجاءه وقعد وصرخ وهو

بيقول سيبيها ارحميها خدينى أنا هيا

ملهاش ذنب

كان بيتكلم والفزع مالى ملامحه

حنين افكرته فاق وقربت منه ولسه

هتكلمه رجع لحالته السابقه غايب عن الدنيا

جريت على الدكتور على أمل إنه يبشرها

لكن للأسف وجعها أكثر وقالها إن حالته

بتسوء أكثر ولازم زين يرجع فورا بالدليل وإلا

فارس هيضيع خالص مرضه هيضى عليه

يا بالموت يا بالغياب الدائم ويفضل كده
جسد بلا روح للأبد

زين مينفعش إنه يتصل ويبلغهم باللى
عرفه الدكتور فهمه إنه لازم دليل يتأكد منه
فارس لإن كلام زين لوحده مش دليل مكنش
ينفع غير وجود زين ومعاه دليل

فاتت الساعات كأنها سنين ودقات القلوب
بتضعف من الخوف والقلق وأخيرا زين رجع
زين من ساعه ما دخل المستشفى اللى
فيها أم هند كان فاتح مسجل الصوت
وسجل كل همسه حصلت لإن فعلا مفيش
دليل تانى وقبل ما يخرج من المستشفى

أم هند مسكت فيه وبتشاور في فراغ وقالته
أهم هما اللي خطفوها هما اللي قتلوها
بتحاسبني أنا لوحدى ليه

زين انتبه لها بهدوء وفضل يسيرها لحد
ماعرف هما مين وأراضيهم فين

زين بلغ زميل ليه كفاء بكل اللي عرفه
وبدأو يعيدو فتح القضية وجارى البحث عن
الإثنين اللي خطفو رشا

زين وصل مصر وأول ما خرج من المطار راح
على المستشفى فورا وهو في الطريق اتصل
بالدكتور النفسى المتابع لحاله فارس
واتفقوا يتقابلو في المستشفى واتصل بعز
يبلغه انه رجع ورايح المستشفى+

عز بلغ الكل وراحو المستشفى

الدكتور دخل اوضه فارس ومعاه زين وأمر

الكل يستنى بره

زين شغل التسجيل من أوله لأخره وبعد ما

إنتهى زين قال لفارس إن البوليس دلوقتى

فى طريقه للقبض على الخاطفين وفى

اللحظه دى تليفون زين رن وبلغوه إنهم

وجدوا الخاطفين بس للأسف مفيش فايده

من القبض عليهم اللى هما فيه كفايه

الدكتور : خير قبضو عليهم

زين : لأ

الدكتور : ليه مش بتقول عرفتو مكانهم

زين : أيوه بس بس السجن مش عقاب لهم

الدكتور : ازاي الكلام ده

زين : ربنا عقابه كان أسرع وأقوى

الدكتور : مش فاهم

زين : واحد فيهم بعد الحادته أخته اللي طلع
بيها من الدنيا اتعرضت لحادته إغتصاب
واللى اغتصبها مكتفاش بكده لأ دا قتلها
بأبشع صورته بمجرد أخوها ما شافها رجلية
مبقتش شيلاه واتشل ولأنه وحيد في الدنيا
محدث وقف جنبه حتى مراته سرقت
الفلوس اللي قبضها من خطف رشا وخلعته
وراحت اتجوزت بيهم بقى عاجز مشلول
بيشحت اللقمة ويتمنى الموت يريحه من
عذابه

والتانى اتجوز بالفلوس اللي خدها ويوم
الفرح بيولع السخان هب في وشه النار وشه
اتحرق وعينيه راحت والشقه اتحرق في
لحظه وعروسته اتحرق فيها ولما جم
يعاينو المكان كانت صدمه لإن الموضوع تم

بسرعه شديدہ دا لو الشقہ کلہا مرشوشہ
جاز مکتتش ولعت بالسرعه دى

والعجيبہ إنه فضل عایش الإسم عایش
العمى والحروق خلته منبوذ من الناس دایر
على عكازه بيلف بلاد اللہ مجزوب بيحكى
الحقيقه واللى عملوه فى رشا وازای ربنا
انتقم منهم لكن الناس فكراها روايه
بيشحت بيها ميعرفوش إنها حقيقه عشان
كده بعد الحادثه محدش عرف يوصلهم واحد
مشوه والتانى قعيد حتى لو لقوهم محدش
هيصدق إنهم هما

الدكتور : لا إله إلا الله دا ربنا انتقامه كبير
اللهم اجرنا

زين : الظالم له يوم وعدل ربنا أقوى بس
فارس لسه مفقش

الدكتور : بس هدى

زين : ازاي

الدكتور : تعبيرات وشه مع كل اللي سمعه
كانت بتتغير ووشه هدى كتيير حتى النبض
بقى طبيعى كان الأول يا إما سريع أو بطيء
أوى

زين : يعنى فى أمل

الدكتور : بإذن الله أنت سيب التسجيل
يسمعه مرتين كمان وهو لوحده وبعد سويه
نشوفه

أول ما خرجو الكل بيجرى ملهوف عليهم

حنين : ها فاق

زين : لسه

فاطمه : ازای مش قولتو این ده اللى

هيشفيه

الدكتور : الشفا دا بأيد ربنا إحنا بنعمل اللى

علينا والباقي على الله والمسألة مش سهله

برضه المرض النفسى معقد وشفافه مش

سهل زى المرض العضوى

عز : يعنى إيه

الدكتور : يعنى محدش يدخل عنده دلوقتى

وبعد ساعتين هقولكم هنعمل إيه

قعدوا قلقانيين وزين حكالهم كل اللى عرفه

ويارا عينها مانزلتش من على زين وهتتجنن

وتترمى فى حضنه مشتاقه ليه أوى بس

قلقه والوضع اللى هما فيه ميسمحش

زين كان متوتر جدا وقلقان وشايف الرعب
في وشوشهم كلهم وأول ما عينه جت على
يارا قرب بهدوء منها ووقف جنبها

يارا : حمدلله على سلامتک

زين : الله يسلمک إنتى إزيك

يارا : كويسه الحمد لله وإنت

زين : بخير بس تعدى على خير

يارا : قول يارب

زين : يارب

زين مسك ايدها من غير ما حد يشوفه
وشدها بهدوء وبعده عن الكل ووقف بيها
في ركن بعيد محدش شايفه

وأول ما بقوا لوحدهم

يارا : وحشتنى

زين : وائتى إنتى إنتى أكثر بكتيبيير

يارا : أنا ..... سكتت لان شفائفه المشتاقه
ليها مقدرتش تصبر اكثر من كده كان
مضغوط ومتوتر وتعبان من كل الاحداث
اللى بتحصل محسش بنفسه وهو مش
قادر يسيطر على رغبته فى امتلاكها بعد
شويه أفكر كلام فارس لو بتحبها هتحافظ
عليها فبعد عنها

زين بندم : أنا أنا آسف صحيح إنتى مراتى
بس لازم استنى لما تبقى فى بيتى ومش
لازم اعرضك لأى إحراج

يارا بخجل: قصدك إيه

زين : يعنى لو حد شافنا هتبقى بايخه
ومحرجه

يارا : عندك حق دا غير إن الظرف غير ملائم

فاتو الساعتين وجه الدكتور بعد ما اعصابهم

ادمرت

دخل لوحده لفارس وبعد شويه خرج

عز : ها خير

الدكتور : لأ الحمدلله أحسن كثير

حنين بلهفه: يعنى فاق

الدكتور : لأ بس أعصابه هديت ومؤثراته

الحيويه بقت طبيعیه فسيطرت عقله

الباطن بقى أقل من الأول أنتو عليكم بقى

تداوموا زيارته والتواجد معاه وأى خبر تحسو

إنه هيسعدوا تبلغوه بيه هو سامع كل حاجه

وأى شىء ينرفزه بلاش ذكره مفهوم

زين : مفهوم يا دكتور والتسجيل هيفضل

شغال برضه

الدكتور : لأ أنا طفيته والصفحه دى خلاص
اتفقلت من حياته ومحدث يجيب سيرتها
تانى

بعد كده بقوا يتناوبوا زيارات ومبيسيبوهوش
لو حده وفات يومين على دا الحال

زملأوه كمان زاروه والطلبه وموظفين الشركه
والكل حزين عليه وعلى اللى حصل معاه

فى اليوم ده كان الدور على حنين وزين يتقو
جنب فارس وآخر حد كانوا يتوقعوه هما

فيفى ونانسى فاكرينهم زاروه وحنين

معلقتش بولا كلمه وقبل ما يمشوا

اعتذرولها بشده عن اللى عملوه قبل كده

كان طيش مش مقدرين عواقبه وواحد غيره

كان وداهم فى داهيه وحسو بالغلط فعلا لما

كل واحده فيهم ارتبطت فعلا وبقت ست

محترمه وحنين تقبلت اعتذرهم بصدر رحب

وزين مدخلش أبدا

وبعدھا جه عم نبيل سكرتير الشركه هو

وبنته يزوروا فارس وبعد ما سلمو على

حنين وزين وهما ماشيين

نبيل : ربنا يقويهم على ما ابتلاهم

بنته : يا عيني دا ملحقش يفرح لاجواز ولا

بخلفه

نبيل : ربنا يشيفيه

بنته : اللهم أمين

حنين سمعتهم وافتكرت

حنين : ازای آنسی خبر زی ده

زين : جری إيه یا حنین إنتی بتکلمی نفسک

ولا إيه

حنين : هه آه لآ أصدى هو ينفع أفضل جنبه

لوحدى الليله دى

زين : طبعا دا ححك

حنين حست باحراج فحبت تدارى

حنين : أصل أنا شايفه إن الموضوع طول

وإنت أهملت يارا خالص

زين : لآ متقلقيش هيا مقدره الوضع

فارس كان بدأ يفوق وهما مش حاسين بيه

حنين : بس كده إنت بتجى على حقها

زين : بقولك إيه من غيرلف ودوران إنتى

عاوزه تباتى النهارده فى حضنه مشتقاله ححك

وحشك عارف فبطلى تقوليلى يارا أنا هروح

وأبقى اجى الصبح إن شاء الله وإن

احتاجتى حاجه اتصلى بيا

وجه یمشی التففت وبصلها : ها هتشدی
السدریر معایا ولا مفیش داعی المره دی

حنین ووشها أحمر : هه

زین : أنا بقول مفیش داعی المره اللی فاتت
كان موصول باسلاك كتيبير المره دی خالی
ومین عارف یمکن دا اللی یمکن محتاجه
عشان یفوق

حنین : قصدك إيه

زین : قصدی وجودك جنبه يحسه فعلا مش
مجرد صوت وبس تصبى على خیر

حنین : وإنت من أهله

فارس كان فاق لكن بمجرد ما زین خرج
غمض عینیه عشان یعرف حنین ناویه على
إیه واهى فرصه یستمع بقربها منه بدون
قیود ماهو طول ماهو غایب عن الدنیا هیا

هتتعامل معاه بحريه لكن متخيلش إنها

محوشاله خبر فرحه عمره

زين مشى وحنين قفلت الباب وقعدت

جنب فارس وباست راسه ومسكت ايده

وقربت من ودنه تهمس

حنين : حبيبي وحشتنى أوى إيه

موحشتكش خالص طيب بلاش أنا موحتش

ابنك أيوه ابنك فارس أنا حامل من ساعه

ماكنت فى المنصوره وأنا عارفه بس كنت

عاوزه أقولك وإحنا سوا وأنا فى حضنك لكن

محصلش نصيب وبعد كل اللى حصل مش

عارفه ازاي نسيت وأول ما انتبهت قلت

ابلغك حتى لو مش شايبنى إنت سامعنى

وفاهمنى وهتحس بفرحتى ويمكن دا اللى

يرجعك لينا بالسلامه مفيش مخلوق يعرف

غير أنا وإنت دلوقت

كانت مغمضه وهيا بتكلم ومشتش عيونه
اللى فتحت من أول ما سمع الخبر ودموع
فرحته ملت وشه رجعت لورا وهيا مغمضه
وبتتمنى وتتخيل لو كان صاحى وأول ما
فتحت ما صدقتش عينيها إنه شايفها
افتكرت إنها لسه بتحلم فضلت تدعك فى
عنيها وتبصله ومش مصدقه وبدأت تضحك
وعينيها غرقانه دموع

حنين : انت صاحى إنت شايفنى دا بجد دا
مش حلم فارس والنبي إنت إنت
فارس : اهدى اهدى أنا معاكى أهوه
حنين راحت نطه فى حضنه وضماه أوى
ومش قادره من كتر البكا تتنفس

فارس

بعدها عنه بهدوء : اهدى اهدى بلاش عشاني

عشان النونو اللي جاي

حنين : هه آه عارف هيبقى أحلى فارس في

الدنيا

فارس : وليه متبقاش أرق حنين في الدنيا

حنين : مش مهم المهم إنو يبقى وسطنا

وإنت معنا

فارس : إن شاء الله

بلغو الدكتور ومعرفوش حد عشان تبقى

مفاجأه

وفاتت ليله جميله على حنين بعد عذاب

ليالي طويله صحيت تاني يوم خايفه تفتح

تلاقى الحلم اتبخر لكن لفته حقيقه ولأنه

صحيا خف تماما وكانو منتظرينه بس يفوق

أصر يروح وبعد ما الدكتور اطمن عليه خد

حنين وروحوا عشان يفجأوهم هناك أول حد
شافهم كانت يارا فى بلكونتها ماكنتش
مصدقه بصت أوى لقت حنين بتبصلها
وتضحك وتهز راسها بالموافقه يعنى أيوه
دى حقيقه مش حلم نزلت يارا تجرى
وتصرخ وتنادى على جدھا

يارا : حنين رجعت وفارس معاها فارس خف
وبقى كويس يا جدو

فؤاد ساب الفطار وخرجوا بسرعه كان فارس
رن الجرس وأول ما أم محمد فتحت رقعت
أحلى زغاريط لمت كل البيت

كانت دموع الفرحة سابقه الكلام والاحضان
مش سيباه وبعد ما استوعبوا المفجاءه
وقعدوا وهديووا فارس بلغهم كلهم بحمل
حنين الفرحة دى بقى نستهم كل عذاب
الأيام اللى فاتت بقت المباركه مصحوبه

بضحك ودموع ولوم ازاي تخبي واهملتى
نفسك وقررروا إن فرح زين ويارا بيقى بعد
ولاده حنين لكن حنين وفارس صممو إنه
يبقى بعد شهر بعد اللي عاشوه محجاش
بقت تضمن بيقى لازم يستعجلو الفرحة
وعلى رأى زين زين : كده أحسن بدل ما
اجى أتصور مع عروستى تشيلونى ابنكم
ويعملها عليا يوم فرحى

فات الشهر اوام ويادوب حضروا للفرح
يارا كانت أميره فى فستان الفرحة وزين كان
فارس أحلامها بأناقته وشياكته وأصر الفرحة
يبقى فى الفيلا لغرض فى نفسه بعد ما
زفوهم لحد الكوشة استعجل رقصه الصلو
وفى نهايه الرقصه

زين : بتحبينى

يارا : وانت لسه جاى تسأل دلوقتى

زين : آه وهتجاوبى

يارا بكسوف : أيوه

زين : طيب إنتى دلوقتى مراتى وكلامى بس

اللى يمشى فاهمه

يارا : فاهمه

زين : طيب يبقى تيجى معايا بدون نقاش

يارا : على فين

زين : ماقولنا بدون نقاش

أول ما الرقصه خلصت وقف الموسيقى

وقالهم

زين : إحنا كتابنا اتكتب واتزفينا وخلص

بقت بتاعتى الفرحة عندكم افرحوا اتخانقو

اتصالحو براحتكم أنا ما يلزمنيش غير

عروستی بالاذن آه وتمدوروش علينا لما
شعر العسل يخلص إن شاء الله هنرجع
وخدها وساب الفيلا وركبوا العربيه ومشيو
والكل مزبهل ولما استوعبوا اللي حصل
فضلوا يضحكوا وسهروا وانبسطوا وبعدها
خرجوا كل واحد على بيته

كان زين وصل بيارا لفندق فخم حجز فيه
جناح للعروسين مزين بالورود لأجمل وأرق
عروسه فى الدنيا

سعاده يارا وفرحتها نستها أى سؤال أو
مناقشه بخصوص اللي عمله
وهو كان معزور يوم خطوبتهم قلبت غم
وكله اتخانق خاف للفرح يقلب غم وينكدوا
عليه

بدأت حياته الجديده مع حبيبته اللى جننته

وعلقت قلبه بيها وطيرت النوم من عينيه

ربنا يسعدهم ويسعد كل اتنين قلوبهم

اتجمعت فى الحلال +

أتمنى تكون عجبتكم

تمت النهايه

